

CARTEA PSALMILO

Introducere

„Pe bund dreptate as putea intitula aceasta carte anatomia tuturor micidularilor sufletului, deoarece nimeni nu poate resimti nici un imbold al sufleteului care s-a nu se oglindesc in ea. Toate intristările, necazurile, temerile, mdoielile, sperantele, dure rile, big rijorările si izbucnirile necontrolate ce tncearcd inimile oamenilor au fast infdtisate aid, intr-un context cat se poate de realist.”

- Jean Calvin

I. Locul unic in Canon

Daca ar fi sa suferiti un naufragiu si sa ramaneti izolat pe o insula, avand la dispozitie doar o singura carte a Bibliei, pe care ati alege-o?

Drept sa va spun, sper sa nu ajung nicio data in situatia aceasta, dar daca s-ar intampla totusi, atunci negresit as alege Psalmii! Gama temelor abordate in aceasta carte este atat de cuprinzatoare, incorporand un catalog atat de complet de experienta de viata, cu un grad asa de mare de tinchinate, incat m-as considera bine aprovizionat cu hrana spirituala bogata si combustibil viu pentru lauda si rugaciune pe o perioada de timp nelungata.

Din citatul cu care demaram comentariul reiese ca si Calvin ar fi ales, probabil, tot cartea Psalmi.

Graham Scroggie ar fi optat, probabil, tot pentru cartea Psalmi, caci iata ce a spus el:

Psalmii acestia abunda in cuvinte de lauda la adresa lui Dumnezeu! Registrul Creatiei, preclara si eel al Providentei ?i al Rascumpararii sunt intens explorate de sufletul intilacarat; iar cerul si pamantul, marea si boita cereasca, lucrurile tinutletite, si cele neinsufletite. sunt chemate cu toate sa-L laude pe Domnul.¹

Cand studiem Psalmii pentru prima oara, incercam probabil un sentiment de frustrare fata de neputinta noastra de a gasi un fir conducator in unii dintre Psalmi. Uneori avem impresia ca se pierde conti-

nuitatea, alteori ea pare sa lipasca din capul iocului. Doua observatii facute de Albert Barnes si C. S. Lewis ne pot ajuta in acest sens. Intai, iata ce a spus Barnes:

Psalmii sunt, in marea lor majoritate, o opera poetica lirica, respectiv versuri adaptate pentru a putea fi acompaniate de harpa si lira. Deci texte ce se preteaza la un tratament muzical, fiind cantate, iar nu citite.²

Iar Lewis ne ofera urmatoarea explicatie:

Nu se poate sublinia indeajuns ca Psalmii trebuie cititi ca poem; ca versuri lirice, cu toate licentele poetice si aspectele prozodice respective, cu hiperbolele si conexiunile de natura emotiva, mai degrabă decat logica, proprii unei opere in versuri.³

Aceste precizari sunt de natura sa faciliteze receptarea in lumina noua a Psalmilor, deschizându-ne o fereastră spre adevaratul lor sens.

II. Paternitatea

Psalmii sunt cunoscuti sub denumirea populara de „Psalmii lui David,” dar in realitate doar circa cincizeci la suta din ei (saptizeci si trei) pot fi atribuiti direct „bardului lui Israel.” Doisprezece au fost atribuiti lui Asaf, zece fiilor lui Cora, doi lui Solomon si cate unu lui Moise. Etan. Heman si Ezra. Patruzeci si noua, deci aproape o treime, din psalmi sunt anonimi.

Psalmul	Aspectul	Templinirea
2:7:.....	Fiul lui Dumnezeu	Mat. 3:17
8:2	Laudat de copii	Mat. 21:15, 16
8:6	Dregator peste tofi	Ev. 2:8
16:10	Inviat din morti	Mat. 28:7
22:1"	Parasit de Dumnezeu	Mat. 27:46
22:7, 8	Luat in deradere de dusmani	Luca 23:35
22:16	Mainile si picioarele strapunse	Ioan 20:27
22:18	Tragere la soif pentru hainele Sale	Mat. 27:35, 36
34:20	Nici un os frant •	Ioanl 19:36
35:11	Acuzat de martori mincinosi	Marcu 14:57
35:19	Uratfara pricina .	Ioan 15:25
40:7, 8	Isi gaseste placerea in voia lui Dumnezeu	Ev. 10:7
41:9	Tradat de un prieten	Luca 22:47
45:6	Regele etern	Ev. 1:8
68:18; "!	Se inalza la cer	Fapte 1:9-11
69:9	Plin de ravna pentru casa lui Dumnezeu	Ioan 2:17
69:21	I se da sa bea blet si fiere amara	Mat. 27:34
109:4	Se roaga pentru dusmani	Luca 23:34
109:8	Inlocuirea vanzatorului Sau	Fapte 1:20
110:1	Stapaneste peste dusmanii Sai	Mat. 22:44
110:4	Preot de-a pururea ••;	Ev. 5:6
118:22	Piatra unghiulara a edificiului lui Dumnezeu	Mat. 21:42
118:26	Vine in numele Domnului	Mat. 21:9

Psalmii mesianici

Dar de cele mai multe ori cand meditam asupra Psalmilor Ti asociem in mod automat cu David si viata sa. Un autor necunoscut a exprimat foarte bine acest lucru:

Acordurile harpei lui David tnca rasuna In auzul nostra iar Duhul Sfant a cristalizat pentru noi rugaciunile ?i laudele izvorSte din inima fiu-Jui lui lese. Bine a spus cineva ca arhitectura este o forma cristalizata a muzicii. Psalmii constituie muzica izvorata' din inima poetului, uneori de factura meiancolica sau trista, alteori jubiland de bucurie. Uneori sunt marcati de pete de umbra si accente de profundi Tntristare, alte-

ori curgand ca o aple lina, radiind pacea, feri-cirea si maiestria muzicii alese ce picura din sufletul lui David. Duhul Sfant a pastrat toate aceste aspecte pentru ca noi, luand contact cu Psalmii, sii prindem curaj, ca mai lesne sa ne putem apropia c!e Dumnezeu.

in. Data

Psalmii au fast scrisi de-a iungul unei perioade de aproximativ o mie de ani, Tncepand din vremea lui Moise si pana in perioada lui Ezra (circa 1400-400 i.Cr.). Cei mai multi dintre ei au fost insa redac-tati in intervalul de trei sute de ani de la David la Ezechia (Hezcchia, circa 1000-

Psalmi

495

700 T.Cr.). Astfel Psaltirea a fost compusa cam in aceeași perioadă în care a fost compus și Vechiul Testament (cu excepția cartii Iov, care are probabil o apariție anterioară epocii lui Moise).

IV. Fondul și temele

Psalmii sunt împărțiți în cinci cărți, fiecare din ele încheindu-se cu o doxologie. În cazul celei de-a cincea carte, doxologia o formează întregul Psalm 150.

F.W. Grant propune o clasificare a Psalmilor după tema lor.⁴ Astfel el rezuma fiecare din cele cinci cărți ale Psalmilor, așa cum se găsesc aceștia în Biblia ebraică, după cum urmează:

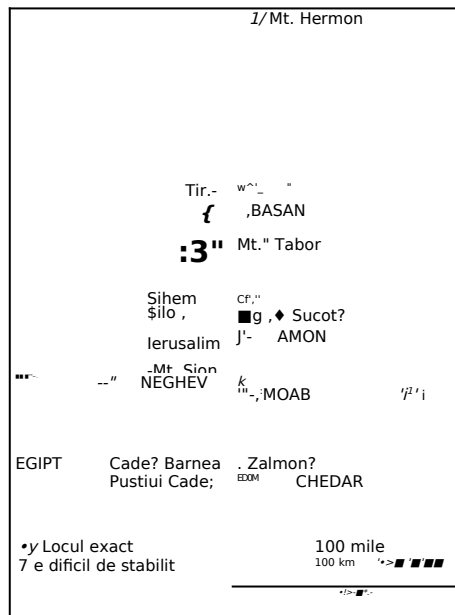
1. Cristos în planul lui Dumnezeu, - sursa tuturor binecuvântărilor pentru poporul Său Israel (Ps. 1-41).
2. Decăderea israelitilor, dar și răscumpărarea de care vor avea parte în zilele de pe urmă (Ps. 42-72).
3. Sfântenia lui Dumnezeu în relațiile Sale cu poporul Israel (Ps. 73-89).
4. Primul om. esuat în urma păcatului, înlocuit cu al Doilea și lumea înțelemeată sub mână Lui (Ps. 90-106).
5. Concluzia morală privitoare la căile divine în care Dumnezeu și omul se regăsesc în cele din urmă (Ps. 107-150).

Se poate de asemenea stabili o paralelă între cele cinci secțiuni principale ale cărții Psalmi și cele cinci cărți ale Pentateuhului. De exemplu al doilea segment corespunde cu izbăvirea din Egipt; al treilea este similar cartii Levitic, în care se pune un mare accent pe sfântenie.

Chiar Psalmii însși pot fi împărțiți în diverse clasificări, deși anumiți Psalmi pot fi incluși simultan în mai multe categorii:

1. Istorici - având legătură cu vreun eveniment sau cu evenimente concrete din istoria sau din viața psalmistului.
2. Mesianici - având legătură cu suferințele lui Cristos și gloriile ce vor urma.

3. Profetici sau Milenari - în dreptate privitoare la cititorilor spre viitoarea strămtorare a Israelului și spre era de pace și prosperitate ce va urma.

Locuri mentionate in Psalmi

4. Penitenti - consemnand profunda Tn-tristare a psalmistului fata de pacatele sale, pe care le marturiseste din adancul inimii zdrobite, cerand iertare lui Dumnezeu.
5. Imprecativi - implorandu-L pe Dumnezeu sa Se razbune pe dusmanii poporului Sau.

Multi alti Psalmi sunt expresii individuale sau colective de lauda si Tnchinare la adresa lui Dumnezeu, pe cand altii sunl naratiuni despre relatiie Domnului cu poporul Sau de-a lungul istoriei.

Interpretarea Psalmilor

Distinctia dintre Israel si biserica este respectata pe tot cuprinsul Comentariului Biblic al Credinciosului. Multi dintre Psalmi, în special cei care cheama sa se abata din cer bJesteme peste cci rai, au fost cu totul acceptabili pentru evreii care traiau sub lege, dar, desigur, acest limbaj nu cadrea cu credinciosii din Epoca Bisencii. In era actuala suntem Tndemnati sa ne iu-bim vrajmasii si sa le facem bine celor care ne batjocoresc.. Daca nu recunoastem aceasta importanta distinctie ce tine de dis-pensatii, vom Tntampina tot felul de pro-

bleme grave în interpretarea Psalmilor.

Orice cititor atent al Psalmilor va observa numaidecat ca exista o paralela stransa între experiențele psalmistului, ale națiunii Israel și ale lui Domnului Isus Cristos pe de altă parte. Toate trei entitățile acestea au experimentat prigoane, suferințe, tristăți, au fost linta urii, au fost parasiți, dar au avut parte și de înălțare, glorie și bucurii nespuse. În CBC scoatem mereu în evidență aceste asemănări.

Aplicarea Psalmilor

Deși nu tot ce este scris în Biblie se aplică bisericii, toată Scriptura este de folos pentru biserică. Astfel putem găsi mângâiere, învățatură, mustrare și îndemnuri în Psalmi, văzând propriile noastre experiențe oglindite în cele ale psalmistului.

Noi cei din biserică putem trage învățăminte de mare importanță din aceste învățături destinate în principal evreilor. Templul evreiesc poate fi considerat o preîntrupare a trupului lui Cristos, alca-

tuit din toți credincioșii, în care locuiesc Duhul Sfânt. Bătăliile din Psalmi ne amintesc de bătălia noastră spirituală împotriva principalităților și stăpânirilor, împotriva forțelor întinericului din locurile cerești. Binecuvântările spirituale ale lui Israel pe pământ ne îndreaptă privirile spre binecuvântările spirituale de care avem noi parte în locurile cerești cu Cristos - și așa mai departe.

Dacă vom utiliza aceste chei, Psalmii ne vor dezvălui bogăția de sensuri și multe din problemele de interpretare vor dispărea.

Titlurile Psalmilor

Titlurile Psalmilor provin dintr-o perioadă străveche. Tacând, probabil, parte din textul sacru. Dar sensul și scopul multora dintre ele sunt foarte obscure, și din această pricină am omis comentariile asupra celor mai multe dintre ele. Nu ne-ar fi de prea mare folos să tot repetăm: „Nu știm ce înseamnă aceasta!”

- I. CARTEA 1 (Psalmii 1-41) II. CARTEA 2 (Psalmii 42-72) III. CARTEA 3 (Psalmii 73-89) IV. CARTEA 4 (Psalmii 90-106) V. CARTEA 5 (Psalmii 107-150)
- SCHIT
A

COMENTARIU

I. CARTEA ÎN TAL (PSALMII 1-1)

Psalmul 1: Viața bună

Cartea Psalmilor începe prin spulberarea mitului conform căruia o viață de păcat ar fi o viață¹ bună. Zilnic creațiile oamenilor sunt spalate, pentru ca ei să creadă că satisfacția deplină și adevărata a vieții s-ar găsi în complacerea în poftele carnii. Televiziunea, radioul, cinematograful și revistele de tot felul sugerează că per-misivitatea ar fi calea ce duce la Împlinire. Viața de curăție este respinsă ca pe un lucru nedemn, fiind etichetată drept „puri-tană” în concepție. Dar psalmistul readuce

lucrurile la adevărata lor realitate.

1:1 Persoana cu adevărat binecuvântată este eel care se ține cât mai departe de putina destilului de viață al celor răi. În contactul său cu ei, el evită complicitatea cu ei sau chiar aprobarea tacită a păcatului și batjocurilor lor. Asta nu înseamnă că omul fericit se izolează complet de cei răi. Mai degrabă, el le marturisește despre „păcși. neprihanire și judecată.” cautând să li-L prezinte pe Cristos, singura sursă de plăcere durabilă. Omul fericit este prieten adevărat al celor răi, dar nu și partas cu ei la faptele lor.

1:2 Este imposibil să vizualizăm un om

fericit care sa nu fie in acelasi timp si un om al Bunei Carti. El are o foame nepo-tolita dupS CuvSntul Domnului. El iubeste Biblia si mediteaza asupra ei zi si noapte. Prin intermediul acestor actiuni viata lui este Tnnobilata si Tmbogatita\ el devenind un canal de binecuvantari ceresti catre altii. 1:3 Omul care este despartit de pacat si alipit cu totul de Scripturi posedS calitStile unui pom puternic, sanatos si credincios:

Sadit⁵ Itnga rauri de apŞ ^ el dispune ast-fel de un izvor necurmat de hranS si apa invioratoare.

El Isi da rodul la timp - adica etaleaza harurile Duhului iar cuvintele si actiunile sale sunt Tntotdeauna cuvenite si facute la timpul lor.

Frunza lui nu se va usca - viata lui spiritual;! nu este supusii schimbarilor ciclice, ci este caracterizata de un proces continuu de prefacere interioara. Dupa cum s-a expri-mat D. L. Moody: „Toti pomii Domnului sunt pereni, ramanand mereu verzi.”⁶

Acest fel de om va prospera în tot ce va face. Motivul Tl constituie, desigur, faptul ca el traieste in partasie cu Domnul si toata slujirea lui este, prin urmare, calauzita de Duhul Sfant. Singurul mod in care poate cineva reusi s& trSiască o viata crestina biruitoare este sa fie condus de Duhul lui Dumnezeu. In schimb, actiunile impul-sionate de eul omului sunt o enorma pierdere de timp, bani si eforturi!

1:4 Nu tot asa sunt cei rai. Adica ei nu sunt nici bine s&diti, nici roditori, nici pros-peri sau durabili. Ca pleava, lor le lipseste substanta sau miezul. Cand se abat furtu-nile, instabilitatea lor iese numaidecat la suprafata. Un vant puternic ti va matura.

1:5 Cei rai nu vor sta in picioare la judecata. Ci, desigur, se vor Tnfatisa tnain-tea lui Dumnezeu în ziua Judecătii de la Marele Tron Alb. Dar sensul care se desprinde de aici este ca nu vor avea în ziua aceea nici o aparare care sa stea in picioare.

în limbaj idiomatice, vom spune ca nu vor avea pe ce se sprijini în acea zi! Mai mult, ei nu vor putea sta in picioare Tn

adunarea celor neprihaniti; ei vor fi exclusi pe veci din compania celor care sunt sal-vati prin har, prin credinta în Domnul Isus Cristos.

1:6 Care este motivul acestei st&ri de lucruri? Domnul cunoaste calea celor neprihaniti. El nu numai că este constient de viata lor, ci o si aproba. Ce contrast cu modul în care se Tncheie o viata de pacat: moartea vesnică!

Nu putem sublinia indeajuns insa faptul ca destinul unei persoane nu este stabilit de felul in care Tsi traieste viata. Factorul determinant este daca s-a nascut din nou prin credinta în Isus Cristos. Cei neprihaniti sunt eel care si-a marturisit pacatul si L-a primit pe Domnul Isus Cristos ca MSntuitor personal al sau. Viata sa nepri-hanita este rezultatul noii sale vietii in Cristos. Cei rau sunt eel care refuza sa-si recunoasca nevoia si sa-si piece genun-chiul în fata Domnului Isus. El tine mai mult la pacatul sau, decat la Mantuitorul si astfel Tsi pecetluiește pierzarea.

nu sunt altceva decat

Psalmul 2: Decretul irauabil

Pentru a plasa psalmul acesta in contexts ce-i apartine, trebuie sa privim in viitor, spre sfarsitul Marii Stramtorari, imediat inainte de glorioasa revenire a Domnului Isus Cristos pentru a domni pe acest pamant. In acea perioada o federatie uriasa de dregatori si natiuni se va forma si va incerca sa-L impiedice pe Cristos de a pre-lua Mnele conducerii acestei lumi, de a-și intemeia guvernarea Sa unica peste toata lumea.⁷

2:1-3 Dar aceasta federatie isi va dove-di totala neputinta, planurile fiindu-i zadar-nicite. „De ce,” se intreaba psalmistul, intra natiunile neevreiesti si poporul evreu Tntr-o conspiratie atat de zadarnica? Cum isi potinchipui regii natiunilor si dregatori i evrei ca vor putea reusi in rebeliunea lor impotriva autoritatii Domnului si a UnsuluiSau?”

2:4-6 Dumnezeu din ceruri va nide de stupida si sfidatoarea lor actiune. Isi va arSta dispretul pentru pumnii lor strsi si lozincile lor sforaitoare. Toata laudarosenia si amenintarile lor

chitcailul unui soricel în fata unui leu!

În cele din urmă Dumnezeu va sparge tăcerea. Când va lua El cuvântul, mânia și furia Lui vor fi atât de mari, încât dușmanii Lui se vor umple de groază, auzind irevo-cabila Sa decizie: „L-am instalat pe Regele Meu pe Sfântul Meu Munte Sion.” Când Dumnezeu !și va pronunța decizia, Împlinirea ei va fi atât de sigură de parcă s-ar fi și întâmplat.

2:7 Apoi Cristos însuși va adăuga propria Sa mărturie. El va dezvălui faptul că, în conversație particulară cu El, Tatăl I-a spus mai întâi Lui: „Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut.” Acest decret trebuie înțeles în cel puțin patru feluri: Mai întâi, există un sens real în care Cristos a fost Fiul lui Dumnezeu din toată veșnicia. Apoi la Fapte 13:13 versetul este citat cu referire la Întruparea lui Cristos. În al treilea rând, Cristos a fost născut în cadrul Învierii - „cel întâi născut dintre cei morți” (Col. 1:18). Și, în fine, unii sugerează că „ziua aceea” se referă la o zi din viitor când Cristos va fi încoronat ca Rege.

2:8 Dar Tatăl a adăugat și următoarele cuvinte: „Cere-Mi Și-Ti voi da națiunile de moștenire și marginile pământului în stăpânire.” Cu alte cuvinte, Dumnezeu Tatăl I-a promis Fiului Sau o domnie uni-versală. Tot pământul se va supune autorității Sale iar domnia Sa se va extinde de la un capăt la altul al pământului.

2:9 În fine Dumnezeu I-a dat lui Cristos autoritatea de a Se ocupa de orice act de nesupunere și răzvrătire. El Ti va frange cu un toiag de fier pe cei care se ridică împotriva Sa, sfărșându-i ca pe un vas al olarului. Din alte texte din Scriptura aflăm că Cristos Își va exercita autoritatea și când va reveni pe pământ, și pe tot parcursul domniei Sale de o mie de ani. Înainte de a fi încoronat ca Rege, El îi va distruge pe cei care nu ascultă de evanghelie. Apoi, în timpul Mileniului, Cristos va domni cu un toiag de fier, pedepsind răzvrătirea oriunde se va manifesta aceasta în toată uraciunea ei.

2:10, 11 În continuare se aude glasul Duhului Sfânt. Într-un miscător apel evanghelistic,

El Ti Tndeamna pe regi și pe dregători S&L iubeasca și sa-L slujeasca pe

Domnul. A-L respinge echivaleaza cu nimicirea, pe cand a Te increde In El Tnseamna siguranta si fericire adevarata.

2:12 Pentru om eel mai Tnteiept, logic si rezonabil lucru pe care-l poate face este sa se increada în Creatorul sau. Pe de aha parte, a nu crede în Cel Atotputernic si a-L Tnfrunta este cel mai irational lucru care se poate concepe.

Psalmul 3: Un studiu al starilor sufletești

Daca suntem supusi unor stari sufletesti mereu schimbatoare, putem sa ne man-gaiem, afland ca si David a trecut printr-o situatie asemanatoare! In psalmul acesta el strabate Tntreaga gama, de la disperarea cumplita la Tncrederea plinS de calm.

3:1,2 La Tnceput David este cople?it de forta numerica superioara a dusmanilor sai. Ce poate face un singur om în fata unei multimi atat de mari? Apoi el sufera cumplit de pe urma usturatoarelor Tntepa-turi ale lor, cand acestia afirma ca pacatul lui este cel care l-a desparrit de orice na-dejde de ajutor divin.

Versetul 2 se Tncheie cu enigmaticul cuvânt *Sela(h)*. intrucat aceasta este. prima din cele saptezeci si una de aparitii ale aces-tui termen în Psalmi, vom zabovi un pic asupra lui, pentru a-1 explica. Din neferi-cire, comentariile- noastre vor constitui mai putin o explicate, si mai mult o marturisire a ignorantei noastre! Adevarul simplu este ca noi nu stim ce Tnseamna acest cuvânt. Tot ce putem face este sa enumeram cateva sensuri propuse de unii, lasandu-l pe cititor sa decida care e sensul cel mai adecvat.

Sela Tnseamna a intensifica tonul vocii sau acompaniamentul instrumental; adica a canta mai tare cu vocea sau la instrumente muzicale. „Crescendo” cum am spuneTn limbaj muzical.

Sela mai poate indica o pauza sau o invi-tatie la reculegere; cu alte cuvinte, „Sa stam si sS ne gandim putin la aceste lucruri.”

Termenul acesta este redat în Septuaginta prin *dispsalmos*, care poate Tnsemna fie o ridicare a tonului la instrument, deci un forte, fie, mult mai probabil, un in-

terludiu instrumental."⁸ Unii cred ca m seamna o repetitie, un fel

de *da capo*. De asemenea ar putea Tnsemna sfarsitul unei strofe muzicale. Sau ar putea sa Tnsemne chiar o inclinare a trupului, în semn de reverenta sau adSnc respect.

3:3 Starea sufleteasca a psalmistului se schimba in versetul 3. David nu mai priveste la dusmanii sai, ci la Domnul, ceea ce determina o modificare totala a perspective! sale. Imediat el Tsi da seama ca are in Iehova un scut, o sursa de slava, ca El este Cel care-i tnalta capul. Fiindu-i scut, Domnul ii daruieste ocrotire deplina de atacurile vrajmaşului. Iar la capitolul glorie, Domnul Ti da slava, demnitate, scottind la iveala dreptatea cauzei sale, în contrast cu rusinea, ocară si deiaimarea de care l-au acoperit duşmanii sai. Fiind Cel ce-i Tnalta capul, Domnul il imbarbateaza şi-l ridica.

3:4 Inspirat de aceste gSnduri marete si adevarate despre Dumnezeu, David se prosterne Tnaintea Domnului in rugaciune, primind imediat asigurarea ca cererea i-a fost ascultata si acordata. Dumnezeu raspunde de pe muntele Lui cel sfant, adica de la templul Sau din Ierusalim, lacaşul în care a locuit El în mijlocul poporului Sau.

3:5, 6 Asigurat de ocrotirea lui Iehova, psalmistul se Tntinde, adormind în liniste şi experimentand cel mai dulce somn cu putinta - darul nepretuit de care le face Dumnezeu parte celor care se incred în El, chiar în mijlocul celor mai stresante Tmpre-jurari din viata.

Dupa o noapte binecuvantata de odihna, David se trezeste cu constiinta că Domnul a fost Cel care i-a calmat nervii Tncordati de teama si de prevestiri rele. Acum el are curajul de a sta nemfricat in fa{a du^manilor sai, chiar daca este Tncojurat de zece mii dintre ei!

3:7 Dar asta nu Tnseamna ca nu ar mai avea nevoie sa se roage. Harul care ne-a sustinut în noaptea trecuta nu va fi de ajuns pentru ziua de azi. Avem

nevoie de o noua Tncarcătura a harului lui Dumnezeu pentru fiecare zi ce se deschide în fata noastra.

Prin urmare, David se duce din nou Tnain-tea Domnului, cerându-i izbavire, Tncre-dintat ca Dumnezeu Ti va lovi peste obraz pe dusmanii sai, sfaramandu-le dintii.

3:8 în ce-1 privește pe David, Iehova este Singurul care poate să izbavească pe cineva; mântuirea aparține numai Domnului. Asadar, el îl roaga pe Dumnezeu să binecuvanteze poporul Său, arătându-Si fața de ei în continuare minunată Să izbavire.

Iuresul de emoții ale acestui om al lui Dumnezeu poate fi mai lesne înțeles dacă aruncăm din nou o privire la titlul Psalmului:

„Un Psalm al lui David, când a fugit de fiul său Absalom.”

Comandantul dusmanilor săi nu era altul decât propriul său fiu! Destul de rău ar fi fost dacă dușmanii acestuia ar fi fost invadatori străini, dar faptul că erau conduși de fiul rebel al lui David i-a sporit cu mult amaraciunea.

Psalmul 4: Calmantul secret pe care-1 ofera Dumnezeu

4:1 Când patrunde David în prezența Domnului, El se adresează cu cuvintele: Dumnezeu neprihanirii mele. Asta transmite gândul potrivit căruia David se poate bizui pe Domnul, fiind încredințat că Dumnezeu dreptății Lui va face dreptate. Oamenii n-au decât să-l defaimeze și să-l ponegrească, dar Dumnezeu cunoaște adevărata față a lucrurilor și va avea grija ca dreptatea să triumfe!

Apoi David adăuga: „Tu m-ai eliberat în Tntristarea mea.” În Noua Traducere a lui Darby citim următoarele: „Sub presiune, Tu m-ai lărgit.” De obicei noi concepem presiunea ca efect de comprimare, de reducere a volumului unui obiect, dar Dumnezeu utilizează presiunea pentru a produce o lărgire spirituală! Prosperitatea nu ne este de prea mare folos; în schimb, adversitatea produce creștere spirituală și maturitate. Spurgeon a spus odată:

Ma țin ca tot harul pe care l-am dobândit din anii mei de tihnă ?i

confort, ceasurile mele de

multumire sufleteasca nu valoreaza nici doi bani. Dar binele pe care l-am primit de pe urma Tristarilor si durerilor mele sunt un dar incalculabil de mare. Cat de mult sunt eu dator cio-canului si nicovalei, focului si daltii! Suferinta este obiectul eel mai de pret din mobilierul casei mele.⁹

Aducandu-si aminte cum Dumnezeu i-a raspuns la rugaciuni in trecut cand a fost sub presiune, David are acum libertatea deplina de a-L ruga pe Dumnezeu sa-l asculte din nou.

4:2,3 Prilejul imediat care a determinat apelul lui David poate fi dedus din ver-setele 2-5. El era vorbit de rau, defaimat de oameni neprincipiali. Acești critici necrutatori îi tarau numele prin noroi, atentand la caracterul sau, patandu-i reputatia cu acuzații josnice și lipsite de orice temei.

David li întreaba cata vreme vor conti-nua ei sa urle ca niste bezmetici impotriva lui, amintindu-le apoi *ct* eforturile lor de a-l rasturna sunt zadarnice, deoarece Dumnezeu Insusi este de partea Lui: „Domnul 1-a pus deoparte pentru El pe eel nepri-hanit.” Cei care se incred in Domnul sunt ca „Iumina ochilor Sai” (Tef. 2:8). Numele lor sunt sapate in palmele mainilor Sale (Is. 49:16). El îi aude cand striga si Se grabeste sa le vina in ajutor. David anticipeaza ast-fel argumentul lui Pavel din Romani 8:31: „Daca Dumnezeu este de partea noastra, cine ne poate sta impotriva?”

4:4 Dușmanii lui David trebuie sa-si calmeze nervii. Daca vor totusi sa fie maniosi, atunci sa fie mlniosi pentru o cauza dreapta. Sintagma „**Maniati-va si nu pacatuiti**” este citata la Efeseni 4:26, dar acolo se adreseaza credincioșilor, amintindu-le ca este drept sa se manie *pentru cauza lui Dumnezeu*, dar niciodata pentru ei insisi. Aici in Psalmul 4, desigur, cuvintele sunt adresate oamenilor rai, pentru a-i preveni sa nu lase ca mania lor sa se transforme in fapte violente. Cand stau treji in tacerea noptii, bine ar face sa-și cerceteze inima si sa-si revina din ratacirea lor, realizand cit de nechibzuit este sa lupte impotriva lui Dumnezeu. și astfel reflectand la starea lor, ar inceta sa mai defaimeze și sa urzeasca planuri rele.

4:5 Intr-un apel evanghelistic fierbinte, David îi sfatuieste pe cei rai sa imbine neprihanirea practica cu credinta in Domnul. „Faceti din dreptate jertfa voas-tra” (Gelineau). Dar asta pot sa faca doar cei care si-au pus increderea in Domnul.

4:6 Sunt multi cei care doresc prosperi-tate si fericire. Acestia tanjesc mereu dupa ceea ce este bine. Numai ca ei vor binecuvantarea fara Autorul binecuvantarii, si binele in afara de Dumnezeu. Ei vor bine-facerile unei vied pline de Cristos, fara Datatorul acestor binefaceri.

In contrast cu aceștia, David se duce direct la Izvorul oricarui bine, spunand: „**Doamne, fa sa rasara peste noi lumina fetei Tale.**”

4:7 Bucuria pe care o are el in Domnul intrece cu mult satisfactia resimtita. de cei rai cand hambarele scartaie sub povara granelor iar butoaiele gem de vin. „Nici pe departe n-au putut recoltele imbelsugate de grane si de vin sami aduca bucuria pe care mi-o torni Tu in inima” (Knox).

4:8 Asigurat din nou ca numai Domnul poate sa-i implineasca toate nevoile, neli-ni^tea psalmistului inceteaza. Acum poate sa se culce si sa doarmS in pace, știind ca Domnul este Cei care-i da **liniște deplina in locuinta** sa. Ce schimbare a produs rugaciunea in doar opt versete!

Psalmul 5: Rugaciunea de dimineata

Subtitlul Psalmului 5 suna astfel:
**Catre mai marele ciintaretHor.
De can-tat cu flaute. Un Psalm
al lui David.**

Intrucât multi dintre Psalmi au titluri oarecum asemanatoare cu acesta, trebuie S& amintim din nou ca, in opinia multor invatati, aceste subtitluri constituie o parte integrants a textului sacru. in unele ver-siuni ale Bibliei (care se tin dupa modelul textului original din ebraica), subtitlurile acestea sunt incorporate in textul psalmului respectiv, ca verset de sine statator. Unii cercetatori cred ca subtitlurile ar apartine sfarsitului fiecarui psalm precedent, dar nu exista probe concludente in sprijinul acestei teorii. Problema cea mai

mare de care ne lovim la aceste subtitluri consul în dificultatea elucidării sensurilor, care sunt adesea obscure. Așa de pilda subtitlul Psalmului 5 indica un acompania-ment muzical, dar în alte cazuri se indica o melodie diferită pe care se poate cânta psalmul respectiv. Psalmul 57, de pilda, conține următorul subtitlu: „De cântat [pe melodia] *Nu nimici!*” La data redactării Psalmului 51 aceasta melodie era probabil binecunoscută, dar nu și în prezent. Uneori sensul este atât de obscur încât traducătorii NKJ au recurs la transliterarea termenilor din ebraică. Astfel în Psalmul 16 găsim subtitlul: „Un *Michtam* al lui David.” Din fericire, noi putem savura un psalm chiar și fără să-l cunoaștem sensul subtitlului.

. Psalmul 5 este o rugăciune de dimineață în care David reflectă pe marginea atitudinilor radical diferite manifestate de Dumnezeu față de cei neprihăniți și față de cei răi.

5:1, 2 De la început el îl roaga pe Dumnezeu să audă nu doar cuvintele sale, ci și meditația sa. Este o cerere întemeiată, deoarece Duhul Sfânt poate interpreta nu numai cuvintele rostite de noi, ci și meditația inimii noastre.

Psalmistul îl roaga pe Dumnezeu să audă nu numai meditațiile sale, ci și sunetul strigatului său. Cu alte cuvinte, mai mult decât simplele cuvinte, sugerând faptul că până și intonația vocii, profunzimea timbrului sunt percepute și interpretate corect de Dumnezeu.

Adresându-se lui Dumnezeu cu cuvintele: **„Regele și Dumnezeul meu,”** David releva relația caldă, personală și intimă pe care a avut-o cu Domnul. În cuvintele: **„Tie mă rog”** psalmistul arată că el se roaga singurului Dumnezeu adevărat - „Tie %| numai Jie!” Relatarea aceasta nu era doar posesivă, ci și exclusivă.

5:3 Rugăciunile lui David nu erau razle|e, ci regulate. În fiecare dimineață Domnul îi auzea glasul. În fiecare dimineață omul lui Dumnezeu pregătea o jertfă de rugăciune, așteptând ca Domnul să Se reveleze în cursul zilei. Prea de multe ori noi nu așteptăm să

primim răspunsurile lui Dumnezeu. „Multe răspunsuri ne

scapa," spune F.B. Meyer „deoarece nu mai avem rSbdare sa asteptam pe chei intoarcerea corabiilor."

5:4-6 De-a pururea con?tient de dusmanii sai, Tncrederea lui David în rugaciune este Tntarita cand Tsi aduce aminte dc sfintenia și neprihanirea lui Dumnezeu. Credinciosii au acces privilegiat la tronul de har. Nu tot asa stau lucrurile cu cei rai. Dumnezeu nu-și poate gasi placerea si nu poate tolera nici o forma de rautate. Raul nu poate Innopta la El în casa. Cei laudarosii nu beneficiaza de nici o audienta la acest Rege. El Ti uraste pe toti raufaea-torii - adevar de natura sa rastoarne mitul atat de raspandit ca Dumnezeu este numai dragoste si ca, prin urmare, ar fi incapabil de a urT! Sfintenia lui Dumnezeu reclama pedepsirea tuturor mincinoșilor si detestarea tuturor ucigasilor si a Tn^elatorilor.

5:7 in contrast cu adversarii lui rai, David are acces necontenit în prezenta Domnului prin multimea de Tndurari si har a Domnului. Intr-un spirit de profunda re-verenta, David s-a Tnchinat, ca toti evreii evlaviosi, cu fata Tndreptata spre templul sfSnt. intrucat templul nu a tost, în reali-tate, construit decat dupa moartea lui David, textul de aici se refera probabil la tabernacol (cortul Tntalnirii) ca de altt'el si referirile de la 1 Samuel 1:9; 3:3 si 2 Samuel 22:7.

5:8 Hartuit de vrajmasii lui, David îl roaga pe Domnul sa-și arate dreptatea, trecandu-l cu bine prin pericolele care-l Tnconjoara si aratandu-i limpede calea pe care trebuie sa mearga.

5:9 în continuare psalmistul introduce motive puternice pentru care Dumnezeu ar trebui sa-l razbune pe slujitorul sau nepri-hanit, pedepsindu-i pe dusmanii cei rai, în ale caror cuvinte nu te poti Tncredere deloc! Viata lor launtrica, gandurile si motivatiile inimii ior sunt cu totul stricate si Tnclinate numai spre nimicire. Gatlejul lor este ca un mormant deschis, duhnind a coruptie, gata sa Tnghita victimele. Sunt niste lingușitori nesinceri și Tnraiti.

5:10 Pierzarea lor este dreapta. Isi me-rita pedeapsa.

Uneltirile lor nemernice ar trebui sa se Tntoarca asupra lor Tnsisi ca un

bumerang. Nenumaratele lor faradelegi cer neaparat izgonirea lor. Pacatul lor de cape-tenie este faptul ca s-au razvratit impotriva Domnului Dumnezeu.

5:11, 12 Dar pe c3nd Dumnezeu Se poarta cu dusmanii Sai prin judecala, fie ca prietenii Sai sa aibS intotdeauna motive sa se bucure si sa strige de bucurie, gasind in El adapostul lor puternic si sigur! Toti cei ce-L iubesc pe Iehova sa-L preamareasca, pentru ca este Aparatorul lor sigur!.Nu exista nici o indoiala, Dumnezeu negresit se poarta cu bunavointa fata de eel nepri-hanit, inconjurandu-l cu harul Sau, ca un scut protector.

Psalmul 6: Primejdie dubla

Ca si cand n-ar fi fost de ajuns ca David zacea la pat, lovit de o boala grea, chinul lui era sporit de presiunea exercitata de adversarii sai. Poate ca acedia jubilaui la gandul ca nu mai era scapare pentru el.

6:1 David a interpretat boala sa ca pe o lovitura data de Dumnezeu pentru un pacat anumit. Adesea procedam si noi la fel, acesta fiind primul gand care ne trece prin minte. Si, desigur, de multe ori diagnosticul corespunde cu realitatea, unele boli fiind intr-adevar cauzate de un pacat nemarturisit din viata credinciosului (1 Cor: 11:30). Dar nu Intotdeauna stau lucrurile asa. Adesea Dumnezeu ingaduie ca o boala sa constituie trambulina de pe care sa poata fi lansate puterea si slava Sa (Ioan 9:3; 11:4) sau sa fie intermediul prin care sa se produca roadS spirituals (Ro. 5:3) sau sa previna un pacat (2 Cor. 12:7) , dupa cum boala poate fi si rezultatul surmenarii (Fil. 2:30) sau al procesului natural al Tmbatranirii (Eel. 12:3-6).

Ori de cate ori se abate o boala, primul lucru pe care trebuie sa-l facem este sa ne asiguram ca nu avem in viata noastra nici un pacat nemarturisit. Apoi trebuie sS-L rugam pe Domnul sa-si aduca la Tnde-plinire planul sau prin boala respectiva si sS ne vindece. Dupa aceea suntem cu totul indreptatiti sa recurgem la un medic ?i la medicamente, dar si

atunci trebuie sa fim cu multa bSgare de seama sS ne punem Increderea in Domnul, si nu In mijloacele de care binevoieste El sa se foloseasca (2

Cro. 16:12). Orice vindecare vine numai de la Domnul, fie ca este de natura iniracu-loasa, fie obisnuita. Daca intr-un anumit caz El decide sa nu aduca vindecare, atunci El va darui harui ca bolnavul sa-si poata du-ce suferinta sau sa moara. In mod obisnuil nu ni se da harul necesar pentru trecerea Iordanului in viata de dincolo decat in clipa când avem nevoie de acest har.

6:2, 3 Psalmistul a cerut cu mult patos, în cuvinte bine articulate, vindecarea sa, deoarece se usca. Oasele TI chinuiau intruna. Chiar viata sa launtrica - emotiile sale, intelectul si vointa - au fost afectaie. Dar se pare ca raspunsul Domnului a intarziat. CÂta vreme va mai trece pana când El va binevoi sa aduca vindecare celui suferind?

6:4 David II roaga pe Domnul sa se intoarca de la ceea ce i se pare lui a fi o ati-tudine de inditerenta si sa-i salveze viata din boala si moarte. Singurul sau temei pentru a cere izbavirea din starea lui nenorocita este indurarea fara de margini a lui Iehova.

6:5 Ne este prezentat apoi un argument neobişnuit In favoarea vindecarii, si anume faptul ca daca David ar fi sa moara, asta nu l-ar fi de nici un folos Domnului. Cata vreme David este în viata, poate sa-si aduca aminte de Dumnezeu si sa-L laude. Dar daca va muri, Dumnezeu va fi uitai. Trupul fara spirit nu ar fi capabil sa-I aduca multumiri.

Argumentul acesta e, ?ntr-o masura, valabil, cat priveste trupul. caci un cadavru este incapabil de a-si aminti sau de a lauda pe Dumnezeu. Dar ciat priveste spiritul si sufletul, argumentul lui David denoia cunoasterea marginita pe care o aveati sfintii din Vechiul Testament cu privire la viata de dincolo de morm&nt. Gratie revelatiei mult mai cuprinzatoare pe care ne-a adus-o Cristos, noi stim ca atunci cand moare un credincios, el paraseste trupul sau pamantesc, ajungand in prezenta lui Cristos, care este cu mult mai bine (Fil. 1:23). El este despartit de trup si acasa la Domnul (2 Cor. 5:8). Asadar credinciosul nu intra Intr-o stare de adormire a sufletu-lui, ci este constient In prezenta Domnului,

laudandu-L si Tnchinandu-I-se.

Trebuie sa precizam tnsa un lucru în favoarea lui David, anume faptul ca s-a folosit minunat de lumina pe care a avut-o, Tntretesand-o în Tnsasi fibra rugaciunilor sale. Daca rugaciunile noastre ar utiliza la fel de frumos lumina superioara de care dispunem, ce imnuri de lauda, ce cereri binecuvântate s-ar îndrepta de pe buzele noastre catre El!

6:6,7 Ne putem face o idee despre pro-funzimea suferintei care-l afecta pe psalmist citind cuvintele în care Tsi descrie el starea. Era total epuizat de gemetele si sus-pinele sale. Toata noaptea Tşi uda perna de lacrimile varsate. Ochii i s-au afundat în orbite, de atata mahnimviar vederea i s-a Tncetosat din pricina asupririi sub care Tl tineau dusmanii. Ba i s-a parut ca Tntreaga sa viafa este plina pana la refuz de necazuri si ca nu mai poateTndura.

6:8-10 Dar rugaciunea aduce schimbari în orice Tmprejurari. Printr-o comunicare tainica a Duhului, psalmistului i se dS asigurarea ca Domnul a auzit plansul sau si ca rugaciunea i-a fost ascultata\ Intarit de aceasta asigurare, el le porunceste dusmanilor sai sa se Tmprastie. Acum nu mai este timorat de amenintarile lor, deoarece Tsi da seama ca ei vor fi tnfranti si acoper-iti de rusine cand Domnul Se va ridica sa-i pedepseasca.

Doamne, ce schimbare produce în noi un singur
ceas

Petrecut !n dulcea Ta prezenta!
Ce poveri grele din piept ni se
ridică!

Ce ploaie racoritoare invioreaza al
nostm
pamSnt uscat!

ingenunchem si toate în jurul
nostra par sa
p&leasca;

Ne ridicam de pe genunchi si toate -
de departe,
si de aproape -

Prind contur în lumina Ta
binecuvantatii;

Ingenunchem slabanogin', dar ne
ridicam plini
de putere!

Atunci cum se face ca ne
nedreptajim pe noi
msine

Si pe altii, refuzand s& fim umpluji
cu putere,
Lasandu-ne, în schimb, doborati de

grijuri,
Cu inimi adesea sovaielnice sau
Tmpietrite,
ingrijorati sau timorafi, când
Ia'ndeman3 ne
stau prin rugSciune

Bucuria, taria si curajul de care Tu,
Doamne, orica^id vrei sa ne faci
parte?

-Richard Chenevix Trench

Psalmul 7: Strigatul celor asupriti

Titlul din ebraica ni-1 prezinta ca
pe un *şigaion* a! lui **David, pe care
l-au cantat Domnului din cauza
beniamitului** Cus.

F.W. Grant scrie ca termenul
şigaion pre-supune o oda sau un
imn de mare intensi-tate sonora,
cantat cu entuziasm, în care
autorul. este cople^it de un mare
av^nt. Cu\$, subiectul odei,
provenea din acelasi trib din care
se tragea şi Saul, si a fost probabil
unul din slujbasii lui de rang malt.
in orice caz, el a fost un dusman
neimpacat al lui David. NKXV
traduce termenul *şigaion* prin
meditatie.

7:1, 2 in cadrul unui apel
Tnflacarat, David se roaga sa fie
izbavit de cei ce-l urmareau,
fiindca altminteri va fi ca un miel
neajutorat, atacat de un **leu**, tarat
fara vlaga si lipsit de viata.

7:3-5 Cus Tl acuza pe David de o
multime de faradelegi, probabil si
de pre-supuse tentative de
asasinare a lui Saul si de raiduri
Tmptotriva cetatilor de apro-
vizionare ale regelui. Dar David Tsi
sustine nevinovatia. El nu era
vinovat de aceste fapte. Mainile
sale nu au pradat. El nu s-a
razbunat pe rege, chiar atunci cand
a avut prilejul s-o faca. Daca ar fi
facut faptele de care este acuzat,
atunci s-ar supune con-secintelor,
lasand sa fie vanat şi prins, lovit si
ucis.

7:6-8 Dar Tntrucat el n-a facut
nici unul din aceste lucruri de care
este acuzat, se Tnfatişeaza inaintea
Domnului, cerandu-i cu Tncredere
sa Se scoale în mania Sa si sa-I
pedepseasca pe duşmani,
razbunandu-i pe cei drepti. El ll
Tnfatiseaza pe Dum-nezeu în
postura de judecator în fata caruia
se aduna o multime de oameni. De
pe scaunul Saudejudecata,
lehovajudecapo-poarele. Tot ce cere
David este sa fie jude-cat dupa
neprihanirea si integritatea lui.
Aceasta atitudine poate parea la
prima vedere extrem de trufasa, dar
sa nu uitam ca David nu sustine ca
ar fi desavarsit în neprihanirea lui,
în toate compartimentele vietii sale,
ci numai in acele acuzatii care i

se azvarleau in fata.

7:9-11 Versetul 9 da glas strigatului in Slat de asupritii lui Dumnezeu din toate veacurile. Toate inimile evlavioase tanjesc dupa ziua cand se va pune capat domniei raului, cand cei drepti vor mosteni pSman-tul. Ziua aceea va veni cand' Cristos va reveni pe pamant, pentru a-si tntemeia imparatia. fntre timp, Dumnezeul eel neprihanit, care cunoaste gandurile si motivatiile din inima omului, este scutul si ocrotitorul celor drepti si judecatorul neprihanit care se manie pe cei rai in fiecare zi.

7:12,13 Dumnezeu dispune de un arsenal foarte bine dotat. Daca eel rau nu se pocaieste, El Isi va ascuti sabia, fsi va fncorda arcul si va lansa sagetile de foe. Armele lui Dumnezeu sunt mortale!

7:14-16 La sfars, it, David este Tncreza-tor ca dusmanul sau va culege exact ceea ce a semanat. Pacatul sau isi va urma cur-sul, trecand prin obi^nuitele etape: con-ceptia, sarcina, nasterea si apoi moartea. Mai Tntai dusmanul urzeste un complot vizand distrugerea psalmistului. Curand mintea sa e plina de tot felul de planuri care de care mai rele. Apoi el Tsi aduce la indeplinire monstruoasele planuri. Dar acestea se intorc Tmpotriva sa, el cazSnd in propria-i cursa. si tot necazul s,i violenta pe care le-a planuit pentru psalmist se Tntorc tmpotriva capului sau printr-o inexplica-bila Tntorsatura de situatie.

7:17 Aceasta manuire onesta a cumpenei justitiei tl indeamna pe David sa-si inalte inima plina de multumire catre Domnul, cantSnd si laudand numele Domnului Celui Preainalt.

Psalmul 8: Ce este omul
Dumnezeu este nemchipuit de mare. Prin contrast, omul este jalnic de neputin-cios si mic. Cu toate acestea, Dumnezeu i-a conferit omului multa glorie si onoare. Minunatia acestei realita^i il face pe David sa tresara speriat.

8:1 Maiestatea Domnului se poate vedea in toata creatia, doar sa aiba omul ochi sa vada! Orice domeniu al Stiintelor naturii abunda in probe ce vestesc tntelep-ciunea si puterea

Creatorului. Gloria lui

Dumnezeu este mai presus de ceruri. Planetele, stelele și chiar universul farii margini nu prezinta. decat o farama din maretia lui Dumnezeu. Dar oamenii asa-zisi sotisticati se fac ca nu vad aceste dovezi, ca si cand ele n-ar exista.

8:2 Dar pruncii, In credinta lor nevino-vata, preamaresc maretia lui Dumnezeu în ganguritul lor. Este exact ce a declaram Cristos insusi: Dumnezeu a ascuns aceste lucruri de cei Tntepti s,i priceputi, dar le-a descoperit pruncilor (Mat. 11:25).

Fie ca interpretam cuv^{ntul} „prunci” în sens literal, fie ca Tntelegem prin acesta ucenicii Domnului care poseda o credinta de copil în El, adevarul ramane în picioarc ca ei alcatuiesc un pilon de nadejde pentru Domnul, din pricina dusmanilor Sai. Adesea ei pot reduce dusmanul lui Dumnezeu la tacere printr-o simpia Tntre-bare sau o observatie naiv³. Dupa cum nu e nevoie decat de un ac mic pentru a sparge un balon mare, tot așa aces,ti adepli simpli ai Mielului adesea rastoarna elevateic argumente ale celor care neaga prezenla si directa interventie a lui Dumnezeu în creatie și in providenta!

8:3 Nici o ramurS a stiintei nu proclama mai elocvent maretia lui Dumnezeu. în contrast cu nimicnicia omului decat astronomia. Simplul fapt ca distantele tre-buie socotite în ani lumina ilustreaza con-cludent acest adevar. Dupa cum se știe, viteza luminii este de 300 000 de kilometri pe secunda. Intr-un an sunt aproximaliv 31,5 milioane de secunde. Prin unnare lumina strabate anual circa 9 450 000 000 000 kilometri pe an! și totusi unii astri se afla la distante de miliarde de ani lumina de pamant! Nici nu e de mirare ca acestor calcule li se spune ca sunt astronomice!

Privind bolta cereasca în timpul noptii, gandurile noastre parca se apropie și mai mult de Dumnezeu, cand vedem iuna si stelele - lucrarea mainilor Lui! Cand ne gandim la miriadele de stele, la vasele distance din univers si la puterea ce tine plane-tele pe orbitele lor cu precizie matematica, mintea noastra ramane uluita.

8:4 Intr-o privinta, planeta

pamant nu este decat o farama minuscula în imensi-tatea universului. Or, daca așa stau

lucrurile cu pamantul, atunci ce este un singur om de pe aceasta planeta? si totusi Dumnezeu este preocupat de fiecare indi-vid In parte! Se intereseaza personal de orice Uinta omeneasca.

8:5 Dumnezeu 1-a facut pe om dupa chipul si asemanarea Sa. Desi mai prejos decat Dumnezeu,¹¹ omul are o serie de fa-cultati comune cu Dumnezeu, pe care nu le poseda nici o alta forma a creatiei Sale de pe p&mant. Tot ce a facut Dumnezeu a primit calificativul de *bun*, dar verdictul in cazul crearii omului a fost „foarte bun.”

8:6-8 Ca reprezentant al lui Dumnezeu pe pamant, omul a primit stapanire peste toate felurile de animale, pasari, pesti si reptile. Totul i-a fost dat in stapanire.

Dar scriitorul cartii Evrei ne aminteste ca In prezent omul nu se bucura de o stapanire absoluta asupra pamantului (Ev. 2:5-9). Cainii latra la om, serpii II musca, pasarile si pestii fug de el. Explicatia rezida, desigur, In faptul ca atunci cand pacatul a intrat In lume, prin Adam, omul si-a pierdut suveranitatea absoluta asupra creatiei inferioare.

Si totusi planul lui Dumnezeu ramane in picioare. El a decretat ca omul sa aiba stapanire si nimic nu va putea bloca planurile lui Dumnezeu. Prin urmare, desi observam ca nu toate lucrurile ii sunt supuse omului in prezent, totusi II vedem pe Isus - Cel prin care va fi in cele din urma refacuta stapanirea omului. Cand Cristos a venit pe pamant, El a devenit pentru un timp mai prejos decat Tngerii, pentru ca, in calitate de Om, sa poata muri pentru omenire. Acum El este incoronat cu glorie si onoare la dreapta lui Dumnezeu. intr-o zi Cristos, Fiul omului, va reveni pe pamint, pentru a domni ca Rege al regilor si Domn al dom-nilor. in Mileniu, stapanirea ce fusese zadar-nicita prin actiunea primului Adam va fi restaurata de catre Ultimul Adam.

8:9 Atunci poporul rascumparat al lui Dumnezeu va canta, patruns de o noua intelegere a cuvintelor: „**0, Doamne, Dumnezeul nostra, cat de minunat este Numele Tau pe tot pamantul!**”

Psalmul 9: Ziua razbunarii

Daca inscriptia din versiunea in limba

caldeeană este corectă, **David** celebrează aici victoria sa asupra lui Goliat. Dar e limpede că el privește mai departe, dincolo de acest triumf vremelnic, la victoria finală a lui Dumnezeu asupra dușmanilor Săi. Psalmul este un acrostih, bazat pe prima jumătate a literelor alfabetului ebraic.¹²

9:1, 2 Dulcele bard al Israelului este plin de incantare când se gândește la lucrările minunate ale lui Dumnezeu. Aici el nu se gândește așa de mult la lucrările Sale în cadrul creației sau rascumpărării, cât la faptele neasemuit de spectaculoase prin care a zdrobit vrăjmasii Israelului. David îi dă lui Dumnezeu toată cinstea - neatribuindu-și nici un merit și nepunând aceste victorii pe seama armelor sau pri-ceperii omului. Din toate fibrele ființei sale el cinstește și preamărește numele Celui Preaînalt. Pilda de iubire și devotiu ne mă-nifestă Să de David față de Domnu! ar trebui să ne facă pe mulți dintre noi să ne dăm seama cât de reci și insensibili la dragostea lui Dumnezeu suntem uneori.

9:3, 4 Apoi psalmistul ne amintește despre batalia plină de vilejii a lui Dumnezeu, pentru noi însă aceste versete avându-și împlinirea deplină doar la a doua venire a Domnului nostru Isus Cristos. E de ajuns să-L vadă dușmanii, ca o să iau la fugă îngrozii. Ei vor cădea împotmolindu-se, panicați și rapuși înainte de a putea scăpa cu fugă. Cei neprihanii vor fi răzbunați în ziua aceea de către Rege, când El va sta pe slăvitul Său tron. Abia atunci pământul se va bucura cu adevărat, cunoscând adevărata judecată și nepri-hanire.

9:5, 6 Neamurile asupra-țoare vor fi aspru muștrate și totii dușmanii Israelului vor fi acoperii de ocară și datii uitării pe veci. Vor fi îngropați în ruinele mult tram-bității lor civilizatii! Orăse ce par în prezent clădite pentru a dura în veci vor fi complet daramate. Nume precum Washingtonul, Moscova sau Ottawa vor fi uitate pe veci.

9:7, 8 Totii vrăjmasii vor dispărea, dar Domnul va dăinui în veac, la fel de nepri-hanit și demn de Încredere cum a fost din-totdeauna. În strălucirea Lui

fără seaman, pe tronul Slavei Sale, El va domni peste

Tntreaga lume cu neprihanire absoluta. Tuturor li se va face dreptatea pe care o merita. Pavel a recurs la aceasta parte a versetului 8 in mesajul sau adresat locuitorilor Atenei, cand a explicat ca agentul activ din viitoarea judecata va fi Domnul Isus Cristos eel Tnviat:

dupa fapta, facandu-

Dumnezeu, deci, trecand cu vederea tim-purile de nestiinta, porunceste acum tuturor oamenilor de pretutindeni sa se pocaiasca, pentru ca a randuit o zi in care va judeca dupa dreptate pamantul locuit, prin Omul pe care L-a randuit si despre care a dat tuturor o dovada de netagaduit prin faptul ca L-a inviat dintre cei morti (Fapte 17:30,31).

9:9, 10 Masele de oameni asupriti ai pamantului vor gasi in El turnul lor de scut-pare si adăpostul lor sigur. Toti cei care Il cunosc isi vor pune increderea in El, reamintind ca El nu a Tnselat niciodata increderea si asteptarea copiilor Sai.

9:11, 12 Israel nu numai ca va canta laude Domnului, ci Tsi va implini rolul misionar ce i s-a Tncredinfat pentru Neamuri, rememorand minunatele izbaviri de care i-a facut parte Domnul si reliefand ca Cei care razbuna sangele poporului Sau nu a ramas deloc nepasator in fata suferintelor indurate de israeliti, ca rugaciunile lor nu au ramas fara raspuns.

9:13, 14 Dar conditiile proprii Mile-niului nu au sosit inca. Versetele 13 si 14 ne readuc brusc la neimbietorul prezent! David are in continuare nevoie de Tn-durarea lui Dumnezeu, care sa-l apere de dusman, pentru ca portile Sionului sa rasune iarasi de cantecele de lauda ale psalmistului.

9:15 Apoi el se avanta din nou spre acea zi viitoare cand natiunile antisemite vor cadea in groapa pe care au sapat-o evreilor, fiind prinse in latul pe care i-au intins stravechiului popor al lui Dumnezeu. Nu este altceva decat o repetare a istoriei - un alt caz in care Haman este spanzurat pe insasi spânzuratoarea ce i-o ridicase lui Mardoheu!

9:16 Din nou Domnul Se va dovedi ca este Cei ce rasplateste

i pe cei rai sa culeaga ce-au semanat. Dumnezeu nu Se lasa batjocorit. Sensul termenului „SeIa” este greu de definit, unul din intelesuri putand fi acela de inten-sificator (vezi notele de la Psalmul 3).

9:17 Cand David spune ca **cei rai vor fi aruncati in iad** (in ebraica *Seal*), el nu limiteaza sensul cuvantului la starea fiintei umane despartita de trup sau la mormant. Aici contextul cere neaparat sensul de **iad**. Aceasta este soarta **tuturor natiunilor care fi uita pe Dumnezeu**.

9:18 La fel de sigur este faptul ca **cei nevoiasi nu vor fi intotdeauna dati uitarii**. Sau cum traduce Knox: „Rabdarea celor apasati nu va fi in zadar.” Toate spe-rantele lor se vorimplini in acea zi din Mia de ani.

9:19, 20 Gandurile lui David despre acea zi cand neprihanirea va domni star-nesc in credinciosi un dor fierbinte dupa implinirea cat mai grabnica a acestei promisiuni.-Si astfel se naste rugaciunea ca Domnul sa Se scoale si sa zadarniceasca planurile omului, judecand natiunile. Stand in prezenta Judecatorului Celui Atotputernic, ele isi vor da seama, cuprinse de groaza, cat de mici si de neputinciosi sunt oamenii muritori.

Psalmul 10: Inamicul public numarulunu

Aici psalmistul recurge din nou la tehnica acrostihului, bazat pe a doua juma-tate a literelor alfabetului ebraic¹³ pentru a-l descrie pe talharul eel mai mare. Intru-cat acest „Inamic Public Numarui Unu” pare sa fie chiar intruparea pacatului, e normal sa ne gandim la „Omul pacatului” care se va ridica la inceputul perioadei de sapte ani denumita Tribulatia sau Marea Stramtorare. Acest „fiu al pierzarii” se va opune si se va ridica mai presus de orice asanumit dumnezeu sau obiect de inchinare. Instalandu-se in templul lui Dumnezeu de la Ierusalim, el se va procla-ma Dumnezeu (2 Tes. 2:3,4). Cei care vor refuza sa 'i se inchine vor suferi sanctiuni economice, prigoane si chiar moartea.

Tacerea lui Dumnezeu (10:1)

Inca din primele cuvinte ale Psalmului

dam de mtrebarea de care ne lovim cu totii, mai devreme sau mai tarziu: **De ce** tace **Domnul** cand cei nevinovati sufera iar cei rai domnesc nestingheriti? Tocmai cand dam peste taine de acest fel credința noastră este chemata sa ne vina in ajutor, sa ne incurajeze sa ne punem increderea in El, chiar atunci cand nu Tntelegem, si sa Tnduram pana la capat.

Rugaciunea celor asupriti (10:2)

In nesuferita lor aroganta, oamenii rai Ti hartuiesc fara Incetare pe sfintii neaju-torati. Ce ar putea fi mai potrivit pentru ei decat sa sufere chiar soarta pe care le-au dorit-o celor neprihaniti?

Profilul inamicului (10:3-11)

10:3, 4 Cei rau obisnuieste s3 se laude cu lucrurile pe care intentioneaza sa le fac5. In goana lui nebuna dupa avutii, el huleste si-L dispretuieste pe Domnul, deoarece oricine se Tnchina in fata aurului Il respinge pe Dumnezeu. Stilul sau de viata este bazat pe principiul atotsuficientei - el n-are nevoie de nimeni! Nici de Dumnezeu nu are nevoie, ci traieste ca si cand Dumnezeu nu ar exista.

10:5,6 Toate par sa-i mearga dupa voia sa. Face ce face si scapa de necazurile ce se tin scai de restul omenirii. Principiile calauzitoare pe care le-a stabilit Dumnezeu pentru ai Sai depasesc cu mult standardele celui rau; acesta nu poate tntelege adevarurile spirituale sau principiile divine. El ii ia in batjocura pe dusmanii sai, pentru care are doar cuvinte de dispret. Nimic nu-i va tulbura linistea - pare sa-si zica el. Cat va trai pe acest pamant, se va bucura de o existenta lipsita de griji.

10:7, 8 Ori de cate ori este prin preaj-ma, te poti astepta sa se invineteasca cerul de atatea sudalme câte rosteste acest om. Daca se Tntampla sa nu-l insele pe cineva, atunci precis Tl ocăreste pe altcineva! Niciodata nu pare sa discute despre vreun lucru constructiv. Numai despre crime si violenta vorbeste tot timpul. Aidoma gang-sterilor, el sta la panda in locuri ferite, de unde sa se napustasca asupra

celor nevinovati. Citnd tree acestia pe acolo, el ii doboara cu focuri de arma. Intotdeauna e

cu ochii în patru, să-i depisteze pe cei naivi și neajutorati.

10:9-11 Ca un leu în vizuina sa, el sta la panda, gata să se napustească asupra prazii. Ca un vanator Tsi ademeneste victima în latul său, pentru a o santaja, extorca, mitui, tîrobi sau omon. Sarmana victima este coplesita de frica - doborata de forta enorma a criminalului. În disperarea sa, el atacat crede ca Dumnezeu a uitat de el, ca priveste în alta parte și ca niciodata nu va vedea nenorocirea copilului Sau.

Strigatul celor credincioși (10:12-18)

10:12, 13 Dar acum a sosit timpul ca Domnul să treacă la actiune, ridicand mana și judecandu-l pe asupritor, dar aratandu-si Tndurarea fata de el asuprit. De ce să li se permita fortelor raului să continue nelegiuirea lor și necinstirea lui Dumnezeu? De ce să fie lasate să prinda curaj, crezand ca Dumnezeu nu le va cere niciodata socoteala pentru crimele lor?

10:14, 15 Dar Dumnezeu *vecle!* El tine o evidenta foarte exacta a tuturor faptelor de nedreptate și faradelege, pentru ca să poată rasplati cu varf și Tndesat Tntr-o zi. Deci nu în zadar Tsi Tncredinteaza el neajutorat soarta în mana lui Dumnezeu. Oare nu S-a dovedit Dumnezeu ca este prietenul orfanilor? Domnul va auzi strigatul celui credincios, frangand bratul celui rau și demascand rautatea sa, pedepsindu-l pana la ultima farama a nelegiurii sale.

10:16 Va veni o zi a razbunarii cand Tmparatiile lumii vor deveni Tmparatia Domnului nostru și a Cristosului Sau. Atunci cei rai și natiunile prigonitoare vor fi pierit, cum a prezis profetiil Isaia:

lata, toti cei ce sunt maniat pe tine vor fi rusinati și dizgratiati; cei ce se lupta cu tine vor fi de nimic și vor pieri. Ii vei cauta și nu-i vei mai gasi pe cei ce se certau cu tine; vor fi nimiciti, vor fi pierduti cei ce se razboiau cu tine. Caci Eu, Domnul Dumnezeul tau, te iau de mana dreapta și-ți zic: „Nu te teme de nimic, viermele iui Iacov și ramasita lui. Israeh. caci Eu Țti vin

în ajutor" (Is. 41:11-13).

10:17, 18 Putem fi asigurati pe deplin ca Domnul va auzi și va raspunde la ruga-

ciunile celor **smeriti**. Le va acorda har In orice Tncercare prin care tree si Isi va pleca urechea spre ei, ca sa facii dreptate orfa-nului si celui asuprit. Va veni ziua, slava Domnului, cand **omul pamantului** nu-i va mai asupri pe cei saraci si lipsiti de aparare!

Psalmul 11: De ce sa fugi, cand poti sa te increzi in Domnul?

Psalmul 11 este un bun antidot pentru stirile cele mai nelini^titoare ce umplu pa-gina intai a cotidianelor. Cand stirile contin doar relatari negative, despre razboaie, violente, crime, coruptie si tulburari politice, **David** ne aminteste ca ne putem ridica deasupra Tmprejurarilor vietii, atintindu-ne privirile asupra Domnului.

Se pare ca atunci cand David s-a dus sa deschida uşa de la intrare, i-a dat buzna in casa un oaspete infrigurat. Fata-i era palida, ochii erau gata sa-i iasa din orbite si buzele-i tremurau de emo(:ie. Printre su-ghituri i-a spus lui David despre pericolul ce-l paşte, sfatuindu-l sa fuga in munti. Psalmul de fata este raspunsul lui David la sfaturile pesimiste ale vizitatorului, ce prevedea numai disperare si descurajare.

11:1-3 Mai Intai David afirma cu sim-plitate Tncrederea sa in Domnul, adapostul sau: „De ce sa/wgj, cand poti sa te *Increzi* In Domnul?” Apoi Tl mustra pe aducatorul de vesti rele pentru tentativa acestuia de a-i tulbura pacea. Observati ca textul din versetele lb la 3 confine cuvintele descuraja-torului din toate vremurile, care Tncep cu sintagma: „Fugi **ca o pasare in muntii tai**.” El Ti spusese de fapt lui David: „Esti neputincios si neajutorat ca o pasare. Nu-ti ramane altceva de facut decat sa fugi. Ucigasii sunt acum la putere. Inarmati pana-n dinti, ei sunt gata sa-i doboare pe cetatenii cumsecade, ce respecta legile. Ordinea si legalitatea au disparut iar temeliile societatii se clatina. Intrucat aşa stau lucrurile, ce speranta mai crezi ca poate avea un om neprihanit ca tine?”

11:4-6 Ce speranta? Pai, desigur speranta în Domnul! **Domnul este in templul Sau eel sfant** si nimic nu poate opri implinirea planurilor Sale! Tronul Sau este In cer, neclintit si imuabil, indiferent cate

imparaţii de pe pamant s-ar ridica. Desi nimic nu poate tulbura liniştea şi senina-tatea lui Dumnezeu, El este totusi preocu-pat de treburile **fiilor oamenilor**. El nu numai ca vede tot ce se Tntampla, dar In permanenta emite judecati de valoare cu privire la cei neprihaniti si la cei rai. Desi Dumnezeu este dragostea nemarginita, **sufletul Sau** li uraste pe oamenii care practica violenta, drept care va aduce peste ei un potop dejudecata, vaingramadi carbuni de foe si pucioasa si-i va lovi cu un val dc caldura pustiitoare.

11:7 Dupa cum Dumnezeu Tl uraste pe omul violent, tot asa El Tl iubeste pe eel neprihanit-Dumnezeu Insusi este **neprihanit** si **iubeste neprihanirea**. In ultima instanta, rasplata celor drepti va fi privi-legiul de a sta in prezenta lui Dumnezeu.

Prin urmare, nu trebuie sa nelngrijoram cand citim titlurile cotidianelor. Valurile de Imprejurari nefavorabile pot parea potrivnice noua In orice clipa, dar iuresul planului irezistibil al lui Dumnezeu va castiga negresit biruinta In ultima instanta.

El iese biruitor pretutindeni şi toate lucrurile li

slujesc larii Sale; Faptele Sale toate sunt binecuvantarea Tn-truchipata, cararea Sa - iumina neumbrita. Noi nu-L Intelegem, dar pamantul jii cerul

vestesc cum Dumnezeu domneşte suveran de pe tronul Sau,

Atoputemic stiipanitor peste toate.

-Alitor anonuu

Psalmul 12: Cuvintele Oamenilor - şi ale lui Dumnezeu

12:1 Declinul general al credinciosiei In randurile oamenilor, In special In vorbirea lor, evocă rugaciunea din versetul I:

Doamne, vino In ajutorul meu, ca a disparut piosenia. Intr-o lume decazuta. putine inimi curate au mai ram as (Knox).

12:2 Apoi trei sunt acuzele concrete ce i se aduc generatiei necredincioase:

Minciunile - Membrii acestei generatii sunt vinovati nu doar de forme flagrante de Inselaciune, ci si de asa-zisele „minciuni

nevinovate," de jumătăți de adevăruri, de exagerări și de promisiuni nerespectate.

Lingusiri - Ei se acopăr unii pe alții de complimente nesincere. A elogia pe cineva nu e totuna cu a-l flata. A flata înseamnă a-i atribui virtuți pe care e limpede că nu le posedă. Or, flatarile au totdeauna în spate un scop sinistru sau egoist. „**Cu două fete**" - Una gâdesc, și alta spun! Asemenea lui Machiavelli, ei „practică” duplicitatea și intrigă.

12:3, 4 Sfinții din toate veacurile au suspinat și au așteptat ca Domnul însuși să închidă buzele lingusitoare ale celor răi, să imobilizeze limbile celor care se laudă că principiile lor vor prevala, că ei au libertatea de a spune tot ce doresc, indiferent ce cred alții.

12:5, 6 Ca răspuns la gemetele celor **saraci** și **nevoiași**, **Domnul** promite că Se va ridica și le va „acorda mântuirea după care însetează” (Gelineau). Și ceea ce El a promis va și înfaptui cu siguranță. Promisiunile Lui sunt **curate...**, **ca argin-tul încercat în cuptorul pamantului, purificat de șapte ori** - cu alte cuvinte, că eel mai curat **argint** care se cunoaște. În cuvintele lui Dumnezeu nu este nici o viclenie, nici o flatare, nici un cuvânt cu două înțelesuri, nici o eroare. Sunt cuvinte în care putem avea deplină încredere.

12:7 Prin urmare, credinciosul se îndreaptă instinctiv către Domnul, cerându-I ocrotirea în fața actualei generații - ocrotire nu doar de atacurile ei, ci și de orice formă de compromis sau complicitate la faptele ei.

12:8 Ultimul verset este o descriere a „acestei generații” - generația **rea** a celor ce stau mereu la panda, preamarind **tica-losenția** și disprețuind virtutea. Este aceeași generație pe care o găsim descrisă cu lux de amănunte în Proverbe 30:11-14:

Este o generație care blestemă pe tatăl său și nu binecuvăntează pe mama sa. Este o generație care se crede curată, și totuși nu este spălată de întinaciunea ei. Este o ge-

nerație ai cărei ochi sunt trufași și care ține pleoapele sus; o generație ai cărei dinți sunt niște săbii și ai cărei masele sunt niște

cutite ca sa-1 manance pe eel
nenorocit de pe pamant si pe cei
lipsiti dintre oameni.

Psalmul 13: Pana când?

De patru ori David exclama cu
Tnfrigu-rare: „j*ana cand,
Doamne?” Urmarit cu mdiirjire
de inamic (probabil de Saul),
David se intreba de ce Tntarzie
carul lui Dumnezeu. Oare nu va
mai sosi ajutorul sperat, ca sa-1
scape de groaznicele sale grijuri
ce-1 striveau sub povara lor?

El se simtea parasit de Domnul.
Se considera alungat de la
indurarea Dom-
nului. TrSia momente de
cumplita deprimare su-
fletească, zi de zi. Suferea
umilinta de a fi mereu de partea
celor mfranti.

13:1-4 Dumnezeu este
chemat sa ia nota de
stramtorarea lui David si sa-i tri-
mita degraba ajutor, pentru ca el
sa poata evita doua dezastre.
Primul: moartea lui David iar al
doilea: prilejul pe care 1-ar oferi
astfel dusmanului de a jubila,
Daca Domnul nu va interveni
indata ca sa-i Tn-vioreze ochii,
curSnd pleoapele i se vor
Tnchide pe veci, in moarte. Daca
lehoa nu va produce o
Tntorsatura, duşmanii se vor
putea lauda in curand ca au
castigat biru-inta si ca David a
fost mfrSnt definitiv.

13:5, 6 Acum nu mai este nici
o indoialS cu privire la
deznodamantul situ-atiei.
Psalmistul crede ca raspunsul nu
va Tntarzia sa* soseasca.
Punandu-si increderea **in**
indurarea Domnului, el stie ca
va trai zilele in care va vedea
izbavirea de asuprirea
dusmanului. In anticiparea
salvarii sale, el canta de
bucurie, laudan-du-L pe Domnul
pentru bunatatea si indurarea
Sa fara de margini.

Psalmul acesta este asemenea
felu-ritelor tncercări pe care le
trimite Dumnezeu peste noi:
incepe cu un suspin. dar se
sfarseşte cu o c^ntare!

Psalmul 14: Crezul nebunului

14:1 Crezul nebunului este
urmatorul:

„^Ju exista Dumnezeu.” De
fapt, el nu

doreste sa existe un Dumnezeu,
ceea ce-1
determina sa nege existenta lui
Dumnezeu.

Este o pozitie cat se poate de irationala. Mai intai de toate, cine spune așa are pre-tentia ca este atotstiutor. El spune: „Știu totul. Nu se poate sa existe un Dumnezeu in afara hotarelor cunoasterii mele." In al doilea rand, cine spune ca nu exista Dumnezeu are pretentia ca este omniprezent, caci afirna, de fapt: „Eu sunt prezent si-multan peste tot si nu este posibil ca Dumnezeu sa existe fara Știrea mea." Din nou, aceasta atitudine ignora minunatiile lui Dumnezeu dezvaluite in creatia Sa - imensitatea universului, miscarea uluitor de precisa a planetelor, minunata calitate a pamantului de a sustine viata, modu! infinit de complex in care a fost conceput trupul uman, fantastica complexitate a creierului uman si extraordinarele proprie-tati ale apei si solului.

Sa luam, de pilda, excelenta capacitate a pământului de a sustine viata. Henry Bosch a scos in evidenta urmatoarele ipoteze din care reiese designul minunat si infinit de minutios al operei lui Dumnezeu:

Pământul se rotește în jurul axei sale cu circa 1000 de mile pe ora. Dacă viteza aceasta ar fi doar de 100 de mile pe ora, durata unei zile și nopți ar fi de zece ori mai mare iar planeta noastră ar trece printr-un ciclu alternativ de caldura sfasietoare și îngheț cumplit. Dar dacă ar fi de dimensiunile planetelor Jupiter, Saturn sau Uranus, gravitația extremă ar face aproape imposibilă orice mișcare a oamenilor. Dacă am fi tot atât de aproape de soare precum este Venus, caldura ar fi insuportabilă; dacă am fi la aceeași departare de soare cum este planeta Marte, am fi acoperiți de zapadă și gheață în fiecare noapte, chiar și în regiunile cele mai calde ale planetei. Dacă oceanele ar avea jumătate din dimensiunea lor actuală, am beneficia doar de o primă din caderile de precipitații de care ne bucurăm în prezent. Dacă oceanele ar fi doar cu o primă mai mari, precipitațiile anuale ar crea de patru ori, iar pământul ar deveni o mlaștină vastă, cu neputința de a sustine viața. Apa înghețată la 0 grade Celsius. Ar fi un dezastru dacă oceanele ar îngheța la această temperatură, întrucât atunci gradul de topire în regiunile polare nu s-ar echilibra iar acumulările de gheață nu s-ar topi secole de-a rândul!

Pentru a preveni o atare catastrofă, Domnul a

pus sare in mare, pentru a-i modifica punctul de Tnghet.14

Posibilitatea ca toate acestea sa fi aparut la intamplare este atat de infima Tncat nici nu merita sa fie luata in considerare. De aceea Biblia spune ca ateii sunt nebuni (prosti). Sunt nebuni pe plan *moral*. Nu se are in vedere aici coeficientul lor de inteligenta, ci eel al moralei lor.

Verdictul lui Dumnezeu pentru acesti proști este ca sunt corupti in ei ?nsiși si ca se poarta abominabil. Exista o stransa corelatie Tntre CTezul cuiva si conduita sa. Cu cat este mai coborSta conceptia sa despre Dumnezeu, cu atat mai scazut va fi si nivelul sau moral. Fie pe temeiul cauzei, fie al consecintei, ateismul si agnosticis-mul sunt intrinsec legate de o viata stricata. cum arata și Barnes:

Conceptia ca nu exista Dumnezeu se Tnte-meiaza de obicei pe dorinta de a trai o viata destrabalata sau este imbrah\sata de cei care tra-iesc, Jn realitate, o asemenea viata, cu dorinta de a se mentine in depravarea lor si de a evita orice teama cu privire la o rasplata viitoare.”^S

14:2, 3 Cand Domnul priveste din inaltimea cerurilor sa vada daca vreunul din descendentii lui Adam se poarta intelept, cautandu-L pe Dumnezeu, ceea ce gaseste nu este deloc pe placul Lui. Daca ar fi lasat de capul sau, omul niciodata nu L-ar cauta pe Dumnezeu. Doar prin inrSurirea Duhului Sfant pot oamenii ajunge sa-si dea seama de nevoia lor de Dumnezeu si de mantuirea Sa.

Pavel citeaza din primele trei versete ale Psalmului acestain Romani 3:10-12 pentru a demonstra ca pacatul a afectat Tntreaga omenire si orice particica a fiintei tuturor. Aici in Psalmul 14 David nu se gandeste la tntreaga omenire, desi descrierea ar fi vala-bila. Mai degraba, el se gandeste la cei ce-L tagaduiesc pe Dumnezeu in contrast cu cei neprihaniti; la infidelii acestia care s-au Tndepartat de Dumnezeul Cei Adevarat si Viu> cazand in apostazie. Ei sunt corupti din punct de vedere moral. Dumnezeu Insuși nu poate gasi nici unul care sa faca binele, nici unul macar.

14:4 Ignoranta lor este evidentiata de modul in care Ti trateaza pe oamenii lui Dumnezeu. Daca si-ar da seama ca Dumnezeu Ti apara pe cei saraci si pedepseste pacatul, niciodata nu i-ar sfasia pe credinciosi, ca și cand aceasta ar fi o actiune permisa, la ordinea zilei, asemenea consumului painii! Daca ar cunoaste bunatatea si asprimea lui Dumnezeu, nu ar trece prin viata fara sa se roage.

14:5, 6 Cand Domnul va lua partea celor nevinovati, cei rai vor fi Tngroziti. Caci ei intotdeauna si-au batut joc de cei saraci, ridiculizand credinta lor simpla, dar acum vor vedea ca Dumnezeul pe care L-au tagaduit este refugiul copiilor Sai.

14:7 Mareata va fi ziua cand Mesia va iesi din Sion pentru a-i izbavi pe ai Sai! Bucuria lui Israel va fi fara. margini, cand sfintii evrei ai lui Cristos vor fi pentru tot-deauna si definitiv izbaviti din captivitatea lor, in mijlocul Neamurilor care f] tagaduiesc pe singurul Dumnezeu.

Psalmul 15: Omul pe care-1 alege Dumnezeu

15:1 Individul pe care Dumnezeu TI alege sa-I tina companie -este tema Psalmului 15. Desi nu se spune efectiv acest lucru in Psalmul 15, calificarea primordiala pentru a intra in Tmparajia lui Dumnezeu este nasterea din nou. Fara nastere din nou nimeni nu poate vedea sau intra in imparatia lui Dumnezeu. Nasterea aceasta din nou sau de sus este experimentata prin har, prin credinta si are loc fara nici o legatura cu faptele meritorii pe care le-ar putea face omul.

Luata ca atare, Psalmul pare sa implice ca mantuirea ar avea o anumita legatura sau ar depinde de caracterul nobil al cuiva, de faptele sale bune. Dar luat în contextul Tntregii Scripturi, el poate Tnsemna doar un singur lucru: ca eel care salveaza este genul de credinta care are drept rezultat o viata de sfintenie. Asemenea lui Iacov în epistola sa, David spune aici ca credinta autentica în Domnul va avea drept rezultat acel gen de fapte bune pe care TI descrie Psalmul

de fata.

Apropo, Psalmul acesta nu-si propune sa ne ofere un catalog complet al virtutilor

cetateanului Sionului. Portretul este cat se poate de bine conturat, dar nu exhaustiv.

15:2 Mai Tntai de toate, cetateanul Sionului **umbra** in integritate. Omul in-tegru este omul cu o morala sanatoasa. Este un om complet, bine conturat si ecbilibrat. In. al doilea rand, cetateanul Sionului face ceea ce este drept si bine. El are grija sa-si mentina un cuget.curat. El prefera sa faca totul pentru a se duce în rai cu o con^{ti}inta curata, decat sa ramana pe pam^Snt cu una patata.

Te poti bizui pe un astfel de om sa spuna adevarul din inima. Mai bine ar muri decat sa spuna o minciuna. Este un om care se tine de cuvant. Da al sau e da si nu nu!

15:3 El **nu defaimeaza cu limba lui**. Nu-l vei gasi barfindu-i pe altii. Vorbirea de rau si balacarirea altora nu-si gaseste nici un loc pe buzele sale. El isi discipli-neaza limba pentru a-i edifica pe altii, iar nu pentru a-i asasina cu vorba!

El nu-i face rau aproapelui. Nu doresle altceva decat sa ajute, sa Tncurajeze si sa invete pe altii. Cand aude o barfa deli-cioasa despre un prieten al sau, o Tngroapa imediat! Te poti bizui pe el sa nu raspan-deasca ceea ce a auzit.

15:4 Liniile morale de demarcate nu sunt estompate la acest om. El discerne Tntre pacat si neprihanire, Tntre Tntuneric si lumina, tntre rau si bine. El dispretuieste un om ticalos în sensul ca se Tmpotriveste cu vehementa prin prezenta si marturia sa oricarei rautati a acestui om. Pe de alta parte, el se identifica pe fata cu toti cei din casa credintei, pe care Ti aproba din. toata inima.

Daca a facut o promisiune, si-o va respecta, chiar daca. acest lucru tl va costa, soldandu-se cu o pierdere financiara. De pilda, sa spunem ca" un credincios se Tnvoieste s5-si vanda casa pentru suma de 85 000 de dolari. Dar Tnainte de a semna actele, constata cã ar fi putut s-o vanda cu 90 000 de dolari. Intrucat si-a dat cuvantul primului cumparator, nu va anula contractul initial.

15:5 Prietenul lui Dumnezeu nu-si Tmprumuta banii cu

dobSnda, adica unui alt membru al casei lui Dumnezeu. Sub legea lui Moise, un israelit putea sa Tmpru-

mute unuia dintre Neamuri cu dobanda (Deut. 23:19,20) dari se interzicea sa pro-cedeze astfel cu un alt evreu (Ex. 22:25; Lev. 25:35-37).

Dacă evreii aflatii sub stapanirea legii se calauzeau dupa acest principiu, cu atat mai mult ar trebui s-o faca crestinii, care traiesc sub har!

In fine, omul neprihanit nu primește mitS tmpotriva celui nevinovat. El uraste orice Tncalcare a dreptStii si infirma zicala ca „toate au un pret."

Prin urmare, acesta este tipul de per-soana care traieste pentru Dumnezeu in timp si pentru eternitate. Daca stam sa ne gandim, nici o alta persoana nu s-ar simti bine in prezenta lui Dumnezeu!

Psalmul 16: Cristos a inviat!

Cheia Tntelegerii Psalmului 16 ne-o da Fapte 2:25-28, unde Petru citeaza versetele 8-1 la ca avSnd referire la Invierea lui Cristos. Sa introducem, prin urmare, cheia In broascl si sa ascultam cum se roaga scumpul nostru Mantuitor cu putin timp inainte de moartea Sa.

16:1, 2 Ca Omul desavarsit, complet dependent de Dumnezeu, Cristos striga catre Cel care este singurul Sau refugiu, ca sa-L scape, in toti cei treizeci de ani petrecuti pe pamant, Mantuitorul nu numai ca L-a recunoscut pe Dumnezeu ca Domn al Sau, ci L-a marturisit cu bucurie, Dumnezeu retinandu-I in Tntregime interesul vieii Sale. Cuvintele:

„Bunatatea mea nu este nimic fara Tine" nu stirbesc adevarul potrivit caruia în Mantuitorul nostru nu s-a gasit nici un pacat, ci pur si simplu constituie o marturie miscatoare că Cristos și-a gasit toata Implinirea in Dumnezeu (aici textul din NKJV difera total de versiunea romana, n.tr.). Marturia aceasta se poate compara cu Tnchinarea din Psalmul 73:25: „Pe cine am eu în cer decat pe Tine? și nu doresc pe altul pe pamant decat pe Tine."

16:3 Locul central pe care L-a ocupat Dumnezeu în viata lui Mesia nu exclude insa adanca considerate pentru **sfintii** din tara. De fapt, cele douS laturi sunt vital interconectate: a-L iubi pe Dumnezeu Tnseamna¹ a-i iubi pe ai Sai (1 Ioan 5:1, 2).

Domnul Isus ti considera pe sfintii Sai

drept nobilii pamantului, cei în care El își găsește toată plăcerea. Ascuități marturia similară din partea unui sfânt al lui Dumnezeu de demult:

Din prima zi când am pomic la drum și până în ceasul de fafa, am fost copleșit peste măsura de haruri, cât poate un muritor și un pacaios să ducă. Am avut partasie cu cei de un caraclev ales de pe pamant și cu toți cei care s-au străduit din răsputeri să-mi arate bunăvoința din pricina Domnului.¹⁶

16:4 În contrast cu adevărații Închinători ai lui Dumnezeu sunt cei ce se Închina **altui dumnezeu**. Idolatria aduce întotdeauna o sumedenie de **dureri în** vietile celor care o practică. Poate că una din cele mai mari judecăți ce se abat asupra idolatriilor este faptul că aceștia devin ai domnului obiectului Închinării lor. Sfântul Fiul al lui Dumnezeu Se desolidarizează de orice partasie cu **jertfele lor de sange**. De fapt, El nici nu va pomeni **numele** lor pentru că nu cumva prin asta să lase să Se Înțeleagă că i-a tolerat pe ei sau ritualurile lor pagane.

16:5, 6 Cât privește viața Sa personală, **Domnul** este **partea** Sa de mostenire și **paharul** Sau. Domnul este Cel care păzește hotarele **mostenirii** Sale. Gândindu-Se la modul Înțelept și minunat în care Tatăl a planuit fiecare amănunt al vieții Sale, El o compară cu o moșie **plăcută** Într-un cadru minunat și cu o **mostenire** alcătuită integral din lucruri **bune**. Dacă trăim în partasie cu Dumnezeu, și noi putem să-L laudăm pentru felul în care a rânduit vietile noastre. Când ne plăngem, trădăm o lipsă de Încredere în Înțelepciunea, dragostea și puterea lui Dumnezeu.

16:7 Aici Cristos Îl laudă pe **Domnul** pentru credinciosia cu care L-a călăuzit și **sfătuit** toată viața. Chiar în ceasurile de nesomn, pe când Se ruga și medita la Cuvântul lui Dumnezeu, **inima** Lui Îl instruia. Departe de a fi risipit, acest timp a fost sfânt pentru confortul și binecuvântarea Sa. De câte ori experiența lui Cristos a fost dublată în vietile copiilor lui Dumnezeu!

Caci mulfi rapsozi cu har
Dintre acei fii ai luminii
Vor spune despre cele mai
maiastre c3n-
tari ale lor:
„In ceasurile noptii le-am
invatat.”
Tot așa, multe imnuri de slava
Pe care le inaltam in casa Tatalui
Fost-au intai slefuite și intonate
Intr-o umila odaie, departe de
lumina
soarelui. *-Autor anonim*

ca Dumnezeu il va invia pe
Cristos tnainte ca El sa

Restul versetelor din Psalmul
16 au fost citate de Petru in ziua
de Rusalii ca referire la invierea
lui Cristos:

Caci David zice despre El: „Eu
aveam totdeauna pe Domnul
mnaienta Mea, pentru ca El este
la dreapta Mea, ca s& nu fiu
clatinat. De aceea, mi se bucura
inima si Mi se inveseleste limba;
chiar si trupul Mi Se va odihni in
nadejde, caci nu vei lasa sufletul
Meu in Hades, nici nu vei ingadui
ca Sfantul Tau sa vada
putrezirea. Mi-ai facut
cunoscute caile vietii si Ma vei
umple de bucurie în prezenta
Ta.”

Cat despre patriarhul David,
sa-mi fie ingaduit, fratilor, sa va
spun fara sfiata că a murit si a
fost tngropat; iar mormantul lui
este In mijlocul nostru pana in
ziua de azi. Prin urmare, David
fiind profet și siind ca Dumnezeu
ii fagaduise printr-un juramant ca
din rodul trupului sau, dupa trup,
Il va ridica pe Cristos sa stea pe
tronul sau, el, prevazand aceasta,
a vorbit despre invierea lui
Cristos, ca sufletul Sau nu va fi
lasat in Hades iar trupul Sau nu
va vedea putrezirea. Pe acest
Isus Dumnezeu L-a Tnviat, noi
toti fiind martorii acestui lucru.
Prin urmare, fiind inaltat la
dreapta lui Dumnezeu si dupa ce
a primit de la Tatal promisiunea
Duhului Sfânt, a turnat ceea ce
vedeti si auziti acum (Fapte 2:25-
33).

Observati acum ideile pe care
le su-blinaza Petru din acest
pasaj (care noua aproape sigur
ne-ar fi scapat):

1. David s-a referit la Cristos
(v. 25). David nu putea vorbi
despre el insusi, intrucat trupul
sau inca se afla intr-un
mormant din Ierusalim.
2. Ca profet, psalmistul știa

- domneasca de pe tronul Sau.
3. Prin urmare, David a prezis ca Dumnezeu nu va ingadui sufletului lui Cristos sa ramana in Hades, dupa cum nu va permite ca trupul lui Cristos sa se descompuna.
 4. Intr-adevar Dumnezeu L-a inviat pe Cristos si ce s-a intamplat in Ziua de Rusalii a fost rezultatul glorificarii Sale la dreapta lui Dumnezeu.

Jinand cont de aceasta introducere, sa analizam acum ultimele versete ale Psalmului 16.

16:8 Mai intai, Mesia afirma fara echivoc ca El L-a pastrat pe Domnul intotdeauna inaintea Sa. El a trait pentru Iehova. Niciodata nu a facut nici un lucru din vointa proprie. Totul a fost facut in ascultare de voia Tatalui Sau.

Pentru ca El este la dreapta mea, nu ma voi clatina. In Scriptura **dreapta** reprezinta:

Putere(Ps. 89:13)
 Siguranta (Ps. 20:6)
 Onoare(Ps.45:9;
 110:1) Placere(Ps.
 16:11) Favoare(Ps.
 80:17) Sustinere (Ps.
 18:35).

Aici **dreapta** se refera la siguranta, la ocrotire.

16:9, 10 Asigurat de grija si ocrotirea necurmata a lui Dumnezeu, Mantuitorul priveste viitorul cu incredere. Inima I se bucura Sufletul ii este plin de desfatari vesnice iar trupul Sau este in siguranta. El stie ca Dumnezeu nu-I va lasa sufletul in seol si nu va ingadui ca trupul Sau sa vada putrezirea. Cu alte cuvinte, Cristos va fi inviat din morti.

Referirea la seol trebuie explicata, intrucat acesta este termenul utilizat in Vechiul Testament pentru „lumea de jos” si pentru a descrie starea detasata de trup a celor care au murit. Este echivalentul termenului grec „Hades” din Noul Testament. Seol nu indica atat un loc geografic, cat *starea* celor morti - despartirea personalitatii de trup. Termenul a fost utilizat pentru a descrie

conditia tuturor celor morti, credinciosi sau necredinciosi. Pe de alta parte, echivalentul din NT, Hades, se foloseşte numai în cazul *necredincioşilor*. Seol era un termen foarte imprecis, nedefinit, care nu transmitea o imagine clara a vietii de dincolo de mormant. De fapt, exprima mai multa incertitudine, decat cunostinte certe.

În NT, lucrurile se schimba radical. Cristos a dus viata si nemurirea la lumina prin evanghelie (2 Tim. 1:10). Astazi stim ca atunci cand un necredincios moare, duhul si sufletul lui sunt într-o stare de suferinta numita Hades (Luca 16:23), pe cand trupul sau se duce în mormant. În schimb, duhul si sufletul credinciosului se duc în prezenta lui Cristos, în cer (2 Cor. 5:8; Fil. 1:23), iar trupul lui se duce în mormant.

Cand a spus Mantuitorul: „**Tu nu vei lasa sufletul meu în Seol,**” El a dezvaluit cunostinta prealabila conform careia Dumnezeu nu va îngadui ca El sa ramana în starea despartita de trup. De?i a *intrat* în Seol, El nu a ramas acolo.

Dumnezeu nu a permis procesului natural al descompunerii sa aiba loc. Printr-un miracol al conservarii, trupul fara viata al lui Cristos a fost împiedicat sa putrezeasca, timp de trei zile si trei nopti.

16:11 În ultimului verset al acestui psalm, binecuvântatul nostru Domn Isi exprima deplina incredintare că Dumnezeu li va arata cararea vietii - cararea de revenire din moarte la viata. Cararea aceasta avea sa-L ducă, în cele din urmă, în prezenta lui Dumnezeu, unde avea sa traiasca **bucurii nespuse şi desfatare vesnice.**

Psalmul 17: Veşnica enigma

Ciind facem ce este rau si suferim pen-tru acest lucru, propria noastra conştiinta ne spune ca ne meritam pedeapsa. Dar cu totul altceva este suferinta noastra cand nu are nici o legatura cu vreo fapta rea pe care am savarsit-o! Acest gen de suferinta - „suferinta din pricina neprihanirii,” cum o numeste Petru - constituie o enigma vesnica pentru copilul lui Dumnezeu.

David a cunoscut partea sa de suferinta de acest gen. Dar el a si stiut ce sa faca în situatii de suferinta din pricina nepri-

hanirii. El a adus cazul sau Tnaintea Judecatorului eel Drept, Tncrezator ca va avea parte de o judecata dreapta.

Uneori David ni se pare angajat Tntr-un act de autoaparare, un fel de pronuntata justificare, bazata pe un egoism feroce. El pare sa strige în gura mare ca este nepri-hanit, integru si ascultator. Ai zice ca a atins starea de desavarsire si totala nepaca-tosenie. Dar in realitate lucrurile stau cu totul altfel. David nu clameaza nevinovatia In *toate* domeniile vietii sale, ci doar *in imprejurarile de fata*. El spune ca nu a facut nici un lucru prin care sa fi pro vocal ostilitatea manifestata în prczent de du^manii sai.

Am putea parafraza cazul lui David dupa cum urmeaza:

17:1, 2 „Doamne, Te rog asculta pricina mea, deoarece este dreapta. Pleaca-Ti cu toata luarea aminte urechea la ceea ce spun, deoarece sunt persecutat pe nedrept. in pledoaria mea pentru obtinerea drep-tatii, eu nu ascund nimic, spun lucrurilor pe nume, exact asa cum s-au petrecut, fara Tntelesuri ascunse, fara nici o intentie de inducere în eroare. inaintea tribunalului Tau, Doamne, solicit achitarea mea. **Fie ca ochii Sai** sa vada. toate aspectele cauzei mele si sa decida în favoarea dreptatii.

17:3-5 „Daca imi vei pune inima la incercare, daca ma vei verifica in intuneric si la lumina - indiferent cat de minutios ma vei cerceta - vei constata ca opozitia nu are nici un motiv temeinic sa ma hartuiasca în acest fel. Spun adevarul, nu mint. Cat priveste obisnuita rSutate a oamenilor, eu am reusit sa ma tin departe de violenta prin alipirea de **cuvantul** Tau, Biblia. Nu bizuindu-ma pe propriile mele forte, ci pe poruncile. si promisiunile Tale, eu am umblat pe cararile ascultarii de Tine. Pasii nu mi-au alunecat. N-am recurs la acte de violenta impotriva dusmanilor mei, desi am avut destule sanse s-o fac!

17:6, 7 „Acum Iti incredintez Tie pricina mea. Fac apel catre Tine, Doamne, sa-mi faci dreptate, Tncrezator ca ma vei auzi si-mi vei raspunde. Tu esti Mantuitorul celor care cauta adapost de dusmanii lor la **dreapta Ta**. Acum alerg la Tine,

Doamne; arata-Ti bunatatea Ta cea minunata, Tn

mod cu totul spectaculos!

17:8-12 „Apara-ma ca pe lumina ochiu-lui Tau - si prin asta Tnteleg pupilele ochiu-lul, acoperite de pleoape, de sprancene, de orbitele osoase sireflexul de a duce ime-diat mana la ochi (F.B. Meyer).

Ascunde-ma la umbra protectoare si plinS de afectiune a aripilor Tale. Atunci voi fi în siguranta de cei rai, care ma jefuiesc de tot ce am si cauta sa-mi ia insasi viata. Dupa cum bine stii, Doamne, inimile lor fmbuibate sunt incapabile de mila iar din gurile lor se revarsa cele mai Tngrozitoare cuvinte cu care se lauda, aratand ce-mi vor face. Se tin aproape de mine, nu ma scapa din vedere. Iata, acum m-au Tncoltit, m-au haituit. Ochii lor sunt deja atintiti la lovitu-ra de grade. Salvatici ca leul cand Tsi cauta flamand prada, sireti ca puiul de leu ce sta la panda dupa un tufis, ei sunt gata sa se napusteasca asupra mea si sa ma sfasie.

17:13, 14 „Doamne, trebuie neaparat sa-mi vii în ajutor! Infrunta-i si rastoarna-i! Cu sabia Ta, scapa-ma din ghearele celor rai care nu au alta preocupare decat ce pot obtine de la viata aceasta. Tu le-ai daruit, pe plan material, mai mult decat le este necesar. Chiar copiii lor au mai mult decat le trebuie - Tndeajuns sa poata lasa mostenire pruncilor lor.

17:15 „N-au decat sa si le tina pe toate, mie nu-mi pasa! Pe mine ma intereseaza comorile spirituale, nu cele materiale. tmi este de ajuns sa Te privesc în fata ca unul care am fost declarat neprihanit, iar nu ca un pacatos vinovat. **Voi fi satisfacut cand ma voi trezi In asemanarea Ta.**”

E. Bendor Samuel a remarcat ca verse-tul 15 contine toate elementele de la 1 Ioan 3:2:

Satisfactie 1 Ioan - Ce vom fi nu s-a
suprema: aratatmca... dar
Ps. - Ma **voi**

satura.
O transformare 1 Ioan - Vom fi ca El.
completa: ps. - Ma voi trezi în chipul

Tau. O vedere largita: 1 Ioan - II vom vedea asa cum este. Ps. - Voi vedea fata Ta.

Vezi si 1 Corinteni 15:51-55 si Apocalipsa 22:4.

**Psalmul IS:
Puterea care L-a inviat pe
Cristos din
morti**

ngaminti catre Cel care era în stare sa-L salveze din moarte, cu strisate

Ne dam seama ca psalmul acesta se refera la Domnul Isus Cristos din pricina faptului că versetul 49 este citat în Romani 15:9, unde se arată împede ca despre El este vorba.

De aceea, Te voi lauda printre neamuri și voi cânta Numele Tau.

Când cercetam textul mai îndeaproape, constatăm că nu ne-am înșelat. Psalmul se referă, într-adevăr, la Domnul Isus Cristos, descriind plastic moartea Sa, învierea. Înălțarea, a doua Sa venire și glorioasa Lui Întrupare.

În nici un alt loc din Biblie nu ni se prezintă o relatare mai vie a extraordinarei batalii ce a avut loc în lumea nevăzută cu prilejul învierii Mântuitorului. Dar despre asta vom mai vorbi.

18:1-3 Cantarea începe cu cuvinte de lauda la adresa **Domnului** pentru că a auzit și a răspuns la rugăciunile preaiubitului Sau Fiului. Observați figurile de stil la care recurge autorul pentru a descrie **tăria**, siguranța, securitatea și **mântuirea** ce se găsesc **Dumnezeu: tăria mea... stânca mea... fortăreața mea... izbăvitorul meu... scutul meu și cornul mântuirii mele, turnul meu cel înalt.**

18:4-6 Moartea se apropie cu repezițiune de Mântuitorul suferind, încolțindu-L într-o suită de imagini ce se succed cu repezițiune, El Se descrie pe Sine ca fiind legat cu funii, copleșit treptat de valuri, prins ca într-o mreajă de Jegaturile morții, confruntat cu o sumedenie de **laturi** din care nu poate scăpa. Într-o situație atât de disperată, nu l-a mai rămas decât o singură resursă: rugăciunea către **Dumnezeu**. Cristos nu a cerut să fie izbăvit *de* moarte - adică scutit de ea, deoarece exact pentru scopul acesta venise în lume (Ioan 12:27). Tot ce a cerut El a fost să fie izbăvit *din* moarte. „Care, în zilele petrecute în trupul Sau, după ce a oferit cereri și

puternice si cu lacrimi..." (Ev. 5:7, JND).

in cumplita Sa **stramtorare**, Cristos a avut asigurarea deplina ca rugaciunea Sa a fost auzita si ascultata. Restul Psalmului ne arata cum strigatele pline de patos rostite in gradina Ghetsimane si pe Golgota au mobilizat toate fortele Atotputerniciei in folosul Sau. „Glasul este subtire si solitar," scrie F. B. Meyer, „dar raspunsul zguduie creatiunea."

18:7-15 Cand ajungem la versetele 7-19, avem impresia ca a izbucnit razboiul. Or, tocmai asta a avut loc la Tnvierea lui Cristos. Batalia s-a dat tntre Dumnezeu si ostile iadului. Satan si toti demonii sai au tabarat in jurul mormantului de la periferia Ierusalimului, hotarati sa impiedice cu orice pret tnvierea Domnului Cristos. Asta pentru ca daca Domnul Tnvia (cum, desigur, a si inviat!), din punctul de vedere al Satanei, toate succesele obtinute prin rastignirea Fiului lui Dumnezeu ar fi fost total pierdute. Drept care, aceste osti s-au postat la mormntintul sigilat al Mantuitorului.

Dar apoi Dumnezeu S-a coborSt din ceruri cu cea mai mare etalare de forta pe care a cunoscut-o vreodata lumea. Ulterior apostolul Pavel a descris-o in cuvintele: „lucrarea nemarginitei marimi a puterii Sale pe care a desfasurat-o in Cristos cand L-a inviat dintre cei morti" (Ef. 1:19, 20). Mai mare decat forta ce a creat universul, mai mare decat taria care a izbavit Israelul din Egipt, putereainvierii pe care a utilizat-o Dumnezeu in cazul lui Cristos a alungat ostirile de principalitati, puteri si duhuri rele in acea prima dimineata de Paste.

La apropierea lui Dumnezeu, **paman-tul** s-a cutremurat. Mania Sa este cumplita, infatisata prin **fumul** care-I iese din **nari**, prin focul dogor&tor ce se revarsa in suvoaie din **gura Sa** si prin carbunii aprinsi ce se rostogolesc peste dusmanii Sai. Coborandu-Se, calare pe un nor sub chipul unui heruvim, lumea este zguduita de o furtuna violenta de **tntuneric**, tunete, **fulgere** si **grindina**, toate napustindu-se asupra

dusmanului in cadrul unui atac mai puternic decat orice bomba. Ca in cazul traversarii Marii Rosii, apele marii si ale

raurilor se dau inapoi.ingrozite de mania Celui Atotputernic.

18:16-19 In imagini de un symbolism izbitor, Dumnezeu zdrobeste, raneste, sfarama si schilodeste. dusmanul, p^na cand acesta se retrage, tnvins definitiv. Apoi Dumnezeu Se coboara si-L ridica pe Cristos din mormantul inca sigilat. Aleluia! Cristos a inviat! Nu numai ca Dumnezeu il invie din morti, dar li si asi-gura o tnaltare triumfatoare prin domeniul vrajmasului, proslSvindu-L la dreapta Sa. Astfel, dupa cum se exprima Pavel, „Dupa ce a dezarmat principalitatile si puterile, le-a facut de rusine în public, triumfand asupra lor" (Col. 2:15).

18:20-30 Aici avem ratiunea sau misti-ca Invierii. A existat o anumita necesitate morala pentru ca Dumnezeu sa-L invie pe Domnul Isus. Aceasta necesitate a izvorat din viata farS de pScat, lipsita de orice pata a lui Cristos, precum si din devotamentul SSu neabatut fata de voia Tatalui Sau, si din perfecjiunea lucrarii Sale de pe crucea Calvarului. Toate attributele neprihanite ale lui Dumnezeu cereau ca El sa-L scoata pe Mantuitor din mormSnt, tnviindu-L în pu-terea unei viei fara de sfarsit. Asta se intelege prin maiestuoasa rostire: „Cristos a fost inviat din morti prin gloria Tatalui" (Ro. 6:4). Gloriosul caracter al lui Dumnezeu a facut ca tnvierea sa fie o necesitate morala, rasplata neprihanirii personale desavarsite a lui Cristos.

Desi David este eel care a scris versetele 20-30, ele nu se aplica intru totul la el. Mai degraba, el a vorbit profetic prin inspiratia Duhului Sfant despre Cel care avea sa fie deopotriva Fiul si Domnul sau (Mat. 22:41-46).

18:31-42 Aceste versete descriu a Doua Venire a lui Cristos. El va veni din cer „cu ingerii puterii Lui, tntr-o flacara de foe. razbunandu-Se tmpotriva celor care nu-L cunosc pe Dumnezeu si pe cei care nu asculta de Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos" (2 Tes. 1:7, 8). El va fi „tmbracat cu o mantie muiata în sange... Din gura Lui iese o sabie ascutita, ca sa loveasca nea-murile... si va calca

în picioare teascul vi-nului maniei aprinse a lui Dumnezeu Cel Atotputernic" (Apo. 19:13, 15).

Cristos este infatisat aici, in principal, ca un razboinic. Acest text este in deplin acord cu alte versete din Scriptura care ne Tnvafa ca atunci cand va reveni pe pamant, va veni mai Tntai de toate „ca sa execute judecata impotriva tuturor, sa-i condamne pe toti cei nelegiuiti de toate faptele lor nelegiuite pe care le-au savarsit in mod nelegiuit si de toate cuvintele aspre pe care p&cătosii nelegiuiti le-au rostit impotriva Lui”(Iudal5).

Dupa ce va fi fost echipat pentru razboi de către **Dumnezeu** Tatal (v. 31-37), Cristos ii va urmari si-i va distruge cu desavarsire pe **dusmanii** Sai (v. 37-42).

18:43-45 Dupa zdrobirea dusmanilor Sai, Cristos isi va intemeia Tmparatia pe pamant si va domni ca Rege al regilor si Domn al domnilor. Apoi El este **capetenia** tuturor natiunilor de pe pamant. Atat Israelul rascumparat, cat si Neamurile ras-cumparate vor sluji, supuse, dregatoriei neprihanite a Cristosului glorificat. **Stra-inii** vor mima ascultarea.

18:46-50 Psalmul se incheie cum a Tnceput: cu un imn de lauda la adresa lui **Dumnezeu** pentru minunata indreptatire si razbunare a Domnului Isus. El a daruit re-gelui Sau multe biruinte si și-a aratat indu-rarea fata de unsul Sau, fata de Fiul Sau.

Avand in vedere ce a facut, si noi tre-buie sa-L preamarim intre Neamuri, sa cantam laude Numelui Sau.

Psalmul 19: Cele doua carti ale lui Dumnezeu

19:1, 2 „Cerurile declara slava lui Dumnezeu, intinderea lor vesteste lucrarea mainilor Sale.” Si ce minunat este continutul acestei vestiri! Ganditi-va, Tna-inte de toate, ce vor spune acestea despre imensitatea universului! Daca am calatori cu viteza luminii - de 300.000 km pe *secunda* sau aproximativ sase bilioane de mile pe *an* - ne-ar trebui zece miliarde de *ani* ca sa ajungem in punctul eel mai indepartat ce poate fi observat de.un telescop. Dar si atunci tot am fi departe de spatiul cosmic. De fapt, m prezent astronomii cred ca spatiul cosmic nu are limite!

Pamantul nostru nu este decat o farama mica de tot in

imensitatea spatiului cosmic!

Ganditi-va apoi la numarul de stele si alti astri ceresti. Cu ochiul liber nu vedem dec^t circa cinci mii de stele. Cu un telescop de dimensiuni mici vedem cam doua milioane. Dar cu telescopul Palomar putem vedea miliarde de *galaxii*, nu doar stele individuale!

Apoi ganditi-va la distantele dintre cor-purile ceresti si pamant precum si la distantele dintre ele. Cineva a imaginat aceste distante in felul urmator: daca ar costa un cent ca sa parcurgi 1000 de mile, o calatorie p&na la luna ar costa \$2,38, o calatorie pana la soare ar costa \$930, dar o calatorie pana la *cea mai apropiata* stea ar costa 260 de milioane de dolari!

Unei raze de lumina de la cea mai Tnde-partata dintre stelele ce se pot vedea Ti tre-buie zece miliarde de ani sa ajunga pana la pamSnt. Prin urmare, c&nd privim &in spatiul cosmic, privim de fapt &in trecut. De pilda, noi nu vedem galaxia Andromeda unde se afla ea in prezent, ci unde era &in urma cu doua milioane de ani!

Desi stelele ni se par nou destul de aglomerate pe bolta cereasca, &in realitate distantele dintre ele sunt atat de mari Tncat au fost comparate cu niste nave cosmice iluminate, cu o distanta de un milion de mile intre ele, plutind pe o mare pustie.

Daca creatia este atat de mareata, cu cat mai maret este Creatorul! Zi si noapte cerurile vestesc maretia puterii si Tntelepciunii Sale. Bolta cereasca proclama fara Tncetare minunatia lucrarii mainilor Sale. (In acceptiunea biblica, termenul „Tntin-derea lor” sau „firmament” se refera la intinderea cerurilor.) Dupa cum s-a expri-mat Isaac Watts, „Natura, ca un torn deschis, de-a pururea vesteste slava Sa.”

19:3, 4a Fara grai, fara cuvinte, fara nici o voce audibila, si totusi predica steielor **strafoate tot pamantul,** glasul lor rasp&ndindu-se **pana la marginile lumii.** Doar privind &in sus catre ceruri omul poate sti ca exista Dumnezeu, putand percepe eterna Sa putere (Ro. 1:20). Terifiantele dimensiuni si complexitatea universului confirma observaria Lordului Kelvin, potrivit careia „daca vei

gandi suficient de asiduu, vei fi obligat de stiinta sa crezi Tn

Dumnezeu." Iar Kant a sens:

Este imposibil sa contemplam {esatura lumii fara s& recunoastem admirabila ordine sub care este dispusa si manifestarea certa a m&inii lui Dumnezeu. In perfectiunea corelatiilor ei. Ratiunea, care a considerat si admirat candva at&a frumuseti si perfectiune, resimte o justificata indignare fata de nebunia si nerușinarea celor care îndrăznesc sa atribuie toate acestea purei întâmplări sau unui accident fortuit. Fără îndoială, cea mai înaltă înțelepciune a conceput planul iar puterea Infinite l-a dus la îndeplinire.¹⁸

19:4b-6 Psalmistul vede bolta cerească ca un cort urias. pe care Dumnezeu l-a pregătit **soarelui**. Când soarele răsare din-de-dimineață, este ca **un mire ce iese din odaia sa de nunta**. Soarele se deplasează pe bolta cerească asemenea unui om puternic, care aleargă cu bucurie în cursa sa. Cursa începe în răsărit pentru ca apoi, la capatul drumului sa sfârșească prin a apune de cealaltă parte a orizontului. Noi știm, desigur, ca în realitate soarele nu răsare și nu apune, ci pământul se deplasează în relație cu soarele, creând o iluzie. Dar în pasajele poetice, Biblia adesea recurge la limbajul aparențelor umane, cum procedam și noi în vorbirea de toate zilele. Nimic nu este ascuns de căldura soarelui, care se bucură de expunere universală, pătrunzând în cele mai ascunse colțuri ale lumii.

19:7-9 Dar creația nu este decât *unui* din volumele prin care ni se descoperă Dumnezeu. Versetul 7 ne prezintă Volumul Doi al revelației lui Dumnezeu -, **^egee Domnului**." Ambele volume îl slavesc pe Dumnezeu și îi inspiră pe oamenii cu scaun la cap sa se închine lui Dumnezeu. Putini comentatori ai Psalmilor au putut rezista sa nu citeze faimosul dicton al lui Kant:

Cerul instelat de deasupra mea și legea morală din înăuntrul meu sunt două lucruri care îmi umplu sufletul de o admirație și reverență nespus de mari.¹⁹

Dar există o diferență între cele două cărți ale lui Dumnezeu. Creația și-L

descopera pe Dumnezeu Cef Tare, Dumnezeul Puterii. Dar Cuvantul Sau ni-L reveleaza ca pe Cel care incheie un legamant cu poporul Sau, stabileste o relatie. *Luc ra rite* lui Dumnezeu ne dezvaluie cunostinta si puterea Sa, dar *Cuvantul* Sau ne descopera dragostea si harul Sau. Adevarul stiintific poate stimula intelectul nostru, dar adevarul spiritual ne convinge si ne mustră inima si constiintanoastra!

In elogiul sau la adresa Cuvantului lui Dumnezeu, David ii descrie nu numai ca pe **legea Domnului**, ci si ca pe **marturia Domnului, legile Domnului, porunca Domnului, frica de Domnul** si **judecatile Domnului**. Psalmistul Ti atribuie Cuvantului lui Dumnezeu opt calitati excelente. El este perfect, sigur, drept, curat, pur, trainic, adevarat si neprihanit. Apoi el enu-mera cinci din lucrarile sale minunate: el converteste sufletul, ii face pe cei simpli intelepti, imbucura inima, lumineaza ochii si ii povatuieste pe slujitorul lui Dumnezeu.

19:10 Valorile Cuvantului lui Dumnezeu nu se pot calcula in termenii **aurului**. Dar el are totusi un lucru în comun cu aurul: cine doreste sa se infrupte din comorile sale va trebui sa sape pentru a-l descoperi. Multe bogatii inimaginabil de mari sunt ascunse pe paginile Cartii lui Dumnezeu, si interesele noastre supreme vor fi servite pe deplin cand vom cauta cu staruinta aceste comori.

Slava lui Dumnezeu sta in ascunderea lucruri lor, Dar slava Tmparatilor sta in cercetarea lucrurilor (Pro. 25:2).

Pot afirma cu certitudine ca nici un cautator de minerale si metale pretioase nu este mai incantat cand gaseste aur, decat sunt eu cand gasesc aceste margaritare, aceste comori spirituale in Biblie! Oricat de mult mi-ar placea miera, gustul ei nu este nici pe departe atat de dulce cat este Cuvantul eel bun al lui Dumnezeu! Cuvintele nu pot exprima Tmbogatirea, innobilarea si satisfactia pe care le-am gasit in Eiblia mea!

Cartea asta veche imi este calauza;
 Mi-e prieten de nadejde.
 imi va lumina si calauzi pasii.
 și cu fiecare fagaduinta ce o descopar
 Sunt mai mangaiat, mai luminat in
 mintea mea,
 Citind Cuvantul in fiecare zi si
 Implinindu-l. -Edmund Pillifant

Apropo, gasesc deosebit de expresiva sintagma: „**mai dulci decat mierea, decat picurul din faguri.**” Cea mai curata miere este cea care picura din fagur. nu cea care este presata.

19:11 Mai mult, prin ele slujitorul Tau este povatuit Prin Scripturi credin-ciosul este invatat sa se Jmpotriveasca diavolului, sa fuga de ispita, sa urasca pacatul si sa evite orice lucru care pare a fi rau. In ascultarea de preceptele Cuvan-tului, crestinul gaseste implinirea ade-varata a vietii. Pe plan spiritual, fizic si mental, el se bucura de cea mai frumoasa si mai buna viata de care poate avea parte! Pe deasupra la toate acestea, el acumuleaza **rasplata** care-i va fi daruita la Scaunul de Judecata al lui Cristos. „Evlavia este de folos pentru toate lucrurile, avand promisiunea vietii care este acum si a celei viitoare” (1 Tim. 4:8).

19:12 Dar c^nd ne g^ndim cat de sfan-ta, dreapta si desavarsita este legea Domnului, ne dam seama ce slabanogi suntem, ce esecuri suferim și atunci exclamam impreuna cu David: „**Cine poate sa-și inteleaga greselile:**” Barnes scrie:

Avand in vedere cat de curata, cat de sfanta si cUt de stricta este aceasta lege în cerintele sale - afirmandu-si jurisdicia asupra g^ndurilor, cuvintelor și tntregii vieti - cine poate sa-si aduca¹ aminte de cate on s-a fndepartat de la o asemenea lege? Un sentiment oarecum similar se regasește in Psalmul 119:96: „Am vazut sfargitul intregii perfectiuni; porunca Ta este extrem de cuprinzatoare.”²⁰

Pe masura ce Scripturile ne expun, aratandu-ne asa cum suntem, convingan-du-ne de pacate de care anterior nu fu-seseram constienti, suntem indemnati sa

cerem iertare in rugaciune pentru **greseli secrete** - pentru abateri de care nici noi, nici altii nu am fost constienti, de?i Dumnezeu desigur le-a cunoscut prea bine. Pacatul este pacat, chiar daca nu suntem constienti de el. Prin urmare, marturisirea noastra trebuie sa cuprinda intotdeauna si pacatele ascunse.

19:13 Dar psalmul acesta ne Tnvata sa ne rugam nu numai pentru curatirea de pacate necunoscute, dar si pazirea de pacatul mandriei, izvorat din Tngamfare si increderea in noi insine. Mandria a fost pacatul din care s-au nascut toate celelalte pacate in univers. Mandria este cea care l-a condus initial pe Lucifer la razvratire impotriva lui Dumnezeu. Mai mult decat orice, psalmistul s-a temut de stapSnirea unor astfel de pacate ale mandriei in viata sa. Daca va putea scapa de stapanirea lor, scrie el, atunci va fi nevinovat de un pacat mare - concret, de marele pacat al inde-partarii de Dumnezeu si al razvratirii impotriva Lui.

19:14 Elogiul s-a incheiat. David a preamarit cartea creatiei și cartea reve-latiei. Acum el inalta o rugaciune de incheiere, pentru ca cuvintele si meditatiea lui sa fie bine primite de Domnul, taria (textual: „Stanca”) și Rascumparatorul sau. Cand Dumnezeu este infatisat ca o stanca, aceasta figura de stil are menirea de a sugera **tarie**, siguranta si mantuire. Ca Rascumparator al nostru, Dumnezeu in Cristos este Cel care ne rascumpara' din pacat, din robie si din rusine.

Psalmul 20: Numele Dumnezeului lui Iacob

Natiunea este in prag de razboi. Inainte de a-si conduce trupele in lupta, Regele **David** a venit sa aduca jertfe. O multime de supusi loiali s-au prezentat sa-i ureze succes. In versetele 1-5 ii auzim rugSndu-se ca Domnul sa-l apere pe rege și sa-i dea izb^nda. Incurajat de rugaciunile poporului sau, regele isi exprima increderea ca Iehova va interveni in favoarea sa (v. 6). Increderea sa se rasfrange asupra poporului, care se roaga acum cu asigurarea ca Dumnezeu va aduce izbavire (v. 7-9).

Rugaciunea poporului (20:1-5)

20:1 in ajunul bataliei poporul se Tndreapta spre Domnul, rugandu-L sa ras-punda la rugaciunea regelui si sa-i intoarca inapoi pe dusmani, aducand peste ei o zdrp-bitoare Tnfrangere. Cand oamenii striga: „**Sa te ocroteasca numele Dumnezeului lui Iacov,**” aceste cuvinte ne amintesc ca numele lui Dumnezeu reprezinta Insasi Persoana Sa. De trei ori în acest psalm gasim referiri la acest nume minuat:

Sa te ocroteasca numele Dumnezeului

lui Iacov (v. 1). In numele Dumnezeului nostru vom flutu-ra steagurile noastre (v. 5). Ne vom aduce aminte de numele

Domnului Dumnezeului nostru (v. 7).

Williams dispune aceste referiri sub forma unor aliteratii reusite: The Defending Name. The Displayed Name. The Delivering Name.

(Numele aparator.
Numele desfasurat.
Numele izbavitor.)

20:2 Este precizata sursa ajutorului cerut. Lacasul de inchinaciune din Sion a fost locuinta lui Dumnezeu pe pamant. Prin urmare, a fost normal ca israelitii sa se astepte sa primeasca ajutor si sprijin din lacasul de inchinaciune din Sion.

20:3 Credinciosia si ascultarea de care a dat dovada regele, prin faptul ca a adus ofrande si jertfe de ardere de tot, sunt prezentate ca motiv special pentru care Domnul se cuvine sa-si aduca aminte de el, cu bunavointa Sa.

20:4, 5 Regele dorea ca Domnul s& Tncununeze planurile sale si scopul sau cu succes. Aici supusii s5i se roaga ca Tntr-adevar acesta s5 fie deznodamantul bataliei. Ei deja se gandesc la marea sarba-toare pe care o vor organiza dupa victoria militara, intampinand cu strigate de bu-curie vestea biruintei, cu steagurile fluturand in vant, aducand si ele omagiu numelui lui Dumnezeu.

Se ridica Tntrebarea daca cuvintele „**Domnul sa implineasca toate cererile**

tale” sunt rostite de popor, de preot sau de rege. In orice caz, este o rugaciune demna.

Raspunsul Regelui (20:6)

Imbarbatat de interesul manifestat de popor, prin rugaciunile sale, regele se bucura în Tncredintarea ca Domnul va tri-mite Tntr-adevar tot ajutorul necesar din cerurile sfinteniei Sale si va interveni cu minunata etalare a nemarginitei Sale pu-teri.

Rugaciunea plina de incredere a poporului (20:7-9)

20:7, 8 Aceasta Tncredere este conta-gioasa. Oamenii acestia plini de cucernicie, inspirati de asigurarea pe care o vad în liderul lor, nu mai sunt impresionati de forta militara a dusmanului. Acesta n-are decat sa se laude cu carele sale de razboi aparent invulnerabile si cu caii Tncercati în lupta. Israel se va lauda cu numele Domnului! Mai bine este sa te Tncrezi în El, decat in arsenalele cele mai puternice! La o privire a Domnului, chiar si cele mai puternice ostiri vor cadea rapuse la pamant! Dar cei care sunt de partea Domnului vor ramane în picioare chiar si dupa ce se va fi termina razboiul.

20:9 Avand pacea mintii, oamenii Il roaga din nou pe Domnul sa-i daruiasca regelui biruinta, raspunzand la rugaciunile ce l-au fost aduse pentru izbavire.

Aplicatia

Aplicatia istoridi a acestui psalm o gasim în infrangerea de catre David a amonitilor si a sirienilor (2 Sam. 10:14-19).

Dar Psalmul mai poate fi aplicat si la Domnul Isus, ca o rugaciune pentru invierea Sa. Credinciosii Sai se roaga ca Dumnezeu sa-Si arate deplina satisfactie pentru jertfa lui Cristos de la Calvar Tnviindu-L din morti. Angajandu-Se în lupta cu Satan si cu ostirile sale, Mesia este sigur de rezultatul luptei. Psalmul 20 anticipeaza bucuria fara margini din dimineata fnvierii.

Psalmul acesta se poate aplica si la misionarii care patrund în teritoriul Satanei sau la orice crestin care se lupta sa castige

teren nou pentru Domnul.

Psalmul 21: Multumiri pentru izbanda

Există o legatură stransă între psalmul acesta și cel precedent. Acolo i-am auzit pe supușii regelui rugându-se ca regele să aibă parte de izbândă, în lupta cu inamicul. Aici rugăciunea a fost ascultată și aceiași oameni rememorează izbândă pe care a daruit-o Domnul. Mai întâi, ei trec în revistă modul palpitant în care Dumnezeu a dat izbândă (v. 1-7). Apoi anticipează subjugarea finală a tuturor vrăjmașilor regelui (v. 8-12). În cele din urmă, ei preamăresc taria și puterea lui Iehova (v. 13).

Sentimental electrizant al biruinței (21:1-7)

21:1-4 Regele se bucură pentru felul în care Domnul și-a descoperit taria în batalia ce a avut loc. Este prea plin de sentimente înalte de recunoștință când se gândește la intervenția lui Iehova la timpul potrivit. Dumnezeu i-a daruit victoria pe care o dorise, izbândă pentru care se rugase. Iehova i-a ieșit în întâmpinare cu binecuvântări de triumf și prosperitate. Cel Preainalt i-a așezat pe cap o cunună de aur curată. Drept răspuns la cererea regelui ca Dumnezeu să-l păzească, Domnul i-a daruit viață - da, viață îndelungată, pe veci de veci. Aceasta sintagma se referă probabil și la David, care a fost binecuvântat cu zile multe, dar în primul rând se referă la viața nefărsită a lui Mesia Cel Înviat.

21:5-7 Pasajul acesta capătă o frumusețe și mai mare când realizăm că se referă la Domnul Isus Cristos. Ajutorul și mântuirea pe care Ie-a adus Dumnezeu au conferit mare cinste numelui Său. Înviindu-L din morți și așezându-L la dreapta Sa, Dumnezeu L-a încununat cu slava și cinste (Ev. 2:9). Da, Domnul L-a binecuvântat neșpus de mult, pe veci de veci, făcându-L o binecuvântare pentru toată lumea! Așezat în locul cel mai înalt de cinste, Cristos este umplut de bucurie în prezența Tatălui Său. Tocmai încrederea Sa neclatinată în Domnul este aceea care L-a dus la acest loc de onoare și îndurarea Celui Preainalt este cea care va asigura

veșnica Sa preamarire.

Pierzarea dușmanilor Regelui (21:8-12) 21:8-10 În acest punct poporul se

adreaseaza direct regelui. (In sectiunea precedents oamenii se adresaseri Domnului.) Daca ii atribuim regelui iden-titatea lui Mesia, inseamna ca fragmentul descrie pierzarea dusmanilor lui Cristos cu prilejul celei de-a doua veniri a Sa.

Dreapta Sa ii va scoate la iveala pe toti dusmanii Sai. Nici unul din cei care-L urasc nu va scapa. Instrumentul distrugerii lor va fi focul. El va fi descoperit din cer „cu ingerii puterii Lui, intr-o flacara de foe, razbunandu-Se impotriva celor care nu-L cunosc pe Dumnezeu si pe cei care nu asculta de Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos" (2 Tes. 1:7, 8). De asemenea El ii va distruge si pe descendentii acestora de pe fata pamantului, si pe urmasii lor de pe pamant.

21:11, 12 Complotul de a-L opri pe Cristos sa-Si preia franele guvernarii Sale universale (descrie si in Ps. 2:2, 3) va esua lamentabil. Rebelii se vor retrage ingroziti, cind Dumnezeu ii va lovi naprasnic!

Laudati pe Domnul! (21:13)

In strofa de incheiere, Domnul este preamarit pentru modul in care Si-a revelat taria. Cantece de lauda izbucnesc pentru ca Dumnezeu Si-a dezvaluit puterea, scapan-du-i pe ai Sai si infrangandu-i pe toti dusmanii Sai. Este cantarea ramasitei Israelului, care se roaga pentru preamarirea lui Mesia, ca El sa fie recunoscut, in sfarsit, ca Domn a! domnilor si Rege al regilor.

Psalmul 22: Cristos in suferinta si in glorie

Parasit! Mai degrabă Dumnezeu
Se putea
separa de esenta Sa;
Iar pScatele lui Adam s-au
interpus intre
neprihanitul Fiu si Tatal;
Da, dintr-odata, strigatul de
orfan al lui
Emanuel a zguduit intregul
univers -
S-a ridicat singur, fara ecou,
„Dumnezeul
Meu, sunt parasit!"
S-a inaltat de pe buzele Lui
sfinte,
in mijlocul creatiunii Sale
pierdute
Pentru ca nici un credincios sa

nu mai tre-
buiasca
sarosteasca vreodata acele
cuvinte
dezolante.

*-Elizabeth Barrett
Browning*

22:1, 2 Apropie-te de acest Psalm cu toata solemnitatea si reverenla, deoarece nu ai stat probabil niciodata pe un teren mai sfSnt. Ai ajuns la Golgota, unde Bunul Pastor Is, i da viata pentru oi. Pret de trei ore pamantul a fost Tnvaluit Tntr-un Tntuneric adanc. Acum „strigatul de orfan al lui Emanuel” strabate tntregul univers: **„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai parasit?”**

Indaratul patrunzatoarei Tntrebari sta cumplita realitate - Mantuitorul suferind *realmente* a fost, total si efectiv, **parasit** de **Dumnezeu**. Eternul Fiu, ce fusese dintot-deauna desfatara Tatalui Sau, era acum abandonat! Omul Desavarsit, care facuse fara gres voia lui Dumnezeu, a trait acum groaznica si dezolanta realitate de a fi despartit de Dumnezeu!

Indata se naste Tntrebarea: „De ce?” De ce a trebuit sa sufere Fiul lui Dumnezeu, eel fara pacat, toata concen-tratia ororii iadului vesnic, in acele nes-farsite trei ceasuri de Tntuneric? Scriptura ne da raspunsul. Mai Tntai, Dumnezeu este sfant, neprihanit si drept, ceea ce inseamna ca trebuie sa pedepseasca pacatul oriunde Tl Tntalnest. A trece cu vederea pacatul sau a-l tolera li este cu neputinta lui Dumnezeu. Asta ne conduce la al doilea punct. Desi Domnul Isus nu a avut nici un pacat propriu, El a luat asupra Sa pacatele noastre. El \$i-a asumat de buna voie responsabilitatea de a achita plata tuturor faradelegilor noastre. Datoria ce trebuia platita de noi a fost trecutS in contul Sau, El devenind de buna voie garantia, gajul pentru aceasta datorie. Dar In acest punct ce putea face Dumnezeu? Toate attributele neprihanirii Sale cereau pedepsirea pacatului. Insa acum El priveşte jos pe pamant si-L vede pe singurul Sau fiu nascut, care s-a fScut tap ispasitor pentru altii. Fiul iubirii Sale a devenit purtatorul pacatului nostru. Prin urmare, ce va face Dumnezeu cand va vedea pacatele noastre asezate asupra preaiubitului Sau Fiu?

Nici o clipa nu a existat nici cea mai mica mdoiala cu privire la ce va face Dumnezeu! El a declanşat fara ezitare toata furia

maniei Sale neprihanite asupra

propriului Sau Fiu preaiubit. Suvoiul infiorator al judecatii divine s-a revarsat peste Victima nevinovata. Din pricina noastra, de dragul nostru, Cristos a fost **parasit** de **Dumnezeu**, pentru ca noi sa nu mai trebuiasca sa fim *niciodata* parasiti.

Astfel, cand citim despre profunda, cumplita suferinta a lui Cristos, Tntotdeauna trebuie sa ne aducem aminte ca El a suportat-o in Tntregime pentru noi, de dragul nostru. Fiecare propozitie ar trebui s-o punctam, adaugand: *pentru mine*. El a fost parasit-penfra *mine*. Cand Il aud strigand: „**De ce stai departe de a Ma ajuta, de cuvintele geamatului Meu?**” Eu stiu ca si aceasta a fost pentru *mine*. Si tot pentru mine au ramas cerurile tacute în fata Lui, zi **9i noapte**.

22:3 Intr-o privinta, Mantuitorul Si-a explicat parasirea in cuvintele: „**Dar Tu esti sfant, Cel care locuiesti in mijlocul laudelor lui Israel.**” Dragostea lui Dumnezeu cerea ca plata pacatului sa fie achitata. Dragostea lui Dumnezeu a asigurat ceea ce cerea sfmtenia Sa. El L-a trimis pe Fiul Sau ca jertfa inlocuitoare. Acum „aspra justitie nu mai are ce sa ceara iar Tndurarea poate sa-si reverse belsugul.”

22:4, 5 Dar ia sa ascultam din nou! Mtintuitorul Tnca li vorbeste Tatalui Sau, amintindu-I ca patriarhii *niciodata* n-au fost parasiti. Strigatele lor de ajutor, rostite dintr-o inima credincioasa, n-au ramas *niciodata* fara raspuns. Nici o singura data macar nu au fost ei dezamagiti, cand **au strigat** dupa izbavire. In pofida pacatului lor si a abaterilor lor, Dumnezeu nu a avut *niciodata* de gand sa-i paraseasca. Asta pentru ca sentinta *aceea* I-a fost rezervata Mielului fara pata al lui Dumnezeu!

22:6, 7 Nu numai ca El a fost parasit de Dumnezeu, dar a fost si **dispretuit** ?i respins de popor. Pentru creaturile carora mSinile Lui le-au dat forma Cristos nu era nici macar un **om**, ci doar un vierme. El a cunoscut amaraciunea batjocurilor si respingerii manifestate chiar de cei pe care venise sa-i m&ntuiasca. Chiar pe cand atar-na pe cruce, gloata L-a ridiculizat si L-a

batjocorit pe Eternul Iubitor al sufletelor lor! Oricat de incredibil ni s-ar parea, oamenii acestia au cantat o cantare de

batjocura in care au ras de aparenta Sa neputinta si de prezumtiva zadarnicie de a-SI pune Tncrederea in Dumnezeu.

22:8 „S-a **increzut in Domnul; sa-L scape acum, intrucat Isi gaseste des-fatarea in El!**” Exact asa a spus gloata ranjind de ura la cmce (Mat. 27:39, 43).

22:9-11 Dar acum Fiul Omului Se Tntoarce de la om catre Dumnezeu, adu-candu-Si aminte de Betleem. Dumnezeu este Cel care L-a adus pe lume din pSnte-cele fecioarei. Dumnezeu este Cel care L-a pazit in zilele pline de primejdii ale prun-ciei Sale. Dumnezeu L-a sustinut in copilaria Sa si apoi in tineretea Sa. Pe temeiul acestei relatii de dragoste din partea Tatalui de care a beneficiat in trecut, Cristos Se adreseaza acum lui Dumnezeu, rugandu-L sa Se apropie in ceasul acesta de cumplita, zdrobitoare si unica incercare.

22:12, 13 Multi din cei care alcatuiau gloata plina de ura de la Calvar erau israeliti. Cristos ii compara cu taurii puter-nici din Basan si cu leul care sfasie si racneste. Tinutul Basan, situat pe malul de est al Iordanului, era renumit pentru manoasele sale pasuni si pentru vitele sale binehranite. Mai tarziu Amos avea sa-i numeasca pe israelitii dedati la o viata de huzur „vaci de Basan” (Amos 4:1). Cand Cristos Se refera aici la **taurii din Basan, El** ii are in vedere pe proprii Sai con-cetateni, care pandeau ca niste animale sa-si sfasie prada. Ei nu erau doar ca niste **tauri** puși pe impuns, ci ca niste lei ce rac-neau si sfSsiau. Mesia al Israelului venise, dar ei se napusteau asupra Lui ca niste lei asupra unui mielusel!

22:14, 15 Suferintele fizice ale lui Cristos au fost atat de cumplite incat nu se pot descrie. In primul rand, El era sfarsit si sleit de orice puteri, complet epuizat; a fost **varsat ca apa**. Apoi suferea agonia dis-locarii incheieturilor, datorita atarnarii pe cruce. **Toate oasele** I-au **iesit din incheie-turi**. in organele Sale interne s-au produs perturbatii violente; de pildS, **inima** Sa s-a topit ca ceara in pieptul Sau. A fost cuprins de o insuportabila slabiciune; **puterea** I s-a uscat ca un ciob de vas. Pe

deasupra, suferea cumplit de sete; **limba** i se Hpea de **cerul gurii**. Toate acestea nu puteau tn-

semna decat un singur lucru: Dumnezeu L-a dus **in tarana mortii**.

22:16, 17 Dupa cum isi asemuise tortionarii Sai *evrei* cu niste *tauri* si *lei*, acum ii compara pe calaii sai *neevrei* cu niste **caini**. Era la ordinea zilei Tntre evrei sa se refere la Neamuri cu apelativul caini (Mat. 15:21-28). Aici termenul este aplicat in special soldatilor romani care-L **incon-jurau** ca o haita de javre asmutite, ce-si aratau coltii, maraind. Aceasta adunatura de netrebnici l-a **strapuns mainlle si picioarele**. Holbandu-se la trupul Sau pe jumătate gol, raufacatorii acestia li vedeau oasele gata sa-I strapunga pielea contrac-tata, scena provocandu-le o nesfarsita sa-tisfactie si o perversa placere.

22:18 Apoi, intr-una din minunatele profetii intalnite in acest Psalm, Domnul Isus prevede ca soldatii li vor Tmparti vesmintele intre ei, tragand la sorti pentru hainele Sale. Iata ce s-a intamplat cu sute de ani mai tarziu:

Apoi ostasii, dupa ce L-au rastignit pe Isus, l-au luat hainele si le-au facut patru parti: câte o parte pentru fiecare ostas. Dar camasa n-avea nici o cusatura, ci era dintr-o singura tesatura de sus pana jos. si au zis deci unul catre altul: „Sa n-o sfasiem, ci sa aruncam sortii pentru ea, a cui sa fie; (Ioan 19:23, 24).

22:19-21 Pentru ultima oara in acest Psalm, Mantuitorul implora prezenta si ajutorul lui Dumnezeu. El Se roaga sa fie izbavit de sabie si de puterea cainelui, ambele fiind referiri la Neamuri. Sabia este simbolul puterii guvernamentului, al stapanirii (Rom. 13:4). Aici se refera la guvernul roman cu puterea sa de a impune pedeapsa capitala. **Cainele**, cum am aratat mai sus, se refera la soldatii neevrei. Apoi in versetul 21, Cristos cere sa fie sal vat **din gura leului si din coarnele boilor salba-tici**. Dupa cum am vazut in versetele 12 si 13, asta se refera la poporul Israel, care i-a spus lui Pilat: „Noi avem o lege si potrivit cu legea noastra El ti-ebuie sa moara..." (Ioan 19:7).

„Mi-ai raspuns" constituie o tranzitie distincta si triumfala intre versetele 21 si

22. Este puntea de legatura dintre cele doua sectiuni principale ale Psalmului. Filonul liric ne transporta acum de la tonul pledoariei sfasietoare la imnul jubilatiei triumfatoare. Suferintele Domnului Isus sunt de acum pe veci incheiate, aparapn tre-cutului. Lucrarea Sa rascumparatoare s-a savarsit. Crucea a fost inlocuita' cu o cununS!

Intre aceste doua versete psalmistul ne poarta Intr-o clipa de la Prima venire a lui Cristas la cea de-a Doua Sa venire - de la Calvar la Muntele Maslinilor! Desi Psalmul nu spune acest lucru, noi stim ca intervalul dintre aceste doua evenimente cuprinde moartea Mantuitorului, Invierea Sa, Inaltarea Sa la cer, precum si intreaga Era a Bisericii in care ne aflam noi cei de azi.

22:22 Deja, cand am ajuns In acest punct al Psalmului 22, Cristas a revenit pe pamant, ca sa guverneze ca Rege. R&-masita credincioasa din cadrul natiunii Israel a intrat in imparatia de o mie de ani, cu toata gloria care va insoti aceasta tmparatie. Mesia al Israelului este gata s& le marturiseasca **fratilor** Sai evrei despre credinciosia lui Dumnezeu, manifestata in faptul ca I-a raspuns la rugaciuni In prima parte a Psalmului. Acum Cristas tl lauda pe Dumnezeu **in mijlocul adunarii**.

22:23, 24 Urmatoarele doua versete ne dau substanta spuselor pe care le va adresa Cristas Israelului rascumparat in acea zi cand va incepe Mia de ani. In cadrul a trei paralelisme maiestuoase, Cristas li se adreseaza cu cuvintele: „**voi, urmasii lui Iacov,**” si „**voi samanta lui Israel.**” Apoi ii indeamna sa-L **laude** pe Domnul, **sa-L slaveasca si sa se teama de El**. Motivatia acestui rSpuns reverentios o constituie faptul ca Dumnezeu a auzit si a raspuns la strigatele zguduitoare pe care le-a rostit El la Calvar. Dumnezeu nu a disprefuit suferintele indurate de Preaiubitul Sau Fiu, dupa cum El nu \$i-a ascuns pentru totdeauna fata de El. Mai degraba, „Dumnezeu L-a inaltat nespun de mult si I-a dat Numele care este mai presus de orice nume, pentru ca in Numele

lui Isus sa se piece orice genunchi al celor din ceruri, de pe p&mant si de sub pSm^nt, si orice limbS sa mar-

turiseasca, spre slava lui Dumnezeu Tatal, că Isus Cristos este Domn" (Fil. 2:9-11).

22:25 Dumnezeu este tinta laudei lui Mesia: „**In adunarea cea mare, lauda Mea spre Tine va fi indreptata...**” In stramtorarea Sa, Cristos jurase ca-L va lauda pe Domnul in public, iar acum El Isi va implini juruintele inaintea celor care se tern de Domnul.

22:26 în ultimele sase versete ale Psalmului asistam la o schimbare de vorbitor. Acum vorbeste Duhul Sfânt, descriind condițiile ideale care vor domni in timpul celor o mie de ani de pace si prosperitate.

Saracia va fi alungata; **cei saraci vor manca si se vor satura.**

Pământul va fi plin de **lauda** la adresa lui Dumnezeu. **Toti cei care îl caută pe Domnul îl vor lauda.** Asupra acestor inchinatori Duhul rostește binecuvântarea: „**Inima voastra sa traiasca pe vecie!**”

22:27 Va exista o trezire mondiala. **Toate marginile pământului își vor aduce aminte** că Cristos a murit la Calvar **si se vor intoarce la Domnul. Toate familiile și națiunile** se vor uni într-un acimaret de omagiu si **inchinaciune.**

22:28,29 Domnul Insuși !și va exercita domnia si stăpânirea peste tot pământul. Ale Lui sunt drepturile la tron si El va domni **peste națiuni.** Toti oamenii mari ai pământului se vor supune guvernării Sale si orice muritor se va pleca înaintea Lui **-toti cei care se coboara în țărana si cei care nu pot sa-si pastreze viața.**

22:30, 31 Faima lui Cristos va dăinui. Generatie după generatie Il va sluji si va proclama virtutile, minunata si desăvârșirea Sa. Un mesaj special va fi transmis din generatie in generatie: faptul ca Cristos a implinit cu nepriemnire marea lucrare de rascumpărare. Psalmul 22 începe cu *al patrula cuvânt* de pe cruce -strigatul de ispășire. Și se sfârșeste cu cuvintele: „**fiindcă El a făcut aceasta,**” care au exact același înțeles cu *al saptelea cuvânt* de pe cruce: „S-a sfârșit!” (Ioan 19:30). De-a lungul veacurilor vestea bună va fi transmisă din

generatie in generatie, toti minunându-se de faptul ca **El a făcut toate acestea.**

Psalmul 23: Marele Pastor

Psalmul al douazeci si treilea este, pro-babil, eel mai mdr&git poem din toatS lite-ratura. Fie ca este cantat In cadenta solem-nS Crimond, fie ca este recitat In cadrul unui program de Școala duminicala, acest psalm are un farmec nepieritor și un mesaj etern. „Binecuvantata sa fie ziuatn care s-a nascut Psalmul 23!” a scris un venerabil teolog.

J. R. Littleproud a realizat o schita a acestui plan ce cu greu i s-a gasi echiva-lent.

-Secretul unei vieți fericite - toate nevoile Tmplinite: „**Domnul** e pastorul meu; nu voi duce lipsa de nimic.”

-Secretul unei morti fericite - toate temerile mi s-au risipit: „**Chiar** daca ar **fi** sa **umblu prin** valea **umbrei morfi**, **nu ma** voi teme de nici **un** rau, caci **Tu** esti cu mine.”

-Secretul unei veșnicii fericite - toate do-rintele Tmplinite: „Da, bunatatea si indurarea ma vor inso^i In toate zilele vieții mele si voi locui in casa Domnului pe veci.”²¹

23:1 în pofida popularitatii de care se bucura în toata lumea, Psalmul acesta nu este pentru totf, ci se aplica doar la cei care sunt Indreptatitf *& spuna: „**Domnul este Pastorul meu.**” E adevarat ca Bunul Pastor a murit pentru toti, dar numai cei care real-mente II primesc printr-un act conștient al credintei lor, sunt oile Sale. Lucrarea Sa de m&ntuire este *suficienta* pentru toti, dar ea este *efectivd* doar pentru cei care realmente cred In El. Prin urmare, totul depinde de pronumele personal *meu*. Daca El nu este PSstorul *meu*, atunci restul Psalmului nu-mi apartine. Pe de alta parte, daca El este cu adevarat al meu iar eu sunt cu adevarat al Sau, atunci eu am totul in El!

23:2 Nu voi duce lipsa de hrana pentru suflet si trup, pentru că **El ma paste in pasuni verzi.**

Nu voi duce lipsa nici de Inviorare, pentru ca **El ma duce la ape de odihna.**

23:3 Nu voi duce lipsii de vitalitate pentru ca **El imi invioreaza sufletul.**

Nu voi duce lipsa de calauzire pe plan moral, pentru ca **El ma calauzeste pe cararile neprihanirii din pricina numelui Sau.**

Zambim cand citim despre copilasul care a intrat in panic5 atunci cand a recital acest psalm, dandu-i o forma putin diferita: „Domnul este pastorul meu; nu trebuie sa ma ingrijorez.” Dar el a avut mai multa dreptate decat. ne dam seama! Lui i-au sc5-pat cuvintele exacte, dar a prins sensul exact. Daca Domnul este Pastorul nostru, n-avem de ce sa ne Ingrijoram!

23:4 și n-avem de ce sa ne temem de moarte. în **valea umbrei morji** nu avem de ce sa ne **temem**, deoarece Pastorul este **cu** noi. Boldul mortii este pacatul - pacatul nemarturisit si neiertat. Dar Cristos a depozat moartea de boldul ei, In ce-! priveste pe credincios. El a mdepartat pScatele noastre odata pentru totdeauna. Acum *eel mat rau* lucru pe care poate sa ni-1 faca moartea este, In realitate, *eel mai bun lucru* care ni s-ar putea tntampla! și astfel putem canta:

O moarte, o mormantule, nu *mix* mai tern de

puterea ta;

Datoria este achitata.

Asupra lui Isus, în acel sumbru, groaznic

ceas,

Pacatele noastre au fost depuse.

-Margaret L. Carson

Este adevarat ca crestinii pot avea anu-mite presimtiri rele cu privire la suferinta care adesea Insoteste moartea. Dupa cum a fost auzit un sfant In varsta afirmand: „Nu ma supar ca Domnul imi desface cortul, dar sper ca o va face cu multa grija!”

De asemenea este adevarat ca nu ni se daruies,te harul de care avem nevoie In clipa mortii dedit atunci când avem efectiv nevoie de el. Dar faptul ramane ca moartea nu ne mai Tngrozeste, deoarece stim ca a muri Inseamna a fi cu Cristos - si aceasta este cu mult mai bine. „A muri este castig.”

Toiagul și nuiaua Pastorului sunt surse de **mangaiere**, ocrotire ?i calauzire. Ori de cate ori este necesar, El poate folosi .si **nuiaua**, In scopurile indreptarii. Majo-ritatea oilor are nevoie, din timp in timp, de aceasta Indreptare.

23:5 tntre timp, Pastorul ne pregateste o masa in prezenta du^manilor nostri. Pe masa sunt desfasurate toate binecuvan-

tarile spirituale pe care ni le-a cumparat El cu sangele Sau scump. Masa Tnfatiseaza tot ce avem in Cristos. Desi Tnconjurati de **dușmani**, noi ne bucuram de aceste binecuvantari in pace si sigurantS. J. H. Jowett ilustreaza acest adevar:

Ospitalitatea orientala Ti garanteaza unui om aflat in vizita un grad mare de confort. „Toate considerabile sacre ale ospitalitatii se aduna in jurul sau, aparandu-l. Este condus in cort, i se aseaza" in fata bucate din care sS se Tnfrupte. In timp ce urmSritorii sai de care a reusit sa scape stau neputinciosi fa u?a cortului."

De asemenea El ne unge capul cu **unt-delemn**. Pastorii ung capetele oilor cu unt-delemn pentru a le alina durerile provocate de zgarieturi si jolituri. Pentru preoti unt-delemnul de ungere reprezinta consacrarea lor in slujba Tncredintata. Pentru regi unt-delemnul cu care sunt unsi este asocial cu Tncoronarea lor. Fiecare credincios este uns cu Duhul Sfant in momentul in care II primes, te pe Mantuitorul. Ungerea Ti garanteaza slujba de tnvatator pe care o desfașoara Dumnezeu Duhul Sfant in viata credinciosului.

CÂnd ne gandim la toate bogatiile haru-lui pe care le avem in Cristos Isus, izbuc-nim in strigate de bucurie, spunand Tmpre-una cu psalmistul: „**Paharul meu este plin de da peste el!**"

Dragostea Lui e nemarginita,
Harul lui nu cunoaște masura,
Puterea Sa nu are nici un hotar,
CÂci din bogatiile Sale infinit de
man in Isus
El ne daruieste mereu, mereu,
mereu.

-Annie Johnson Flint

23:6 In fine, pe deasupra la toate, mai avem si taina unei veșnicii fericite. Inotiti toata viata de bunatatea si Tndurarea lui Dumnezeu, in cele din urma ajungem in casa Tatalui, in locuinta noastra eterna. Gandindu-ne la toate acestea, trebuie s5-i dam dreptate lui Guy King, cand spune: „Ce cersetori noroco?i suntem!"

Psalmul 24: Cine este Regele slavei?

Psalmul al douazeci si patrulea ne Tndreapta privirile spre un eveniment din viitor, care va avea loc la sfarsitul Marii

Stramtorari. Tunetele judecatilor lui Dumnezeu au Tncetat, Domnul Isus a revenit pe pamant, Si-a Tnfrant dusmanii. Acum Cristos se Tndreapta triumfator spre Ierusalim, pentru a domni de acolo ca Rege al regilor si Domn al domnilor. Este o proce-siune triumfala cum lumea nu a mai vazut. Dupa cum spectatorii de odinioara au fost șocati de profunzimea suferintei Mantui-torului, tot asa acum ei vor ramane muti de uimire in fata splendorii gloriei Sale.

24:1, 2 Pe masurS ce alaiul se apropie de cetatea Ierusalim, crainicii vestesc mesajul potrivit caruia **pamantul** si tot ce este pe el apartine lui Dumnezeu. Este declaratia dreptului divin de prpprietate, Cristos fiind Tndreptatit pe de-a-ntregul sa domneasca. Apoi ni se ofera motivul: Cristos este Cel care a facut **lumea**. El este Cel care a adunat **apele** la un loc, facand sa apara uscatul. Prin urmare, El vine sa-și ia in primire tot ce este al Sau, dar care I-a fost refuzat de veacuri.

24:3-6 Urmatoarele patru versete descriu genul de oameni care vor intra in Imparatie si vor beneficia de domnia de o mie de ani a lui Cristos pe pamant, Tntr-un climat de pace si prosperitate. Aceștia vor fi ramasita credincioasa a Israeliului si Neamurile rascumparate, care se vor sui la templul de la Ierusalim ca sa se Inchine. S-ar parea la prima vedere ca acesti oameni se califica pentru a intra in imparatie pe baza caracterului lor bun, dar nu asa stau lucrurile. Caracterul lor este **rezultatul** nasterii din nou, de sus, caci daca nu se naste cineva din nou, nu poate intra in Tmparatia lui Dumnezeu (Ioan 3:3. 5). Prin urmare, oamenii acestia sunt sfintii nobili care au trecut prin marea strSmtorare si si-au albit hainele in sangele Mielului.

Patru trasaturi de caracter sunt scoase in evidenta: Ei au **maini curate**. Cu alte cuvinte, actiunile lor sunt neprihanite, fara pata. Apoi ei au **o mima curata**. Adica motivele lor sunt sincere iar mintile lor necorupte. Ei nu subscriu la nici un act de falsitate. Si, in fine, ei nu pervertesc drep-tatea, adici nu depun marturie mincinoasa, nu spun ceea ce nu este adevarat. **M3inile** lor, **inima** lor, **sufletul** lor, buzele lor sunt neprihanite.

Acestia sunt genul de oameni care vor fi supusii imparatiei de o mie de ani a lui Cristas. Desi in trecut ei au fost ridiculizati si dispretuiti de catre cei rai, acum ei vor fi Tndreptatiti si razbunati de Dumnezeu mSn-tuirii lor. Da, acestia vor fi cetatenii Mileniului - oameni care vor cauta fata lui Dumnezeu, oameni care au primit har de la Dumnezeu care-i iubeste pe cei nevrednici.

24:7,8 Imi place sa cred ca alaiul a cantat cuvintele din versetele 1-6 in timp ce traversa Valea Chedron. Dar acum s-au oprit din cantat, la un semnal dat de crainicul din capul procesiunii, care se adreseaza cu urmatoarele cuvinte straje-rilor de la portile Ierusalimului: **„Porti, ridicati-va capetele! Ridicati-va, usi vesnice, ca sa intre Regele slavei.”** Iar santinela de pe zidul cetatii Tntreaba cu glas energic: **„Cine este acest Rege al slavei?”** si i se raspunde pe un ton maiestuos: **„Domnul eel tare si puternic, Domnul eel viteaz in lupta.”**

24:9, 10 Intre timp, alaiul s-a apropiat mult de cetate, dar portile tot nu se deschid. Prin urmare, crainicul porunceste din nou porjilor sa se deschida ca sa intre **Regele slavei. si** iarasi este rugat sa-L identifice pe Rege. Crainicul raspunde cu cuvintele: **„Domnul ostirilor, El este Regele slavei.”**

Apoi Regele patrunde in cetate cu supusii Sai loiali, pentru a lua mana Lui strapunsa de cuie sceptrul stapanirii universale. F. B. Meyer scrie:

Psalmul acesta se Tmplineste in noi cand Isus intra in inima noastrii ca Rege sa domneasca, realizarea definitiva urmand sa aiba loc atunci cand p&mantul, cu Tntreaga sa populatie, Il va aclama ca Domn al sau.²²

Psalmul 25: Secretul Domnului

Este un psalm acrostih, desi una din literele alfabetului ebraic este omisa iar alta este folosita de doua ori.²³ Este greu de depistat o tema unificatoare. Mai degraba, psalmul pare sa fie un amestec de ruga-ciuni si meditatie, singura legatura aparen-ta fiind cea alfabetica.

25:1-3 Mai intai avem

rugaciunea pentru ocrotire. Se pare ca dusmanii lui David nu sunt niciodata prea departe. Prin urmare, el cere ajutor de la Domnul,

recunoscandu-L pe Dumnezeu ca singurul In care isi poate pune Tncrederea. Ruga dubla a lui David este ca niciodata sa nu fie dezamagit pentru ca si-a pus Tncrederea în Iehova si ca dusmanii lui sa nu aiba ocazia de a jubila pentru faptul ca Dumnezeu l-ar fi dezamagit pe copilul Sau. Este rugaciunea pentru *toti* care se bizuie pe Domnul. Cat priveste pe cei care în mod intentional comit Tnselaciuni, el le doreste o doza buna de ocara.

25:4, 5 In urmatoarea sectiune, psalmistul zugrăvește portretul unui dis-cipol care doreste sa fie Tnvatat. El vrea sa cunoasca caile Domnului, sa umble pe cararile Sale si sa creasca in adevarul Sau. Motivatia sa pare sa izvorasca din dragostea pentru Dumnezeul mantuirii sale, pentru Cei în care Tsi gaseste el toate Implinirile.

25:6, 7 Apoi David este Tnfatisat în ipostaza de pacatos care urmareste sa obtina iertarea. El apeleaza la Tndur5rile si bunatatea Domnului, rugandu-L pe Domnul sa-și aduca aminte de harul pe care l-a revarsat în trecut - ca si când El ar putea uita! Daca atari cereri tradeaza din partea lui David o cunoastere imperfecta a harului lui Dumnezeu, sa nu uitam ca el a trait mtr-o epoca a umbrelor, pe cand noi ne bucuram de lumina deplina a erei evanghe-liei...

Pacatele tineretii lui David Tl neli-nisteau. Da, ele revin în constiinta oame-nilor cand nici nu se asteapta. Psalmistul !l roagaTnsa pe Domnul sa treaca sub pecetea uitarii aceste pacate, aducandu-si în schimb aminte de David dupa bunatatea si Tndurarea Domnului. O atare rugaciune este irezistibila... Ce eliberare este în a sti ca pacatele noastre se afla sub sange, ca au fost Tndepartate, fiind la fel de departe cum este estul de vest, Tngropate în marea uitarii lui Dumnezeu, pe veci iertate!

25:8-10 Acum David trece de la rugaciune la contemplare. El este plin de admi-ratie, gandindu-se la slujba de Tnvatator pc care o desfasoara Iehova. Pentru ca Domnul este funciarmamente bun și drept, El Ti Tnvata pe pacatosi calea adevarului, drep-tatii %|

mantuirii. Cea mai importanta calita-te de care avem nevoie pentru a putea fi Tn-vatati de El este smerenia - noi trebuie sa

fiind gata să recunoaștem ignoranța noastră și necesitatea de a fi învățați. Dacă ne lășăm învățați, curând vom afla ce este drept și bine; cu alte cuvinte, vom cunoaște voia lui Dumnezeu. Contrar opiniei unora, cei care ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu nu au de suferit o viață neplăcută, ci, dimpotrivă, viața lor este plină de semnele palpabile ale iubirii și credincioșiei statornice a lui Dumnezeu.

25:11 David revine acum pe scurt la rugăciunea pentru iertare. Pe deplin conșinș de magnitudinea vinovăției sale, el își întemeiază apelul pe adevărul cuvintelor: **„Pentru Numele Tău, Doamne.”** Intrucât numele unei persoane adesea reprezintă persoana respectivă, psalmistul face aici apel la însuși caracterul lui Dumnezeu - în special la îndurarea și harul Său - aceasta fiind sigură garanție că David va fi iertat. Nici un cuvânt nu se pomeneste despre meritele personale ale lui David!

25:12,13 Din nou el își întrerupe rugăciunea pentru a se angaja într-un monolog spiritual. El Te consideră pe omul care se teme de Domnul ca pe unul care beneficiază de ce are mai bun să ne ofere Dumnezeu. Acest gen de om va experimenta:

Calauzire sigură - Dumnezeu îți va arăta
calea pe care trebuie să meargă. Prosperitate personală - Dumnezeu îți va purta de grijă, ca să nu duci lipsa. Siguranța familiei - copiii lui vor moșteni pământul. Partășie divină - se va afla într-un cerc intim de prieteni cărora Domnul le descopere voia Său și căile Sale, într-o manieră intimă.

25:14 Acesta este negresit versetul de aural Psalmului:

Secretul Domnului este cu cei ce se tem

de El; Și El le va arăta legământul Său.

Lui Daniel, „omul mult preaiubit,” i-a daruit Dumnezeu minunatele vedenii cu privire la guvernele Neamurilor, ce se vor succeda, fiind în cele din urmă înlocuite cu Împărăția finală a

Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos. Iar apoi lui Ioan, preaiubitului ucenic care-și rezema

capul pe pieptul lui Isus, i s-a dat minuna-ta revelatie de pe insula Patmos.

25:15 David se include pe sine în acest grup de oameni tematori de Dumnezeu. Ochii lui privesc incontinuu spre cer, cu încredere și nădejde, David fiind încrezător ca Domnul îi va smulge din latul necazurilor și suferințelor care este prins în acest psalm.

25:16-21 Mentionarea latului îl face pe David să întrerupă meditațiile spirituale, și să rostească o rugăciune pentru situația în care se afla. Este singuratic și apăsător. Necazurile inimii sale sunt peste măsura de mari. Prin urmare, el îl imploră pe Dumnezeu să se întoarcă spre el cu îndurare, să-l ridice povara inimii și să-l izbăvească din suferințele sale; să-l scutur de încercările prin care trece și să-l ierte toate păcatele. David îl mai roagă pe Domnul să-l apere de dușmanii săi și de ura lor netimpată, dovedindu-l nevinovat și arătând că nu degeaba s-a încrezut în Iehova. Când David se roagă: „**Integritatea și dreptatea sa mă ocrotească,**” el nu se referă la propria sa rectitudine, ci mai degrabă îl roagă pe Dumnezeu să-i arate neprihănirea. Să, izbăvind-l pe el care și-a pus încrederea în El.

25:22 În ultimul verset, David se identifice pe sine cu Israel și se roagă pentru răscumpărarea națiunii. Asta sugerează că un psalm ca acesta va deveni limbajul ramasitei evlavioase a Israelului când vor veni zilele Marii Strămtorări.

Psalmul 26: Un psalm al despărțirii

Când citim Psalmul 26 pentru prima oară am putea conchide că este produsul unui egoist fără margini de încrezut. Dar după o mai atentă examinare, vom vedea că avem de a face cu o descriere faptică a vieții unui om despărțit de lume și alipit cu totul de Dumnezeu. Citind printre rânduri, aflăm că David a fost acuzat că ar fi frater-nizat cu oameni răi și că ar fi fost necredincios față de Iehova. Aici el face o ple-doarie de auto-apărare. Nicăieri nu pre-tinde că ar fi lipsit de păcat, dar nu acceptă acuzele care i se aduc,

fata de acestea declarându-se nevinovat.

26:1-3 El lasă cele din urmă cazul

sau in mana Domnului, ca El sa-l rezolve si sS-i dea cařtig de cauza. Contrar acu-zelor ce i le aduceau duřmanii sai, David s-a purtat Tntr-adevar cu integritate morala. Realmente el a avut o umblare consecventa, bizuindu-se mereu pe Domnul. in cuvinte Tmprumutate din lim-bajul metalurgiei, el se supune lui Dumnezeu, ca sa fie incercat de El pentru a i se dovedi autenticitatea si sinceritatea, pentru a fi incercat in creuzet, dovedindu-se ca nu contine zgura. Atat in ce priveste **inima** sa (afectiunile) cat si **mintea** sa (motivele), David a fost increzator ca va fi achitat, intrucat intotdeauna a avut inaintea sa bunStatea Domnului, umbland pe cararile credinciosiei fat& de Cuvantul lui Dumnezeu.

26:4, 5 A sta cu **muritorii idolatri** inseamna a-i aproba si a avea partake cu ei. Or, David nu a facut una ca asta. A se insoti cu **ipocritii** inseamna a fi partas de buna voie cu inřelatorii si cu impostorii. David nu a fost vinovat nici de acest lucru. Dimpotriva, el a unit compania infracto-rilor ři a dat dovada de ravna sfantS in evitarea oricarei fraternizari cu cei rai.

26:6-8 Dar integritatea lui David nu a constat doar din *despartirea de oamenii rdi*, ci si din *alipirea de Dumnezeu*. Inainte de a se apropia de **altarul** Domnului, David s-a asigurat ca **mainile** sale sunt curatite de pacat si de intinare. Astfel, luand pozitia de inchinator curatit, el a cantat din toata inima lauda si multu-mire lui Dumnezeu pentru minunatele Sale lucrari. Pentru el inchinarea nu era un ritual rigid, pe care trebuie sa-l suporti fiindca n-ai incotro. Lui David realmente ii placea casa Domnului, unde norul de slava simboliza Prezenta slavita a lui Dumnezeu tnsusi.

26:9-11 Pentru c& a refuzat sa se uneasca cu cei rai din lumea aceasta, David se roaga sa fie crutat de soarta lor pe lumea cealalta. El a evitat practicile pacatosilor, ucigasilor si mituitorilor din viata aceasta. Acum se roaga sa scape de compania lor in viata de dincolo de morm&nt. Piindca el a trait o viata neprihanita, acum se roaga sa fie salvat de soarta celor rai si

sa fie tratat cu har de catre Domnul.

26:12 Stand pe terenul neted al unei istorii nepatate, David jura ca El va binecuvînta pe Domnul... în adunări.

Se cuvine să remarcăm că mai există un aspect al despărțirii pe care nu-l releva acest psalm. Deși trebuie să fim despartiti de pacatoși, evitând să aprobăm chiar prin tăcerea noastră, dăruite prin complicitatea noastră faptele rele savărsite de ei, totuși trebuie subliniat că nu trebuie să ne izolăm de ei când e vorba de a le spune că au nevoie de Cristos. Domnul Isus însuși a fost un prieten al pacatoșilor; El nu numai că i-a primit la Sine, dar a mâncat și a băut cu ei. Dar El niciodată nu și-a compromis loialitatea Sa față de Dumnezeu, după cum niciodată nu a ezitat să le spună că sunt pacatoși și că au nevoie de iertare. Când a vizitat casa lui Simon, iată ce ne spune Episcopul Ryle că a făcut Domnul:

El a dus „treburile Tatalui” cu Sine la masa fariseului. El a mărturisit împotriva pScatului care-l asalta pe fariseu. El i-a explicat fariseului natura iertării gratuite de păcate și secretul ade-varatei iubiri a Domnului. El a făcut cunoscută natura mântuitoare a credinței. Dacă creștinii care se pronunță în favoarea unor relații apropiate cu cei neconvertiți vor vizita casele acestora în spiritul Domnului nostru și vor vorbi și se vor comporta cum a vorbit și S-a comportat El, atunci n-au motive să întreprindă această practică. Dar vorbesc ei oare și se comporta ei la mesele cunoscuților lor neconvertiți cum a făcut Isus la masa lui Simon? La această întrebare sunt ei chemați să răspundă.²⁴

Este o întrebare la care bine am face dacă am medita cu toții.

Psalmul 27: Arestarea și procesul lui Isus

Psalmul 27 este minunat în orice cadru, dar capătă accente deosebite de frumoase dacă îl concepem ca pe o expresie a gândurilor celor mai launtrice ale Domnului în acele ceasuri groaznice de dinaintea Calvarului.

27:1 De pilda, când mai marii preoților, capitaniii templului și batranii au venit în Grădina Ghetsimane ca să-L prindă pe

Cristos, El le-a spus: „Acesta este ceasul vostru, și puterea întinericului” (Luca

22:53). Dar in acest moment El Se va fi mangaiat cu gandul:

Domnul este lumina mea si mantuirea mea; De cine sa ma tern? Domnul este taria vietii mele; De cine sa-mi fie teama?

Dumnezeu a fost **lumina** Lui in timp ce tntunericul se lasa. Dumnezeu a fost **mantuirea** Sa, adica Izbavitorul Sau de dușmanii SSi pamantești. Dumnezeu a fost cetatuia vietii Sale, un refugiu In vreme de futtura. Cu așa ocrotire, El nu avea de ce sa Se teama de nimeni!

27:2 Cand au venit oamenii sa-L aresteze pe Domnul Isus, El i-a intrebat: „Pe cine cautati?” Ei i-au raspuns: „Pe Isus din Nazaret.” De indata ce a spus: „Eu sunt Acela,” ei s-au dat inapoi si au cazut la pamant (Ioan 18:6). in acel moment Cristos probabil a meditat asupra acestor cuvinte:

Cand cei rai au venit impotriva mea Ca sa-mi manance carnea Dusmanii si prigonitorii mei s-au tnpiedicat si au cazut.

S-au napustit asupra Lui ca niște pasari de pradă, dar slava dumnezeirii Sale, a „Marelui EU SUNT” a stralucit prin invelisul Sau uman, cei care au venit sa-L prinda fiind doborati la pamant.

27:3 Ioan ne spune că cei care au venit sa-L aresteze pe Isus in Gradina Ghe-tsimane au fost: un detasament de ostasi, cativa ofiteri din partea marilor preoti si numerosi farisei. Au venit cu felfmare, cu torte si cu arme (Ioan 18:3). Cand i-a vazut apropiindu-se, El a putut rosti cu deplina stapanire de Sine:

Chiar daca o ostire ar tabart Impotriva mea, Inima mea tot nu se va teme; Chiar razfooi de s-ar ridica impotriva mea, Tot plin de incredere as fi.

27:4 Sarmanul Petru a mcercat sa-L a-pere pe InvatStorul, tamd urechea robului marelui preot. Dar Isus i-a raspuns lui Petru: „Nu voi bea oare paharul pe care Mi

1-a dat Tatal?” Singura Lui dorinta a fost de a locui m prezenta Tatalui Si, intrucat cararea spre slava trecea mai intlii pe la cruce, El a fost pregatit sa-i indure suferintele si rușinea. Limbajul Sau a fost urmatorul:

Un lucru am cerut din partea Domnu-

lui, Si pe acesta il doresc fierbinte: Sa locuiesc in casa Domnului Toate zilele vietii mele, Sa privesc frumusetea Domnului Si sa ma minunez in templul Sau.

Oamenii care stiu ce vor sunt demni de toata admiratia. Nimic nu poate sa le stea in cale, pana” cand ?i-au atins scopul.

27:5 In cele din urmS, ceata de soldati tpreuna cu capitanul si ofiterii iudeilor L-au prins pe Isus ?i L-au legal (Ioan 18:12). Celor aflatii la fata locului li s-a parut cii totul s-a sfarsit, cauza Domnului Isus fiind pierduta definitiv. Dar chiar in clipele acelea El va fi rostit cuvintele:

Caci El ma va ocroti in coliba Sa In ziua necazului, Ma va ascunde sub acoperisul cortului Sau Si ma va inalta pe stanca.

Inima Sa se odihnea pe fagSduinta daruita de Dumnezeu tuturor celor ce-L iubesc.

27:6 Soldatii L-au dus pe Cristos la marele preot Caiafa (Mat. 26:57). Caiafa fusese eel care Ti sf^tuise pe iudei ca este de folos sa moarS un singur om pentru popor (18:14). Deși dușmanii lui Cristos intentionasera sa-L inalte pe o cruce intre cer și pamant, Domnul nostra Insusi anti-cipa un alt fel de inaltare:

Si acum capui mi se va inalta desupra vrajmasilor mei care ma inconjoara; de aceea, voi aduce jertfe in cortul Sau; voi canta, da, voi canta laude Domnului.

(traducere dupa NKJV)

Ciudat optimismul acesta pentru un om aflat la proces, care ?tie că verdictul pro-nuntat impotriva Sa va fi executarea! Si totusi, chiar in clipele acestea El Se delec-ta cu anticiparea gloriei. Oare nu i-a spus El lui

Caiafa: „De acum mcolo II veti

vedea pe Fiul Omului stand la dreapta Puterii si venind pe norii cerului" (Mat. 26:64)?

27:7, 8 In fata acestui spectacol, marele preot a explodat de furie, acuzandu-L de blasfemie. „Ce credeti?” i-a intrebat el pe spectator!. „Merita sa moara,” au raspuns ei. In acest punct parca Mi-L imaginez pe Mantuitor rugandu-Se in tiicere:

**Asculta-Mi, Doamne, glasul
cand Te chem! Ai mila
de mine si raspunde-mi!
Cand ai spus: ..Cauta fata
Mea,”**

**Inima mea Ji-a spus:
"Fata Ta, Doamne, o voi
cauta."**

27:9 Intre timp, ucenicii au uitat de El, parasindu-L si fugind cu totii (Mat. 26:56). Dar Dumnezeu fusese ajutorul Sau in tre-cut, drept care El Se roaga ca Dumnezeu sa nu-L paraseasca nici în acest moment crucial:

**Nu-Ti ascunde fata de
mine; Nu-! indeparta
cu manie pe
slujitorul Tau! Tu esti
ajutorul meu; nu ma lasa si
nu ma parasi, Dumnezeu!
mantuirii mele.**

27:10 Din cate stim, parintii hri David niciodata nu l-au parasit pe acesta, dupa cum nici parintii Domnului nostru nu L-au parasit pe Isus. J. N. Darby a tradus proba-bil mai exact versetul acesta, dupa cum urmeaza:

Caci daca tatal meu si mama mea m-ar fi parasit, lehova m-ar fi iuat la El.

27:11, 12 La procesul religios a! lui Cristos, mai marii preofilor si tntreg sinedriul au solicitat marturie mincinoasa Tmpotriva lui Isus, fiind hotarati sa-L omoare cu orice pret. Dar nu au parut a fi In stare sa ticluiasca nimic in masura" sa aduca o condamnare la moarte, pana cand s-au infatisat doi martori cu urmatoarea acuzatie: „Omul acesta **a** zis: «Sunt In stare sa distrug templul lui Dumnezeu si sa-I zidesc In trei zile»" (Ioan 2:19, 21). In rea-litate, Isus spusese (referindu-Se la trupul Sau): „Distrugeti templul acesta si In trei zile Il voi ridica" (Ioan 2:19, 21). Dar Tntrucât tot

procesul era oricum un simu-

lacru de justitie, marturia aceasta mincinoasa a fost acceptata. Acum Il putem auzi pe Mantuitor rugandu-Se:

**Invata-ma, Doamne, calea Ta
Si condu-ma pe cararea cea dreapta,
Din pricina vrajmasilor mei!
Nu ma lasa la bunul plac al vrajmasilor mei!
Caci impotriva mea se ridica niste mar-tori mincinosi
si niste oameni care nu sufla decat vio-lenta.**

27:13 In continuare auzim strigatele multimei iesite din minti din fata salii de judecata a lui Pilat: „Rastigneste-L!” (Mat. 27:22, 23). Binecuvantatul Domn Isus a auzit si El aceste strigate si a stiut ce Inseamna. Si. cu toate acestea, El va fi spus In aceste clipe:

**Mi-as fi pierdut cumpatul (textual: inima), daca n-as fi crezut
Ca voi vedea bunatatea Domnului in pamantul celor vii.**

27:14 Dar ce vom spune despre ultimul verset al psalmului? Cum se integreaza in interpretarea noastra? Ei bine, eu cred ca versetul acesta reprezinta cuvantul de despartire pe care-l rosteste El catre fiecare din noi - un sfat personal din cer, bazat pe propriile experience ale Domnului de partasie cu Tatal, singurul in care S. i-a pus El increderea!

**Nadajduieste in Domnul (textual: ^steapta'pe Domnul")!
Fii curajos!
El iti va intari inima;
Nadejduieste, zic, in Domnul!**

Psalmul 28: Tacerea lui Dumnezeu 28:1, 2 Doar catre Tine si numai catre Tine strig eu, Doamne! Tu esti Stanca mea, cu tot ce implica acest nume - siguranta, tarie si stabilitate. Te rog, Doamne, nu-Ji astupa urechea fata de mine, fiindca daca vei face asa, va fi totuna cu a mS uni cu cei morti, adica voi fi despartit definitiv de Tine. Asculta-mi glasul cererii mele, cand ma infatisez la tronul Tau ca sa capat aju-tor - cand Imi ridic mainile spre l&casul Tau de inchinaciune, eel preasfant.

28:3 Nu ma parasi niciodata, nu ma lasa pe mana celor rai, care uneltesc fara mila, punand la cale planuri rele impotriva altora, care vorbesc atat de mios si de pasnic cu semenii lor, urzind in realitate pierzarea lor.

24:4 Doamne, poarta-Te cu ei dupa meritele lor, tinand seama de faptele lor si de rautatea nespusa de mare a actiunilor lor. Rasplateste-i dupa lucrarea mainilor lor, dandu-le ceea ce merita cu varf si Tndesat!

28:5 si nu doar din pricina faptelor lor, si a lucrarii mainilor lor, ci din pricina faptului ca nu apreciaza **lucrurile Tale** si **opera mainilor Tale**. De aceea ti vei demola ca pe o cladire ce nu va mai putea fi recladita.

28:6 Doamne, pe cand ma rugam, Duhul Tau eel Sfant mi-a daruit minunata asigurare launtrica a faptului ca **cererile mele** au fost **auzite** si ca li s-a dat raspuns, fapt pentru care Te binecuvantez. Acum sunt gata sa cant o cantare.

28:7, 8 Cineva a parafrizat, in versuri maiestre, aceste versete:

Domnul este Tana mea; El e scutul meu

Pe El se bazeaza inima mea. Si astfel sunt ajutat, inima mea

saltand de bucurie, Spre El se ridica multumirile mele.

Pentru toti alesii Sai Singura lor sursa de tarie este El.

Si pentru Fiul sau preaiubit, unsul Sau, Tarie salvatoare va fi El.

28:9 Doamne, Tntrucat ai promis ca ma vei izbavi, Te mai rog un lucru: **Salveaza-Ti poporul. Binecuvanteaza-1** pe Israel, mostenirea Ta. Tu, pastorul bland si milostiv, hraneste-i pe israeliti si poarta-i pe bratele Tale in veci. Iti multumesc, Doamne!

Psalmul 29: Glasul Domnului

29:1, 2 Te plangi, stimate cititor, cateodata cu privire la vreme? Pe cand David privea furtuna inotita de descarcari electrice, abatandu-se cu furie peste pamantul Israelului, s-a simtit inspirat sa-L laude pe Dumnezeu, mai degraba decat sa se planga. De fapt el Indeamna ostile ceresti sa se Tnchine Domnului, recunoscandu-I puterea,

asa cum se manifesta aceasta in furtuna.

O, inchinati-vS Domnului in splendoarea

sfinteniei, Plecati-va Tnaintea Lui, slava Lui vestiti-o! Cu aurul ascultarii si cu tamaia smereniei, tngenuncheati si adorati-L!

Domnul este

Numele Sau.

-J.S. B.

Monse

29:3, 4 Sintagma: -glasul Domnului"

este utilizata de sapte ori si pare sa se aplice la furtuna in general si la tunet in particular.

La inceput furtuna este deasupra Marii Mediterane, patrundand apoi in interior, deasupra Libanului. Tunetul rasiina peste multe ape, ca bubuitul unui tun, vestind o putere extraordinara de mare, o maiestruitate fara seaman.

29:5, 6 Acum muntii **Libanului** sunt bombardati. **Cedri** inalti se prabuesc loviti de fulger. Ravasiti de rafalele de vant ce se abat asupra padurii, copacii se Incovoie ca valurile marii, creand impresia ca tntreg lantul muntos al Libanului ar sari **ca un vitel** iar Muntele **Sirion** (Hermonul) ar salta **ca un zimbbru tanar**.

29:7, 8 Fulgerul strabate bolta cereasca din sud. **Pustiul Cade?** este zguduit de mfiatoarea putere a naturii dezlantuie.

29:9 Privind furtuna care se indreapta spre sud, David rezuma admiratia sa sub forma a trei observatii: Mai Tntai, el spune ca **glasul Domnului le face pe caprioare sa nasca**. Este un fapt confirmat de stiinta ca perturbatiile atmosferice au o influenta directa asupra animalelor cand acestea sunt pe cale sa nasca.

Psalmistul vede **padurile** defoliate. Arborii stau golasi, depozitati de frunzisul lor, in doar cateva clipe.

Apoi dulcele bard al Israelului ne aminteste ca **in templul lui Dumnezeu toti** striga: „Slava!” Templul Sau are aici intelesul de natura, in special in ipostaza perturbatiilor provocate de furtuna. Sagetile fulgerului, tunetele trasnetului, rafalele de vant cu viteza de uragan, padurile, pustiul - toate isi unesc glasul, vestind puterea, **slava si maiestatea** lui Dumnezeu.

29:10, 11 Furtuna a trecut. **Domnul** insa ramane. Tronul Sau ramane neclintit in fata oricaror

tulburari violente, chiar Tn

fata marelui **Potop**. Suveranitatea Sa ramane neperturbata de nici un cataclism din natură. In toate convulsiile vietii, El este pe deplin capabil de a darui tarie si pace poporului Sau. Dea Domnul sa-și gaseasca placerea in a face așa!

Unii cercetători ai Bibliei cred ca psalmul acesta prefigureaza o furtuna mi-litara care se va abate asupra Israelului din-spre nord, in timpul Marii Stramtorari (v. 3-9). Dupa acest timp de necaz, Domnul Isus Cristos va domni ca Rege peste tot pamântul si-și va binecuvanta poporul pamantesc cu tarie și pace (v. 10, 11). Este un gand demn de toată consideratia!

W. E. Vine vede in acest Psalm o intru-chipare a lui Cristos la a doua Sa venire, aparând mai întâi la Har-Maghedon (Apo. 16:16), coborand apoi spre pustiul Cades, al carui centru il constituie Bozra (Is. 62:1).²⁵ Psalmul descrie astfel, in maniera poetica, totala nimicire a natiunilor care vor fi invadat Israelul la acea data.

Dar mai avem si aplicatia practica a textului pentru zilele noastre, pentru situatii din viata de toate zilele. Glasul lui Dumnezeu se aude in furtunile vietii, dupa cum el se aude si in zilele cu soare. El tsi duce la indeplinire planurile Sale. Nimic nu este dincolo de puterea si de controlul Sau. Pentru cei care-L cunosc si-L iubesc, El face ca toate lucrurile sa lucreze spre binele lor. Ironside spune:

Este o imagine minunata a sufletului care si-a facut exercitiile, care a trecut prin incercarile si neazurile sale, dar care a tinut ca Dumnezeu este stapan peste toate si ca El este puternic, pe deplin capabil sa salveze. Și astfel inima se odihnește in El, fiind cuprinsa de pace.²⁶

Psalmul 30: O cantare de tamaduire

Cei mai multi dintre noi am trait la un moment dat mangaietoarea experienta a izbavirii de o boala grava. Ne-am luat adio de la instrumentele chirurgicale ce ne-au chinuit, la anestezice, la salonul de terapie intensiva, la tuburile intravenoase, la injectiile hipodermice si la nesfârșitele tablete sau pilule pe care a trebuit sa le luam! Tare ma tern ca suntem ispititi sa credem ca Tnsanatosirea noastra s-a

datorit „cuceririlor stiintelor medicale!” și astfel uitam sa cantam un psalm de multumire Celui care este, in ultima instanta, direct raspunzator de toate vin-decarile noastre!

Dar **David** nu a uitat. S-ar putea ca el sa fi trecut cu bine printr-o boala de care a suferit, in acest moment in 'care-l gasim dedicandu-si casa. In orice caz, dedicarea a prilejuit compunerea acestui imn de lauda catre Iehova, Tamaduitorul sau.

30:1-4 Psalmul ne invata, mai intai de toate, sa-L preamarim pe Domnul, cu multumiri lipsite de orice rezerva, pentru ca ne-a redat sanatatea. David ajunsese intr-o stare foarte amarata. Semnele vitale abia daca mai puteau fi depistate. Dus-manii sai jubilau deja, considerand decesul sau un fapt implinit. Atunci el a strigat catre Domnul, in stramtorarea sa, si Domnul i-a raspuns, readucandu-l la viata de pe muchia prapastiei. A fost cat pe-aci sa ajunga in șeol, gata sa se coboare in mormant.

Psalmul 30 ne invata ca nu e de ajuns sa-I multumim lui Dumnezeu noi insine, dar că trebuie sa impartasim exuberanta noastra cu altii, invitandu-i pe sfinti sa ni se alature, laudandu-L impreuna pe Domnul. și astfel, in loc de un solo, vom avea un cor intreg de inchinatori care-I canta cantari de lauda! Dulcele bard al Israelului Ti cheama pe toti copiii lui Dumnezeu sa cante laude Domnului si sa aduca multumiri numelui Sau sfant.

30:5 Apoi el ne ofera motivatia care sta in spatele laudei adresate numelui Sfânt al lui Dumnezeu, sub forma a doua contraste minunate, pe care Knox le reda admirabil in traducerea sa:

O clipa doar tine mânia Sa, o
viata intreaga iubirea Sa;
Tristarea e doar musafira
de noapte, dimineata vine
bucuria.

Permite-mi sa intercalez aici o relatare personala. Odată familia MacDonald a fost cufundata in durere adanca. Prietenii s-au grabit sa transmite condoleantele lor, dar nimic nu parea sa aline durerea familiilor. Cuvintele lor erau, desigur, binein-

tentionate, dar inadecvate. Apoi Dr. H. A. Ironside a trimis un bilet, in care a citat Psalmul 30:5:

Plansul poate tine o noapte, Dar dimineata vine bucuria.

Mesajul si-a facut imediat efectul. Legaturile Intristarii au fost rupte!

De atunci am avut prilejul de a TmpaYtasi acest .verset cu multi alti credin-ciosi care au trecut prin tunelul mtunecat al intristarii si Tntotdeauna el a evocat un semn de recunostinta din partea lor.

30:6,7 Urmatoarea lectie pe care ne-o transmite Palmul acesta este ca nu trebuie s& ne odihnim in **prosperitatea** materials, ci numai în Dumnezeu. Inainte de boala sa, David era prosper si se Tncredea în fortele proprii. Se credea imun fata de incercari si necazuri. Parea de neclintit -ca un munte falnic. El se Tnconjurase de toate formele posibile de protectie si securitate. Se parea ca nu are de ce sa se teama.

Dar apoi a intervenit ceva. Dintr-odata, Domnul a parut ca-și ascunde fata. Era ca si cand El s-ar fi maniat si SI-ar fi retras bunavointa. Viata a devenit un cosmar.

30:8-10 Dar cosmarul a produs o brusca schimbare în viata de rugaciune a lui David. Cand o ducea bine, rugaciunile sale erau sterse, lipsite de viata. Dar acum, în boala sa, el a Tnceput sa se roage fierbinte si sincer. A dialogat cu Dumnezeu, spunandu-I ca daca va muri, asta nu-I va fi de nici un folos Celui Atotputernic. Ramasitele pamantesti ale psalmistului nu ar putea sa-L laude, dupa cum tarlina nu poate vesti credinciosia lui Dumnezeu.

Ce folos este in sangele meu, Daca ma voi cobori in groapa? Oare tarana Te va lauda? Va vesti ea adevarul Tau?

Noua acest argument nu ni se pare prea convingator. De fapt, ni se pare de-a drep-tul deficitar din punct de vedere doctrinar. Dar trebuie sa avem grija sa nu fim prea severi cu sfintii din VT. în multe privinte ei vedeau ca

Tntr-o oglinda, în chip cetos.

Avem doua ilustratii ale acestui adevar în psalmul de fata.

în versetul 5 David interpretase boala sa ca pe un semn al maniei lui Dumnezeu. Știm ca muștrarea și disciplinarea pe care ni le aplica Dumnezeu constituie un semn al iubirii Sale, iar nu al maniei Sale (Ev. 12:6). Dăchiar și noi alunecăm uneori în gândirea incorectă potrivit căreia boala și suferința ar fi dovezi ale supărării Sale împotriva noastră.

Apoi în versetul 9 David vorbește de parea moartea ar pune capăt oricaror mani-festări de lauda din partea credinciosului la adresa lui Dumnezeu. Desigur, în cc privește laudarea lui Dumnezeu și marturia pe care I-o putem aduce pe acest pământ. David are dreptate: când mergem acasă, nu mai putem desfășura aid pe pământ aces-te lucruri. Dar știm din Trvatatura NT că duhul unui credincios parasește acest pământ, ajungând în prezența lui Cristos în momentul morții credinciosului, pe când trupul său este depus în mormânt (2 Cor. 5:8; Fil. 1:23). Credinciosul Trnsuși se aila în prezența conștiința a Domnului, ? n-chinându-se Lui Trntr-o manieră în care n-ar fi putut s-o face nicidecum pe pământ. Sfintii Vechiului Testament nu ar fi avut de unde să știe acest lucru. Cristos este Cel care a adus viața și nemurirea la lumina prin evanghelie (2 Tim. 1:10).

Ceea ce este Trnsa cu adevărat remarcabil este următorul fapt: cu toată cunoștința lor limitată, în multe privințe, mulți dintre sfintii Vechiului Testament par să ne fi Trntrecut cu mult în credință, în rugăciune. în ravnă și în devotament!

30:11 Să revenim Trnsa la David. Versetele 9 și 30 ne redau rugăciunea înaltată de el către Dumnezeu când s-a aflat în ghearele bolii. Apoi Trntre versetele 10 și 11 găsim răspunsul: David este vin-decat de către Domnul. Ultimele două vcr-sete ale psalmului celebrează vindecarea sa. Pentru David a fost că diferența dintre jalea de la un serviciu funerar și bucuria unei nunti. Sau, că să folosim o altă alegorie, a fost că un nou costum de haine.

Dumnezeu i-a Trnlocuit straietele din pânza de sac, îmbrăcându-l cu ăesmintele bucuriei.

30:12 Unul din rezultatele vindecării lui David a fost faptul că acum putea să-L laude pe Domnul în viața, mai degrabă decât să zăcă în tăcere în mormânt. Și exact asta intenționa el să facă! - să-I aducă Domnului mulțumiri în veci. El spune, de fapt: „nu voi putea uita niciodată ce mi-a făcut Domnul și nu voi înceta nici când să-L laud pentru asta.”

Nu știu ce efect a avut acest psalm pentru tine, iubite cititor, dar pe mine mă umple de rusine. Mă gândesc la toate ocaziile când am fost bolnav și la rugăciunile urgente și disperate cu care am asaltat porțile raiului, precum și la răspunsurile pe care mi le-a dat El. Dar apoi prea curând am uitat să vin înaintea Lui cu jertfa de mulțumire și lauda. Am luat vindecarea de-a gata! Am neglijat să-mi exprim recunoștința față de El!

Dumnezeu ne-a dat pilda lui David nu doar ca să-o admirăm, ci și să-o punem în practică

Psalmul 31: În mână Ta

Versetul al cincilea din Psalmul 31 ne atrage atenția că este strâns asociat cu suferințele Mielului lui Dumnezeu, care și-a dat viața pentru oile Sale, căci aceste cuvinte au fost miezul strigatului Sau final de pe cruce:

„Tată, «!n mainile Tale Imi dau duhul»”
(Luca 23:46). .

Desigur, faptul că un verset dintr-un psalm e absolut sigur asociat cu Mesia nu reclamează că și celelalte versete să aibă referință directă la El. Dar în acest psalm fiecare verset pare să aibă o conexiune cu El.

Există însă și o problemă, în analizarea acestui psalm. În loc să urmărească suferința, moartea, îngroparea și învierea Domnului Isus în ordine cronologică, Psalmul alternează între suferință și înviere. Dar să nu uităm, cum a remarcat C. S. Lewis, că „psalmii sunt poezii iar poeziile se pretează să fie cântate. Ei nu sunt tratate doctrinar, nici măcar predici.”²⁷

**Rugăciunea pentru izbăvire
(31:1-5a) 31:1** În primele versete Domnul Isus Se

roagă de pe cruce Tatălui Sau. Ca omul desăvârșit, El a trăit întotdeauna în totală dependență de Dumnezeu, bizuindu-Se întru totul pe El. Acum, în ceasul agoniei Sale supreme, El își reafirmă **încrederea în Domnul**, ca singurul Sau sanctuar și loc de refugiu pe de-a-ntregul suficient. El Se roagă să nu fie dat de rusine pentru că S-a bizuit pe Dumnezeu Tatăl. Este o rugăciune foarte puternică, amintindu-I lui Dumnezeu că onoarea numelui Sau este înseparabil legată de Învierea Fiului Sau. Va fi un act de neprihănire din partea Tatălui să-L învie pe Domnul Isus din morți. Dacă n-ar face așa, Mântuitorul ar fi expus la ocară de a fi considerat o victimă a marelui greșit canalizate, fiind astfel umiliat.

31:2,3 Într-o elegantă manieră antropomorfică, singuraticul suferind îl roagă pe Dumnezeu să-și piece urechea spre Calvar. Apoi ! îl roagă pe Dumnezeu să-L asculte ruga fierbinte și să-L vină degrabă în ajutor. În continuare îl roagă pe Domnul să-L fie stăpânul Sa de refugiu, scăparea Lui stăpânului și neclintită, fortăreața în care să se poată adăposti de toate primejdii.

Desigur Dumnezeu era deja **stanca** și **fortăreața** Sa, singura Lui **apărare** și siguranță.

Alta scăpare nu am,
Doar pe Tine se bazează sufletul meu neputincios.
Nu mă lăsa, Doamne, nu Te depărta de mine!
Fii-mi în continuare ajutorul ?i
mângâierea mea.
-Charles Wesley

Din nou Cristos își întemeiază apelul pe faptul că onoarea lui Dumnezeu este în joc. **„Din pricina numelui Tau condu-Mă și calauzește-Mă!”** Oare nu făgăduise Dumnezeu că-i va izbăvi pe cei neprihăniți? Ba da! Acum Dumnezeu este rugat să-și onoreze numele, izbăvind-L pe Domnul Isus Cristos din moarte, înviindu-L și proslăvind-L.

31:4 Un **lat** al morții fusese întins pentru a-L prinde pe Mântuitorul și a-L ține prins. Aici Cristos striga către Dumnezeu să-L scoată din lat, să-L izbăvească de mormânt, căci Iehova este refugiul Sau puternic și sigur.

31:5a Luca scrie ca Isus a citat cuvin-tele versetului 5a cu *un glas tare*. Nici un om nu l-a luat lui Cristos viata. El și-a dat-o de buna voie, în deplinătatea facultatilor Sale mentale. Aceste cuvinte au fost repetate de sfintii lui Dumnezeu din toate veacurile, pe patul lor de moarte, de oameni precum Luther, Knox, Hus și multi alții.

Lauda pentru înviere (31:Sb-8)

31:5b, 6 Există o ruptură clară în mijlocul versetului 5, o tranziție de la moarte la înviere, o schimbare de registru, de la rugăciune la lauda. Fidel Cuvantului Sau, Dumnezeu l-a rascumpărat pe Sfântul Sau din moarte și din mormant. A fost o slavita răzbunare și îndreptărire a Fiului Sau, pentru faptul că S-a încrezut în Dumnezeul eel viu; pe ca^id cei care se încred în idoli (desert) nu se aleg cu nimic, decât cu disprețul lui Iehova!

31:7, 8 O cântare de lauda se înalță acum spre cer, pentru iubirea neclintită ce a planat asupra preaiubitului Fiu al lui Dumnezeu în suferința Sa. Aceasta a fost iubirea care a | înut cont de toată în-tristarea Sa, care a refuzat să-L lase pradă forțelor inamicului, care L-a smuls pe Mantuitor din groapă, așezându-l picioare-rele în locul larg ce se cheama „terenul învierii.”

Adanța suferința (31:9-13)

31:9, 10 Dar acum suntem readuși la viața Domnului nostru de dinaintea de pro-cesul și Rastignirea Sa. Ni se îngăduie să auzim rugăciunile Omului obisnuit cu suferința, pe când îndura ura aprigă a paca-tosilor. Disprețuit și respins de oameni, El S-a întors spre Iehova în suferința Sa, rugându-L să privească cu îndurare spre El. Ochii Lui erau ada^ic retra^i în orbite, datorită suferinței peste margini de care a avut parte, iar sufletul și trupul l-au uscat de atata pl^ns. A fost copleșit de întristare și epuizat de suspine. Cămplita strămtoare l-a vlaguit de tot, p&na într-acolo încât parca și oasele l-au fost slabite.

Singurul mod în care cuvintele: „**Mi se**

duce puterea din cauza faradelegii mele” s-ar putea aplica la Mantuitorul fără păcat ar fi dacă **faradelegea** ar fi a *noastră*, în sensul că El a luat-o asupra Sa, că Unul care a purtat păcatul nostru. Altminteri ver-setul nu are conotație mesianică.

31:11-13 în continuare Mantuitorul suferind Se descrie pe Sine tinta bat-jocurilor **între toți dușmanii** Săi și o pri-veliște groaznică pentru vecinii Săi. Acestia treceau de partea cealaltă a strazii pentru a-L evita sau se retrageau într-o uliță lăaturalnică dacă-L vedeau venind. Curând a dispărut din memoria lor, 3epadat ca un vas spart. El a auzit campania de defaimări dășă împotriva Sa. Zi și noapte era urmărit de teroare, în timp ce oamenii urzeau tot felul de planuri de a-L ucide.

Imaginea aceasta de patos cumplit, de abjectă malinire este suficient de tristă pentru orice om. Dar ce vom spune când vom afla că a fost așternută cu scopul de a-L zugrăvi pe Creatorul universului, Domnul vietii și slavei!

Rugăciunea pentru izbăvire (31:14-18)

31:14-17a în-tristarea și suspinele fac acum loc rugăciunii pline de credință. Cel respins de oameni îl marturiseste pe Iehova, despre care afirmă că este Singura Lui Nădejde și Dumnezeul vietii Sale. Găsește mângâiere în faptul că **zilele Sale sunt în mână** Tatălui. Mângâierea aceasta a fost împărtășită de cre-dincioșii Domnului din toate timpurile, ei cântând și în zile însoțite, și în cele mohorate:

Zilele noastre sunt în mână Ta;
Tată, acolo le vrem!
Viața noastră, sufletele noastre, tot ce avem, tot ce suntem
În grija Ta le 15sam.

-William F. Lloyd

După această afirmație a încrederii depline în Dumnezeu și a totalei supunerii în fața voii Sale, Domnul-Isus Se roaga concret că Dumnezeu să-L izbăvească **din** ghearele **vrajmasilor** Săi care-L prigo-

nesc. El Se roaga ca Tatal sa
priveasca

Psalmi

537

asupra Sa cu indurare. Il roagS fierbinte sa-L salveze din moarte, rugaminte inte-meiate pe dragostea statornica a Domnului. Din nou Se roaga ca sa nu fie nicio-data dezamagit, prin faptul ca priveste doar spre lehova, considerandu-L singurul Sau izbavitor. Desigur gandurile sunt expri-mate in limbaj retoric, subliniind ele-mentele de stil, in dauna sensului literal. Ar fi fost cu neputinta ca Cristos sa fi fost dat de ru?ine pentru faptul ca S-a increzut in lehova. El stia acest lucru, dupa cum si noi stim. Dar vom pierde ceva din fmmusetea textului, daca vom insista asupra unei interpretari literale, cand citim o rugaciune plina de patos sau un poem liric.

31:17b, 18 fntorcandu-Se spre cei rai, Cristos Se roaga ca *ei* sa fie cei ce vor fi dati de rusine, ce se vor cobori in §eol. El Se roaga ca **buzele mincinoase** sa fie reduce la tacere pentru faptul că L-au defaimat pe Sfantul Fiul al lui Dumnezeu. Unii oameni sinceri consider! aceste ver-sete ca fiind sub demnitatea crestina, dar daca stam sa ne gandim la rautatea si cruzi-mea criminalilor, a raufacatorilor de tot felul, la faradelegile lor nespuse de mari, in comparatie cu nevinovatia Victimei, sun-tem obligati sa recunoastem ca limbajul nu edeloc preaaspru!

Dumnezeu, Marele Refugiu (31:19,20)

Din nou Psalmul trece de la intristare la inviorare, de la cerere la lauda. Intr-un ritm maiestuos, Domnul Isus Il preamareste pe TatSl Sau, ca Loc de neasemuit adapost. Il infatiseaza pe Dumnezeu ca administrator al unei comori inepuizabile de **bunatate** pusa la dispozitia copiilor SSi credinciosi. Tuturor celor care cauta adapost In El Domnul este gata sa le reverse din belsug aceste comori, in prezenta fiilor oamenilor. Prezenta lui Dumnezeu este un loc unde sfintii Sai alesi se pot ascunde de **urzelile** rSutacioase **ale omuiui**. El este adapostul total

adecvat de ceea ce Knox numeste „zgomotoasa dezbatere a lumii.”

Recunostinta personala (31:21,22)

Domnul Isus traise experient.a mi-nunatei demonstratii a bunatatii lui Dum-

nezeu cand a fost inconjurat de dusmani din toate partile, ca o cetate Impresurata. In nelinis,tea Sa, I se parea ca a fost paiasit cu desavarsire de lehova. Dar desi a fost parasit in acele trei ceasuri groaznice de pe cruce, totuși Dumnezeu a auzit strigatul SSu si L-a inviat din morti.

ceea ce spune David, cat in ceea ce *nu* spune. El nu se refera la omul nepri-

Iubiti pe Domnul! (31:23,24)

Dupa ce a gustat dragostea lui Dumnezeu, Cristos II iubeste la randu-I și pe buna dreptate considera ca toti trebuie sa-L iubeasca. Avem toate temeiurile sa ne bi-zuim pe lehova, fund pe deplin Tncredintati ca El ii va ocroti pe credinciosii Lui, ras-platindu-i, in schimb, cu pedeapsa ce o merita: razvratitii aroganti!

Orice credincios care este confruntat cu sorti potrivnici, cu situatii aparent fara iesire, poate astfel sa ramana tare, plin de curaj si de asigurarea deplina ca nimeni nu a nadajuit vreodata in Domnul in zadar, ca nici unul din cei care si-au pus Tncrederea in El nu a fost dezamagit - nici unul macar!

Psalmul 32: Iertat!

Fericirea consta in a fi iertat! Este o emotie ce nu se poate descrie. Este senti-mentul unei uriase eliberari, al unei despovarari extraordinare, al anularii dato-riei, al cugetului care a dobandit, in sfarsit, odihna. Vinovatia a fost indepartata, con-flictul e stins, pacatosul are in sfar?it pace! Pentru David aceasta a Tnsemnat iertarea marii sale faradelegi, acoperirea pacatului sau, neimputarea vinovatiei pentru nele-guirea sa ?i curatirea duhului sau de inse-laciune. Pentru credinciosul din zilele noastre aceasta Tnseamna mai mult deceil acoperirea pacatului sau; acela era concep-tul ispasirii in VT. In epoca actuala credin-ciosul stie ca pacatele sale au fost indepar-tate cu desavarsire si ingropate pe veci in marea iertarii lui Dumnezeu.

32:1, 2 La Romani 4:7, 8 apostolul Pavel citeaza Psalmul 32:1, 2 pentru a demonstra ca justificarea s-a facut prin credinta, fara fapte, chiar in perioada Vechiului Testament. Dar dovada consta nu at&t in

hanit care dobandeste sau merita man-tuirea. El Îl are în vedere pe pacatosul care a fost iertat, și el nu aminteste nimic despre fapte, ciînd descrie binecuvîntarea omului **iertat**. Prin Duhul Sfânt Pavel deduce din asta ca David descrie fericirea celui caruia Dumnezeu Îi atribuie nepri-hanirea cu totul și cu totul în absenta faptelor (Ro. 4:6).

32:3, 4 în continuare istoria lui David este redată prin acorduri minore. După ce a savărsit adulter cu Batseba, punând la cale uciderea lui Urie, David a refuzat cu încăpăținare să-și marturisească pacatul. Mai degrabă, a încercat să-l ascundă sub pres. Poate că a încercat să se împacă cu gândul că „timpul vindeca toate lucrurile.” Dar în refuzul sau încăpățănare de a se zdrobi, el lupta de fapt împotriva lui Dumnezeu și împotriva propriilor sale interese supreme. În consecință, a devenit o epavă din punct de vedere fizic, încordarea neeliberată din duhul sau rasfrângându-se negativ asupra sănătății sale. El și-a dat seamă că **mana lui Dumnezeu apasă din greu** asupra sa, blocându-l, zadarnicindu-i acțiunile, frustrându-l la fiecare pas. Nici un lucru nu-i mai ieșea, praful se alegea de toate. Mecanismul vieții sale nu mai funcționa, roțile dintate nu se mai îmbinau. Zilele de altădată când trăia lipsit de griji erau de acum din domeniul trecutului iar viitorul nu-i surseă deloc, fiindu-i tot atât de neapetisant cum era pustiul arid.

32:5 După un an petrecut în această stare de nepocăintă, David a ajuns în cele din urmă la punctul în care a fost dispus să rostească acele două cuvinte pe care Dumnezeu le aștepta de la el: „Am păcatu-it.” După care toată povestea sordidă a ieșit la iveală ca un puroi. Acum nu mai era chip de intervenit cu operații cosmetice, cu circumstanțe atenuante sau cu scuze. David ajunge în fine să-și spună pacatului pe nume: „**pacatul meu... faradelegea mea... nelegiuirile mele.**” De îndată ce marturisește, primește pe loc asigurarea că Domnul i-a iertat nelegiuirea pacatului său.

32:6 Experiența sa din trecut când Domnul i-a răspuns la rugăciuni Îi da cura-

jul de a se ruga ca toti copiii lui Dumnezeu sa demonstreze si ei în acelasi fei credin-cioşia lui Domnului. Cei care traiesc în partaşie cu Domnui vor fi izbaviti în vre-muri de str&mtorare. Suvoiul de ape adanci nu-i va coplesi nicicand.

32:7 Cel care fusese atat de nepocail acum este plin de cainta, cu inima zdrobita. PStruns de o adanca recunoştinta, el recunoaste ca Dumnezeu este locul sau de adapost, ocrotirea în vremuri de necaz si Cel care-l Tnconjoara cu cantari de izba-vire.

32:8, 9 Se ridica o Tntrebare în legatura cu versetele 8 si 9, daca cuvintele expri-mate apardn lui David sau Domnului. Daca le interpretam ca facand parte din limbajul lui David, atunci ele ne amintesc, dupa cum s-a exprimat Jay Adam, ca „raspunsul natural al iertarii este de a-i ajuta pe altii, Tmpartasind propria ta experienta si ajutandu-i concret pe altii care tree prin necaz.”²⁸ Daca adoptam cealalla variants, atunci Tnseamna ca Domnul raspunde la Tnchinarea lui David cu promisi-unea ca-l va calauzi si cu mvatamantu! privitor la necesitatea predarii permanente. Este Tatal care Intinde o masa imbelşugata pentru pacatosul cait, care revine acasa. El ofera calauzire supravegheata pentru ca acesta sa stie pe ce cale s-o apuce în viitor, acordandu-i sfaturi personale în privinta tuturor deciziilor pe care urmeaza sa le ia în viata. **Nu fiti ca un cal**, adica nerabda-tori s-o luati Tnainte, fara sa fi primul comanda de a porni, **sau ca un catar**, care refuza. cu Tncapatanare sa porneasca, chiar atunci cand i se porunceste sa se urneasca din loc. Ambele animale au nevoie de zabala şi de frau care sa le faca supuse si ascultatoare. Credinciosul ar trebui sa fie atat de sensibil la calauzirea Domnului Tncat sa nu trebuiasca sa i se aplice disciplina mai aspra a vietii, pentru a-l readuce la linia normal!

32:10, 11 Cat prive?te pe David, omul neprihanit are de toate, în comparatie cu cel rau. Nu exista nici o comparatie între cei doi. **De multe necazuri** are parte cel rau. Dar credinciosul smerit este Tnconjurat de **indurarea**

Domnului. Prin urmare, este dit se poate de nimerit ca cel **neprihanit sa**

se bucore in Domnul si sa strige de bucurie.

Psalmul 33: O cantare noua

Pare sa existe o legatura indubitabila intre primul verset al acestui psalm si ultimul verset al celui precedent. In ambii psalmi scriitorul ii indeamna pe cei drepti sa se bucore in Domnul. Dar psalmul aces-ta dezvolta tema, spunindu-ne de ce este nimerit pentru cei drepti sa-L laude pe El.

Se cuvine sa notam ca nu se pomenește aici nimic despre dusmanii activi, despre persecutii sau stramtorari. Mai degraba, avem de a face cu o scena pasnica, Israelul locuind in siguranta, iar Domnul fiind recunoscut ca Suveran universal. Astfel Psalmul apartine Tnceputului imparatiei lui Cristos, cand asuprirea Neamurilor va fi fost sfaramata iar necazul lui Iacov se va fi sfarsit.

33:1,2 Chemarea Israelului la inchina-ciune este lansata in primele sapte versete, dupa care este adresata Neamurilor in versetul 8. **Lauda** este atat de minunata si de coplesitoare incat in acest scop se va utiliza eel mai ales s,i mai dulce acompaniament instrumental posibil: **harpa si un instrument cu zece coarde.**

33:3 Noua cantare este [cantarea.de](#) rascumparare, care survine dupa iertarea pacatelor (Ps. 32) si este a tuturor acelora care au fost curatiti in sangele scump al lui Cristos. Dar cantarea aceasta va fi intonata intr-un mod cu totul si cu totul deosebit de Israelul rascumparat la inceputul Mile-niului (Apo. 14:3).

33:4 Noua cantare celebreaza **cuvantul Domnului si toata lucrarea Lui.** Cuvantul Lui este cu desavarsire adevarat si drept, neschimbator si demn de incredere. **Toate lucrarile Sale se fac** in credinciosie. Lucrul acesta se poate vedea in cadrul creatiei - „vremea semanatului si seceri-şului, frigul ?i caldura, iarna si vara, ziua si noaptea" (Gen. 8:22). Apoi se vede in providenta. „Toate lucrarile lucreaza impre-un5 spre binele celor care-L iubesc pe Dumnezeu, al celor care sunt

chemati dupa planul Sau" (Ro. 8:28). si se mai vede in rascumparare - „Daca ne marturisim pacatele, El este credincios si drept sa ne

ierate pacatele noastre si sa ne curateasca de orice nelegiuire" (1 Ioan 1:9).

33:5 Dumnezeu nu este doar drept si credincios, sustinand neprihanirea si drep-tatea, ci, în plus, dovezile bunatatii Domnului sunt pretutindeni.

33:6, 7 Mareția lui Dumnezeu se vede în faptul ca El a creat cerurile și ostirea de stele fara sa fi cheltuit o energie mai mare decat aceea de rostire a cuvântului ener-gizant. A procedat așa cu aceeași ușurință cu care El a marginit oceanele la hotarele lor randuite. Unii vad în aceste doua rostiri o referire poetica voalata la Israel, ca stelele cerului (Gen. 15:5) si la natiuni neevreies-ti ca marea zbuciumata, aduse în sfarsit sub control de Domnul Isus la a doua Sa venire.

33:8,9 În orice caz, Dumnezeu este atât ■ de mare încat întreaga omenire ar trebui sa se prostearna cu reverenta înaintea Sa, manifestand eel mai profund respect fata de El. Cuvântul Sau a fost energia sonora care a devenit materie. Prin porunca Sa întreaga creațiune a luat ființă.

33:10, 11 De-a lungul întregii istorii, **natiuni** necredincioase au colaborat pentru a se opune lui Dumnezeu si a-i ruina pe copiii Sai. Dar, după cum s-a exprimat Burns, „Cele mai bune planuri ale oame-nilor si soareciilor sunt sortite es,ecului din capul locului" sau, cum ne-am exprima noi, adesea o iau razna! Dumnezeu va zadarni-ci, în cele din urma, pana si cele mai inteligente planuri urzite de cei ce I se opun. Nimic nu poate stavii împlinirea pla-nurilor Sale. Intotdeauna El va avea ultimul cuvânt și tot ce hotarâste El sa faca se va împlini!

33:12 Prin urmare, cararea care duce la binecuvântare își are temelia în cooperarea cu Dumnezeu. Fericita este natiunea care îl recunoaște pe Iehova ca **Dumnezeul** sau. Acesta este poporul pe care El l-a ales ca mostenire a sa.

33:13-17 Privind din cer, Domnul are o vedere perfectă asupra întregii omeniri. Nimic nu-l scapa. El vede tot ce se face și - ceea ce este si mai important - El cunoaste gândurile și intențiile fiecărei

inimi. El îi vede pe unii care lupta cu arme firești - și rade de nechibzuința lor. Ei se

bizuie pe armatS, pe marina lor militara si pe for^ele aeriene, in loc sa se bizuie pe Dumnezeuul eel viu. Cand vor mvata ei oare ca nici cea mai grozava cavalerie nu poate sa le aduca biruinta?

33:18,19 Dumnezeu ii vede si pe cei ce se Tncred in El pentru a fi mantuiti si se bizuie pe **indurarea** Lui, ca sa li se Tmplineasca nevoile. Acestia sunt cei care li sunt placuti Lui. El li priveste cu cea mai mare bunaVointS pe acestia.

33:20-22 Nu exista nici o tndoiala cand e vorba de a stabili din ce categorie fac parte psalmistul si oamenii sai. Ei se Tncred In Iehova, ca ajutorul si ocrotitorul lor. Ei au gasit adevarata fericire In faptul de a-si pune toata tncrederea **in numele Sau sfant**. Tot ce cer acestia este sa poata con-tinua sa se bucure de lumina binecuvantata a iubirii Sale statornice, pe masura ce continua" s& se bizuie numai si numai pe El.

Psalmul 34: Psalmul nasterii din nou

Fundalul istoric al psalmului 34 il con-stituie textul de la 1 Samuel 21. In fuga sa de Saul, **David** solicitase ocrotirea regelui filistean din Gat, pe nume Achis **sau Afoimelec**, cum reiese din subtitlul psalmului. (Probabil **Abimelec** a fost un titlul al acestui rege, mai degraba decat numele sau.) Temandu-se ca acest rege inamic ar putea sa-l ucida, David s-a prefS-cut ca este nebun, scnjelind pe usile por^ii si l&sSnd sa-i curgS bale din gura si sii se prelinga pe barba sa. Trucul lui David a tinut. Regele nu avea nevoie de incă un nebun, prin urmare, 1-a eliberat pe David, care s-a refugiat apoi in pestera Adulam. Episodul nu este unul din cele mai eroice sau stralucite momente din pestrta cariera a psalmistului, dar, privind In urma, David a vazut si aici mana Domnului care L-a izbavit in chip minunat, drept care a scris acest psalm pentru a celebra evenimentul.

Credinciosii din toate veacurile au iubit Psalmul 34 pentru faptul ca" el exprima atat de elocvent propria lor mSrturie despre modul în care i-a salvat si pe ei Dumnezeu prin har, prin

credinta In Domnul. Asadar In aceasta lumina' sa examinam psalmul!

34:1 Mantuirea de pacat este un dar de

o valoare atat de mare incat ar trebui sa ne determine sa-I multumim zi si noapte, din toata inima, Celui care ne-a dat acest dar minunat! Daca ar fi sa-L binecuvantam pe Domnul tot timpul, tot nu ar fi de ajuns. Daca lauda Lui ar fi in permanenta pe buzele noastre, tot n-am putea epuiza subiectul. Nici o limba omeneasca nu va putea s5-I multumeasca indeajuns lui Dumnezeu, de-a lungul Tntregii vesnicii.

34:2 Cei convertit se laudS In Domnul -nu cu propriul sau caracter sau cu realiza-rile sale. Cand Intelegem evanghelia haru-lui, ne dam seama ca *noi* suntem cei care am savarsit toate pScatele, iar *Cristas* este eel care a saVarsit toata mantuirea. Prin urmare, **lauda** noastra trebuie sa fie numai In El. Dac5a cei care se aflS Tnca sub robia pacatului vor auzi si vor lua seama la m5r-turia noastra despre -faptul ca mSntuirea este disponibila pentru toti si ca este abso-lut gratuita, se vor trezi si vor constata cu bucurie c5a si pentru ei mai este nadejde.

34:3 Sufletul binemSntuit nu se multumeste sa se bucure de rascumparare in particular, izolat de altii. Ci, dandu-si seama ca este un subiect atat de sublim, cheamS Intreaga fratietate sa-L prea-mareasca pe Domnul Impreuna cu el si sa tnalte Impreuna numele S5u. Unii casa-toriti comanda verighete inscriptionate cu acest mesaj.

34:4 Cand Duhul lui Dumnezeu Incepe s5 cerceteze sufletul p5catosului, Ii sadeste instinctul divin de a-L cauta' pe Domnul. Abia mai tarziu Isi da seama pacatosul salvat c5 *Domnul* a fost acela care L-a cautat pe el, si nu invers! Dupa cum se exprima cantarea:

L-am capiat pe Domnul si dupa aceea am aflat

ca El mi-a imboldit sufletul sa-L caut, tot timpul. El c5utandu-nul pe mine; Nu eu Te-am gasit, iubite Mantuitor, Ci Tu m-ai gasit pe mine.

—Anonim

Totusi, cand ii c5utam, El raspunde, izb5vindu-ne din toate temerile noastre -din teama de necunoscut, de ce poate sa ne

aduca ziua de maine, eliberandu-ne de

frica ca vom muri cu pacatele
nem&rturi-site si neiertate, de
frica ca am putea sta intr-ozi
inainteluiDumnezeu, la judeca-
ta de la Marele Tron Alb. Cand
ne punem Increderea In Cristos
ca Domn si Man-tuitor, auzim
aceste cuvinte de achitare
rostitite de El: „Piicatele iti sunt
iertate. Du-te in pace!"

34:5 Dar aceasta mantuire nu
este un bun particular,
apartinand exclusiv unei anumite
persoane, ci este disponibilS pen-
tru toti. Totf cei care privesc la
Cristos cu credinta se
himineaza de bucurie - devin
radianti. Fruntile se descretesc,
incruntarile se transforma In
zambete de bucurie iar
deprimarea si disperarea fac loc
desfatarii. Nici unul din cei care
isi Incredinteaza viata Domnului
nu va fi nicidecum deza-magit. El
nu poate lasa neimplinita' inima
care se increde in El.

34:6 Noi venim la El in saracia
noastra, plini de zdren^e,
acoperiti de ocară si neputinfa,
marturisindu-ne din toata inima
incapacitatea de a ne procura
singuri mSn-tuirea. Ne punem
toata increderea in El si rostim
impreuna cu poetul:

Vin cu mana goala,
Aga^indu-ma cu toata fiinta de
crucea Ta.

Domnul aude strigatul
nostru. Saracia noastrS
apeleaz& la resursele Sale
nelimi-tate. El Se coboara si ne
salveaza din toate necazurile
noastre - din paienjenisul de
pacat pe care 1-am tesut cu
propriile noastre maini. .

34:7 Credinciosul nu este doar
salvat, ci si pazit si ocrotit.
Ingerul Domnului, adica
Domnul Isus Cristos Insusi, inde-
plineste rolul de garnizoana care
ii incon-joarS si-i apSra pe cei ce
se tern de El, izbavindu-i din
toate primejdiile, vazute si
nevazute. Nici una din oile Sale
nu poate pieri niciodatl (Ioan
10:28).

34:8, 9 Cei care-L cunosc pe
Man-tuitorul doresc cu ardoare
sa~L impar-taseasca si altora.
Asemenea celor patru leprosi
din Samaria, ei spun: „Nu pro-
cedam corect. Aceasta e o zi de
vesti bune, iar noi tacem si nu
deschidem gura" (2 Regi 7:9,
Biblia Amplificata). și astfel

evangelistul exclama bucuross:
„0, gus-

tafi si vede|i ce bun este Domnul. Binecuvantat este omul care se incede in El!"

Aceasta este invitatia autentica, urgenta pe care o lansam celor neconvertiti. Putem veni-cu rationamente, argumente, putem recurge la logica, aducand in sprijinul argumentatiei noastre probe crestine, dar, in ultima' instanta, omul respectiv trebuie sa se convinga personal, sa guste si sa vada cat este de bun Domnul, cum spune si G. Campbell Murdoch:

Putem prezenta argumente despre Dumnezeu, in legatura cu existen^a Sa, adaugand probele externe pe care ni le furnizeaza universul s'i providenta. Dar abia atunci cand dragostea si prezen{a Sa ne ating inima Il vom putea cunoaste cu adevarat, in bunatatea Sa inex-primabil de mare.²⁹

Apoi urmeaza invitatia adresat3 celor convertiti. Este chemarea la viata de credinta. **Sfintii** sunt invitati sa umble prin credinta, nu prin vedere, si sa traiasca in experienta lor personala promisiunile implinite ale lui Dumnezeu ca le va purta de grija In chip minunat, miraculos si abundent. Este exact mesajul textului de la Matei 6:33:

Cauta^i mai TntSi imparatia lui Dumnezeu si neprihanirea Lui si toate aceste lucruri vS vor fi date pe deasupra.

34:10 Desi **puii de leu^o** due uneori lipsS de hrana si sufera de foame, cei ce-L cauta pe Domnul nu vor duce lipsa de nici un lucru bun, caci Domnul nostru Isus Cristos este eel care in chip minunat ne poarta de grija, ne acopera nevoile in orice situatie.

34:11 Harul lui Dumnezeu nu numai ca ne salveazS, ne pazeste si ne acopera nevoile, ci ne si invata.

Caci harul lui Dumnezeu care aduce mSntuire pentru toti oamenii s-a aratat si ne invata ca, tagaduind nelegiuirea si poftele lumesti, sa traim in veacul de acum cu cumpatare, dreptate si evlavie, astept\$.nd fericita noastra nadejde si

aratarea slavei marelui nostru Dumne-zeu si Mantuitor Isus Cristas. El S-a dat pe Sine Insuși pentru noi ca sa ne rascumpere din orice faradelege si sa-Si curateasca un popor care sa fie al Lui, plin de ravna pentru fapte bune (Tit 2:11-14).

acestia si-i izba-veste din toate necazurile. Barnes face aici

Asadar aici psalmistul le ofera instruc-tiuni practice fiilor sai, sa Intealeaga ce con-stituie **frica de Domnul**.

34:12-15:

1. O iimba adusa sub control, tinuta in frau - una care este libera de rautate si de Tnșelaciune.

2.O umblare detasata - separata de rau si alipita cu totul de faptele bune.

3.O dispozitie pasnica - cum sa expri-mat apostolul Pavel: „Dacaeste posibil, cat atarna de voi, traiti fn pace cu toti oamenii" (Ro. 12:18).

Petru afirma la 1 Petru 3:9: „știind ca ati fost chemati la aceasta [binecuvantare a altora], ca sa mosteniti o binecuvantare." Apoi el citeaza versetele 12-16a din Psalmul 34, pentru a ranforsa Tnvat&tura sa potrivit careia nu trebuie sa Tntoarcem rau pentru rau si nu trebuie sa batjocorim cand suntem batjocoriti, ci mai degraba trebuie sa binecuvantam. Binecuvantarea este buna-vointa Domnului. Ochii Sai sunt indreptati asupra celor neprihaniti si urechile Sale sunt deschise la strigatul lor (Ps. 34:15).

34:16 Citand versetul 16, Petru s-arezu-mat la prima parte:

Fata Domnului este impotriva celor care fac raul.

El nu a mai citat restul versetului, care spune: **ca sa le stearga amintirea de pe pamant.**

Prima parte a versetului este adevarata si valabila fn orice epoca. A doua parte se va implini cand Domnul Isus Cristos va reveni pe pamant ca Rege al regilor.

34:17 Cei neprihaniti au privilegiul ne-spuse de mare de a fi primiti pe loc, instan-taneu, Jn audienta la Domnul. El ii asculta de fiecare data când striga

urmStorul comentariu: „Nimeni nu a apreat fndeajuns privilegiul incommensurabil de mare de a ni se permite sa ne prezentam Tnaintea lui Dumnezeu, prin rugaciune.” 12:46).

Inainte de a parasi versetul 17, trebuie sa observam ca Domnul nu ne izbaveste *de neazuri*, ci ne izbaveste *din neazuri*. Cu alte cuvinte, credinciosii nu sunt imuni la neazuri, dar cand tree prin ele, au un Izbavitor Atotputernic! in asta consul deosebirea esentiall

34:18 Domnul stie cum sa Se tmpotri-veasca celor mandri, dar nu se poate fmpo-trivi unei inimi frantc si cake. El Se face accesibil celor cu inima zdrobita si e tot-deauna gata sa-i scape pe cei cu duhul zdrobit.

34:19 Cum am aratat, cei neprihaniti au si ei parte de multe suferinte. Poate ca vom constata tntr-o zi ca am avut mai multe suferinte si Tncercari decat cei necredinciosi. Dar eel putin toate neazurile noastre se marginesc la viata *aceasta*. Mai mult, noi nu suntem lasati sa purtam singuri aces-te neazuri, deoarece Prietenul nostru etern este mereu langa noi. Avem asigurarea izbavirii complete si finale din suferintc prin Invierea Domnului Isus. Pentru ca El a Tnviat din morti, si noi vom invia Tntr-o zi. fiind eliberati pe veci de pacat, de boli, de tntristari, de suferinta si de moarte!

34:20 Dar chiar si in moarte, Domnul ocroteste trupurile sfintilor Sai:

**Toate oasele i le paze?te;
Nici unul din ele nu este
zdrobit.**

Versetul acesta a fost implinit literal la moartea Domnului nostru:

Cand au venit la Isus si au vfizut ca murise, nu I-au zdrobit fluierile picioarelor.... Acestea s-au Tntamplat ca sa se rmplineasca Scriptura: „Nici unul din oasele Lui nu va fi zdrobit.” (Ioan 19:33, 36).

tn aceasta, desigur, Domnul nostru a fost antitipul perfect al mielului pascal, despre care s-a scris:

Si sa nu zdrobiti vreun os (Ex.

34:21, 22 Ultimele doua versete ale Psalmului depind de cuvantul **condamnat**. Cit prive^te pe cei rai, nenorocirile fi vor cobori în mormant. Da, ei vor fi con-damnati. Dar slujitorii lui Iehova îl au pe Cel care le rascumpara sufletul si **nici unul din cei care se încred in El nu va fi condamnat** Slava Domnului, nu mai este nici o condamnare pentru cei care sunt în Cristos Isus! (Vezi Ro. 8:1).

Cine ne va mai condamna acum?
Intrucat Cristos a murit si aînviat,
fiind acum tîn
cer,
Ca sa pledeze cauza noastră la
dreapta Iubirii,
Cine ne va mai condamna acum?
-Horatius Bonar

și astfel credinciosul este mantuit, pazit și pe deplin satisfăcut, în timp și în eternitate. Ce lucru minunat este să fii născut din nou! Acesta este mesajul pe care ni-l trans-mite Psalmul 34.

Psalmul 35: Prieteni care au devenit tradatori

35:1-3 Recurgând la imaginația sa nevinovată, **David** îl cheamă pe Dumnezeu să Se înarmeze cu o cantitate apreciabilă de arme și să Se ocupe drastic de cei ce s-au declarat prietenii lui David, dar care în cele din urmă s-au dovedit a fi inamicii săi inversunați. Psalmistul ar dori ca Domnul să ia asupra Sa scutul și să pavaze și să treacă la acțiune, azvâtlind sulita cu precizie, după care să-i spună lui David: „Voi avea Eu grijă de ei și voi fi Salvatorul tău.”

35:4-6 Ar fi un act de dreptate binemeritata dacă acești ucigași ar fi făcuți de rușine și acoperiți de ocară, uneltirile lor fiind zadarnice și nimicite. Ar fi de ase-menea un act perfect drept și legitim ca ei să devină total neputincioși, ca pleava luată de vânt, izgoniți fără încetare de înțelul Domnului (respectiv Domnul Isus Cristos într-una din aparițiile Sale anterioare în carne și în rii). Da, ar fi o răsplata binemeritata ca drumul lor să fie întunecos și alunecos, fiind

urmariti de înțelul Domnului.
35:7, 8 Ei nu au avut nici un motiv

legitim de a unelti impotriva psalmistului, de a fi incercat sa-l prinda în lat, ca pe un animal salbatic. Acum se cuvine ca Domnul sa-i loveasca naprasnic, sa-i prinda în latulintins de ei!

35:9,10 Atunci David se va bucura în Domnul, celebrând mântuirea Sa. Cu toata fiinta varecunoaste pe Domnul ca el Nea-semuit de puternic, ce-i salveaza pe cei lip-siti de aparare, când acestia sunt confruntati cu fortele superioare ale inamicului, da, venind în ajutor neajutoratilor si sar-manilor cand sunt încoltiti de pradator.

35:11-14 Pentru a intelege implicarea psalmistului la un nivel emotional profund, trebuie sa tinem cont de faptul ca oamenii acestia care depun acum marturie impotriva lui au fost candva prietenii lui. Ei îl ponegresc si-l acuza de lucruri despre care el nu are nici o cunostinta. In pofida bu-natatii manifestate fata de ei, el este tratat de ei cu ura. Nici nu e de mirare ca psalmistul se simte dezolat! Cand erau ei bolnavi, alta era situatia! David fusese întristat din pricina lor și se purtase cu maritimie, neputând nici manca din aceasta cauza! Cu capul plecat în semn de întristare, el se rugase pentru ei încontinuu - asa cum s-ar fi rugat pentru oricare alt prieten sau frate intim. Jalea lui fusese adâncă, ca si cand ar fi jelit moartea mamei sale.

35:15, 16 Dar cand l-a lovit pe David nenorocirea si calamitatea, oamenii acestia au jubilat de bucurie. S-au ridicat în bloc sa-l acuze. Au adus oameni de nimic de pe strada ca să-l ponegreasca încontinuu cu un potop de acuze. Cu multa impertinenta, l-au batjocorit în ritm tot mai ametitor, rânjind si aratându-i coltii, plini de ura. Experienta psalmistului ne duce cu gandul la acele clipe când Domnul Isus Se afla înaintea lui Pilat din Pont sau a lui Irod; multe din afirmatiile cuprinse în aceste versete se aplică la ceea ce a îndurat El.

35:17, 18 Cat timp va mai putea privi Domnul aici jos pe pamant, vazand cumplita nedreptate, fara sa intervina? Da, a venit timpul sa sara în apararea celui nevinovat,

scapându-l din mana vrajmașilor săi și salvându-i viața-i scumpă din ghearele acestor lei cu chip uman.

35:19-21 Ce denaturare a justitiei ar fi

daca cei ce-l dusmanesc fara pricina pe David ar fi lasati sa se poata bucura de caderea sa si sa-si faca cu ochiul, tragand concluzia ca au triumfat! Ei nu doresc pacea. Tot ce vor este sa scorneasca neadevaruri impotriva cetatenilor cumsecade, ce respecta legile. Ori de cate ori observa cea mai mica scapare sau alunecare, striga: „Aha, aha! N-am spus noi ca așa se va întampla? Te-am prins asupra faptei, te-am vazut!”

35:22-25 Dar si Tu, Doamne, ai vazut. Ai observat toata situatia aceasta încălcită. Nu Te indeparta, Doamne. Nu te retrage. Nu fi departe de mine. Este timpul sa Te ridici si sa treci la actiune energica, pentru a ma ocroti si a-mi apara cauza dreapta. Tănjesc de dor, Doamne, sa vad cum ma vei razbuna. Caci Tu intotdeauna faci ceea ce este drept si le rastorni planurile prin care incercau sa ma duca la ruina. Nu-i lăsa, Doamne, sa triumfe, sa poata zice ca si-au vazut dorinta implinita, ca au reusit samasfasie!

35:26 O, Doamne, ai Tu grija ca cei ce se bucura sa ma vada cazand sa fie facuti de ocară. Umple-i de rusine și dezonoare pentru obraznicia cu care s-au purtat fata de mine.

35:27, 28 Dar lasa Doamne ca toti ce spera ca in final voi fi achitat sa aiba motive sa strige de bucurie si veselie și să zica nemcatat: „Marit sa fie Domnul.” Sa poata depune marturie ca Tu esti cu adevarat un Domn minunat, pentru ca tti gSsesti toată placerea în cei ce Te slujesc. Limba mea nu va tScea, ci va spune tuturor incontinuu despre dreptatea Ta, despre faptul ca ești vrednic de lauda, Doamne!

Psalmul 36: Pacat mare, Dumnezeu si mai mare

36:1-4 Un oracol al inimii lui David ne prezinta o imagine vie a **faradelegii celor**

rai. Pacatosul renunta la orice frica de Dumnezeu pe care ar fi putut-o avea. El se flateaza singur, afirmănd ca infractiunile sale nu pot fi dovedite, el neputand fi astfel pedepsit. Vorbirea sa este plina pana la saturatie de rautate și înșelaciune. El disprețuiește viața celui care traieste onorabil

si respecta legile. Gmd ar trebui sa doar-ma, sta treaz, uneltind fapte rele, dupa care trece la actiune, punandu-le intentionat in practica, raspunzand bucuros la Indemnurile celor rai de a li se alatura in comiterea de pacate.

36:5 In contrast marcant cu depravarea unui atare pacatos sunt desavarsirile Domnului. Indurarea Lui, de pilda, se mătă pana la ceruri. Barnes scrie:

Este foarte elevat: până la ceruri, mai presus de eel mai înalțator obiect pe care-l poate con-cepe omul. Ideea avuta in vedere aici nu este aceea ca Indurarea lui Dumnezeu se manifesta în cer... nu ca ar avea obarsia în cer (desi așa este), ci mai degrabă faptul că este de natura cea mai elevata, mai presus de tot ce pot concepe oamenii.³¹

Credinciosia lui Dumnezeu **ajunge pana la nori**, adica este nemarginita, incomensurabila, cum spune si A. W. Pink:

Ce cuvânt minunat este acesta: „Credinciosia Ta ajunge pana la nori.” Cu mult mai presus de puterea noastră de a pricepe este credinciosia neschimbătoare a lui Dumnezeu. Tot ce tine de Dumnezeu este mSret, vast, incomensurabil. El nu uita niciodata, nu da gres niciodata, nu se poticneste, nu-și calcă nicicând cuvântul. Domnul își a Implinit fiecare promisiune pe care a facut-o, fiecare profetie pe care a rostit-o. El va duce la indeplinire fiecare din clauzele legământului și fiecare amenințare, pentru că „Dumnezeu nu este om, ca sa mintă; nici fml omului, ca sa-I para rau. Ce a spus, oare nu va face? Ce a promis, oare nu va implini? (Nu. 23:19). Prin urmare, credinciosul exclama: „Indurarile Sale nu dau gres; ele se înnoiesc in fiecare dimineai: mare este credinciosia Ta!” (Plangerile lui Ieremia 3:22, 23).³²

36:6 Neprihanirea lui Dumnezeu este ca muntii falnici pe care El i-a creat - sta-bila, statornica, de neclintit, total fiabila. Te poti bizui intotdeauna pe Dumnezeu, fund incredintat ca va face ceea ce este bun si drept. Lucrul acesta a fost demonstrat in chip desavarșit la cruce. Neprihanirea lui Dumnezeu reclama ca pacatul sa fie

pedepsit. Dar daca ar fi sa fim pedepsiti dupa pacatele noastre, am pieri pe veci. De aceea, binecuvantatul Fiul al lui Dumnezeu a luat pacatele noastre asupra Sa. Atat de neinduplecata este neprihanirea lui Dumnezeu incat atunci cand a vazut El pacatele noastre asezate asupra Fiului Sau fara pacat, Si-a revarsat toata judecata Sa asupra Lui. Acum Dumnezeu are temeiul neprihanit de pe care poate sa-i salveze pe pacatosii neconvertiti - plata a fost achitata de un Inlocuitor vrednic.

Neprihanirea desavarsita a lui Dumnezeu
Se reflecta in sangele Mantuitorului.
in crucea lui Cristos vedem
Neprihanirea lui Dumnezeu, insotita de harul
minunat. *-Albert Midlane*

Judecatile lui Dumnezeu sunt o **mare adancime**. Asia Inseamna ca decretul Sale, deciziile, gandurile si planurile Lui sunt neasemuit de profunde, complexe si Intelepte. Când a contemplat acest atribut al lui Dumnezeu, Pavel a exclamat: „0, adancul bogatiei Tntelepiciunii si cunos-tintei lui Dumnezeu! Cat de nepatrunse sunt judecatile Lui si cat de neintese sunt caile Lui!(Ro. 11:33).

„0 Doamne, Tu sustii si oamenii, si animalele.” Aici este vorba despre o sal-vare vremelnica, adica providenta lui Dumnezeu prin ocrotirea pe care o acorda creaturilor Sale. GSnditi-va la tot ce implica grija Sa pentru atatea fiinte umane si atatea animale, pasari si pesti. Cat despre om, Dumnezeu ii numara chiar si firele de par din cap. Iar despre vrabia cea neinsemnata ni se spune că nici una nu cade la pam^{nt} fara stiinta Tatalui nostru ceresc!

36:7 Nimic din viata omului nu este mai de pre| decat bunatatea lui Dumnezeu. Este eterna, suverana, nemarginita, fara cauza si neschimbatoare. Si nimic nu-l poate desparti pe copilul lui Dumnezeu de ea. In 1743 John Brine scria urmatoarele:

Nici o limba nu poate exprima pe deplin nemarginirea dragostei lui Dumnezeu, dupa cum nici o minte nu poate s-o priceapa, caci ea „intrece orice cunostinta” (Ef. 3:19). Cele mai elevate idei pe care poate sa le conceapa mintea

maVginita a omului in legatura cu dragostea Divina sunt infinit inferioare adevaratei sale naturi. Nici chiar cerul nu este atat de deparce de pamant pe cum este bunatatea lui Dumnezeu mai presus de cele mai avansate conceptii pe care noi suntem în stare sa ie formulam referi-tor la ea. Este un ocean ale carui valuri se inalta mai presus de toti muntii opozitiei in cei care formeaza obiectul ei. Este izvorul din care purcede tot binele necesar pentru top cei ce sunt interesati de ea.^-"

De aceea **copii oamenilor** gasesc ada-post **la umbra aripilor** Sale. Din neferi-cire, nu toti oamenii se pot bucura de ocrotirea plina de iubire a lui Dumnezeu. Dar acest privilegiu sta la dispozitia tuturor si oameni din toate natiunile, clasele sociale, si culturile existente au gasit odih-na, in-viorare si siguranta sub aceste nease-muite aripi.

36:8 Nu numai ca gasim acolo ocrotire, ci si deplina implinire a tuturor nevoilor. **„Se satura din plin de belsugul casei Tale si-i adapi din suvoiul desfatarilor Tale.”** Ce bucate s-ar putea compara cu cele din casa Domnului. sub aspectul cali-tatii si cantitatii? Dar al desfatarilor? Dupa cum scoate in evidenta F. B. Meyer, Dumnezeu da mtristarile cu ceasca, dar desfatarile din belsug, ca apele unui fluviu!

36:9 In Cristos se gaseste **izvorul vietii**. „tn El era viata si viata era lumina oame-nilor” (Ioan 1:4). In lumina aceasta vedem noi lumina. Dupa cum lumina naturala pune In evidenta lucrurile, dezvaluindu-le adevarata forma, tot asa lumina lui Dumnezeu ne tnvedniceste sa vedem lucrurile asa cum le vede El. Ne ajuta sa ne formam impresia corecta despre realitatile spirituale, despre lume, despre altii si despre noi tnşine.

Marele peisagist tranez Corot a tacut urma-toarea afirmatie: „Cand ma gasesc Tntr-unul din locurile pitores.ti ale Naturii. ma manii pc tablourile mele.” Desi în studio era Tncantat de ele, artistul se simtea smerit in fata gloriei Naturii. Judecandu-ne în lumina lumii, nu ne este prea greu sa gasim motive pentru a resimti o satisfactie personals. Dar a ne judeca în lumina Domnului, a ne masura dupa standardul

Divin înseamnă să ne face de rușine mandria noastră. (*Spicuri Alese*)

36:10,11 După ce a escaladat varfurile Himalaiene ale perfectiunilor lui Dumnezeu, fml lui Isai revine în valea nevoii umane și se roaga să fie ocrotit în continuare de cei rai. Versetul 11 explică versetul 10. Modul în care îl roagă David pe Dumnezeu să continue să-și arate buna-tate și izbăvirea este prin oprirea picioru-lui oamenilor aroganți de a-1 mai călca în picioare și stoparea mâinii celor rai de a-1 mai izgoni.

36:12 Rugăciunea sa este ascultată. Credința îl învrednicește pe psalmist să vadă caderea celor rai, dar ridicarea celor neputincioși.

Psalmul 37: Adevărata Pace

David a avut de suferit destule în viața sa de pe urma oamenilor răi și lipsiți de scrupule. Acum la bătrânețe, el oferă cate-va sfaturi despre modul cel mai adecvat în care trebuie să reactionăm când devenim victima uneltirilor celor răi și a limbii lor pline de venin.

37:1, 2 Mai întâi, **nu** trebuie să ne framântăm din pricina răutăților. Intotdeauna ne paste pericolul de a nu dormi, gândindu-ne în pat la ce ni s-a întâmplat, parcurgând filmul întregului episod, atât de dureros pentru noi. Mai întâi, ne gândim la tot ce au spus și au făcut ei, apoi analizăm ce le-am răspuns noi, parându-ne rău că nu am găsit niste cuvinte mai dure pe care să le azvârlim împotriva lor. Curând sucurile noastre gastrice s-au transformat în acid sulfuric și uite-asa nu putem închide un ochi toată noaptea, întorcându-ne de pe o parte pe alta! Toată această framântare nu face altceva decât să ne vatăme pe noi înșine, neducând la nimic bun. Singura soluție este să încetăm de a ne mai framânta!

Indiferent ce am mai face, un lucru nu avem voie să-l facem: Nu ne este permis să-i învidiem pe cei rai! Pentru că pământul, viața de aici este singurul răi de care vor avea parte. Curând coasa retribuției ti va secera și toate carierele extraordinare pe care și le-au clădit se vor ofili.

37:3 Pana aici a fost latura negativa a lucrurilor - adica ce *nu* trebuie sa facem: sa nu ne framantam, sa nu ne agitam din pricina lor si sa nu jinduim ce au ei, sa nu dorim sa fim in locul lor. in latura pozitiva, primul lucru pe care trebuie sa-l facem este **sa ne incredem in Domnul si sa facem binele**. Aceasta "Incredere nu echivaleaza cu un optimism nefondat, aerian, cum ca toate vor reuși de minune.¹ Mai degraba, este o bizuire profunda și necurmata pe Dumnezeu, Care a promis ca-i va pedepsi pe cei rai si-i va rasplati pe cei neprihaniti. Cuvantul Sau nu poate da gres. Cei drepti vor locui cu adevarat in tara si se vor bucura de siguranta. Indiferent cat de aprige ar fi atacurile unor demoni sau ale unor oameni, nici o oita a lui Cristos nu va pieri niciodata (Ioan 10:27-29). Tuturor celor care se Incred in Cristos li se garanteaza o locuinta in casa Tatalui (Ioan 14:1-6).

John Wesley a trimis odata un ajutor financiar unui prieten al sau, predicator, pe nume Samuel Bradburn. Pe langa bancnota de cinci lire, a inserat in plic si un biletel cu urmatorul mesaj: „Dragă Sammy: «Increde-te în Domnul și fă binele; așa vei locui în țara și vei fi hrănit cu adevărat.»" Răspunzând printr-o scrisoare de multă-mire, Bradburn a spus: „Adesea am contemplat frumusețea acestui pasaj din Scriptura, citat în scrisoarea ta, dar trebuie să mărturisesc că niciodată nu mi-a fost dat până acum să văd o expunere atât de utilă a textului ca cea din nota ta."

37:4 Dar să zicem că ai simțit o mare dorință de a desfașura o anumită slujbă pentru Domnul. Și ești incredintat că El te-a îndemnat să faci acest lucru, singura ta dorință fiind aceea de a-L slăvi. Dar un inamic feroce ti s-a împotrivit la tot pasul, blocând lucrarea ta și căutând să o zădărnicească prin toate mijloacele. Ce vei face în asemenea caz? Răspunsul este că **te vei desfata în Domnul**, știind că la timpul rânduit de **El îți va da tot ce-ți dorește inima**. Nu e nevoie să răspunzi la atacuri. „Bătălia nu e a voastră, ci a lui Dumnezeu” (2 Cro. 20:15). „Domnul va lupta pentru

voi iar voi veti tacea" (Ex. 14:14).

37:5, 6 Sau poate ca ai fost
citat gresit, ai fost acuzat pe
nedrept sau defaimat.

Daca ar fi m&car un sambure de adevar in ele, poate ca aceste acuzatii nu te-ar durea atat de mult. Dar tu stii ca ele sunt total neadevarate, spuse din rautate. Ce vei face? **Incredinteaza-I** intreaga chestiune **Domnului**. Lasa-I Lui intreaga povara. Da-I voie sa actioneze El in numele tau si în interesul tau si atunci vei fi pe deplin indreptatit, El aparându-ti cauza, scotandu-te nevinovat in fata tuturor, dupa cum spune si Barnes:

Daca esti vorbit de r&u, dacă iti este atacat ca-racterul si pentru o vreme se pare ca" te afli sub un nor, daca ai fost acoperit cu reprosurile izvorate din vicisugurile celor rai, asa încat nu poti sa le dai un raspuns - ei bine, daca in acest caz li vei Tncredin^a lui Dumnezeu cazul t&u, El tti va proteja caracterul si va face sa se risipeasca norii, tuturor fiindu-le limpede ca m legStura cu caracterul t&u si cu motivafia care a stat la baza conduitei tale situatia este la fel de luminoasa ca lumina soarelui pe cerul lipsit de nori.³⁴

37:7, 8 Dupa ce I-ai incredintat Domnului calea ta, pasul următor este sa te odihnesti In El. Intrucât El Tti poarta povara, nu mai e nevoie s-o porti si tu. Dar din plicate prea de multe ori procedam exact asa. \$ovaind. depunem grijile noastre la picioarele Sale, pentru ca apoi in clipa urmatoare s& le luam din nou in spinare.

Voia lui Dumnezeu este ca eu in fiecare zi
Asupra Lui s5 arunc ingrijorarea mea.
El ma roag& de asemenea sa mi-mi parasesc
tncrederea.
Dar eu sunt at&t de nehibzuit, încat
Cand sunt luat prin surprindere.
imi par&sesc tncrederea,
Purtandu-mi singur toate grijile.

-T. Baird

„\$i **aşteapta-L cu rabdare.**"
Observati cum ni se spune de repetate ori ca resursa credinciosului este in Domnul:

Incredere în *Domnul* (v. 3).
Gaseste-ti desfatara in *Domnul* (v. 4). Incredinteaza-ti calea *Domnului* (v. 5). **Odiheşte-te in Domnul** (v. 7a). **Aşteapta-L cu rabdare** pe *El* (v. 7b).

Uneori ne este eel mai greu sa facem asa. Suntem cei mai deficitari la capitolul asteptare! Dar credinta adevarata asteapta, increzatoare ca Dumnezeu este in stare sa faca ceea ce a promis (Ro. 4:21).

Pentru a doua oara David spune: „**Nu te framanta....**" De ce se repeta indemnul? Fireste, pentru a sublinia aceasta idee. Chiar dupa ce am luat hotararea ca nu ne vom supara pentru felul in care am fost tratati, adesea mergem inapoi si scormo-nim din nou intreaga chestiune, intorcand-o iarasi pe toate fetele in mintea noastra. Numai ca o atare actiune este in detrimen-tul nostru, ba chiar primejdioasa. Chiar daca acef om rau **prospera pe calea sa** -chiar daca reuseste sa-si vada implinirea planurilor sale rele - crestinul nu trebuie sa se lase tulburat, nu are voie sa permita emotiilor sale sa se aprinda, nu-i este inga-duit sa se manie, sa se umple de resentimente. de rautate sau de ura. Daca ne vom complace in aceste atitudini, in cele din urma ele vor conduce la cuvinte si actiuni taioase. In acest punct noi insine vom fi devenit r&ufacatori.

37:9-11 Va veni ziua cand toate nedrep-t&tile pSmantului vor fi indreptate. Atunci **raufacatorii vor fi nimiciti** iar sfintii increzatori in Domnul vor intra in posesia tuturor binecuvantarilor pe care le-a promis El. Nu peste mult timp cei **rai** vor parasi scena, vor dispere. Daca-i vei cauta cu bagare de seam&, in locurile unde obi.snuiau sa stea, nu-i vei mai gasi! In ziua aceea, **cei blanzi vor mo?teni pamantul** si se vor bucura din plin de o prosperitate fara precedent. Cand va veni ziua aceea? Pentru biserica va incepe de indata ce Mantuitorul va cobori pe nori ca sa-i rapeasca pe ai Sai, care II asteapta, si sa-i duca acasa, in caminul lor ceresc. Pentru ramasita credincioasa a Israelului si pentru natiuni aceasta zi va fi atunci cand Domnul Isus va reveni pe pamant ca sa-Si nimeasca dusmanii si sa domneasca o mie de ani **de pace**. In Predica de pe Munte, Isus a anticipat cu bucurie aceasta glorioasa zi, in cuvintele:

„Binecuvantati sunt cei blanzi, caci ei vor mosteni pamantul" (Mat. 5:5).

37:12,13 Intre timp, sarlatanii, extorca-torii si asupritorii urzesc planurile lor impotriva copiilor lui Dumnezeu si manifest! cea mai Inversunata ostilitate fata de cei care-L iubesc pe Domnul. Dar Iehova nu Se agita la auzul dintilor lor scraşnitori. El stie ca ziua cand vor da socoteala nu e departe. Este bine cand ti putem privi pe vrajmaşii noştri cu aceeaşi nonsalanta detasata, cand, asa cum a suge-rat cineva, putem lasa in urma noastra lumea oamenilor mici.

37:14, 15 Uneori ni se pare ca „Adevaru-i de-a pururi pe esafod, în schimb raul e mereu Intronat!" **Cei rai** sunt bineînarmati si bineinstruiti. In com-paratie cu ei, cei neprihaniti par prost echipati si mereu pacaliti. Dar exista anumite legi inflexibile care actioneaza in domeniul moral. Galea nelegiuitului este, in cele din urma, grea. Pacatele Ti vor ajunge negres.it ditf urma pe acesti oameni. Nu e posibil ca cineva sa scape nepedepsit, cu pacatele sale. Efectul de bumerang Tsi spune intotdeauna cuvantul: **Sabia lor va intra in propria lor inima.** Cand vor avea cea mai mare nevoie de armele lor, vor constata ca sunt neputin-cioase: **arcurile li se vor sfarama.**

37:16 Putinele agoniseli ale celor neprihaniti sunt mai de fobs decat bogatiile enorme ale celor rai, intrucat sfantul Il are pe Domnul, spre deosebire de eel rau. Scriitorul epistolei catre Evrei, dupa ce documenteaza toata bogatia incomensura-bil de mare de care beneficiaza' credinciosul in Cristos, adauga cu subinteles: „Multumiti-va cu ce aveti, caci El tnsusi a zis: «Nicidecum n-am sa te las, cu nici un chip nu te vol parasi»»*(Ev. 13:5).

37:17, 18 Bratele celor rai (adica taria lor) **vor fi sfaramate.** Nu Tnsa si ale celor neprihaniti. Ele vor fi sustinute de Domnul Cei Atotputernic. El cunoaste zilele celui drept, tot ce contin aceste zile si unde vor duce ele în final. El stie ca mostenirea celor drepti va dainui in veac - o mo?tenire neputrezicioasa, neintinata si nepieritoare, pusa deoparte în cer pen-tru toti cei care prin

puterea lui Dumnezeu sunt paziti prin credinta pentru mantuirea gata sa fie descoperita in vre-

mea din urma (1 Pe. 1:4, 5).

37:19 Sfinții nu se vor rușina de credința lor când vor veni vremuri grele. Ei dispun de resurse spirituale ascunse, de natura să-i ajute să treacă cu bine prin aceste încercări. Când vin zile de sărăcie, ei se bucură de un belșug special. Mai întâi de toate, ei au înțeles să trăiască în chip jertfitor, pentru ca să nu se simtă privați când sacul cu făină este pe terminate. Dar ei îl au de asemenea pe Domnul, care poate să le întindă o masă în pustie. Ei au privilegiul de a vedea cum Dumnezeu le poartă de grijă, le acoperă nevoile, în chip miraculos, mâna specială din cer pe care le-o dăruiește El având acei gust special, de o dulceață numai de ei cunoscută.

37:20 Dar cei rai vor pieri. Pe tot parcursul psalmului, suna acest clopot al morții pentru **vrajmasii Domnului**, care sunt numiți **rai**, facători de rele, cei care prosperă pe calea lor, oameni ce duc la îndeplinire uneltiri rele, dușmani ai Domnului, cei blestemați de Domnul, copiii celor rai și calcători de lege. Cuvântul „rau” este menționat de paisprezece ori în acest psalm, constituind unul din elementele principale.

Vrajmasii Domnului sunt ca **splendoarea** pasunilor. Azi se lăfăie în mijlocul florilor de pe câmp, în verdeata bogată, pentru că mâine să fie secerati de coșăși sau să se usuce odată cu schimbarea anotimpurilor. Inconsistent! că fumul, ei se vor risipi și vor pieri.

37:21 Cei rau ia cu împrumut și nu dau înapoi. Asta ar putea însemna că este *neatent* când trebuie să dea înapoi ce a împrumutat sau că nu e în stare să-și facă. Dar din tot banetul sau, cum de nu poate **da înapoi**? . Răspunsul este că s-a înțins mai mult decât Ți este pătura. În lăcomia sa de bani, e! a recurs la speculă. Și astfel, când pierde, se împrumută ca să-și acopere pierderile. E eterna poveste de a te împrumuta de la Petru ca să-i achiziții lui Pavel. El Ți clădește imperiul pe credit și atunci când intervine o răsturnare de situație, da din colț în colț. disperat că nu va putea să-și proptească imperiul ce se prăbușește sub ochii săi. În spatele aparentei

prosperității din afară zace un haos financiar.

Desi **cei neprihaniti** sunt departe de a trai in huzur, ei sunt totusi de o generozitate incredibila. constatand mereu ca este mai ferice a da, decat a primi. Ei au demonstrat ca daca un credincios doreste cu adevarat sa dea, niciodata nu-i va lipsi mijlocul de a o face. Cum ne-a invatat si Pavel:

Si Dumnezeu poate sa va umple cu orice har, pentru ca, avand totdeauna In toate indeajuns, sa fiti plini de orice faptS buna (2 Cor. 9:8).

37:22 Destinul celor neprihaniti si eel al oamenilor rai depinde de relatia lor cu Domnul. Cei care au fost Tndreptatiti prin credinta sunt **binecuvantati de** Domnul; ei vor intra In posesia tarii. Cei care au refuzat oferta de mantuire a lui Dumnezeu s-au asezat in postura de neinvidiat de tinte ale blestemului Sau; ei vor fi nimiciti.

37:23,24 Paşii unui om *bun* sunt rfn-duiti de Domnul.... Desi cuvantul *bun* nu figureaza in textul original, ideea este negresit prezenta In versetele 23 si 24. Dumnezeu planuieste si randuieste cararile omului care traieste In partasie cu El. Desi un astfel de om poate cadea In Tncercari si stramtorari, el nu va fi nicidecum coplesit de acestea, caci Domnul Il tine In siguranta cu **mana Sa**. De asemenea este adevarat ca daca un om neprihanit cade in pacat, el nu va fi abandonat de Domnul, desi nu la aceasta cadere se refera" versetul de fata.

37:25 De-a lungul tntregii sale vieti - si David era Inaintat in varsta cand a scris aceste cuvinte - el n-a vazut niciodata pe eel neprihanit parasit sau pe descendentii acestuia cersind paine. Daca cineva va obiecta In acest punct, sustinand ca el cunoaşte cazuri concrete cand a vSzut totusi intamplandu-se acest lucru, vom face doua comentarii: Intai, David s-a referit probabil la faptul ca niciodata nu l-a vazut pe eel neprihanit uitat *definitiv*. Iar in al doilea rand, el va fi prezentat principiul general, fara s& excluda posibilitatea unor cazuri speciale, izolate. Adesea Scriptura face acest lucru, in cadrul unor declaratii cu car-

acter general, descriind functionarea nor-mala a legilor spirituale. Exceptiile nu infir-ma principiile general valabile.

37:26 Departe de a fi nevoit sa-si tri-mita copiii la cersit, eel neprihanit este un donator cu mana larga, ce da adesea cu imprumut. Urmand preceptele Cuvantului lui Dumnezeu, el practica harnicia, cumpatarea si conservarea. Muncind din greu, fiind atent la cumparaturi, eliminand risipa si evitand extravaganta, el a Invatat sa mtinda la maximum fondurile de care dispune, putand astfel sa-i ajute pe altii care tree prin nevoi. **Descendentii sai** devin la randul lor o binecuvantare pentru ca si-au Insusit temeinic aceste lectii In familie, putand apoi sale puna. In practica In propria lor viata, cand parasesc caminul parintesc.

37:27 Acesta e unul din cele cateva ver-sete din Biblie care par sa propage Invata-tura conform careia mSntuirea se capata prin fapte bune. Noi stim Insa din texte cum sunt cele de la Efeseni 2:8-10 si Tit 3:5 ca nu asa stau lucrurile. Trebuie sa conchidem ca daca un om este mantuit, el va face sau produce fapte **bune** si ca acesti sfinti credinciosi sunt singurii care vor dainui In veac.

37:28 Domnul iubește dreptatea si in virtutea dreptatii Sale, El Ti pastreaza pe **sfintii Sai** pe veci In siguranta. Nu ca sfintii ar merita viata vesnica, ci o face pentru ca Cristos a murit sa le cumpere aceasta viata vesnica. Or, Dumnezeu trebuie sa onoreze termenii acestui contract de cumparare.

Psalmistului li place In mod deosebit sa mediteze la siguranta credinciosului (vezi versetele 18,24,28 si 33). Toti cei care s-au nascut din nou prin credinta In Domnul Isus Cristos pot sti, pe baza autoritatii Cuvantului lui Dumnezeu, ca sunt salvati pe veci. F. W. Dixon a scris:

Daca-ti lipseste asigurarea, nu exista decat un singur mod de a o ca\stiga sau recastiga: Insuseste-ti Cuvantul lui Dumnezeu. Ia-1 in primire si crede-1! Dumnezeu spune ca esti al Sau; ca esti asigurat, ca esti in deplina siguranta si ca niciodata nu te va parasi. la o doza sanatoasa din acest [adevar].35

copiii **celor rai vor fi nimiciti.** Este cutremurator sa ne gandim la soarta celor nemantuiti. Ce vainsamna sa fii

Dar pe cand neprihanitii vor **fi pastrati pentru totdeauna,**

despartit de Dumnezeu, de Cristos, și de nădejde - nu doar pentru un timp, ci pentru toată veșnicia?

37:29 Nădejdea primordială a Israelului a fost să trăiască **în țară** sub domnia lui Mesia. Evreii cucernici au avut, se pare, și o nădejde cerească (Ev. 11:10), dar în VT accentul se punea pe binecuvântările materiale în țara Israel, în epoca de aur a păcii și prosperității. Când citim că cei neprihăniți vor trăi în țară *pe veci*, trebuie să înțelegem că Tmparapa pământescă a lui Cristos va dura o mie de ani, după care se va contopi în împărăția Sa veșnică. S-ar putea ca în starea eternă Israelul răscumpărat să "mostenească un pământ nou" menționat la Apocalipsa 21:1. Dacă așa stau lucrurile, atunci promisiunea că vor poseda pământul **pe** veci poate fi luată la modul propriu.

Contrastul dintre cei neprihăniți și cei răi continuă.

37:30,31 Vorbirea omului drept e plină de **înțelepciune**. Ceea ce spune el este sănătos, scriptural și solid. El rostește **dreptatea** - nu strambătatea și viclenia. El meditează necurmat la Cuvântul lui Dumnezeu și-și păzește **pașii** ca să nu alunece în păcat și rușine. După cum a arătat Spurgeon, el are:

lucrul cel mai bun - legea
Dumnezeului său, în iocul eel mai
bun - în inima sa, producând
rezultatul eel mai bun - pașii săi nu
aluneca.

37:32,33 **Cei rău** pandeste prilejul de a se napusti asupra celui nevinovat, pentru a-l distruge. Dar Iehova nici nu-l va abandona pe eel nevinovat în mâna dusmanului său, nici nu va îngădui ca el să fie declarat vinovat, dacă i se va intenta un proces. Dumnezeu este Pazitorul sau Avocatul tuturor copiilor Săi.

37:34 Prin urmare, cea mai adecvată modalitate de a trăi este pentru noi să ne *încredem* **(să-L așteptăm pe Domnul)** și să *ascultăm* **(să păzim calea Lui)**. Nu e alta cale de a fi fericit în Isus!

Dar lucrurile nu se sfârșesc aici. Pentru a șasea oară psalmistul promite că toți aceștia vor **moșteni țara**. Apoi adaugă încă o asigurare. **Când cei răi** vor fi distruși, singurul

mod în care se vor implica credincioșii va fi în calitate de spectatori. Ei nu se

vor bucura de acest eveniment groaznic, ci se vor feri de orice formă de judecată.

37:35 David a fost un observator fin și patrunchizător al vieții pământești. Odată el a remarcat un om rău, impunător, care s-a întins ca un copac falnic în pământul său. Se pare că ideea subliniată aici este că arborele acesta nu a suferit niciodată regretul provocat prin transplantare, căci se afla încă în solul său nativ, drept care era viguros și falnic. Omul rău a fost, prin analogie, prosper și puternic.

37:36 Dar când a trecut David din nou prin locul acela, omul dispăruse. L-a căutat, dar nu era de găsit. Omul a prosperat o vreme. Puterea sa a dăinuit pentru un scurt timp, dar apoi s-a dus și împreună cu el duse au fost și prosperitatea și puterea sa.

37:37, 38 Psalmistul ne sfătuiește să observăm contrastul dintre omul drept și cel nelegiuit. Omul pacii are urmași, pe când viitorul celor răi va fi nimicit. *Atunci cel neprihănit, cât și cel rău produc spite lungi de urmași fizici.* Tholuck spune despre omul **pacii**: „tânărul din urma acestui om Ți va merge bine.” Dar cel rău nu beneficiază de o viitor atât de promitator.

37:39, 40 Cei mai minunat lucru la cei neprihăniți este legătura lor cu Dumnezeu. El este Mântuitorul lor și țara lor în vreme de necaz. Nici nu e de mirare că creștinii se îndreaptă instinctiv spre El în vremuri de strămtorare și constată că El ți ajută, ți izbăvește și ți salvează, pentru că ei se bazează într-un tot pe El. Ești eumă într-un necaz, în clipa de fată? Puneți Încrederea în El și El te va trece cu bine prin acest necaz!

Psalmul 38: Intristarea pentru păcat

Am fi Inclinați să credem că psalmul acesta descrie suferințele Mântuitorului, dacă nu am întâlni sintagmele de genul: „pScatul meu” (v. 3), „fărădelegile mele” (v. 4), „nebunia mea” (v. 5) și „rana mea” (v. 11). Am putea aplica cu oarecare justie restul cuvintelor la Domnul Isus, când a suferit în mână lui Dumnezeu și a

omului, dar interpretarea de bază” se referă cu siguranță la David, într-un moment din viața sa când intensă suferință fizică și mentală a avut, după care se pare, legătura” cu vreun

pacat savarsit de el anterior.

38:1-4 Mai intai, David crede ca suferinta sa este o pedeapsa **mustrea** unui Dumnezeu msiat si pedeapsa **indignarii** Sale, drept care 11 roaga pe Domnul sa ridice asediul. **Sagetile** Celui Atotputernic au mers la tinta, infigandu-se in mintea si in trupul psalmistului iar **mana** lui Dumnezeu s-a abatut cu forta zdrobitoare asupra sa. Ca urmare a maniei divine, tot trupul sau este bolnav. Maladia s-a cuibarit adanc, ajungand pana si in oasele sale - toate acestea din pricina pacatului sau. Nu este nici o scuza pentru faradelegile sale - el se simte vinovat pentru fiecare din ele. Ca niste valuri urias, ele l-au coplezit. Ca o greutate enorma, ele l-au secatuit de energii.

38:5-8 Rani supurande, cu miros greu s-au intins pe tot corpul sau si el stie prea bine care este cauza. Este incovoiat de atata durere, sleit de forte - o epava si o praelist de compatirrit. Trupul ii este chinut de febra si nici o particula din anatomia lui nu a ramas neatinsa. Nu mai are nici o farama de vointa pentru a trai. Astfel, total invins, nu mai are nimic de fcut, decat sa geam, pentru a-si exprima sentimentele.

38:9-11 David este mangaiat intr-o oarecare masura cu gandul ca Domnul cunoaste amaraciunea inimii sale si emotiile ce-l zguduie, neputand sa le exprime. Dar inima continua sa-l bata puternic in piept, desi puterile lui lasa cu repeziciune si scanteia din ochi se stinge. Cei dragi ai sai si prietenii lui il evita, ca pe un lepros si pana si rudele sale se codesc sa-l viziteze.

38:12-14 In tot acest timp cei ce urmaresc sa-i ia viata nu s-au lasat de uneltirile lor, de ameninarile si de vrajmasia lor. Dar David este surd la toate amenintarile lor, tacand in loc sa se apere, sa se justifice sau sa mustre.

38:15-17 Dar, oricat de sumbra ar fi situatia in care se afla, el nu e fara nadejde. Inca mai are Tncrederea ca Dumnezeu ii va raspunde. El se roaga ca vrajmasii lui sa nu aiba placerea de a jubila pentru totala sa ruinare. Dar in aceste momente este chinut de durere si

aproape de limita rSbdarii omenesti.

38:18 Cu o reconfortantS candoare si zdrobire de inima, fara' nici o tentative de a

trece cu vederea pacatul sau, David isi mar-turisește faradelegea, spunand: „jmi pare rau!” Oricarui om care iar cu sinceritate aceasta pozitie maintea lui Dumnezeu ,nu i se va refuza iertarea. Domnul a lasat sa se consemneze declaratia Sa potrivit careia El va acorda Tndurare celui care Tsi mai"-turiseste pacatul si se lasa de el (Pro. 28:13). Daca n-ar fi asa, toti oamenii ar fi pierduti fara nici o sperantS.

38:19, 20 Gandurile lui David revin iarasi la **dușmanii** lui. Pe cand el este slabit și suferind, ei sunt **plini de viața și plini de putere**. Apoi el recunoa^te justetea discipline! pe care i-a aplicat-o Dumnezeu, dar protesteaza ca **vrajmasii** sai nu au nici un temei valabil pentru rautatea lor. Ei s-a pur-tat cu marinimie fata de ei, avand in schimb parte doar de ura din partea lor. La temelia ostilitatii lor sta faptul ca David este un adept al lui Dumnezeu si al binelui.

38:21, 22 Prin urmare, el apeleaza la Dumnezeu sa nu-l paraseasca, rugandu-l sa-i fie aproape si sa-i vina degraba in aju-tor - pentru a fi cu adevarat Domnul si Mantuitorul psalmistului!

Parafrizarea Psalmului 39: Focul launtric

39:1-3 „Ma hotarasem cu toata nivna sa ma pazesc de razvratire sau de c^rtire impotriva Domnului, oricat de crunla mi-ar fi soarta. Am jurat ca voi pune o botnita peste gura mea, atata timp cat ma voi afla in preajma necredinciosilor. Nu voiam sa le dau motive sa puna la Tndoiala providenta lui Dumnezeu. Prin urmare, am lost mut; nu am scos nici o vorba si nu am dat nici o portita de scapare emotiilor mele supri-mate. Dar degeaba, ca inima mi-a fost aprinsa de indignare si perplexitate. N-am putut pricepe de ce mi-a ingaduit Domnul sa indur o intristare atat de coplesitoare. Cu cat imi oblojeam mai tare necazul din suflet, cu at^t creștea incordarea din mine. In cele din urma, toate sentimentele mele reprimite au izbucnit intr-o rugaciune plina de

interogatii:

39:4-6 „**Doamne**, cat o sa mai dureze cosmarul acesta? Spune-mi cat mai am de trait si cand or sa se sfarseasca toate. in

conditiile ideale, durata vietii mele e cat un lat de palma. Comparata cu vesnicia Ta, lungimea vietii mele nici nu merita sa fie adusa în discutie. Toti oamenii suntem inconsistent ca un abur. Trecem prin viata ca o naluca. Alergam prinsi in activitati febrile - dar la urma urmelor la ce ne ajuta asta? Toata viata adunam banut cu banut, facand economii peste economii, pentru ca tot ce-am agonisit sa lasam mostenire unor ingrati sau prosti sau straini!

39:7, 8 „Asadar, ce nadejde am eu, Doamne? Singura mea nadejde este în Tine. Fara Tine n-am nimic. Izbaveste-m5 de toate faradelegile - în special de acele pacate care s-ar fi putut sa-mi pricinuiasca' acest groaznic necaz ce s-a abatut peste viata mea. Nu pot suferi g&ndul că oamenii prosti jubileaza din pricina nenorocirii mele.

39:9, 10 „Ştii ca am t3cut de cand m-a lovit napasta asta - pentru ca am ştiut ca a venit numai fiindca Tu ai Tngaduit sa" vina. Dar acum Te rog ia-Ti de la mine mSna cu care m-ai disciplinat, ca m-au dat gata loviturile Tale repetate.

39:11 Doamne, cand Tu Tl Tndrepti pe un om, pentru pacatele savarsite, prin diverse forme de pedeapsa, el se uzeaza ca o haina de pret cand e mancata de molii. E limpede ca suntem cu totii trecători, ca un abur!

39:12, 13 '„Asadar, vin la Tine, Doamne, ;?i Te rog sa-mi asculti ruga-ciunea. Pleaca-Ti urechea si asculta-mi apelul fierbinte. Nu ramane nepasator în fata lacrimilor mele. La urma urmelor, sunt ca un musafir ce petrece o noapte în lumea asta a Ta, un nomad, ca toti stramosii mei. Tot ce-Ti cer, Doamne, este sa nu Te mai Tncrunti la mine, In judecata Ta si sa ma lasi sa ma bucur de o scurta perioada de sana-tate ?i fericire, Tnainte de a parasi scena vietii acesteia, dupa care nu voi mai fi de gasit pe acest pamant."

Psalmul 40: Scapat!

Binecunoscutele cuvinte: „Jertfa si ofranda nu ai dorit" (v. 6-8) ii confera aces-tui psalm identitatea de psalm mesianic. Cuvintele se aplica la Domnul Isus

în Evrei 10:5. Dar Psalmul prezinta o dificultate,

prin faptul ca prima parte se ocupa de Invierea Lui, pe cand ultima pare sa revina la agonia Sa de pe cruce. Nu e usor sa gasim o explicatie pentru aceasta introversiune. Unii au sugerat ca in prtmile versete Mantuitorul priveste cu anticipatie spre Invierea Sa, referindu-se la ea ca si cand ar fi avut deja loc. Altii aplica rugaciunea plina de agonie de la Tncheierea psalmului la ramasita credincioasa de evrei din timpul Marii Stramtorari. in studiul nostru vom aplica Tntregul Psalm la Domnul Isus ~ mai Tntai la Invierea Sa si apoi la suierintele Sale de pe cruce. Daca aceasta Tncalcare a ordinii cronologice va ofensa mintile occi-dentale, putem sa ne mangaiem cu gandul ca cei din Orient nu pun totdeauna acelasi pret suprem pe ordinea evenimentelor.

40:1 Vorbitorul este Isus Mesia. El a asteptat cu rabdare pe Domnul, ca s5-I asculte rugaciunea si sa-L izbaveasca din moarte. Chiar binecuvantatul nostru Domn nu a primit instantaneu raspunsuri la rugaciunile Sale. Dar El Si-a dat seama ca *Xntdrzierile* nu echivaleaza neaparat cu *refuzul* lui Dumnezeu de a raspunde la rugaciune. Dumnezeu raspunde la rugaciune la timpul eel mai adecvat pentru Tmplinirea planurilor Sale in viata noastra.

Ajutorul lui Dumnezeu nu vine prea repede, pentru ca nu cumva sa scapam din vedere binecuvantarea de a ne Tncrede chiar si atunci cand trecem prin intuneric, dupa cum ajutorul Sau nu vine prea tarziu, pentru ca nu cumva sa cadem in ispita de a crede ca ne-am Tncrezut degeaba.

40:2 MSniutorul asemuieste glorioasa Sa izbSvire din moarte cu salvarea dintr-o groapa oribila si dintr-o mlastina adanca. Cine ar putea sa-si imagineze ce a Tnsemnat pentru Datotorul vietii sa iasa din mormanl Biruitor asupra pacatului, asupra Satanei, mortii si morm&ntului - viu in vecii vecilor!

Desi izbSvirea lui Cristos a avut un ca-racter unic, Tntr-un sens minor si noi putem trSi cu totii experienta izbSvirii prin puterea lui Dumnezeu din

gropile si mlastinile vietii. O stim cu totii: viata e plinS de aces-te gropi adanci. Cel neconvertit care este

muștră și convins de Duhul Sfânt cu privire la păcatele sale se afla într-o groapă inimaginabil de oribilă. Credinciosul ce a alunecat din nou în păcat se găsește și el într-o mlaștină cumplită. Apoi avem mlaștinile bolii, suferinței și înfrustrării. Adesea când cerem călăuzire, ni se pare că ne aflăm într-o carcăra mlaștină. Și desigur uneori ne clatinăm în nisipurile miscătoare ale pierderii unui membru iubit al familiei, în perioade de singurătate sau descurajare. Acestea sunt experiențe de neuitat, vremuri când ne rugăm și strigăm, gemând îndurerăți, dar parca nimic nu se întâmplă. Trebuie să învâlm din pilda Mantuitorului nostru să-l așteptăm în răbdare pe Domnul. La vremea rânduită de Dumnezeu ?i în modul ales de El, Se va apropia de noi, scotându-ne din groapă, punându-ne picioarele pe stâncă, pentru că să nu ni se mai clatine pașii.

40:3 Observați că Dumnezeu este *sursa* laudei noastre, precum și *tinta* laudelor noastre. El ne pune o cântare nouă pe buze și aceasta e o cântare de **lauda pentru Dumnezeul nostru.**

Izbăvirea noastră are drept rezultat nu numai laudarea lui Dumnezeu, ci și mărturia dată altora: „**Multi vor vedea lucrul acesta, se vor teme și se vor increde în Domnul.**” Niciodată nu a fost mai valabil principiul acesta decât în cazul Învierii Domnului Isus. Gândiți-vă la sirul nesfârșit de pelerini ai credinței care au fost câștigați pentru Cuvântul Viu prin miracolul mor-mantului gol!

40:4 Gândindu-Se la cei care au gustat și au văzut cât de bun este Domnul, Răscumparatorul înviat rostește unul din cele mai mari și mai fundamentale adevăruri din întreaga viață spirituală: „**Binecuvântat este omul care face din Domnul încrederea sa....**” Adevărata fericire și împlinire în viață ne parvin doar prin credința în Dumnezeu. Nici nu ar putea fi altcumva. Am fost creați în așa fel încât nu ne putem împlini destinul decât dacă-l recunoaștem pe Dumnezeu ca Domn și Stăpân al nostru. Bine a spus Pascal: „Există în inima omului un gol, sub forma lui Dumnezeu!” Iar Augustin s-a exprimat în felul următor: „Ne-ai făcut, o

Doamne, pentru Tine, și inima noastră nu-și va găsi odihnă decât atunci când se va odihni în Tine!”

Omul binecuvântat nu numai că se întoarce *către* Dumnezeu, dar se împartează *de* oamenii **mandri** și de cei care se închină la dumnezei falși. El nu este *psălit* de două din cele mai mari iluzii din viață - ideea că onoarea oamenilor mandri este importantă și conceptul potrivit căruia zeii falși ai materialismului, plăcerii și complacerii sexuale pot satisface inima omului. Omul binecuvântat este mai preocupat de aprobarea lui Dumnezeu, decât de aceea a omului, dându-și seama că bucuria se găsește numai în prezența lui Dumnezeu - nu în compania celor care se închină la altarele idoloilor.

40:5 Aceasta Îl face pe Mesia să Se gândească *că* de multe, fără număr de multe, sunt îndurările lui Dumnezeu. Lucrările și gândurile Sale de har față de poporul Său nu se pot calcula. Cine poate descrie pe deplin detaliile infinite de complexe ale creației Sale? Cine poate epuiza remarcabilele intervenții ale providenței Sale? Cine poate înțelege magnitudinea binecuvântărilor Lui spirituale - alegerea, predestinarea, justificarea, răscumpararea, ispășirea, scutirea de pedeapsă, iertarea, mântuirea, nașterea din nou, Duhul Sfânt care locuiește în credincios, pecetea Duhului, arvuna Duhului, ungerea, sfântirea, calitatea de fiu, calitatea de moștenitori, slavirea - „**dacă a? vrea să le vestesc și să vorbesc despre ele, ele sunt prea multe ca să le pot număra.**”

Când toate îndurările Tale, o, Dumnezeule meu, Sufletul meu înviat le trece în revistă, Furat de priveliștea ce-mi stă în față, Ma pierd cuprins de uimire, iubire și lauda!

-Joseph Addison

40:6 După cum s-a arătat, versetele 6-8 ne oferă dovada sigură că Psalmul 40 este un psalm certamente mesianic. La Evrei 10:5-9 aflăm că aceste cuvinte au făcut parte din vocabularul Fiului lui Dumnezeu când a venit în lume. El spunea, de fapt, că desigur Dumnezeu este Cel care instituie **jertfa și ofranda** ca randuială pe care na-

tiunea Israel trebuia s-o respecte, ele nu au constituit intentia finala a lui Dumnezeu. Mai degraba au fost tipuri si umbre ale unor lucruri mai bune ce aveau sa vina. Ca masuri temporare, ele si-au avut locul lor binestabilit. Dar Dumnezeu nu a fost nicio-data¹ pe deplin satisfacut cu acestea. Pentru El ele erau mai prejos decat idealul avut in vedere de El, pentru ca ele nu ofereau solutia finala de rezolvare a problemei pacatului. Recunoscând slabiciunea inerenta in jertfele arse de tot si in ofrandele pentru pScat, Dumnezeu a deschis, mai degraba, urechile Preaiubitului Sau Fiu. Asta nu Inseamna altceva dec3.t ca urechile Mantuitorului au fost deschise sa auda si sa asculte de voia Tatalui Sau. Cu aceasta atitudine de disponibilitate si ascultare fara murmur a venit Cristos in lume.

In textul marginal al traducerii ERV, sintagma: **„Urechile Mi le-ai deschis”** este redată „Urechile mi le-ai sapat (sau strapuns).” Unii interpreti ai Cuvantului lui Dumnezeu cred ca aceasta se refera la sclavul evreu din Exod 21:5, 6. Daca un sclav nu dorea sa fie eliberat in al saptelea an, i se gaurea urechea cu o sula pe stalpul usii si astfel el devenea robul stapanului sau pe veci. Cristos, Antitipul, a devenit sclav de buna voie la Intruparea Sa (Fil. 2:7) si va continua sa-i slujeasca pe ai Sai când va reveni (Luca 12:37).

Cand este citata" sintagma **„Urechile Mi le-ai deschis”** la Evrei 10:5, intervine o schimbare, prin cuvintele: „un trup Tu Mi-ai pregStit.” Cat priveste autontatea cu care s-a operat aceasta modificare, rSspun-sul este ca acelasi Dun Sflnt care a inspirat prima oara" cuvintele din Psalmul 40 negresit are dreptul sa le expliciteze cand le citeaza" în NT. Redarea literals a expre-siei din ebraica" „a sSpa o ureche" este probabil o figura de stil minutS sinecdocă, în care o parte (tn contextul nostru urechea) reprezinta intregul (m cazul de fata trupul). NT largeste si explicita sensul, arat&id ca" este o referire la Intruparea Domnului Isus Cristos.

40:7, 8 Cşnd Cristos a devenit Om, acest lucru nu l-a facut cu o umila resemnare, ci cu bucurie nespusa, din toata inima. El a spus cu acel prilej: **„Jata eu**

vin. in sulul cartii este scris despre mine. Desfatarea **mea** este sa fac voia **Ta, O Dumnezeu meu**, si legea Ta este **inaun-trul inimii** mele." De la un capat la altul al Vechiului Testament, s-a prezis nu numai faptul ca Cristos va veni in lume, ci si ca va veni cu un duh plin de ravna. gala sa faca voia lui Dumnezeu. Voia lui Dumnezeu nu era doar in capul Sau, ci era intiparita in tnsSsi **inima** Lui.

40:9, 10 Versetefe acestea descriu lucrarea Sa de slujire pe acest pamant. El vestise vestea buna a izbavirii in marea adunare, adica vestise casei lui Israel. El nu retinuse nimic din ceea ce Dumnezeu li daduse ca sa vesteasca. El nu stocase marile adevaruri ale mantuirii lui Dumnezeu. credinciosiei Sale statornice sau iubirii Sale neschimbatoare.

40:11 Ultimele versete din Psalmul 40 (11-17) par sa ne transporte inapoi la cruce. Il auzim pe Mantuitor exprimand un strigat sf^sietor. Gasim o stransa legatura cu ceea ce spusese El in versetul 10. Legatura este urmatoarea: „Le-am spus oamenilor despre mantuirea Ta. despre credinciosia si iubirea Ta statornica. Acum nu nega marturia Mea printr-o retinere a acestor **indurari duioase de la mine. Fie ca ele mereu sa ma pazeasca!**"

40:12 Prilejul imediat al strigatului Sau de disperare 1-au constituit faptul ca tor-turile cumplite de la Calvar Il striveau. Aceste **rele fara numar** erau legate de pacate fara numar, conform principiului legaturii dintre cauza si efect. Dar cand zice El: „**Faradelegile Mele...**" nu trebuie sa uitam ca in realitate au fost faradelegile *noastre* care L-au apasat pe Domnul Isus -acele pacate pentru care El S-a angajat sa plateasca pretul enorm de mare. AtSt de intense au fost suferintele Sale, incat inima Lui a inceput sa nu mai functioneze. Care dintre noi poate sa-si imagineze adancimi-le agoniei indurate de El pentru ca noi sa putem fi scutiti de pedeapsa si iertati!

40:13 In strimtorarea Sa cumplita, Cristos a luat cu asalt

portile cerului, soli-citand ajutor - un ajutor neintarziat. Este ca si cand ar fi strigat: „Te rog **izbaveste-Ma** si *fa-o cat mai degraba, chiar acum!*" Acesta este genul de rugSciune care capata

rostita de pe patul de suferinta

David era bolnav si dusmanii
sai sperau ca este o boala grava.
Deja se bucurau de

40:17 C^t despre Sine insusi, taria Lui este mica, dar nevoia Sa este disperat de mare. El Se mangSie Tnsa cu faptul ca Domnul Se gandeste la El. Dupa cum s-a exprimat cineva: „Saracia si nevoia nu constituie o bariera in calea gandurilor lui Dumnezeu.”

Prin urmare, se pare ca in acest psalm avem mai intSi raspunsul la rugSciune iar apoi rugaciunea tnsasi. Acest lucru su-gereazS plastic promisiunea de la Isaia 65:24: „fnainte de a Ma chema, le voi rSpunde; In timp ce ei Inca vor vorbi, Eu ii voi asculta."

Psalmul 41: Rugaciunea

faptul ca boala ar putea fi fara vindecare. Pentru David era o tristare In plus faptul ca unul dintre tradatori fusese candva un prieten apropiat al sau.

41:1-3 Dar pacientul nu este lipsit de mangaieri. Mai Tntai el isi aminteste ca Domnul binecuvSnieaza persoana **care ia aminte la saraci**. Prin „sarac” aici nu se Intelege neaparat eel lipsit de bunuri mate-riaie sau de bani, cat sarac in privinta sanatafii sale, sarman, slabit de boala. David se mangaie cu gandul ca ei a facut exact ceea ce a facut Domnul pentru oamenii afiati la stramtorare - i-a ajutat, i-a mangaiat si i-a inviorat pe toti cei ce erau In ghearele bolii. Acum el Isi insuseste promisiunea ca Domnul il va izbavi si pe el la necaz. Da, Domnul va veghea asupra sa si-l va ocroti, pastrandu-i viata. Pentru ca David si-a castigat o buna reputatie din pricina faptului ca a avut consideratie pentru cei bolnavi si suferinzi, el este increzator ca Dumnezeu nu-l va parasi si nu-l va lasa sa cada In mana acestor dusmani InversunaU ai sai. Mai degraba, El ii va acorda lui David tot harul de care va avea nevoie pentru a putea trece cu bine prin boala sa, dupa care ii va pune iarasi pe picioare, refacandu-i sanatatea si energiile. Domnul este infatisat aici ca o sora de caritate, care Il face pe pacient sa se simta cat mai bine.

41:4 Dar psalmistul nu s-a bizuit Intru totul pe faptul ca in trecut el a avut grija de cei bolnavi si neputinciosi. Dand dovada de Intelepciune. El a adus boala sa inaintea Domnului in rugaciune, marturisindu-si pacatul si cerand de la Domnul vindecarea, ca pe un lucru ce nu-l merita. Nu toate bolile sunt urmare directa a pacatului din viata credinciosului. Asa, de piida, multe din metehnele de care sufar cei varstnici se inscriu in procesul normal de deteriorare pe care-l provoaca imbatrttnirea. Dar uneori exista o legatura directa Intre pacat si boala si ori de cate ori i se pare credinciosului ca asa ar sta lucrurile, el trebuie sa alerge la Domnul si s5-si marturiseasca din toata inima pacatul. In toate aceste cazurile, iertarea Marelui Medic trebuie sa preceada

remediile oferite de medicul pamantesc.

41:5 Intre timp, dusmanii psalmistului asteptau infrigurap. sa primeasca de la spi-

tal vestea ca David a încetat din viața. „Când va muri?” se întreba ei „și când vom auzi ultima oară pomenindu-se numele acestui om?”

41:6 Uneori câte unul din acești oameni ce-i doreau răul se infatisea la spital, în orele de vizită, dar nu avea nici o mângâiere să-i ofere, nici un cuvânt de încurajare. Mai degrabă, vorbea ca să se afle în treabă. De fapt, se pare că urmarea să obțină informații pe care să le poată folosi împotriva lui David. După ce pleca, dădea șfârșit în țară, prezentând un tablou cât mai sumbru.

41:7, 8 Dușmanii lui David susoteau împotriva unui om bolnav iar cei dați la profetii sumbre se întreceau în prevestirea unor calamități, una mai grozavă decât alta, împotriva lui David. Ba mai mult, au răspândit zvonul că o boală fatală l-a lovit și că următorul popas va fi direct la morgă.

41:9 Poate că cea mai usturătoare lovitură a primit-o el din partea celui ce-i fusese prieten apropiat. Dintre toate înfrustrările vieții, aceasta este cea mai amară: să fii trădat de cel cu care ai întreținut relații apropiate de prietenie. Este o înfrustrare de care Mântuitorul a avut parte când a fost trădat de Iuda, aceasta experiență nefiind deloc rară pentru cei care pășesc pe urmele Capitanului lor.

Domnul Isus a citat versetul 9 în legătură cu Iuda. Este semnificativ însă faptul că El a omis cuvintele: **„chiar prietenul meu de aproape, în care imi puneam încrederea....”** Știind dinainte că Iuda avea să-L trădeze, Domnul nu s-a încrezut niciodată în el, drept care a spus doar atât: „Cel care mănâncă pâine cu Mine și-a ridicat calcâul împotriva Mea” (Ioan 13:18).

41:10 David îi întoarce spatele celui care, figurativ vorbind, i-a înfipt cutitul în spate, așteptând să primească de la Domnul îndurare. Când ceilalți îl paraseau, el aștepta încrezător că Domnul să rămână lângă el fidel. Apoi David face o cerere ce s-ar putea considera ciudată: **„și ridica-mă, ca să le răsplătesc.”** Dacă la prima vedere ni se pare o cerere nedemnă de un om de talia lui

David, să nu uităm că el era dregătorul Israelului, ales de Domnul, unsul Său. Or, un rege avea datoria de a nu lăsa nepedepsit un act de trădare sau

uneltire. Chiar dacă pe plan personal el ar fi fost poate inclinat să tolereze această ticălosie și tradare împotriva sa, ca rege era obligat să suprimă orice încercare de răsturnare a guvernului.

41:11, 12 David vede în eșecul dușmanilor săi de a-și duce la îndeplinire uneltirile un semn al îndurării lui Dumnezeu față de el. Apoi adaugă:

**Tu mă susții în integritatea mea,
și mă așezi pe veci înaintea fetei Tale.**

Dacă preferam această traducere, atunci am putea fi inclinați să credem că David s-a laudat excesiv de mult. Dar de fapt el *a fost* cu adevărat un om integru, în pofida păcatelor și scapărilor sale. Și comparat cu dușmanii săi, putem spune că David a fost un exemplu stănuțit de virtute și integritate. S-ar prea putea ca Domnul să-l fi susținut din pricina faptului că a văzut în el sinceritate și neprihănire.

Modul în care traduce Gelineau acest verset prezintă mai puține dificultăți:

Dacl mă vei susține, voi fi nevătat și așezat în prezența ta pe veci.

În această versiune totul depinde de Domnul, mai degrabă decât de integritatea lui David. Harul susținător al Domnului îi asigură siguranța în viața aceasta și o poziție veșnică în prezența Regelui ceresc.

41:13 încrezător și senin, psalmistul își înalță acum glasul în cuvintele pline de slava, cu care se încheie psalmul. Iehova, Dumnezeul lui Israel care-și ține legământul, este demn de a primi închinare, în veci de veci. De vreme ce David a găsit cu cale să adauge un dublu Amin la omagiul său, tot așa putem proceda și noi!

II. CARTEA A DOUA (PSALMI 42-72)

Psalmul 42: Insetat după Dumnezeu

Unii oameni aud glasul lui David în acest psalm, pe când

pribegea el, exilat datorită răscoalei propriului său fiu, Absalom.

Alții recunosc vocea lui Mesia în timpul

respingerii si suferintelor Sale.

Iar altii descifreaza aici gemetele ramasitei credincioase a Israelului din viitoarea Tribulatie.

Apoi mai sunt unii care aplica acest psalm la credincios, in ipostaza in care acesta priveste ! n urma la zilele dragostei sale dintai, tanjind de dor ca sa-i fie refa-cutS acest gen de partasie intimS cu Domnul.

Din fericire nu e nevoie sa izolSm o sin-gura" interpretare, intrucat toate sunt apli-catii legitime. Este o caracteristică unica a Psalmilor - aceasta versatilitate mare a lor.

42:1 Dorul nostru launtric dupa partasie cu **Dumnezeu** se poate asemui cu cerbul care striate tinuturile aride, in cautare de apa. Gamaliel Bradford a aplicat acest tablou la el insusi, cand a spus:

Ambifia mea cea mai arzătoare,
Ce ma anima oriunde ma due
picioarele Este o nestamparata,
uluitoare si acuta Sete dupa
Dumnezeu. ■

42:2 Setea noastrS este in dreptata exclusiv asupra lui Dumnezeu. Nu insetam dupa nimic si nimeni altul. si insetam dupa Dumnezeul Cel viu - nu dupa un idol mort. Este o dorinta ce va fi implinita doar atunci cand ne vom infapsa personal inain-tea Domnului si vom avea privilegiul nes-pus de mare de a-I privi fata.

Arata-mi Fata Ta, o clipa doar sa
privesc neasemuita frumuseti
divina si niciodata nu voi mai visa
la alta iubire decat aTa;
Toate celelalte lumini vor pali,
straiucirea altor glorii se va
stinge,
si tot ce crezusem pana acum cu e
frumos pe aceasta lume
Isi va pierde straiucirea
pentru mine. -Autor
necunoscut

42:3 Cine poate descrie amaraciunea disparitiei de Domnul? Este ca un potop de lacrimi, ca un chin nesfarsit. si, pe dea-supra, mai sunt si batjocurile dusmanilor: „**Unde este Dumnezeul tau?**” Asta a vrut sa spuna Simei cand i-a aruncat lui David urmatoarele cuvinte in obraz: „Asadar

acum ai fost prins in propria ta rautate, pentru ca esti un om setos de sange!” (2 Sam. 16:8). Tot asa si mai marii preotilor asta au vrut sa spuna cand au zis despre Mesia crucificat: „S-a increzut in Dumnezeu; sa-L scape acum, daca-L vrea pe El...” (Mat. 27:43).

42:4 Apoi mai este si aducerea aminte a zilelor de altadata, mai bune decat cele prezente. Apoi, cand ne aducem aminte ce frumos era sa umblam intr-o partasie neintrerupta cu **Dumnezeu**, nu mai putem suporta sa traим In absenta acestei partasii. Knox surprinde cu multa maiestrie aceasta stare prin felul in care traduce versetul 4:

Sunt napadit de amintiri care-
mi inmoaie inima; cum
odinioara ma aia-turam
multimii, pasind Tnaintea lor
spre casa lui Dumnezeu, in
strigatele de bucurie si
multumire, in atmosfera de
sarbatoare.

42:5 GSndul la trecutul fericit conduce la depresie spirituala, declansand o pendu-lare intre pesimism si credin[a. Sufletul devine apasat si nelinistit, dar credinta risipeste tensiunea acestei stari apasatoare amintii.

**Nadajduieste In Dumnezeu,
caci iarasi
il voi lauda;
Fata Lui este mantuirea.**

Daca acesta n-ar fi decat un optimism pios, ca „pana la urma totul va fi bine,” am avea de a face cu un sentiment ieftin. Dar ceea ce asigura suta la suta valabilitate acestei nadejdi este faptul ca se intemeiaza pe promisiunea lui Dumnezeu ca ai Sai vor vedea fata Sa (Ps. 17:15; Apo. 22:4).

42:6 Depresia apare si dispare, pentru a reveni iarasi cu si mai mare insistenta! Dar credinta ne inconjoara cu certitudinea ca ne vom aduce aminte de Dumnezeu din tara Iordanului si de pe muntii Hermon si Mizar. Poate ca aceste trei locuri geografice simbolizeaza trei experience spirituale. Nu putem fi siguri cu privire la sensul lor exact. Dar ceea ce pare sa se contureze este impresia ca avem de a face

cu țara exilului, aflată departe
de casa lui

Dumnezeu din Ierusalim. și
gândul care se înfiripa este că și
dacă nu putem vizita casa lui
Dumnezeu, ne putem aduce de
Dumnezeul casei!

42:7 Când ajungem la versetul
al șapte-lea, instinctele noastre
spirituale ne spun că în mod cu
totul deosebit, ne aflăm la
Calvar, auzind noi în sine
strigătele Domnului Isus, în timp
ce **valurile și talazurile**
judecății lui Dumnezeu îl
copleșeau. Mania divină s-a
revarsat peste El cu zgomot de
tunet, în timp ce El, purta
pacatele noastre în trupul Său pe
cruce.

Privește sfârșitoarea scenă de la
urmă,
Când toate valurile și tălăzurile lui
Dumnezeu
S-au rostogolit peste El, în timp ce
atârna pe
cruce,
Ca să-mi salveze sufletul.
Iubire fărâșeam! Nespuse de
cuprinzătoare și
fără plată!
Isus S-a dat pentru mine.

-J.J. Hopkins

42:8 și totuși, după cum s-a
exprimat George Muller,
„încercările sunt hrană cu care
se hrănește credința.” Prin
urmare, îl auzim pe credinciosul
încercător ex-clamând:

**Ziua Domnului va porunci
îndurarea Sa iar noaptea
cantarea Lui va fi cu mine, o
rugăciune Dumnezeului
vieții mele.**

Acesta este răspunsul la
succesiunea zi-noapte din
versetul 3. Acolo psalmistul
spunea: „M-am hrănit cu lacrimi
zi și noapte...” Dar acum ziua și
noaptea sunt pline de cântări și
rugăciuni. Așadar ziua și noaptea
bunătațea lui Dumnezeu este
dovedită.

42:9, 10 Din nou revine
descurajarea, de data aceasta
din pricina asupririi nemiloase
din partea dușmanilor. Se pare
că Dumnezeu a uitat de copilul
Său. Credinciosul abatut
priebește ca un jeli-tor,
spunând: „Cu strigăte ce-mi
sfâșie inima, dușmanii mei mă
batjocoresc” (Gelineau). După
toate aparențele, s-ar părea că
Dumnezeu a uitat de copilul Său,

drept care dușmanii Îi întepă
mereu cu întrebarea: „**Unde
este Dumnezeul tău?**”

42:11 Dar credinta are intotdeauna ultimul cuvant. Nu fi descurajat! Nu fi tul-burat! **Nadajduieste in Dumnezeu!** Vei fi izbavit de dusmanii tai, dar si de depri-marea in care zaci. Si-L vei lauda din nou, ca Mantuitor si Dumnezeu al tau. Dupa cum s-a exprimat cineva:

acestea in fata

Remediul: confrunta-ti depresia, priveste in sus si sperii. Viata crestina¹ este o viata de ve-ghere, de nazuinta" spre culmi, de activitate si de alergare in cursa vietii. Nu e o viata" de ochi lasafi in jos, de maini incrucisate si de resemnare in fata TnfrSngerii.

Psalmul 43: Trimite lumina Ta si adevarul Tau

Psalmul 43 este frate geaman cu psalmul 42. Legatura este atat de puternica incat NEB le leaga" impreuna ca si cand ar forma o singura compozitie.

43:1,2 Aici avem continuarea rugaciunii unui exilat care doreste sa se Tnchine in Sion, dar i se impotriveste o natiune apostata si un om nedrept. Este probabil tabloul asupririi ramasitei credincioase de evrei din viitoarea Tribulatie, de catre partea necredincioasa a natiunii Israel si de catre Anticrist.

Mai intai avem strigatul de ajutor, prin care psalmistul cere si i se faca dreptate, rugandu-L pe Dumnezeu sa apere cauza copiilor Sai, ce sunt impresurati de fratii lor necredinciosi si de omul pacatului. Este una din agoniile credintei s& te adapostesti In Dumnezeu, si totusi s& te simti lepadat de El. Este unui din misterele credintei sa fii de partea celor victoriosi, ' ? i totusi sa suferi sub calcăiul dusmanului.

43:3 Apoi urmeaza rugaciunea pozitiva si la obicct pentru revenirea in Sion, in cuvinte de o rara frumuseti;

**O, trimite lumina si adevarul
Tau, ca sa ma calauzeasca si
sa ma duca la muntele Tau
eel s0nt si la cortul Tau.**

Psalmistul a dorit sa aiba parte de o escorta alcatuita din lumina prezentei lui Dumnezeu si din adevarul fagaduintei lui Dumnezeu. Avandu-le pe

iar în spate bunătatea și
Îndurarea !lui Dumnezeu (Ps.
23:6), el a fost asigurat că va
reveni cu bucurie pe muntele eel
sfânt al lui Dumnezeu.

43:4 Observați progresia din
versetele 3 și 4:

La muntele Tau eel sfânt;
La cortul Tau;
**La altarul lui Dumnezeu;
La Dumnezeul, fericirea și
bucuria mea.**

Adevăratul închinător nu se
multumeste cu nici un loc
geografic, cu nici o clădire sau
cu un altar. El trebuie 'să
strapunga totul, pentru a ajunge
chiar la Dumnezeu!

43:5 înviorat de perspectiva
înfașării înaintea lui Dumnezeu,
scriitorul se muștră din nou
pentru că a căzut pradă tristății
și deprimării. Ai credința în
Dumnezeu, se îndeamnă el pe
sine, și El negresit te va duce la
limanul dorit.

Stai liniștit, sufletul meu. Prietenii
tăi eel mai
bună, ce iocuește în cer,
Printre spini te va conduce către
sfârșitul
fericit! -Katharina von
Schlegel

Psalmul 44: Oi de tăiat

Durerea înfrângerii este și mai
acută la amintirea izbanzilor de
odinioară iar noi nu putem mai
mult partasi cu Dumnezeu
decat atunci când fata Lui pare
să fie ascunsă pentru noi.

44:1-3 Istoria lui Israel a fost
plină de cazuri însoțitoare în
care Dumnezeu a intervenit de
partea lor. I-a izgonit pe păgani
din țara Canaan, pe care El a da-
ruit-o copiilor Săi. Supunându-i
pe canaaniti, El a așezat Israelul
în propria sa țară, ca popor
liber. De bună seamă nu pentru
superioritatea lor militară au
reusit evreii să ia în stăpânire
această țară plăcută, după cum
izbanzile nu s-au datorit propriei
lor țări. Căci mână dreaptă a lui
Dumnezeu, bratul Sau
atotputernic și iubirea Sa
nemăcătată le-a asigurat victoria.

44:4-8 Rememorarea a tot ce
a făcut Domnul ne inspiră inimile
că să-I aducem laudă. El este
marele Rege și Dumnezeul
măreț care da biruințe fiilor

nevrednici ai nevrednicului
Iacov. Prin El Israel a fost în

stare sa strabata rSndurile inamicului. tri-umfand asupra atacatorilor sai. Israel a invatat ca nu trebuie sa se increada in arcul sau, pentru a obtinute biruinta, dupa cum sabia nu este suficienta pentru victorie. *Dumnezeu* este Cel care și-a izbavit po-popul și i-a pus pe fuga pe dusinanii sai. Nici nu e de mirare ca oamenii se laudau Jncontinuu cu legatura lor cu Dumnezeu si nu conteneau sa-L laude si sa-I multu-mească!

44:9-12 Dar mtre timp a intervenit o schimbare, transformand cantarea de bucurie in strigat de jale. Se pare ca Domnu! i-a uitat pe ai Sai și a Tngaduit ca ei sa sufere ocară. Ostile au pomit la lupta beneficiind de prezenta ?i ajutorul lui Dumnezeu, dar curand s-au retras cuprinse de panica, bogatiile Israelului fiind pra-date de dusmanii sai. Domnul a lasat oile Sale pe mana macelarilor si i-a Tmpra^tiat pe supravietuitori in randurile natiunilor. Toate s-au TntSmplat ca in cadrul unei tran-zactii In care Dumnezeu Si-a vandut poporul pe nimica toata. Iar dusmanul, dupS cate se pare, a scapat nepedepsit.

44:13-16 Sarmanul Israel a devenit de rasul celorlalte natiuni, obiectul ridi-culizarii si dispretului lor. S-au folosit cuvinte de batjocura Ia adresa acestor evrei. Poporul stravechi al lui Dumnezeu a devenit tinta unor glume usturatoare Tntre natiuni. Israelitii au fost umpluti de ocară și n-au putut sa se apere de rusinea ce i-a acoperit. Fetele le-au rosit incontinuu de reprosurile si tachinarile dusmanii lor, groaza cuprinzandu-i doar la vederea vraj-masului lor.

44:17 Surprinzator este faptul ca toate aceste tnfrangeri si ocari nu au fost aduse pesle ei in urma unei alunecari constiente a israelitilor. In alte momente din istoria lor a existat o conexiune clara intre suferinta si pacat. Dar in acest caz nu a fost a\$a. Mai degraba, se pare ca soarta trista a poporu-lui Israel s-a datorit faptului că este poporul ales al lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, israelitii au suferit din pricina lui Dumnezeu si a legamantului pe care 1-a incheiat El cu ei.

44:18, 19 Calamitatile s-au

abatut asupra unui popor care nu si-a intors

spatele lui Dumnezeu si n-a calcat legamantul Sau. Israelitii nu si-au parasit dragostea pentru El, nici cararea pe care le-a trasat-o El. si totusi Domnul i-a zdrobit In jara parasa a sacalilor si i-a acoperit cu umbra mortii.

44:20-22 Daca ar fi uitat numele Dumnezeului lor sau s-ar fi Trichina la idoli, oare n-ar fi stiut Dumnezeu lucrul acesta? El cunoaste gSndurile cele mai tainice si motivele cele mai ascunse ce stau in spatele actiunilor noastre. Asadar, nu aceasta a fost cauza suferintelor lor. Israelitii sufereau din pricina legaturii lor intrinseci cu lehova. Din pricina Lui Tndurau ei, suferind o moarte lenta, alun-gati si haituiti ca animalele sonite taierii.

Cu multe veacuri mai tarziu, apostolul Pavel s-a gasit in exact aceasta situatie, citand Psalmul 44:22 pentru a descrie suferinjele copiilor lui Dumnezeu din toate veacurile (Ro. 8:36).

44:23-26 Psalmul atinge apogeul in ver-setul 23, cand Domnul este trezit din aparentul Sau somn si rugat sa intervina in ajutorul poporului Sau. . Acest lucru depaseste pnceperea psalmistului - cum poate Dumnezeu sa-si ascunda fata, negli-jand si fiind nepasator fata de poporul sau, care sta cu fata prosternuta in tarana. si ast-fel el trage din nou semnalul de deoseptare:

**Scoala-Te ca sa ne ajuti!
Rascumpara-ne, pentru
bunatatea Ta!**

Psalmul 45: Regele regilor

45:1 Psalmistului nu i-a fost greu sa scrie acest psalm. De fapt, inima Ti d&dea ghes sa aștearna in sen's poemul pe care 1-a compus cu privire la Rege. Cuvinteie curgeau cu usurinta de pe pana sa. Se simtea transportat el Tnsusi de suvoiul cuvintelor pe care le asternea. Limba Ti era ca pana unui scrib iscusit. Si nu cred ca forfam nota daca presupunem ca scribul este chiar Duhul Sfânt.

45:2 Mai Tntai ni se face cunoștinta cu fnsusi Regele. Frumusetea Lui este mai presus de a oricui. El este eel mai mare dintre zece mii, nespun de frumos si plin de farmec. Harul este turnat pe buzele Lui. Cuvinteie li sunt nespun de dulci. Din pri-

cina caracterului Sau excelent, Dumnezeu L-a binecuvantat pe veci.

Cel mai frumos din toata rasa pamantenilor,
Desavarsit in splendoare esti Tu!
Pline de har hi sunt buzele,
Plinade iubire duioasaTa inima.
Binecuvantat de Dumnezeu, noi ne pleciim
genunchiul Tnainlea Ta,
Recunoscand ca toata plinatatea locuieste Tn
Tine.

-Alitor ni'vunoscut

45:3-5 Apoi, fara nici o paranteza, sun-tem transporlati imediat la a doua venire a lui Cristos, in acel timp in care El va reveni pe pamant cu putere si mare glorie. De data aceasta El va veni ca razboinic cucerilor, nu ca umilul tamplar din Nazaret. tncins pe coapsa cu Sabia Sa, Cel Puternic descinde din slava si maiestate. Invesmantat in splendoare El vine calare, aducand trium-ful cauzei adevarului, smereniei si neprihanirii. Mana Lui dreapta, strapunsa de cuie, este Tntru totul capabila sa mSnuiasca sabia, cu putere Tnfricosatoare Tmpotriva dusmanilor Sai. Sagetile Sale tintesc in inima dusmanilor Regelui; popoarele se prabusesc ca valul Tnaintea Lui.

45:6,7a Acum fumul bataliei s-a risipit iar Regele este asezat in glorie pe tronul Sau de la Ierusalim. Vocea lui Dumnezeu se aude din cer, adresandu-I-se ca lui Dumnezeu si adeverind ca domnia Lui este vesnica. Stim ca este vocea lui Dumnezeu deoarece asa ne spune textul de la Evrei 1:8,9:

Pe cand despre Fiul zice: „Tronul Tau, O Dumnezeule, este in veci de veci: sceptra Tmparatiei Tale este un sceptra de neprihanire. Tu at iubit neprihiinirea si ai urat nelegiuirea; de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tau Te-a uns cu untdelemn de bucurie mai presus de insotitorii Tai."

Observati ca Dumnezeu I S-a adresat Fiului Sau cu numele de Dumnezeu -aceasta fiind una din cele mai ciare dovezi a dumnezeirii lui Cristos din Tntreaga Biblie. Este adevarat ca unii traducatori ai

Psalmului 45:6 redau sintagma: „Tronul Tau divin dăinuiește pe veci de veci” în loc de „Tronul Tau, O Dumnezeu, este în veci de veci.” Dar când citează acest verset la Evrei, el devine: „Tronul Tau, O Dumnezeu, este în veci de veci.” Prin urmare, este adevărat nu doar faptul că tronul lui Cristos este divin, ci și că El Însuși este Dumnezeu.

Împăratia lui Cristos va dăinui pe veci. După domnia Sa de o mie de ani pe pământ, împăratia Lui pământească se va contopi cu „Împăratia veșnică a Domnului și Mântuitorului Isus Cristos” (2 Pe. 1:11).

Sceptrul regal al lui Cristos este un sceptru de echitate. Un sceptru este un toiag ce simbolizează autoritatea regală. Sensul avut în vedere aici este că Mesia va domni cu dreptate absolută. Iar domnia Sa va fi absolut sfântă, deoarece Regele iubeste neprihanirea și uraste rautatea.

45:7b, 8 Din pricina neprihănirii și integrității Sale, Dumnezeu L-a uns pe Domnul Isus cu untdelemnul bucuriei mai mult decât pe alți dregători. Untdelemnul bucuriei se refera la untdelemnul sfânt cu care erau unși preotii la preluarea funcției lor (Ex. 30:22-25). Intrucât Domnul nostru urmează să fie Preot și Rege, acesta va fi untdelemnul ce se va folosi în cazul Lui. Smirna și casia erau cele două ingrediente principale din compoziția acestui untdelemn iar aloe era una din mirodeniile principale menționate în Cantarea lui Solomon la 4:14. Toate acestea ne vorbesc despre mireasma nespărsită de Încantătoare a Persoanei și lucrării Domnului nostru. Smirna și aloe ar putea să se refere în mod special la suferințele și la moartea Sa, Intrucât din ele s-a alcatuit preparatul pentru ungerea trupului Sau la îngropare (Ioan 19:39).

În palatele Sale de fildes îl înveselesc instrumentele cu coarde. Este simfonia regală ce vesteste jubilanțul mesaj că ziua Întristării și plânsului omului s-a încheiat și că, în sfârșit, au venit zorile epocii de aur!

45:9 Regele nu este însă singur în această zi a puterii

Sale. Fiicele monarhilor de pe pământ fac parte din alaiul său împărațesc. La dreapta Sa este regina, Împodobită cu bijuterii de aur din Ofir.

Dar cine este regina? Aici va trebui sa ne abtinem de a o identifica cu biserica, intrucat biserica nu formeaza subiectul revelatiei Vechiului Testament (Ef. 3:5-9; Col. 1:26). Noi credem ca regina este ramasita rascumparata a poporului Israel (Ez. 16:30-14) si ca alaiul este alcatuit din natiunile neevreiesti care au fost castigate la Cristos prin marturia data de Israel.

45:10,11 Regina este sfatuita de o voce neidentificata, poate de glasul Duhului Sfant, sa-si uite poporul si casa latalui ei. Desigur aceasta inseamna ca ea trebuie sa intrerupa legaturile cu viata ei de dinainte de convertire, fiind cu totul atasata Regelui, ca Domn al ei. Acest sfat antici-peaza cuvintele Mantuitorului nostru de la Luca 14:26:

Daca vine cineva la Mine si nu uraste pe tatal sau, pe mama sa, pe sotia sa, pe copiii sai, pe fratii sai, pe surorile sale, ba chiar insasi viata sa, nu poate fi ucenicul Meu.

Dragostea noastra pentru Cristos trebuie sa fie atat de mare incat orice alta dragoste pe care o avem fata de altii sa para ca ura, *prin comparatie*. Frumusetea unei inimi pe de-a-ntregul predate Lui ii este mult placuta Lui. Intrucat El este Domn, Lui I se cuvin tot ceea ce suntem si tot ce avem.

45:12 Bogata fika a Tirului va veni la regina, aducandu-i un dar. Da, oamenii cei mai bogati din lume se vor deplasa la Ierusalim cu darurile cele mai alese.

45:13 Apoi fika regala este vazuta in palatul ei, impodobita in straietele ei imparatesti, pregatindu-se sa fie Tnfatisata Regelui. Desi odinioara era umbrita de pacat, acum ea este vazuta in odaia ei, imbracata cu vesmintele ei cusute cu aur.

45:14, 15 In sfarsit ea este prezentata Regelui, Tmpodobita in hainele ei multico-lore si insotita de alaiul fecioarelor. Mare este bucuria celor care privesc Tnaintarea alaiului, care intra apoi in Insusi Palatul Regelui.

Cine ar putea descrie bucuria aceea, bucuria Tatalui si a Fiului si a Duhului Sfant, precum si a

sfinn'lor ingeri, ca sa nu mai vorbim despre

propria lor bucurie, cand intra în bucuria Domnului lor! Frumoasa în toate privintele, plina de har, Tncant&toare, atrag&toare, conformata chipului Fiului lui Dumnezeu (citât din-sursa necunoscuta).

Domnul oştirilor,
Tnca este de partea noastra:
Dumnezeul lui Iacov adapostul
nostru pe veci
va ramane.

-din Psaltirea Scotiand

45:16, 17 In ultimele doua versete Dumnezeu Tatal I se adreseaza lui Cristos Regele, promitandu-I fii care vor fi succesorii vrednici ai patriarhilor, care vor „tmaparti lumea între ei în vederea stapSnirii" (Knox).

Cat private Regele Insusi, numele Lui va fi preamarit în toate generalile. Nu va exista nici o clipa în care poporul Sau sa înceteze sa-L adoje.

Psalmul 46: Dumnezeu cu noi

În primul război mondial, într-o comunitate insulară din munții Scotiei, tinerii erau înrolați în număr tot mai mare pentru serviciul militar. De fiecare dată când se adunau contingente cu acești tineri în portul de pe insula, pentru a fi transportați la tarmul Scotiei, rudele și prietenii lor cântau aceasta cântare:

Dumnezeu este adapostul și țina noastră, un
ajutor care nu lipsește niciodată în
strimtorare.
De aceea, chiar de s-ar răsturna
pământul, nu
ne vom teme:
Chiar dacă s-ar arunca munii în
inimă
marilor; chiar dacă valurile mării ar
urla și ar
spumega; chiar dacă munții s-ar
cutremura de
maritate agitate.
Este un rău ale cărui piraie
Învălesc cetatea
lui Dumnezeu, locașul sfânt al
locuintelor
Celui-Prea-înalt.
Dumnezeu este în mijlocul ei; ea nu
se va
ciatina;
Dumnezeu o ajută în revarsatul
zoriilor.

Stap' liniștiți și să știți că Eu slint
Dumnezeu:
Printre pășuni Eu voi fi înaltat; pe
pământ Eu
voi fi mult înaltat!
Dumnezeul nostru, care este

Scena este doar una din miile în care sfintii lui Dumnezeu au fost mâncați de acest psalm în vremuri de restrîns. Nimeni nu poate cunoaște inimile celor care au fost ridicați din starea de apăsare, când aceste maiestuoase randuri au fost citite în sălile spitalelor, în casele de jale, în celule de persecuție și în odaile de suferință și tragedie. Psalmul acesta a fost cel care l-a condus pe mult încercatul fost călugăr augustinian Martin Luther să compună marelui imn creștin: „Cetate tare-i Dumnezeu.” Mesajul său a străbătut veacurile, oferind întărire și curaj sfinților lui Dumnezeu.

Există trei secțiuni distincte în acest psalm, pe care G. Campbell Morgan le-a intitulat după cum urmează:

1-3 Nu avem nici un motiv să ne temem. Dumnezeu este cu noi.
Indemnul la încredere.

4-7 Domnul este întronat la Ierusalim. *Secretul "încăderii."*

8-11 Pace pe pământ și domnia peste tot pământul.
Indreptarea încăderii.

În general cercetătorii sunt de părere că fondul istoric din spatele acestui psalm îl constituie miraculoasa izbăvire a Ierusalimului din asediul lansat de lupul asirian Senacherib (2 Re. 18:13-19:35; Is. 36:1-37:36). Cu acel prilej, locuitorii regatului Iuda au fost conștienți mai mult ca oricând de prezența lui Dumnezeu în mijlocul lor, în chip cu totul unic. Și astfel psalmul de față celebrează laudele adresate Celui care este Emanuel - Dumnezeu cu noi.

46:1-3 Dumnezeu este adăpostul nostru și tăria noastră, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi. El este totodată „mătră totul disponibil să ajute când ne aflăm la strâmtoare” (marg. NASB). Binecuvântați suntem atunci când ne dăm seama că siguranța și protecția noastră nu stau în bogății sau în averi, ci numai și numai în Iehova!

Imaginați-vă scenariul cel mai sumbru posibil! Să zicem că însuși pământul s-ar

Psalmi

563

topi, prins in suvoiul de lava al unui vulcan una?. Sa spunem ca un una? cutremur de pamant ar azvarli muntii în mijlocul marii. Sa ne imaginam ca talazuri gigantice ar navali peste uscat iar muntii s-ar cutremu-ra, zguduiti de natura dezlantuita.

Sau sa ne Tnchipuim muntii ca sim-boluri ale unor imperii sau cetati iar apele ca natiunile pamantului. Insesi temeliile societatii se prabușesc. Regatele se farSmiteaza si se dezintegreaza. Natiunile lumii vuiesc, prinse in vartejul unor con-vulsii politice, economice si sociale, Tmpresurate de haos, confuzie și necazuri de o intensitate fara precedent.

Dar Dumnezeu...! Chiar și eel mai groaznic lucru ce ni s-ar putea intampla tot nu e motiv suficient sa ne faca sa ne temem. Dumnezeu Insuși ramane alaturi de noi!

46:4 El Insusi este raul ale carui paraie Tnveselesc cetatea lui Dumnezeu. In reali-tate, cetatea Ierusalim nu dispune de nici un rau. Dar tot ce inseamna un rau pentru o cetate obisnuita este Dumnezeu pentru sfanta Sa locuin^a - da, si chiar mai mult, caci E3 este izvorul vietii si binecuvin-tarilor, raul Tndurarii si bunatatii!

Da, acolo Domnul este maret pentru noi: un loc de rauri, de paraie largi, unde totusi nu patrund corabii cu vase si nu trece nici un vas putemic (Is. 33:21).

46:5 Tocmai pentru ca Dumnezeu este intronat la Ierusalim aceasta cetate nu se va clatina niciodata. Dumnezeu li va veni în ajutor, ca revarsatul zorilor. Indelungata a fost noaptea în care a zăcut poporul lui Dumnezeu, dar in curand zorile diminetii vor rasari iar Cristos Isi va lua locul ce I se cuvine, aratandu-Si taria pentru ai Sai.

46:6 Natiunile pamantului n-au decat sa urle cuprinse de furie: regatele se pot prabusi. CÂnd Dumnezeu vorbeste în mania Sa, pamantul se topeste, proșternan-du-I-se la picioare.

46:7 Cuvintele acestea ne

transporta in viitor, in perioada Marii Stramtorari, cand pamantul va fi zguduit de tulburari fara precedent ale naturii, de convulsii politice, de razboaie si ciumi, de suferinte cumplite

ce se vor abate peste locuitorii sai. Atunci Domnul Se va arata din cer, pentru a zdrobi orice act de nesupunere si razvratare, dupa care va domni în neprihanire si pace. Atunci ramasita credincioasa a natiunii Israel va spune: „Domnul oştirilor este cu noi; Dumnezeuul lui Iacov este refugiul nostru.”

Asigurarea pe care ne-o daruiește acest verset este inexprimabil de dulce. Domnul oştirilor este cu noi, adica Domnul oştirilor cerului. Dar El este totodata Dumnezeuul lui Iacov. Acum Iacov semnifica un „Tnșela-tor” si „un Tnlocuitor”. și totusi Dumnezeu Se intituleaza: Dumnezeuul lui Iacov. imbinand cele doua idei aflam ca Dumnezeuul oştirilor cerului este totodata Dumnezeuul pacatosului nevrednic. Cel care este nemarginit de înaltat este în acelasi u'mp intim de aproape de noi. El este cu noi în fiecare pas al vietii noastre, refugiul nostru ce nu da gres în toate furtunile vietii.

46:8 Când ajungem la versetul 8 con-statam ca furtunile si cataclisme au ince-tat. Ziua omului a luat sfarsit. Acum Regele este intronat pe tronul Sau de la Ierusalim. Iar noi suntem invitati sa iestm afară, pentru a examina campul victoriei Sale. Peste tot în jural nostra vedem ra-vagiile savarsite de El asupra dusmanilor Sai Tnvinși. Oriunde privim vedem dovezile cumplitei Sale judecati pe care au meritat-o din plin cei din Marea Stram-torare si din perioada glorioasei Sale aratari.

46:9 Dar acum Printul pacii este intronat, razboaiele au Tncetat pe întreg pamantul. Ceea ce n-au putut realiza toate consiliile și ligile si *summiturile* organizate de-a lungul timpului, Domnul Isus infaptu-iește cu toiagul Sau de fier. Dezarmarea s-a transformat dintr-o lunga serie de convor-biri într-o realitate palpabila. Arsenalele sunt casate iar fondurile cheltuke pana acum pentru munitii sunt alocate agricul-turii si scopurilor productive.

46:10 Glasul lui Dumnezeu rasuna peste toti locuitorii pamantului, aducand asigurare și suprematie. „Stati liniștiti si sa stiti ca Eu sunt Dumnezeu; Eu voi fi înaltat printre natiuni, Eu voi fi

Tnalțat pe pamant!” Toate temerile sunt aplanate,

toate nelinistile alinate. Cei ai Domnului pot sa se destinda. El este Dumnezeu. Cauza Lui a Tnvincs. El este suprem printre natiuni, suprem peste tot pamantul.

Tocmai din versetul 10 al Psalmului 46 s-a inspirat Katharina von Schlegel, autoarea imnului cretin „Be Still, My Soul”, pe care-l redam aici in traducere:

Stai linistit, sufletul meu.
Dumnezeul tau este
la lucru,
Calauzindu-te in viitor, cum a facut-
o si în tre-
cut.
Nadejde ta, Tncrederea ta sa nu se
clatine.
Tot ce zacea Tnvaluit in mister va
straluci
acum ia lumina zilei.
Stai linistit, sufletul meu. Vanturile
si valurile
cunosc
Glasul Celui care le-a strunit pe
cand umbla
aici jos pe pamant.

46:11 Indiferent ce s-ar
intampla, oricat de mare ar fi
pacla in care traim, credinciosul
poate spune cu tncredere
deplina, lipsit de orice teama:
„Domnul ostirilor este cu noi;
Dumnezeul lui Iacov este ada-
postul nostra.” Daca Cel care
conduce ostirile cerului este de
partea noastra, cine ar mai
putea sa ne stea impotriva?
Dumnezeul nevrednicului
vierme Iacov este o fortareata in
care ne putem cu totii gasi
adapost de furtunile acestei vieti
pline de incertitudini!

Fii linistit, caci se arata zorii,
Nu mai e mult din noapte.
Incede-te în Cristos, lumina ta,
Prietenul tau credincios.
\$ i sa stii ca El este Dumnezeu,
A carui voinfa desavarsita
Lucreaza în toate lucrurile sa fie
spre binele
tau:
Priveste sus - si fii linistit.

-Florence Wilts

Psalmul 47: Un an nou fericit!

Ierusalim: Primul an nou din
epoca de aur a lui Mesia a fost
intampinat cu bucurie printr-un

concert organizat la Sala
Nationala de Festivitati.
Programul a fost marcat pe tot
cuprinsul de inaltatoarele

acorduri ale Psalmului 47, care a capatat sensuri noi in contextul recentelor evolutii de pe scena international!

47:1-4 De indata ce a Tnceput Psalmul, auditoriul si-a dat seama ca natiunile ce au supravietuit recenta Tribulatie globala au fost chemate sa aplaude si sa strige de bucurie catre Dumnezeu, preamarindu-L cu cantari de lauda. Intr-o manifestare nemaialnita de emotie si bucurie, corul insusi a Tnceput sa bata din palme, conducand intregul auditoriu intr-o explozie de bucurie. Cand cantaretii au ajuns la cuvintele: „Caci Domnul Cel Preainalt este infricosator,” toti oamenii s-au ridicat ca la un semn in picioare, aducandu-si aminte de recenta incoronare a Domnului Isus Cristos, cand El a fost aclamat public ca „Maretul Rege peste tot pamantui.” Oamenii au fost cuprinsi de un sentiment de netarmurita recunostinta, aducandu-Si aminte cum a supus El „natiunile din cate-goria caprelor” sub picioarele noastre, pe acele natuni ce urasera Israelul cu o ura neimpacata in vremea necazului nostra. Ropote de aplauze au cuprins auditoriul, cand corul a intonat cantarea:

El ne va alege mostenirea,
Slava lui Iacov pe care-l iubeste
El. Selah.

47:5 Mesia ce S-a coborat aici jos, ca un viteaz, ca sa-Si supuna dusmanii, a fost aclamat acum ca unul care S-a suit pe tronul Sau de la Ierusalim, in contextul strigatelor de bucurie deliranta ale oame-nilor Sai si al trompetelor ce anuntau victoria Sa copiesoare.

47:6, 7 Si ce Tnaltatoare a fost clipa in care corul a chemat Israelul sa cante laude lui Dumnezeu, sa aduca slava Regelui nostra! Nu a mai existat nici o clipa de ezitare in recunoasterea faptului ca Regele Isus este Dumnezeu si ca mainile strapunse la Calvar tin acum franele guvernarii universale! Toti au realizat ca se cuvine sa-I dedice un Psalm maiastu - un maschil de Tntelegere si contemplare.

47:8 Coral a continuat sa sublinieze dumnezeirea Regelui-Mesia. El este Cel care domneste

acum peste natuni, al carui tron este statornicit in sfintenie.

47:9 Poate ca unii au resimtit o oarecare neliniste, când au fost intonate cuvintele:

toata cinstea si lauda. Lui I se cuvine lauda noastra, pentru ca El

Printii popoarelor s-au adunat impre-una...

De atatea ori in trecut printii se adunaseră cu scopul de a-l azvatli pe Israel in mare. Dar pe masura ce se derula imnul intonat de cor, toti si-au dat seama ca acum s-au strans ca poporul Dumnezeului lui Avraam. Ei s-au alaturat israelitilor, adu-cand omagiu Regelui regilor si Domnului domnilor.

Poate ca nu toti au inteles ca prin scu-turile pamantului sunt avuti in vedere dregatorii care au fost numiti ca protectori ai poporului. Acum ei apartineau cu totii lui Dumnezeu, Care este nespūs de Inaltat, cu mult mai presus de toti potentatii pământului.

La incheierea concertului, criticii au conchis ca nu mai fusese un atare Ros Havana in toata istoria natiunii!

Psalmul 48: Ce au vazut ei?

Un invadator a navalit in tara, ajungand pana la portile Ierusalimului. Inauntru oamenii se pregateau pentru agonia unui asediu indelungat. Omeneste vorbind, per-spectivile erau cat se poate de sumbre. Dar Domnul a intervenit, facand o minune. Dușmanul a vazut ceva care l-a umplut de panic! și astfel fortele cotropitoare s-au retras cuprinse de groaza. Ierusalimul a fost scutit de la pierzare, drept care israelitii au inaltat o cantare de lauda catre Dumnezeu. Psalmul 48 reda. starea de bucurie copleșitoare pe care au incercat-o ei in fata acestei izbaviri.

48:1, 2 Domnul este inexprimabil de mare. Este mare in puterea Sa, in cunoștința, in slava si in har. Dragostea Lui este mareata, dupa cum mareata este si indurarea Sa, mila si compasiunea Sa. Judecatile Sale sunt de nepatruns iar caile Sale nespūs de profunde.

Intrucat Dumnezeu este atat de mare, El este vrednic de

este Creatorul, marele
Sustinator, marele Profet,
stralucitul Mare Preot, Rege al
tuturor regilor, marele
Rascumparator si marele
Izbavitor al poporului Sau. Aici in
Psalmul 48 intalnim mai cu
seama maretia Sa ca Mantuitor
si Protector al cetatii Sale si al
poporului Sau.

Oamenii asociaza cetatea lui
Dumnezeu cu numele lui
Dumnezeu, caci Dumnezeu a
locuit acolo in Sfanta Sfintelor
din tem-plu. Pentru israeliti
Ierusalimul este eel mai frumos
oras, din lume, situat pe culmea
muntelui Sau eel sfant. Ca un
giuvaier intr-o coroana de mare
pret, Ierusalimul este minunat in
elevatia sa - o bijuterie pentru
intregul pamant.

Cunoscut uneori sub
denumirea de Muntele Sion
(dupa una din inaltimile sale din
cetate), Ierusalimul este descris
ca fund „in nordul indepartat”
sau „pe laturile nor-dului.” Atat
Knox, cat si Gelineau traduc
aceasta expresie drept
„adevaratul pol al pamantului.”
Intr-adevar, asa este Ierusalimul
in ochii poporului stravechi al lui
Dumnezeu - centrul atractiei
magnetice, oamenii gravitand
spre aceasta capitals religioasa,
politica si culturala a lumii. Si,
desigur, Ierusalimul este cetatea
marelui Rege, viitoarea capitala
a Domnului Isus Cristos când va
reveni pe pamant spre a domni
ca Rege al regilor.

48:3 In interiorul zidurilor
sale, Dumnezeu S-a dovedit a fi
Aparatoru! vrednic de incredere.
Toti stiu cum a salvat El in chip
miraculos cetatea de la nimicire,
cand totul parea pierdut. Iata ce
s-a intamplat:

48:4 Fortele inamice au fost
masate in jurul cetatii. Hoardele
au ocupat pozitiile de lupta,
pregatindu-se pentru atacul final.
Din punct de vedere militar,
putine erau S,ansele de
supravietuire ale cetatii, in fata
unei concentrari atat de mari de
trupe.

48:5 Dar la un moment dat
atacatorii au **vazut** ceva care i-a
descumpanit. Ce anume au
vazut ei?

Sa fi fost cetatea Ierusalim,
cum pare sa indice textul? Pare
improbabil ca simpla vedere a
unei cetati atat de mici sa fi pro-
dus o atare panica in randul

ostasilor.

S-ar putea ca perdeaua dintre
ei si lumea nevazuta sa fi fost
trasa, permitan-

du-le sa vada ostirea de Tngeri pregatiti sa apere cetatea. Sau sa fi fost vorba de muntele plin de cai si care de foe (vezi 2 Regi 6:17)? Sau vor fi vazut ei pe Ingerul Domnului - adica pe Domnul Isus Cristos intr-una din aratarile Sale anterioare intruparii? (Vezi Is. 37:36).

48:6, 7 Trebuie sa recunoastem ca nu stim ce anume au vazut trupele inamice. Indiferent ce au vazut ele, efectul a fost atat de terifiant Tncât acesti luptatori caliti in focul multor batalii si-au pierdut curajul. Tabloul cu care au fost confruntati i-a umplut de panica, tabara fiind cuprinsa de haos. Imediat trupele inamice au inceput sa se retraga, tremurand de groaza. tngrijo-rarea lor era aidoma femeii in chinuriie nasterii. Degringolada inamicului a fost asemanatoare unor corabii prinse in varte-jul unui uragan.

48:8 In cetate Insa populatia a izbucnit Intr-un strigat delirant de bucurie. Ceea ce ii se parea un pericol iminent s-a transformat intr-o biruinta fara seamSn. Israelitii auzisera ca Dumnezeu este fotemeietorul si Aparatorul Ierusalimului. Acum insa au vazut aceasta realitate cu ochii lor. „Am vazut acum că ceea ce ni s-a tot spus s-a adeverit: Dumnezeu este Cel care sustine de-a pururea cetatea Ierusalim” (Knox).

48:9-11 In consecinta oamenii isi inalta glasul cu recunostinta, preamarindu-L pe Dumnezeu. Ei au motive ample sa mediteze la bunalatea si indurarea Domnului, cand se suie la templu ca sa aduca jertfe de multumire. Si astfel ei oglindesc adevarul dupa care oriunde numele lui Dumnezeu este cunoscut pe pamant El este laudat ca Cel a carui dreapta este plina de biruinta neprihanita. Ei cheama Ierusalimu! sa celebreze aceast3 victorie iar celorlalte cetati din Iuda li se spune sa se bucure.

48:12-14 Acum, dupa ce primejdia a trecut, ei inconjoara cetatea in semn de tri-umf, Tndemn&ndu-se unii pe altii sa-i numere turnurile si sa constate ca nici unul nu lipseste. Sa priveasca intariturile, ramase intacte si sa cerceteze palatele, ce nu au suferit nici o stricaciune de pe urma dusmanului. Toate

acestea vor constitui o minunata istorisire pentru copiii si nepotii

lor, carora li se va spune cum Dumnezeu a pastrat cetatea neatinsa, in chip miraculos. La randul lor ei vor spune generatiei care va veni ca Dumnezeu care a Tntaptuii aceasta minune este **„Dumnezeul nostru in veci de veci. El va fi calauza noastra pana la moarte.”**

Cineva a propus urmatoarea redare a versetului 14:

Acesta este Dumnezeu nostru din vesnicie in vesnicie. El va fi calauza noastra pana la moarte, peste moarte si dincolo de moarte.

Psalmul 49: Cei rai si bogatiile lor

lata una din enigmele vietii: Cum se face ca cei rai par sa se bucure de atatea ori de bunastare, pe cand credinciosii sum adesea saraci si lipsiti de cele materiale. Dar lucrurile nu se opresc aici. Bogatiile in care isi pun increderea cei rai nu ie vor fi de nici un folos in ceasul incercarii lor supreme, deoarece nu vor putea sa-i scape de la moarte. Sunt bogatii de care se pot bucura doar o vreme, dupa moarte neputand sa-i salveze de la putreziciune. S/i, desigur, ei nu sunt în stare sa ia acesie bogatii cu ei in mormant, dupa cum nu se pot intoarce pentru a se bucura de ele. in ultima instanta, este o mare prostie sa te increzi in bani, mai degraba decat sa-ti pui Tncrederea în Domnul! Acesta e, *in* esenta, mesajul Psalmului 49.

49:1-4 Mesajul se adreseaza tuturor popoarelor si tuturor indivizilor, si celor mici, si celor mari, si celor bogati. si celor saraci. Este un mesaj de Tntelepiciune disti-lata, izvorand din inima plina de pricepere. Fiii lui Core Tsi Tndreapta atentia spre ceea ce pare a fi una din cele mai mari inega-litati ale vietii. Insa dupa ce afla raspunsul. Tl canta, în acompaniamentul de harpe.

49:5-9 In adevar, copiii lui Dumnezeu n-au nici un motiv sa se Tngrijoreze în acele zile Tntunecate cand asupritorii Ti urmaresc si prigonitorii urzesc tot felul de compio-turi Tmpotriva lor. Dușmanii lor se Tncred în aur si in puterea pe

care o confera acesta. Ei se lauda ca sunt bogati. Dar - si acesl DAR trebuie subliniat si scris cu majuscule

- toti banii lor sunt neputinciosi cand vine vorba sa-si salveze fratele de la moarte (KJV) sau sa se salveze pe ei Tnsisi. Rascumpararea vietii unui om este extrem de costisitoare. In zadar ar Tncerca cineva sa amane ziua mortii prin intermediul unor negocieri financiare. Nimeni nu detine puterea de a cumpara viata vesnica pe pamant sau de a scapa de mormant.

Dupa cum indică cele doua paranteze intre care e Tncadrat versetul 8, el are ca-racterul unei paranteze sau intercalari; o apozitie. Daca citim Tnsa versetele 7 si 9 in continuare, obtinem urmatorul text:

Nici unul dintre ei nu poate nicidecum sa rascumpere pe fratele sau, nici sa-I dea lui Dumnezeu pre^ul rascumpararii pentru el insusi..., ca sa traiasca pe vecie si sa nu vada Groapa.

49:10 Mai devreme sau mai tarziu chiar si Tnteleptii mor. Tot asa si bogatul si omul bogat dar nepriceput mor, lasandu-si averile altora. Observati ca nu se spune ca *omul mtelept* lasa bogatiile sale altora. Mai degraba, testamentul sau va suna în felul urmator:

Ca un om cu mintea intreaga, eu am dispus ca banii mei sa fie pusi în lucru pentru Domnul Tnca din timpul vietii mele.

49:11, 12 Este o ciudatenie a vietii ca oameni suficient de inteligenti pentru a-si cladi averi aici pe pamant nu par sa realizeze ca sunt muritori. Gandurile lor laun-trice le spun ca casele lor vor dainui pe veci, ca vor trai la nesfarsit aici pe pamant. și astfel ei boteaza mosii si strazi si orase cu numele lor. Dar adevarul inexorabil este ca omul, cu toata onoarea sa, trebuie sa piara. In privinta aceasta, el este asemenea dobitoacelor care pier, in alte privinte, desigur, omul este cu totul diferit de animale. De exemplu, desi trupul omului se duce în mormant, duhul si sufletul sau nu pier. Iar trupul sau va fi inviat din morti, fie pentru judecata vesnica, fie pentru binecu-vantarea vesnica. Omul are o existenta fara sfarsit, în contrast cu animalele. care nu

au existenta eterna.

49:13, 14 Aceasta este soarta celor

nepriceputi ce se Tncred în bogatiile lor, mai degraba decat în Dumnezeu; care tra-iesc ca si cand nu vor trebui sa moara Tntr-o zi. Dar moartea nu-i cruta si atunci rudele si prietenii lor Ti onoreaza spunand cat de Tntelepti au fost. Fiind destinati în final sa fie despartiti de trup, ei sunt ca niste oi duse inexorabil de p&storul mortii la mormant. **„Cei drepti vor stapani peste ei dimineata.”** - cu alte cuvinte, va interveni o rasturnare de situatie, cum a fost cu Lazar si bogatul la a carui poarta a fost asezat acesta pe pamant. Aduceti-va aminte ca Avraam i-a spus bogatului urmatoarele cuvinte:

fericirea sa, în contextul admi-

Fiule, adu-ti aminte ca în viata ta tu ai primit lucrurile bune iar Lazar pe cele rele; acum Tnsa el este mangaiat, iar tu esti chi-nuit (Luca 16:25).

.. Toata splendoarea bogatului s-a vestejit. El a ramas fara casa. Singurul loc pe care-l mai are este \$eolul. Ce contrast cu frumusetea de casa în care traia odi-nioarape pamant!

49:15 Avem aici una din putinele stra-fulgerari de lumina aruncate asupra Tnvierii în Vechiul Testament. In general, scriitorii VT prezinta imagini foarte putin revela-toare despre moarte si ceea ce se afla din-colo de mormant. Dar aici psalmistul da glas Tncrederii ca Dumnezeu Ti va ras-cumpara sufletul de sub puterea morman-tului, adica Dumnezeu Ti va izbavi sufletul din starea dezmembrata si-l va reuni cu trupul sau Tnviat. Cand psalmistul spune: **„caci El ma va primi,”** el foloseste acelasi cuvant pe care-l Tntalnim în textul ebraic în pasajele în care citim despre Enoh si Ilie ca au fost luati de Dumnezeu de pe pamant.

49:16-19 Asadar credinciosu] nu are nici un motiv sa se tulbure pentru faptul ca eel rau se Tmbogateste si casa lui este tot mai luxoasa. Pamantul acesta este singurul paradis de care va avea el parte! Cand va muri, nu va putea duce nici una din bogatiile sale dincolo de mormant, ci se va duce în groapa cu mana goala, lipsit de toata splendoarea de odinioara. Cata vreme este în viata, el crede ca nu va putea fi lipsit niciodata de

ratiei de care se bucura in randul oamenilor pentru felul in care a știut sa se chiverniseasca. Dar mai devreme sau mai tarziu el va muri, asemenea stramosilor sai, pasind alaturi de ei in indelunga noapte.

49:20 Pur si simplu nu exista nici o modalitate in care un om sa poata retine la nesfarsit bogatiile sale pamantesti si onoarea sa. Moartea este tot atat de inevitabila pentru el ca pentru dobitoacele care pier.

Desigur, cineva ar putea formula aici o obiectie, in sensul ca nu numai cei rai mor, ci si cei neprihaniti - ceea ce este adevarat. Noi vom muri cu totii, daca Tntre timp nu vine Domnul. Dar ideea pe care pe care o subliniaza psalmul acesta este ca cei rai lasa in urma lor toate bogatiile, pe cand cei neprihaniti intra in vesnicie cu o rasplata de valoare incalculabil de mare.

Inca o observatie cu care vom incheia comentariul asupra Psalmului 49: Adesea in Scriptura un om bogat este sinonim cu un om rau. Aceasta idee ar trebui sa ne puna pe ganduri. Desi Biblia nu spune ca e pacat sa fii bogat, ea condamna atitudinea celor care Tsi pun Tncrederea in bogatii, mai degraba decat in Dumnezeu) eel viu. Or, este greu sa ai bogatii si sa nu te increzi in ele! Biblia condamna iubirea banului, dupa cum condamna acumularea de bogatii prin mijloace de asuprire si necinste. Totodata Biblia condamna strangerea de bogatii, in cadrul unei atitudini de totala nepasare fata de o lume pierduta si suferinda in care traim.

Psalmul 50: Judecata lui Dumnezeu in cont inua desfasurare

Cadrul acestui psalm il constituie sala de judecata in care Dumnezeu insusi este Judecatorul iar Israel acuzatul. Martorii sunt cerul si pamantul.

Dar sa nu ne imaginam aceasta sala de judecata ca pe un proces obscur ce va fi avut loc in urma cu mult timp în istoria Israelului. Mai degraba, este vorba de o evaluare continua de catre Dumnezeu a sfintilor Sai din toata lumea.

Instanta a inceput deliberarile (50:1-6)

50:1 Mai intai // *auzim* pe Judecator chemand tot poporul si toata tara⁶ Israelului - de la rasarit la apus- sa stea inaintea tribunalului Sau. Ceea ce-i confera autoritate glasului Judecatorului este faptul ca El este **Cei Maret, Dumnezeu Domnul**.

50:2, 3 in continuare Judecatorul este *vazut* parasind camera Sa de consiliu din Templul de pe Muntele **Sion**, sub forma unui nor slavit de stralucire si frumuseti neasemuita - ^echina. El nu va mai tacea cu privire la pacatul poporului Sau, ci se va cobori cum a facut odinioara pe Muntele Sinai, cu un jet de foe inaintea Sa si cu o mare furtuna de tunete si fulgere impreju-rul Sau. Dar de data aceasta El nu vine ca sa *prezinte* legea, ci ca sa-i *talmaceasca* sensul launtric, spiritual.

50:4, 5 Ocupand scaunul de judecata. El cheama cerurile si pamantul sa-si ocupe locul in boxa martorilor. Apoi poruncește aghiotantilor Sai sa-i aduca pe acuzati. Mai intSi ii va judeca pe sfintii natiunii Israel, pe care ii descrie drept cei care au incheiat un legamant cu El prin jertfa. (Asta se refera la legamantul legii incheiat pe Muntele Horeb si ratificat prin sangele jertfelor - Ex. 24:3-8.) Judecata credinciosilor Sai se gaseste în versetele 7-15. Ulterior El are o judecata aparte pentru cei rai (v. 16-19).

50:6 Cerurile sunt chemate sa tie mar-tore la neprihanirea judecatilor lui Dumnezeu. Faptul ca Dumnezeu Insusi este Judecatorul inseamna ca El este abso-lut impartial si ca verdictele Sale sunt intelepte si echitabile.

Pacatul ritualismului (50:7-15)

50:7 Dumnezeu Isi asuma acum rolul de procuror, aduc^nd marturie impotriva poporului Sau, Israel, in relatiile umane ar fi de neconceput ca un judecator sa serveasca si in calitate de judecator, si de procuror, dar in acest caz este intru totul adecvat, intruc^t Judecatorul este chiar

Dumnezeul eel Preainalt.

50:8 Dumnezeu precizeaza de
la inceput ca Israel nu a ramas
in urma in

privinta jertfelor pe care trebuia sa I le aduca Lui. Israelitii au fost credinciosi in privinta jertfelor pe care le-au adus lui Dumnezeu. Problema era insa alta: ei cre-deau ca aceste ritualuri fi eliberau complet de obligatiile lor fata de Iehova. Erau ca niste fete care se poarta fara considerate fata de mamele lor pe tot parcursul anului, pentru ca de ziua ei s-o cople?easca cu daruri. Sau ca fii care niciodata nu se obosesc sa le multumeasca tatalui lor pentru tot ce face pentru ei, doar de ziua lui d&ndu-i o cravata in dar.

Aşadar Iehova protesteaza ca deşi au umplut altarul Sau cu animale de jertfa, pe El Insusi L-au neglijat. Cat priveste detali-ile tehnice ale ofrandelor in sine, israelitii au fost cat se poate de corecti. Dar cand vine vorba de o relatie personals, calda cu Domnul fnsusi, ei aveau lacune serioase. F. B. Meyer scrie:

Psalmul acesta este o grava mustrare adusa fartarnicului care se multumeşte sa asculte doar In chestiunile de suprafata legate de casa lui Dumnezeu, pe cand in launtrul sau e lipsit de dragoste şi devotament.³⁷

50:9 De aceea Dumnezeu spune ca nu va lua nici un taur din casa lor, nici capre din stanele lor. El nu este supus ritu-alurilor, nu Se multumeste cu un sistem ceremonial. Când a instituit sistemul jertfelor, Dumnezeu nu a avut deloc in vedere situatia in care acjiunile exterioare sa serveasca de paravan indaratul carora sa se ascunda atitudini interioare gresite.

50:10-13 Daca ar sta putin sa se gan-deasca oamenii lui Dumnezeu si-ar da seama ca oricum Dumnezeu are in pose-siune toate creaturile din lume - toate ani-malele padurii... vitele de pe o mie de dealuri,... pasarile din vazduh si tot ce se misca pe c<impie. Atunci ei si-ar da numaidecttt seama ca Dumnezeu nu are nevoie de nici un lucru din partea oame-nilor. El nu sufera de foame iar daca ar suferi, nu ne-ar cere noua, mtrucat are o camaraplina de alimente! Tot asaEl nu se hraneşte si nu-i este de nici un folos sa aiba carnea taurilor si sangele caprelor. In aceasta privinta, Dumnezeu este mtru totul

suficient Sieşi Insusi.

50:14,15 Atunci ce doreşte Dumnezeu de la oamenii Sai? Trei lucruri:

Mulumire. Nici un dar nu poate Tnlocui un simplu gest de recunostinta. Prea de multe ori suntem ca familia care a luat de-a gala mama lor nobila, pentru ca dupa moartea ei sa ispaseasca pentru lipsa lor de recunos.tini:a ! mbracand-o intr-o rochie Dior de doua mii de dolari! *Juraminte Xmplinite.* „**implineste-ti juramintele facute Celui Preainalt**” - juraminte de dragoste, Tnchinare, slujire si devotiune.

Partasie in rugaciune. „**Cheama-Ma in ziua necazului si eu te voi izbavi iar tu Ma vei proslavi.**” Avem aici un minunat prilej de a patrunde in inima lui Dumnezeu. Lui fi face o placere deosebita sa-şi auda copiii rugandu-se si Isi gaseste desfStarea m a raspunde la rugaciunile lor. Lui ti este deosebit de placutl partasia intima si duioasa dintre El si poporul Sau.

Dar celui rau... (50:16-21)

50:16, 17 Reiese clar ca acum Judecatorul se adreseaza unui alt segment din cadrul natiunii; celor care se lauda ca sunt religiosi, dar ale caror vietii contrazic pe fatl adevarul. Dumnezeu le spune acestora ca nu au nici un drept sa citeze Scriptura cu pioşenie sau sa pretinda binecuv\$ntarile Legam^ntului Apoi le adreseaza o serie de mvinuiri.

Ei au urdt disciplina. Se pare ca s-au considerat mai presus de necesitatea de a fi corectati. In loc sa salute sau, eel putin, sa suporte critica constructiva. fatarnicii aces,tia se poarta cu vrajmasie si resenti-mente, atacandu-i pe toti cei care Tncearca sa le faca o critica constructiva - chiar daca este vorba de Domnul Insusi.

Ei au tratat Cuvdntul lui Dumnezeu cu dispret. In loc sa manifeste o adanca re-verenta fata de Scriptura, ei arunca Cu-vantul lui Dumnezeu Inapoia lor, ca pe un lucru nevrednic.

50:18 *Ei au refuzat sa umble pe calea separdrii.* FraterniZtind cu hotii si **adul-terii**, ei L-au nesocotit pe Dumnezeu si au

adus ocară Numelui Său.

50:19, 20 *Vorbirea lor a fost rea.* Gurile lor au împroscat **rautatea** fără nici o reținere. Ei au devenit experți mari la minciuna și înșelătorie. Chiar radele lor cele mai apropiate nu au fost scutite de barfele lor rautacioase.

50:21 Intrucat Dumnezeu nu i-a pedepsit imediat, ei au crezut că El e ca ei, că nu-I pasa, fără să-și dea seama că răbdarea Lui a avut rolul de a le da răgaz să se pocăiască. Dar acum Domnul sparge tăcerea, mustrându-i pentru învinuirile enumerate mai sus.

Avertisment și promisiune (50:22,23)

Psalmul se încheie cu un avertisment și o promisiune. Avertismentul se adresează celor care îl uita pe Dumnezeul Cel viu, trăind ca și când El nu ar avea importanță! Dacă aceștia nu se vor pocăi, Dumnezeu se va napusti asupra lor ca un leu, nimicindu-i cu desăvârșire. Dar cei care vin la El cu jertfe de mulțumire îl proslăvesc; toți cei care umblă pe cărarea aceasta a ascultării vor trăi minunată experiență a izbăvirii pe care le-o va aduce Dumnezeu în vremuri de primejdii.

Psalmul 51: Miresmele alese ale pocăintei

Alexandru Maclaren a spus odată: „Alchirnia dragostei divine poate extrage miresmele alese ale pocăintei și laudei din mlaștină a păcatului.” Gasim o ilustrație a acestui adevăr în Psalmul 51. După cum explică titlul, psalmul a fost scris de David după ce profetul Natan l-a demascat cu îndrăzneală pentru adulterul comis cu Batseba și pentru omorarea lui Urie. Simțindu-se pe deplin mustrat pentru păcatul comis și plin de caintă, David își varsă acest torent de pocăință izvorât dintr-o inimă zdrobită.

Am putea parafraza mărturisirea sa după cum urmează:

51:1 îndurare,... o, Dumnezeu! Cer îndurarea Ta! Eu merit să fiu pedepsit. Dar Tu ești un Dumnezeu al iubirii și îndurării și pe acest temei Te rog să nu mă tratezi după cum

merit. Îndurările Tale sunt super-abundente și din pricina aceasta eu

indraznesc sa Te rog sa \$tergi groaznicele mele incalcari ale legii Tale sfinte.

51:2 Spala-ma cu desavarsire de oricc departure de la linia Ta dreapta si cura-teste-ma de groaznicele cai în care nu am nimerit tinta.

51:3 O, Dumnezeu! meu, recunosc în public ca am calcat legeaTa. Pacatul meu a fost savarsit în public si tot în public trebuie sa fie si pocainta mea. Vinovatia pacatului meu m-a urmarit zi si noapte, pana cand am ajuns sa n-o mai pot suporta.

51:4 Acum vad limpede ca Tmpoti'iva Ta si numai a Ta am pacatuit. Dar imi dau seama ca" am pacatuit si Tmpotriva Batsebcî si Tmpotriva sotului ei credincios, Urie; Dumnezeu sa ma ierte pentru perfidia comisa de mine Tmpotriva acestui general viteaz. Dar Tmi dau seama ca tot pacatul meu a fost savarsit mai Tntai de toale Tmpotriva Ta. Legea Ta a fost calcata. Voia Ta a fost nesocotita. Numele Tau a fost necinstit. Prin urmare tree de partea Ta, luand pozitie Tmpotriva sinelui meu. Tu esti intru totul Tndreptatit sa emiti orice sentinta se cuvine si nimeni nu-T> va baga de vina pentru deciziile pe care le-ai luat.

51:5 Doamne, nu sunt bun de nimie. Am fost nascut in faradelege si, mergand chiar mai departe, pot spune ca am fost conceput în pacat. Prin asta nu se Tntelege Tnsa ca arunc ocară asupra mamei mele, dupa cum nu-mi acord circumstante atenuante pentru pacatul savarsit. Ceea ce vreau sa spun este ca nu doar comit pacate, ci sunt pacatos prin Tnsasi natura mea.

51:6 Dar Tu urasti pacatul si iubesti credinciosia în launtrul omului. Prin urmare, vin la Tine, rugandu-Te sa ma inveti Tntelepciunea, s-o imprimi adanc în inima mea.

51:7 Tu ai randuit ca la curatirea unui lepras sa se foloseasca isop si apa (Lev. 14:1-8). Iata, Doamne, acum eu ocup locul unui lepros moral.
Curateste-ma cu isop si vol fi curat; spala-ma si voi fi mai alb decat zapada.

51:8 Cand am pacatuit. a Tncetat cantarea de pe buzele mele. A trecut atata timp de cand am stiut ce Tnseamna ade-varata bucurie si veselie. Da-mi.

Doamne, prilejul de a cunoaste din nou muzica

aleasa a bucuriei. in starea mea decazuta, de alunecare in pacat, mi se parea ca Tu mi-ai zdrobit oasele, Tncât nu mai puteam dansa Tnaintea Ta de sfmtele sarbatori. Vindeca, Doamne, acum acele fracturi, pentru ca sa ma pot alatura din nou poporului Tau, laudSnd numele Tau la aceste sarbatori.

51:9 O, Dumnezeuul meu. Te rog fierbinte sa-Ti intorci fata sa nu mai priveasca pacatele mele In judecata si pedeapsa. Șterge orice ramașita a faradelegilor mele enorme. Ce intepaturi resimt ori de câte ori ma gandesc la ele!

51:10 Privind in urma, Imi dau seama ca necazurile mele au Nceput in mintea mea. Gandurile mele au fost poluate. Am ad&postit ganduri rele in mintea mea, care au zamislit apoi pacate. Dar acum Te rog creeaza in Mine o minte curata. Stiu ca daca izvorul este curat, si paraul care curge din el este curat. Da, Doamne, reinnoieste intreaga mea fiinta launtrica, pentru ca sa fiu statomic, veghind sS nu mai flu invadat din nou de pacat.

51:11 Nu ma parasi, Doamne, nici nu ma izgoni din prezenta Ta. Nu pot suporta gSndul ca as putea fi despartit de Tine sau ca Duhul Tau cei Sfant ar putea fi luat de la mine. In epoca in care traiesc, Tu iei intr-adevar Duhul Tau eel Sfant de la oamenii care umbla in neascultare de Tine. Asa ai procedalcu Saul (1 Sam. 16:14)-si ma ingrozesc la gandul consecintelor ce ar urma. Te rog, Doamne, cruta-ma; nu lasa sa mi se intample si mie una ca asta.

51:12 Cum am mai spus, mi-am pierdut cantarea. Nu sufletul, ci cantarea. Nu man-tuirea Ta, ci bucuria mantuirii Tale. Acum, dupa ce am venit la Tine cu pocaintS, mar-turisire si lepadare de pacat, ma rog ca „acele corzi ce sunt acum rupte sa vibreze din nou.” și nu ma rog doar ca Tu sa-mi redai bucuria mantuirii Tale, ci si sa ma sustii cu Duhul Tau generos. Cu alte cuvinte, vreau ca Duhul Tau sa ma faca sa doresc sa ascult de Tine si sa-Ti fm placut In toate lucrurile. Atunci voi fi mentinut pe cararile neprihanirii.

51:13 Un produs secundar al iertarii mele va fi faptul că voi marturisi cu staru-inta altor calcatori de lege, spunandu-le ca

Tu poti sa-i ierli și sa le redai pacea. Cand acestia vor auzi ce mi-ai facut Tu mie, Doamne, vor dori si ei sa se Intoarcii la Tine.

51:14 Apoi daca ma vei izbavi de vinovatia de a fi varsat sange, o, Dumnezeuul meu, Intreaga lume va auzi marturia mea despre felul cum m-ai izbavit. Vina pentru varsarea sangelui lui Urie ma apasa greu, Dumnezeuul mantuirii mele. Șterge cu buretele pacatul meu si Te voi laudape veci.

51:15 Buzele mele au ramas inclestare, în urma pacatului. Deschide-le, Doamne, iertandu-mi pacatul si gura mea se va consacra preamaririi numelui Tau, in cuvinte si in cantari.

51:16,17 Doamne, nu ma bizui pe ritu-aluri sau ceremonii de iertare. Stiu ca Tu nu esti un ritualist. Daca as crede ca Tu doresti jertfe animale, Ti le-as aduce. Dar arderile-de-tot nu incanta inima Ta. E ade-varat ca Tu ai instituit jertfele și ofrandele, dar ele nu au reprezentat niciodata idealul Tau final. Prin urmaie, acum vin la Tine cu o inima zdrobita - caci aceasta este jertfa pe care o ceri Tu. Tu nu dispretuiesti aceasta inima sfaramata si caita pe care Ti-o aduc.

51:18 și acum, Doamne, doresc sa ma rog pentru scumpii Tai copii, ca de altfel pentru mine Insumi. Fie ca Tu sa-Ti gasesti placerea în a-Ti revarsa peste ei bunatatea ta. Recladeste zidurile Ierusalimului. Negresit pacatele mele au ingreunat Inaintarea lucrarii Tale. Am adus ocara numelui Tau. Fie, Doamne, ca acum sa inainteze cauza Ta fara alte oprelisli!

51:19 Cand umblam cu totii In partasie cu Tine, marturisindu-ne pacatele si lasan-du-ne de ele, Tu Iti gasesti placerea in jertfele noastre de neprihanire. Acele ofrande care marturisesc completa noastra predare Tie sunt jertfele care Te incanta pe Tine. Vom aduce jertfa tauri pe altarul Tau - In semn de lauda adresata Dumnezeului care iarta pacatul si sterge faradelegea.

Psalmul 52: Demascarea tradatorului

Cadrul istoric al acestui psalm II gasiin la 1 Samuel 21, 22. **Edomitul** Doeg era

W. Grant:

slujbasul regelui Saul, ce raspundea de turmele sale. El a fost de fata cand David a fost hranit si a primit sabia lui Goliat din mana preotului Ahimelec. Imediat dupa aceea el s-a dus si l-a informat pe Saul despre acestea, fiind rasplatit pentru fapta lui cu permisiunea de a-l omorâ pe Ahimelec si pe alti optzeci si patru de preoti ai Domnului. Ulterior el a masacrat femeile si copiii de la Nob, distrugand satul si chiar animalele din el.

Caracterul lui Doeg este creionat în versetele 1-4 iar pierzarea sa în versetele 5-7. Iar în versetele 8 si 9 ne este prezentat caracterul lui David, în contrast cu cel al lui Doeg.

52:1-4 Prima întrebare pe care i-o adreseaza David este cum se face ca acest trădător s-a talk cu actele de neputa rau-tate pe care le-a comis, pentru faptul ca „toata ziua nu înceta sa plasmuiasca minciuni sfruntate împotriva slujitorului loial al lui Dumnezeu" (NEB). Acest prototip perfid al lui Anticrist avea o limba ascutita, cu care Ti facea ferfenita pe oameni, defaimându-i continuu. El avea o înclinatie puter-nica de a savarsi raul, mai degraba decât binele, de a minti, mai degraba decat a spune adevarul. Fiind întruchiparea înșela-ciunii, el avea o predilectie deosebita de a ruina vietile altora.

52:5 Atat justitia divina, cat si cea umana sunt întru totul de acord asupra sortii pe care i-o prezice psalmistul lui Doeg si omologilor sai din toate veacurile. Cel Preaînalt îl va smulge din cortul sau si-l va smulge din radacini, luându-l din lumea celor vii.

52:6,7 Oamenii tematori de Dumnezeu vor ajunge sa vada ziua aceea, vor fi izbiti de judecata profunda a lui Dumnezeu si vor afirma, uimiti de întorsura de situatie:

lata omul care nu lua ca tarie pe Dumnezeu, ci se incredea în multimea bogatiilor lui si se intarea în rautatea lui.

52:8,9 Caracterul psalmistului este însa total opus. El se compara cu un maslin verde în casa lui Dumnezeu - un tablou întruchipand prosperitatea si rodnicia. Maslinul este, dupa F.

...pomul în care rădăcina necurmat
acel unt-deleam care-L
Întruchipează pe Duhul lui
Dumnezeu, verde în prospețimea
vieții sale vesnice. El este în casa lui
Dumnezeu (În contrast cu) acel
„cort” din care este izgonit eel
rau,³⁸

omului, uneori aceasta fiind
cauza ateismului, alteori
efectul. Prin

În contrast cu Doeg, care nu a
vrut să-și găsească refugiul în
Dumnezeu, David este hărtăcit să
se Încreda în Îndurarea
Domnului pe veci de veci.

Un alt lucru pe care-l va face
pe veci este de a-I mulțumi
Domnului pentru ceea ce a făcut
- adică pentru că i-a pedepsit pe
cei răi, dar i-a răzbunat pe cei
drepti.

În fine, el va preamări numele
Domnului în prezența sfinților Săi
loiali, pentru că numele Său este
bun și tot ce este El e bun.

Psalmul 53: Nebunia ateismului

Principală diferență dintre
Psalmul 14 și 53 este faptul că
numele lui Dumnezeu se
schimbă din Iehova (sau Iahve)
în Elohîm.⁹ În Psalmul 14
nebunul neagă existența
Dumnezeului care respectă
legământul (Iehova, Domnul),
care este profund interesat în
bunăstarea poporului Său. Aici
nebunul neagă existența unui
Dumnezeu atotputernic și
suveran (Elo-hîm), care susține și
guvernează universul.

Dumnezeu poate fi tagaduit în
ambele sensuri: unii tagăduiesc
faptul că Creatorul ar fi interesat în
mod deosebit de o anumită rasă sau
grup de oameni; alții repudiază
însăși posibilitatea existenței unui
Dumnezeu (*Daily Notes of the
Scripture Union*).

53:1 Nebunul nu este
neapărat un înapoiat mintal sau
prost. El poate fi un înțelektual
strălucit în ce privește educația
vremii, dar e nebun în sensul că
nu dorește să confrunte dovezile
existente cu privire la persoana,
puterea și providența lui
Dumnezeu. Este ignorant cu
bună știință. Dorește să rămână
ignorant. „Termenul ebraic care
defineste acest tip de om indică
un refuz malitios de a recunoaște
adevarul.”

Ateismul este asocial cu
depravarea și degradarea

urmare, nu e de mirare ca cei care spun: „**Nu exista nici un Elohim" sunt corupti**, savarsind **faradelegi abominabile. Nu este nici unul** dintre ei care sa faca binele.

53:2 Aici se pare ca tema discutiei trece de la atei in particular la omenire m general. Pavel citeaza" fragmente din aceste ver-sete la Romani 3, pentru a demonstra tota-la depravare a intregii omeniri. \$i, desigur, invinuirea este intru totul justificata. Cand **Dumnezeu priveste din cer asupra** omenirii, El nu gaseste nici unul care, lasat de capul lui, sa posede nvfelepciunea de a se teme de Domnul. Daca nu ar fi slujba Duhului Sfsmt, nimeni nu L-ar cauta pe Dumnezeu.

53:3 Cu totii s-au tndepartat de Dumnezeul eel viu. Cu totii au devenit depravati. Nici unul nu face binele in sen-sul unui lucru care ar putea clstiga apro-barea Domnului.

53:4, 5 Din nou, se face o trecere la o anumitS categorie de pacatosi, adica la acei apostati care li persecuta pe oamenii lui Dumnezeu. Cum pot fi ei atSt de miopi? Ei sunt plini de cruzime si lipsiti de orice duh al rugaciunii. Pentru ei omorarea r&m&sitei credincioase este totuna cu consumul de paine. in plus, ei nu resimt niciodata nevoia de a-I vorbi lui Dumnezeu prin intermediul rugaciunii. Ei par total nepasa-tori fata de faptul ca intr-o zi vor fi cuprinsi de o teroare fara precedent. Dumnezeu va imprastia oasele celor care se razboiesc impotriva adeptilor loiali ai lui Dumnezeu.

53:6 In ultimul verset, David se roaga pentru venirea lui Mesia. El este Izba-vitorul care va veni din Sion (Ro. 11:26) si va salva tot Israelul credincios. in ziua aceea, Israel va fi restaurat, Iacov se va bucura iar Israel se va veseli.

toate veacurile, cand sufera in mana oame-nilor.

Psalmul 54:

Dumnezeu este ajutorul meu

Ca^id David fugea din calea lui Saul, zifitii au dezvaluit in doua randuri regelui locul unde se afla David (1 Sam. 23:19; 26:1). Aceste acte de tradare au format substratul psalmului de fata, o rugaciune potrivita pentru copiii lui Dumnezeu din

54:1 Strig^ind dupa ajutor, psalmistul cere sa aiba parte de mantuire prin numele lui Dumnezeu si prin razbunarea pe care o poate darui taria Sa. Numele Lui reprezinta natura sau caracterul Sau, iar taria Sa insemna atotputernicia Lui. Mantuire insemna aici o izbavire vremelnica de dusmani.

54:2, 3 Stringenta cu care pune psalmistul lucrurile, spiritul de urgenta se vad din rugaciunea sa staruitoare ca Dumnezeu sa asculte cuvintele rostite de el cu rasuflarea intrerupta.

Ce s-a intamplat de fapt a fost ca acesti straini au uneltit impotriva lui David, cu intentia de a-l trada. Oameni setosi de sange l urmau cu inversunare - apostati carora nu le pasa de Dumnezeu.

54:4, 5 Dumnezeu este raspunsul. Domnul este cu cei care sustin viata credinciosului. intr-o zi El va da dusmanilor poporului Sau drept rasplata nenorocirea si ruina.

Cunostinta despre ce va face Dumnezeu se transforma in rugaciunea: „Fa acest lucru, Doamne. Ca dovada a credinciosiei Tale, pune capat vietilor acestor oameni rasi.”

54:6 Numele salvator din versetul 1 va deveni atunci un nume caruia oamenii i se vor inchina. David va aduce d jertfa de buna voie Domnului si va cinsti numele Domnului cu multumiri - acest nume scump in care este consacrat tot ce este bun.

54:7 in ultimul verset al psalmului, David vorbeste ca si cand toate necazurile sale ar fi trecut de-acum si el ar fi asistat deja la pierzarea dusmanilor sai „Deja”, scrie Morgan, „desi poate ca tocmai in mijlocul primejdiilor, el canta cantarea izbavirii, ca si cand aceasta ar fi avut deja loc.”⁴⁰ Astfel credinta „daruieste substanta sperantelor noastre, asigurandu-ne de realitati pe care nu le vedem” (Ev. 11:1, NEB).

Psalmul 55: Arunca-ti povara

Ahitofel a fost unul din consilierii cei mai de incredere ai lui David, care Tnsa s-a situat ulterior in fruntea unei cete de oameni ce s-a alaturat fiului lui

David, Absalom, eel care a incercat sa-i fure tronul. fn psalmul acesta sesizam zbuciu-

mul profund din inima lui David in fata acestei Jntorsaturi cumplite de situatie. Putem percepe de asemenea in aceste ver-sete ceva din suvoiul de emotii care va fi cuprins sufletul Mantuitorului in contextul tradarii Sale de catre Iuda. Psalmul acesta prefigureaza rugăciunea ramasitei credincioase, care va suferi in urma conspiratiei lui Anticrist.

55:1, **2a** Desi este cuprins de o adanca intristare, sufletul nu e lipsit de varietate și originalitate când trebuie sa atraga atentia lui Dumnezeu. In latura pozitiva, gasim rugaciunea ca Domnul să-și piece urechea. In latura negativa, avem cuvintele: „**nu Te ascunde de cererea mea.**” Apoi avem rugamintea fierbinte a psalmistului sa i se acorde o audienta: „**Asculta-ma** si apelul adresat lui Dumnezeu sa actioneze: **si raspunde-mi!**”

55:2b-5 Apoi urmeaza o sfașietoare enumerare de mtristari si nevoi disperate.

Neastampar, manifestat prin vaicareli si plSngerii.
Distras de strigatele dusmanului.
Asuprit de cei rai.
tngropat de ei sub o povara de **necazuri**.
Expus la atacuri furibunde.
O inima zdrobita de intristare.
Ingrozit de napasta ce sta se abata.
Chinuit de un **tremur** involuntar.
Coplesit de **groaza**.

55: 6-8 Primul sau impuls este sa fuga departe de toate necazurile sale. Daca ar avea aripi, si-ar lua zborul spre alte zari, undeva mtr-un colt linistit al desertului. Nu ar mai pierde nici o clipa, ci ar incerca imediat sa scape de furtuna care vuieste in jurul lui.

55:9a Dar acum groaza lui face loc unei indignari aprinse. Este atat de revoltat de duplicitatea celor care uneltesc impotriva lui meat fi roaga pe Domnul sa distruga -fara sa precizeze daca e vorba de oameni sau de planurile acestora. De asemenea II roaga pe Dumnezeu sa despice limbile lor - o posibila aluzie la rugaciunea rostita de David cu acest prilej ca Domnul sa zadarnicească sfaturile lui Ahitofel, făcându-le să fie nechibzuite (2

Sam. 15:31).

55:9h-11 Privind cetatea Ierusalim, pe

care a cucerit-o si a ales-o. fiul lui lese o vede plina de violenta si sfada. Zi si noapte aceste doua rele se tin scai de zidurile sale. Cetatea pacii este acum o cetate a rautatii si a necazului. Ruina s-a cuibarit in ea. Asuprirea si fraudă nu mai parasesc piata cetatii, unde ar trebui să salasluiasca drep-tatea si egalitatea.

55:12-15 In centrul plSngerii lui David figureaza, desigur, cruda tradare la care a fost supus. Poate ca ar fi suportat-o mai usor, daca vinovatul ar fi fost un dusman declarat. Daca batjocurile si insultele ar tl provenit de la un adversar din afara, total opus lui David, atunci psalmistu! s-ar fi pu-tut departa de acesta. Dar tradatorul a lost u-nul din apropiatii sai, un prieten preaiubit, in care a avut tncredere - acesta este eel care i-ainfipt cutitul in spate. A fost unul cu care psalmistu! avusese m trecut o duice partlsie, pe cand umblau Tmpreuna in curtile cortului intSInirii. Perfidia acestui om si a adeptilor lui merita pedepsirea acestora cu o moarte naprasnica, cu trimiterea lor in Seol, „căci rautatea locuie^te in casele lor si în adSncul inimii lor" (Gelineau).

55:16-21 și totusi, in pofida emotiilor sale ravasite, David este asigurat ca va primi ajutor la rugaciunea sa. Suspinele si hohotele sale de plans ce se suie la Dumnezeu seara si dimineata, precum si la amia-za vor ajunge la urechea Mantuitorului. In pofida superioritatii numerice a celor ce i se opun, David va iesi din aceasta lupta cu pacea intacta. Da, Dumnezeu va auzi si-i va lovi, de pe tronul Sau etern. Aceasta este condamnarea celor in care nu se produce nici o schimbare - adica nici o pocainta - a celor care nu se tern de Dumnezeu. Aceasta e condamnarea tradatorului - prietenul a-propiat care a intins mana sa Ioveasca prie-tenii sai, si care a calcat legamantul priete-niei si loialitatii. Cuvintele sale i s-au parut mai alunecoase dec^t untdelemnul, dar au fost ni^te sabii scoase...

55:22 Culmea de aur a Psalmului 55 este atinsa in versetul 22:

**Domnului,
și El te va sprijini,
f1 nu va permite niciodata
Ca eel drept sa se clatine.**

Aninca-ti sarcina asupra

Psalmistul si-a dat seama ca cea mai buna cale de urmat in vremuri de restriste este sa nu fuga de necazuri, ci sa le arunce asupra Domnului. Dea Domnul sa Invajam si noi minunata lectie prezentata de Episcopul Home: „Cel care a purtat odata povara pacatelor si intristarilor noastre ne roaga ca acum noi sa-I permitem sa poarte povara ingrijorarilor noastre.”

55:23 Oameni dedati la ucideri si tradari au, de obicei, parte de o moarte na-prasnica și prematura. Ahitofel negresit se Inscribe In aceasta categorie (2 Sam. 17:14, 23); tot asa si Iuda (Mat. 27:5). Dar oamenii lui Dumnezeu se pot bizui pe Domnul ca-i va salva.

Psalmul 56: Dumnezeu este de partea meal

Amara a fost pilula pe care a trebuit s-o inghita David cand a fost nevoit sa se refugieze in tinutul Gat al filistenilor, fu-gind de proprii sai concetateni (1 Sam. 21:10-15; 27:4; 29:2-11). Dar n-a avut incotro, daca tinem seama de ostilitatea inversunata a Regelui Saul. Cel putin asa a simtit David. Psalmul 56 descrie cateva din valurile de frica si credinta care l-au napadit pe David în acea perioada.

56:1,2 David incepe printr-o rugaciune ca Domnul sa se indure de el si sa-i vina in ajutor, in contextul hartuirii neincetate din partea urmaritorilor sai. Observati cele trei genuri de teroare care l-impresurau in fiecare zi din partea oamenilor ostili:

...maasupreste (v. 2)
Vrajmasii mei... ma haituiesc (v. 2)
...Tmi rastalm&cesc cuvintele (v. 5)

Dusmanii sai il atacau cu aroganta, uneltind In permanenta tot felul de rele Impotriva sa, unindu-si fortele ca sa-l poata lovi mai tare, p&idind momentul potrivit când sa e napusteasca asupra lui, spionandu-l din umbra (v. 2, 5, 6). Se parea caeste un razboi inegal.

56:3 Dar credinta strSbate Intunericul cu declara^a plina de tncredere: „**Ori de cate ori ma**

tem, eu ma voi increde in Tine.” Acest „curaj vesel al unui fugar,” cum Il

numeste Dielitzch, se mtemeiază pe caracterul lui Dumnezeu și pe credinciosia lagăduinșelor Sale. El este mai puternic decât toți vrajmasii la un loc. Or, El a promis că ne va apăra de orice rău ce ni s-ar putea întâmpla. Nimic nu poate penetra perdeaua de protecție cu care ne înconjoară El, decât dacă îngăduie El. De aceea putem avea încredere în Dumnezeu fără teamă.

56:4-6 La îndrăzneata provocare: „Ce-mi poate face omul?” rațiunea ar putea răspunde: „V multe lucruri. Omul poate să te persecute, să te rănească, să te schilodească, să te impuste sau să te omoare.” Dar realitatea este că un copil al lui Dumnezeu este nemuritor până când nu și-a încheiat lucrarea. De asemenea, trebuie să înțelegem spiritul neînfricat al lui David. În lumina cuvintelor rostite de Mantuitorul:

Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar nu pot ucid sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Acela care poate să piardă și sufletul și trupul în iad (Mat. 10:28).

56:7 După ce a enumerat toate încercările dușmanilor săi de a-l răde de pe fața pământului, David îi cheamă pe Dumnezeu să-i traga la răspundere pentru viclenia lor, doborându-i în mânia Sa.

56:8 Găsim aici o descriere excelentă a grijii pline de tandrețe cu care se ocupă Domnul în chip personal de noi. El ține cont de ratacirile noastre sau de zăvcoli-rile noastre din timpul nopții, când ne întoarcem de pe o parte pe alta. Lui îi pasă atât de mult de detaliile din viața noastră, de lacrimile noastre de durere, decât le strange în burduful Său. Se pare că avem aici o aluzie la obiceiul străvechi al jeliților, prin care aceștia păstrează lacrimile. Într-o sticlă, care este plasată în mormantul prietenilor decedați, ca amintire a afecțiunii celor rămași în viață. În orice caz, Dumnezeu păstrează evidentă lacrimilor noastre în cartea Sa, după cum Isus ne învață că El numără până perii noștri de pe cap.

56:9 împreună cu David putem fi încrezători că

Dumnezeu va pune dușmanii noștri pe fugă, din pricina rugăciunilor noastre, că răspuns la ele. Iar dacă

Dumnezeu e de partea noastră, cine ar mai putea fi împotriva noastră (Rom. 8:31)?

În ultima instanță, doar o întrebare are importanță în viață; toate celelalte sunt secundare față de aceasta: „Este Dumnezeu în favoarea noastră?” David, *în cele din urmă*, a fost sigur că Dumnezeu era de partea lui. Or, omul care este sigur că de Dumnezeu a depășit frica (11) (*Daily Notes of the Scripture Union*),

56:10, 11 Refrenul versetului 4 se repeta în versetele 10 și 11 dar de data aceasta folosindu-se două nume ale lui Dumnezeu:

**În Dumnezeu [Elohim] (Voi lauda
cuvantul Sau),
în Domnul [IAHWH, Iehova]
(voi lauda
cuvantul Sau),
în Dumnezeu [Elohim] mi-am
pus
încrederea;
nu mă voi teme.
Ce-mi poate face omul?**

Psalmistul lauda promisiunea Celui Atotputernic, A Celui care-și respectă legământul, cu deplină asigurare că ne va purta de grijă, disprețuind capacitatea omului de a-i putea face vreun rău.

56:12, 13 Actuala asigurare ca Dumnezeu Ți va izbăvi în viitor Ți obligă pe David să-și împlinească juruințele pe care le-a făcut față de Domnul și să achite datorită de recunoștință pe care i-o datorează. Deși se afla încă pe teritoriul inamic, el se bucura de binecuvântarea mântuirii depline. Viața i-a fost salvată iar picioarele i-au fost pazite să nu alunece, ci să poată continua să umble în prezența lui Dumnezeu În lumina.

Psalmul 57: La umbra aripilor Sale

David se ascundea de Saul într-o peșteră, când a scris acest Psalm - fie în peștera Adulam, fie în cea de la Enghedi. El este confruntat cu două realități mereu prezente: pe de o parte îl are pe Dumnezeu. eel plin de îndurare, iar pe de altă parte îl are pe vrăjmasul inversunat. Psalmul alternează mereu între aceste două realități, dar creștinul în Dumnezeu este mai mare decât

teamă de vrăjmas, David înclinând în această direcție.

Dumnezeul Cel mereu prezent (57:1-3)

Psalmistul nu cere izbavire, ca ?i cand ar avea dreptul sa beneficieze de ea. Ci el cere sa aiba parte de ea, ca un gest de mila din partea lui Dumnezeu, ca o binecu-vantare nemeritata izvorand din bunatatea Lui. Absent fata de conditiile deprimante in care traia, David se socoteste adapostit la umbra aripilor lui Dumnezeu, ca un pui sub aripile uriei closti. El va ramane acolo pana cand vor fi trecut furtunile vietii. Din aceasta pozitie privilegiata de apropiere conştienta de Dumnezeu, el strigă catre Dumnezeul Cel Preainalt cu incredere ca nimeni si nimic nu poate sa-l impiedice pe Dumnezeu sa-şi aduca la indeplinire sco-purile in vietile copiilor Sai. Cand va sosi raspunsul din cer, acesta va aduce izbavire pentru inima care se crede in Dumnezeu şi dezonoare pentru cei ce-l hartuiesc pe cel drept. Va fi o demonstrare de neuitat a iubirii si statorniciei lui Dumnezeu.

Dusmanul cel mereu prezent (57:4)

Dusmanii sunt formidabili - ca niste lei salbatici, fioroşi care sfşsie si devoreaza tot ce le iese in cale. Aceşti fii ai oamenilor au dintii ca niste sulite şi sageti iar limbile ca niste sabii ascutite. Totuşi David se intinde ca sa se odihneasca in mijlocu! acestei primejdii - o demonstrare remarcabila de credinta.

Dumnezeul Cel mereu prezent (57:5)

In cadrul unui refren ce se repeta in ver-setul 11, David tanjeste de dor sa vada slava lui Dumnezeu manifestata in zdrobirea dusmanilor Sai si in razbunarea cauzei Sale. Nimic nu poate fi de folos, decat slava Sa, care este astrala si globala in dimensiunile sale.

Dusmanul cel mereu prezent (57:6)

Duşmanii au urzit planuri menite sa-l prinda pe fiul lui Iese. Sufletul sau a fost incovoiat de atata apasare. Numai ca ei au cazut in insasi groapa pe care i-au sapat-o .

Dumnezeul Cel mereu prezent

(57:7-11)

Nici nu e de mirare ca inima psalmistului este hotarata sa cante fara şovaire o melodie aleasa Domnului! Nici nu e de

mirare ca sufletul lui se inalta, ca-și strunește lira și harpa. Nici nu e de mirare ca este hotarat sa Tntampine zorile cu can-tari de lauda!

Dar nu va fi o celebrare privata sau pro-vinciala. El li va multumi Domnului Tntre popoare, cantand psalmi printre natiuni, pentru ca dragostea lui Dumnezeu este la fel de nemarginita ca cerurile iar adevarul Sau nelimitat ca norii.

F. B. Meyer observa ca dupa cum David „s-a ridicat deasupra mtristarii personale, avand in vedere slava lui Dumnezeu,” tot asa si noi trebuie sa ne subordonam propriile noastre intristari marunte dorintei nestavilite de a-L vedea pe El preamarit.

Psalmul 58: Judecatorii judecati

58:1, 2 Psalmul Tncepe cu un protest viguros Impotriva judecatoriilor sau drega-torilor nedrepti. Domnitorii puternici ai pamantului sunt adus. i la lumina reflectorului. Au fost-ei drepti in deciziile pe care le-au luat? Au facut ei dreptate oamenilor de rand? Raspunsul evident este: „Nu.” In inimile lor au nascocit tot felul de stram-batati. Apoi mainile lor au comis violenta pe care inima lor o planuise. "Vara s-a umplut de strambatate, de cazuri de pervertire ajustitiei.

58:3 Tema capata amploare, trecandu-se de la magistrati necinstiti la o categorie mai larga de oameni rai din care fac parte ei. Coruptia lor nu este de data recenta, ci se poate urmari tnca de la nastere. Fara-delegea si razvratirea lor sunt Tnsusiri cu care s-au nascut. De indata ce Tncep sa vor-beasca, spun numai minciuni.

58:4,5 Vorbirea lor este plina de defai-mare si rautate, ca veninul unui sarpe peri-culos. Urechile le sunt surde la glasul lui Dumnezeu, ca o cobra ce nu asculta de glasul Tmblanzitorului de ?erpi, indiferent cat de maiastra i-ar fi cantarea.

58:6,7 Dupa cum David s-a inspirat din natura pentru a descrie rautatea lor, tot asa acum el face apel la stiintele naturii, pentru a gasi metafore potrivite prin care sa-i Tnfiezeze. Sa fie sfaramati dintii acestor lei fiorosi, sa le fie smulsi coltii! Sa piara ca apele pe care le Tnghite numaidecat paman-

tul sau ca un parau care dispare misterios sub pamant!

Ebraica din versetul 7b este greu de descifrat. Ar putea Tnsemna: „Sa fie ca niste sageti cu varfurile taiate” - adica nemaiputand sa faca rau.

58:8 Apoi este invadata lumea melcilor. Ca melcul care se topeste umbland, fasand in urma dara sa de mucoasa, asa sa dispara acesti criminali dintre oameni! Nu are importanta daca melcii realmente dispar prin dara pe care o lasa. Este un amanunt tehnic. Nimeni nu obiecteaza cand spunem ca o casa „se evapora mistuita de foe.” Prin urmare, de ce am polemiza pe tema unei expresii figurate din Biblie?

Urmatoarea imprecatie este ca acesti rau-facatori ar putea muri inainte de vreme, ca un copil nascut mort care nu mai apuca sa vada soarele. „Ochii celor rai n-au fost niciodata deschisi,” spune Scroggie „iar posibilitatile lor nu s-au derulat niciodata; pacatosul este un abort, o promisiune ce ramasa neimplinita.”⁴¹

58:9 In fine, psalmistul cere ca ei sa fie maturati dintr-odata, ca niste maracini mis-tuiti de foe, imprastiiati de vartej Tnainte de a putea fi de vreun folos pentru a Tntretine focul de sub caldare. Maclaren spune:

Tabloul care pare sa. i se Tnfatiseze psalmistului cuprinde o ceatie de caliitori adunati în jurul focului de tabiira, pregatindu-si cina. Astfel ei aduna vreascuri si le aseaza sub ceaunul în care se fierbe mancarea cu care spera sa-si poto-leasca foamea. Dar Tnainte ca ceaunul sa se Tncalzeasca si ciorba sa dea în clocot, deodata tabara este cuprinsa de o rafala de vant, care maturji totul din cale, inclusiv focul si ccanul.⁴²

58:10 Aici textul ebraic este cat se poate de clar, sensul pasajului fund acela ca omul lui Dumnezeu se bucura cand cei rai sunt pedepsiti, ca el Tși va spala picioarele în sangele celor rai. Daca ni se pare ca avem de a face aici cu un ton vindicativ, justificarea o vom gasi, probabil, in afirmatia lui J. G. Bellett, conform careia desi noua nu ni se permite sa ne bucuram cand unii sunt judecati, in aceasta epoca a harului, totusi cre-dincioșii se vor bucura atunci cand Domnu! Isi va apara gloria divina prin **razbunare**. Sau sa notSm ce spune Morgan: „Este o

dovada de sentiment alism bolnav
cand cine-va manifesta
compasiune pentru asupritorii
corupti, in loc sa vada dreptatea
maniei lui Dumnezeu."⁴³

58:11 in procesul continuu de
judecare a celor rai, oamenii Tsi
dau seama ca cei drepti sunt
rasplatiti si ca Dumnezeu Ti
judeca pe oameni aici pe pamant,
in ciuda opiniilor contrare
sustinute de unii.

Psalmul 59: Dumnezeul care vine in intampinarea noastra

Aici **David** ia cu asalt tronul
lui Dumnezeu, cu rasuflarea
Tntretaiata, deoarece Saul a
trimis oameni sa Tncon-joare
casa, ca sa-l prinda in lat.

59:1-4 Rugaciunea lui David e
rostita ca un torent navalnic:
Scapa-ma... **ocroteste-ma...**
salveaza-ma. Eunlimbaj
vehement, abrupt, urgent.
Oamenii acestia rai sunt setosi
de sange, chiar de sangele lui.
Fara crutare, ei pandesc
momentul potrivit pentru a-l
ucide. Isi unesc fortele pentru a-
1 sterge de pe fata pamantului,
desi nu au nici un motiv sa faca
acest lucru, caci nu au fost
provocati de catre David.
Psalmistul nu s-a facut vinovat de
tradarea sau neloialitatea de
care a fost tinvinut de ei.
Pregatirile furi-bunde ale acestor
nemernici nu au fost provocate
de vreo greseala comisa de el. Si
astfel psalmistul se roaga ca
Dumnezeu sa ia seama si sa
vinain ajutorul sau.

59:5 Pentru o clipa, fiul lui
Iese (Isai) pare sa priveasca
dincolo de dusmanii sai imediati
catre toti vrajmasii Israelului,
rugandu-L pe Dumnezeu sa-i pe-
depseasca pe masura rautatii
lor. El I se adreseaza aici lui
Dumnezeu cu apelativul *lehova*,
Elohim Savaot, *Elohe Israel*, o
reiterare a numelor lui
Dumnezeu menita sa exprime tot
ce este Dumnezeu in fiinta Sa
esentiala, precum si relatia
speciala pe care o are cu **Israel**.

59:6, 7 Ca o haita de caini
fara stapan, ei se napustesc din
nou asupra psalmistu-lui, urland
si dSndu-i tarcoale. Vazduhul
rasuna de latratul lor necontenit,
de marai-tul lor fioros. In
mandria lor, se cred imuni si
imposibili de depistat.

59:8, 9 Dar Domnul Ti
cunoaste si rade de nebunia si
nepasarea lor. Este acelasi

Dumnezeu care privește cu detașare și dis-preț națiunile arogante de pe pământ. Acest Dumnezeu mareț este Taria Lui David, Cel al cărui ajutor îl solicită David. apărarea sa deplină.

59:10 Cineva ne-a oferit această inubli-abilă parafrază a versetului 10a: „**Dum-nezeul meu**, cu dragostea și Tndurarea Sa. **va veni sa ma Intampine** la fiecare colț/ Cc mângâiere pentru sufletele asaltate dc furtuna din toate veacurile! Stfans legată de această asigurare este cunoașterea faptului că **Dumnezeu** ne va pazi și ține în viață ca să **vedem** această înfrângere a **dușmanilor** noștri.

59:11-13 Rugăciunea din versetul M este unică, în felul ei. David II roagă pe Domnul să nu-l ucidă pe vrăjmas dintr-o dată, pentru că poporul lui Israel să nu trateze cu ușurătate gravitatea păcatului. Dacă pedeapsa va fi treptată, în oameni se va imprima mai lesne asprimea cu care tratează Dumnezeu păcatul. Este limpede însă din cele ce urmează că nimicirea finală face parte din catalogul groaznicelor judecate pe care le prescrie psalmistul pentru prigonitorii săi. El se roagă ca ei să fie Tmprăștiati de puterea Lui Dumnezeu și doborâți de Domnul care pazeste Israelul. El cere ca ei să fie prinși în timp ce-și etalează aroganța nepotolită și să fie trasi la răspundere pentru cuvintele lor pacatoase și rele. În fine, el se roagă ca ei să fie nimiciți cu desăvârșire pentru blestemele și minciunile rostite de ei. Abia atunci va cunoaște lumea, de la răsărit la apus, că Dumnezeu este într-adevăr interesat și preocupat de descendenții lui Iacov.

59:14, 15 Între timp, cainii cu glas de om revin în cetate, cautându-l cu Tnfrigurare pe psalmist, urlând și dând-i tarcoale, gata să-l sfășie, furioși la culme că nu li se Tmplineste planul.

59:16, 17 Cainii urlă în ajun, dar dimineața psalmistul cântă, preamărind puterea și Tndurarea Domnului, pentru că S-a dovedit un apărător și un adăpost în ziua nevoii sale celei mai acute. Pentru toți copiii lui Dumnezeu va răsări dimineața când

dușmanii lor vor dispărea iar ei vor cânta Tncontinuu despre puterea și dragostea Mantuitorului.

Psalmul 60: Nadejdea noastră este în Domnul

Potrivit subtitlului, mediul istoric din spatele acestui psalm îl constituie acel timp când David a luptat împotriva Mesopotamiei și Siriei lui Zoba, iar loabă a revenit și a ucis douăsprezece mii de edomiti în Valea Sarii. Se pare că intervenise un regres temporar în războiul cu Siria și Edomul (2 Sam. 8:3-14), care l-a determinat pe David să ia cu asalt portile raiului, cerând cu insistență să capete ajutor.

Schita psalmului este următoarea:

1. Infrangerea Israelului este de la Domnul, v. 1-4.
2. Nadejdea Israelului este în Domnul, v. 5.
3. Domnul promite că în cele din urmă Israel va birui, v. 6-8.
4. Israelul are nevoie de Domnul, v. 9-11.
5. Israel se încrede în Domnul, v. 12.

Infrangerea Israelului este de la Domnul (60:1-4)

60:1-3 Studiind rapoartele primite de pe câmpul de luptă, despre bilanțul victimelor pricinuite de forțele aliate ale Edomului și Siriei, David considera acest dezastru un indiciu al faptului că Domnului Să-a parasit poporul. Asta nu poate să însemne altceva decât că Dumnezeu a lepădat Israelul. În mânia Sa, El a sfaramat elementele de apărare ale națiunii, lăsând-o vulnerabilă atacurilor vrăjmasului. Oare nu a sosit acum timpul ca Domnul să se întoarcă spre Israel cu îndurare și să-i refacă forțele slabite?

Este ca și când țara ar fi fost devastată de un urias cutremur de pământ. Temeliile economice, politice și sociale ale națiunii au fost năruite. Zidurile societății, slabite de uriașele fisuri provocate, au început să se surpe. Drept care Domnul este rugat să repare spațiile și să readucă poporul la o stare de normalitate!

Populația a trecut printr-o încercare de foc. Vinul suferinței și înfrângerii i-a făcut pe oameni să se clatine ca niște betivi.

60:4 Versetul acesta este cam greu de descifrat în textul

original. Sensul lui ar putea fi, conform traducerii NKJV, că Domnul desface o flamură pentru toți

cei ce se tem de El, ca acest steag este flu-turat din pricina adevarului. Dar textul marginal al traducerii RV ne ofera un sens total diferit:

Tu ai daruit o flamura celor care se tem de tine, pentru ca ei sa fuga din calea arcului.

In acest caz, inseamna ca David s-ar plange cu sarcasm nedisimulat ca flamura pe care a ridicat-o Dumnezeu pentru Israel nu este cea a biruintei, ci a tnfrangerii, un steag semnificativ retragerea din calea fortelor inamicului.

Nadejdea Israelului este in Domnul (60:5)

Rugaciunea se inalta din cenusa umili-toarei inMngeri. Vorbind atat in numele s^u, cat si al poporului prin cuvintele: **preaiubitii Tai**, psalmistul 1| implora pe Domnul sa le dea izbavire, victorie si sa fie restabilita partasia cu Ei. „0, vina si izbaveste-!jTi prietenii, ajuta cu dreapta Ta si raspunde" (Gelineau).

Domnul promite ca In cele din urma Israel va birui, (60:6-8)

60:6, 7 Versetele 6-8 formeaza un ora-col divin in care glasul lui Dumnezeu, auzit in lacasul de Tnchinaciune, exprima Hotaratea Sa ca tara Israel sa fie reocupata in Tntregime iar napunile inamice sa fie cucerite.

Sihemul, Sucotul, Ghileadul, Mana-se, Efraimul si Iuda sunt, cu toate, teritorii evreiesti. El va face subdivizarea Si-hemului, situat pe malul de vest al Ior-danului, precum si a Vaii Sucot, situata pe malul de est al Iordanului. El va lua in stapanire teritoriul Ghilead (Galaad). de dincolo de Iordan, precum si cele doua teritorii ale lui Manase, situate de o parte si de alta a Iordanului.

Efraimul, situat in partea centrala a Israelului, este coiful Lui, tribul care se va situa in fruntea fortelor de aparare ale Israelului. Iar Iuda este sceptrul Sau; potrivit profetiei rostite de Iacov pe patul mortii (Gen. 49:10), in Iuda va fi sediul guvernului.

60:8 Apoi, indreptandu-Se spre trei din natiunile din jur, Domnul Isi afirma stapanirea peste ele. Moabul, situat pe malul de sud-est al Marii Moarte, va fi ligheanul in care Se va spala El. Peste Edom lși va arunca Tncaltamintea - aceas-ta msemnand ca poporul respectiv va fi Tnrobit, in expresie figurand si ideeade dis-pret. Filistia va striga de bucurie din prici-na judecatilor lui Dumnezeu.

se capata prin Domnul Isus

Israelul are nevoie de Domnul, (60:9-11) 60:9

Se pare ca a intervenit in acest punct o schimbare de vorbitor.⁴⁴ Nu putem concepe ca ar vorbi in continuare Domnul, deoarece El nu ar avea nevoie de nimeni sa-L duca la cetatea puternica. Asadar cre-dem ca acestea sunt cuvintele lui David, care tanjeste de dor dupa ziua în care capi-tala Edomului (numita când Bozra, cand Sela sau Petra) va cadea in mainile israelitilor. Desigur, prin aceasta cetate se are in vedere intreg Edomul. David doreste sa fie instrumentul pentru implinirea intentiei lui Dumnezeu de a-și arunca Tncaltamintea asupra Edomului.

60:10 Dar aceasta e o speranta desarta în clipa de fata, deoarece Dumnezeu § i-a ascuns fata de poporul Sau; i-a lepadat pe israeliti, nemaainsotind oștile Israelului, cum facea odinioara, asigurand biruinta.

60:11 Prin urmare, David fl roaga fierbinte pe Dumnezeu sa lupte iarasi in favoarea poporului Sau necajit. Ajutorul divin este indispensabil, pentru ca ajutorul omului nu e de nici un folos.

Israel se increde in Domnul, (60:12)

Psalmul acesta se incheie pe o nota de incredere. Dandu-i-se ajutorul lui Dumnezeu, armata Israelului este asigurata de o biruinta remarcabila. Dusmanii sai vor fi zdrobiti sub calcaiul Sau.

Aplicatia

Dusmanii credinciosului sunt lumea, firea veche si diavolul. El nu poseda in el Tnsusi puterea de a-i cucerii pe acesti formi-dabili inamici. Iar ajutorul oamenilor este insuficient, indiferent ci^t de bineintentio-nati ar fi acestia. Exista totuși biruinta si aceasta

Cristos. Cei care Tsi pun
Tncrederea în El, crezand ca vor
fi izbaviti, nu vor fi deza-magiti
cu nici un chip.

Psalmul 60 Tsi va avea
implinirea final a in zilele de pe
urma cand ramasita de evrei
hartuipi și descurajati va privi
spre Mesia, rugandu-L pe El sa-i
izbaveasca si sa le dea izbanda.
Atunci teritoriul Israelul va fi din
nou Tmpartit triburilor sale iar
dusmanii sai vor fiinfranti.

Psalmul 61: Stanca ce e mai inalta decat mine

David a avut o relatie
minunata cu Domnul. Pentru el
Dumnezeu a lost:

...o Realitate vie, stralucitoare,
Mai prezenta pentru ochiul ager til
credintei
Decat orice obiect ce se poate
vedea.
Mai scumpa, mai intima si mai
apropiaia
Decât cea mai apropiata relaie
umanii de pe
pamiint.

-Alitor necunoscitt

tn special in vremuri de
primejdie, cand situatia se parea
total deznadajduita, el a invatat
sa arunce povara asupra Domnul
ui ?i s-o laseacolo!

Il gasim pe psalmist din nou
inlr-una din acele situatii
aparent fara¹ iesire. Presiunea
Tmprejurarilor Ti smulge din
inima o rugaciune ce arareori a
fost intre-cuta in acuitatea si
maiastrea ei capacitate de a
articula ideile. Ea a devenit
limbajul din toate timpurile al
miilor de copii ai lui Dumnezeu,
cand au trecut prin prigoane,
dureri suflete?ti si suferinte.
exprimand ceea ce simteau, dar
nu gaseau cuvintele proprii prin
care sa exprime la fel de gvai-tor
aceste simtaminte.

61:1 In sala tronului
universului se aude
binecunoscutul glas al lui David:

**Asculta, Dumnezeule,
strigatul meu; ia aminte la
rugaciunea mea!**

Inima lui Dumnezeu este
Tncantata. Cre-dinta de copil a
slujitorului Sau ii asigura o
primire neintarziata in audienta
la Suveran.

61:2 De la capatul pamanrului voi

Psalmi

581

**striga catre Tine, cand inima
Imi va fi coplesita.**

un turn de tarie la care cei nepri-
haniti pot alerga, fund in
sigurantS (Pro.

Psalmistul nu se afla, textual, **la capatul pamantului**, dar literalmente este la capatul puterilor, simtindu-se departe de sigurantS și izb&vire, in extremitatea in care inceteaza viata și incepe moartea. Fizic si emotiv el este epuizat, dar stie ca tronul harului se afla l&nga el, ca e de ajuns sa rosteasca o rugaciune si va fi adus In fata sa. Prin urmare, se apropie cu incredere, pentru a primi indurare si a gasi har ca sa-i fie de ajutor în vremuri de restriste. „Distanta," a spus cineva, „nu are nici o importanta si nici o extremitate a vietii nu poate bara calea rugaciunii noastre catre El."

**Du-ma la stanca ce
e mai inalta decat
mine**

Un veritabil instinct spiritual Il invaja pe David ca are nevoie de o stanca pentru a fi ocrotit, ca stanca trebuie sa fie mai inalta decat el s, i ca are nevoie de calauzire divina pentru a ajunge la ea. Desigur, Dorrwiul este Stanca (2 Sam. 22:32); este o metafora folosita exclusiv in cazul Dom-nului in Biblie, nefiind intalnita niciodata cu aplicatie la om.⁴⁵ Stanca trebuie sa fie cineva care este mai mare decat omul, alt-minteri un om nu si-ar putea gasi niciodata adapost In ea. Asta ne conduce la Dumnezeuirea lui Cristos. (fn plus, trebuie mentionat si faptul ca stanga trebuie sa fie despicata, pentru ca cineva .sa se poata ascunde In ea de furia vrajmasului.) In fine, David recunoaste ca nu poseda intelepciunea sau taria de a-si calauzi sin-gur pasii, drept care Il roaga pe Domnul sa-l conduca la El insusi - la Stanca veacurilor.

**61:3 Caci Tu ai fost un
adapost pentru mine, un turn
tare hnpotriva vrajmasului.**

Aceste cuvinte confirma faptul ca Dumnezeu este Stanca. David demon-strase că El este un adapost in care te poti Incede si

18:10). Ceea ce a fost El va mai fi.

61:4 Voi locui in cortul Tau pe vecie; Ma voi increde in scutul aripilor Tale. Sela.

Rugaciuni ca aceasta nu se poate sa nu ajunga la tronul lui Dumnezeu! O afectiu-ne atat de mi\$,catoare si o incredere atat de curata si de simpla nu pot fi refuzate! Nici nu e de mirare ca Dumnezeu 1-a numit pe David un om dupa inima Sa (1 Sam. 13:14). Sintagma „**scutul aripilor Tale**” ar putea fi o aluzie la aripile heruvimilor care acopereau scaunul stropit cu sange al Indurarii.

61:5 Caci Tu, Dumnezeule, ai auzit juramintele mele; Tu mi-ai dat mos-tenirea celor ce se tern de Numele Tau.

Cuvantul **mostenire** se aplica in VT la tara Canaan (Ex. 6:8), la poporul Israel (Ps. 119:111), la copiii dintr-o familie (Ps. 127:3), la imunitate fata de relele ce ar putea veni (Is. 54:17) si in fine la taberna-col sau la templu (Ier. 12:7). Aici avem probabil de a face cu ultimul termen, intrucat in versetul anterior a fost mentionat cortul lui Dumnezeu si s-a facut aluzie la heruvimi. In vremea noastra probabil ca prin mo?tenirea celor care se teme de numele lui Dumnezeu am intelege viata vesnica (Col. 1:12).

61:6, 7 Tu vei prelungi viata regelui, iar anii sai vor strabate generatii dupa generatii. El ya ramane pe veci inaintea lui Dumnezeu. Fa ca indurarea si ade-varul sa-1 pazeasca!

Este interesant ca in aceste doua versete David trece de la persoana Intai la a treia. Interesant - intrucat deși el s-a referit negresit la el însuși și la legământul pe care 1-a încheiat Dumnezeu cu el (2 Sam. 7), cuvintele sale sunt mai nimerite pentru a fi aplicate la alt Rege.- Dacă aplicam cuvintele la David, ele nu pot fi înțelese decât cu sensul ca el cere viața îndelungată pentru el însuși și perpetuarea regatului său. Dar aplicate la Domnul Isus, ele sunt literalmente împlinite:

-Viata Lui a fost prelungit& la
nesfarsit, in
pofida persecutiilor la care a
fost supus
(Ev.1:16). -Anii Sai vor strabate
toate generatiile (Ev.
1:12). -El va fi intronat pe veci
de veci Traintea lui
Dumnezeu (Ev. 1:12). -
Dragostea statornica si
credinciosia vor
veghea asupra Lui, ca niste
garzi de corp
(Ps. 91:1-16).

Chiar in comentariul ebraic
stravechi din Targum se spune
ca aici este vorba de Mesia.

**61:8 Prin urmare, voi canta
lauda numelui Tau pe veci, ca
zi de zi sa-mi implinesc
juramintele.**

Si astfel psalmul care a
inceput m conditii extrem de
tulburi se fncheie intr-o deplina
seninatate. David a ajuns la
Stanca ce e mai maltS decat el,
drept care este atat de
recunoscator meat se hotaraste
sa cante laude Domnului
incontinuu, implinindu-si
juramintele de mchinare, iubire
si skrjire. El nu va fi ca cei care
fac jurarninte extra-vagante,
cand sunt la stramtoare, pentru
ca dupa aceea mdata sa uite de
ele cand criza a trecut. El nu va fi
ca unul care „zburdS in
rugaciune, dar schioapatS In
lauda."

Psalmul 61 a inspirat acest
minunat imn:

Uneori umbrele sunt adanci,
Aspra mai e cărarea spre tinta ce
ne sta in fata;
Iar necazurile si intristarile - ce ne
mai Tmpre-
soara,
Napustindu-se ca niste fuituni
asupra sufletului
nostru!

Refren:

La Stanca voi alerga m acele
moment,
La Stanca ce e mai inaltf decat
mine;
La Stanca sa alerg,
La Stanca ce e mai inalta decât
mine!

O, cat de lunga mi se poare
uneori ziua, Ce tare ma dor
picioarele! Dar, trudind pe

cărarea pr&fuita a \iejii, Ce
mare alinare simt la umbra
Stancii!

O, langa Stanca sa raman mereu,

Binecuvantari sau neazuri de-or
veni⁷ Pe povarnisul abrupt de-as
urea Sau !n valea umbrita de as
umbla!

- *Erastus Johnson*

Psalmul 62: Numai Dumnezeu!

Mesajul Psalmului 62 este ca
Dumnezeu este singurul refugiu.
Repetarea cuvântului **numai**
subliniază dreptu! Sau exclusiv
de a primi din partea noastră În-
crederea deplină și neclintită.

Printre multele cai minunate în
care este prezentat El aici se
numără și următoarele:

sursa mântuirii noastre (v. 1b, 2a,
6a, 7a) **stanca** noastră (v. 2c,
6c) **apararea** noastră (v. 2c, 6c)
temeiul **nadejdii** noastre (v. 5b)
slava noastră (v. 7a)
adapostul nostru (v. 7b, 8b)
sursa **puterii** noastre (v. 1 lb)
izvorul **Indurării** (v. 12a)

Oricine face din Dumnezeu
temeiul În-
crederii și țării sale are
următoarele
motive de încredere:
nu se va clătina mult (v. 2b)
va avea îndrăzneala de a-și
măsură vrăj-
mășii (v. 4) nu se va clătina
(v. 6b) va dori ca și alții să
cunoască bucuria de a
se încrede în **Dumnezeu** (v.
8)

Există alte cinci obiecte în care
oamenii se încred adesea, dar o
atare încredere va conduce
negresit la dezamăgiri. (1) Cei de
jos, adică oamenii de rând, sunt
tot atât de inconsistenti și de
trecători ca un abur (ca o
suflare). (2) Cei de sus, fie că sunt
dregători, fie oameni bogați,
sunt o iluzie, în sensul că doar
par să ofere ajutor și siguranță,
dar nu te poți baza pe ei. Pune
pe-bea sau elita pe cântar și vei
constata că sunt lipsiți de
greutate la cântărele probității.
(3) **Asuprirea** este o metodă ne-
chibzuită pe care ar încerca
cineva să se bazeze, mtrucât, cum
s-a exprimat cineva. „poarta
stigmatul blestemului lui Dum-
nezeu.” (4) **Jaful** ar p3rea o cale
rapidă de a pune mâna pe putere
și pe averi, dar castigurile
necinstite sunt sortite să intre
sub judecata lui Dumnezeu. (5)
Chiar

bogatiile castigate prin mijloace regelui este cinstite, prin harnicie, nu trebuie sa ocupe locul pe care trebuie sa-L acordam numai lui Dumnezeu in atasamentul si slujirea noastra. F. B. Meyer a scris: „De cate ori am cautat in zadar [ajutor.de](#) la oameni si de la bani - dar Dumnezeu niciodata nu a dat gres fața de noi!"

Pare verosimil ca Psalmul acesta a fost inspirat de razvratirea lui Absalom. Rebelii erau deciși sa-l zdrobeasca pe David, ca si cand acesta ar fi fost un zid ce sta sa se prabuseasca si ca un gard ce se surpa. Telul urmarit de ei era sa-l doboare de pe pozitia elevata pe care o ocupa, adică de pe tronul sau. Pe fața se prefaceau ca-i sunt supusi, dar in ascuns urzeau comploturi împotriva lui. Regele fugar isi indeamna supușii loiali sa nu-si paraseasca increderea in Domnul. Dusmanii sai se încredeau in oameni și in bani, dar in nici unul din aces-te elemente nu era mantuirea. Increderea psalmistului era numai in Domnul. De repetate ori Domnul il asigurase ca El este izvorul puterii si iubirii; ca puterea Lui vine m ajutorul celor credinciosi, ca sa-i izbaveasca si sa-i pedepseasca pe vrajmasii lor; ca dragostea Lui ii mangaie si-i binecuvanteaza pe ai Sai. El va avea grija ca, in justitia Sa, sa-i pedepseasca pe cei ce refuza harul Sau.

Comentariul lui John Donne pe tema acestui psalm este demn de retinut:

El e stanca si mantuirea mea;
apararea, adapos-
tul si slava mea. Daca e adapostul
mcu, ce dusman m-ar putea
urmari? Daca e apararea mea, ce
ispita m-ar putea rani? Daca e stanca
mea, ce furtuna m-ar putea lovi?
Daca e mantuirea mea, ce
meiancolie m-ar
putea intrista? Daca e slava mea,
ce calomnie m-ar putea de-
faima?

Psalmul 63: Mai de pret decM viata

Fiind detronat pentru o vreme, David strabate pustiul Iudeii, indreptându-se spre exilul autoimpus pe malul de rasarit al Iordanului (2 Sam. 15:23-28; 16:2; 17:16). Desi situatia politica a

deplorabila, vitalitatea lui spirituala e la o cota ridicata.

63:1 Ce minunat este sa-l auzim luan-du-L pe Dumnezeu pe cuvânt, facand din El Dumnezeul sau personal: „0, **Dumne-zeule, Tu esti Dumnezeul meu.**” Cuvin-tele in sine sunt cat se poate de simple, aproape puerile, dar sunt pline de miez duhovnicesc. **Dumnezeul meu** - exprima o relatie intima, personal! **Dumnezeul meu** - o comoara nepieritoare, cand toate celelalte s-au dus. **Dumnezeul meu** - un izvor nesecat de resurse in orice criza.

Devotamentul psalmistului fata de Dumnezeu e de natura sa ne faca sa ne smerim, mai ales cand ne amintim cat de reci și retrasi suntem uneori. El L-a cautat pe Domnul **devreme - devreme în** viata sa si **devreme** in fiecare zi. și L-a cautat cu o feroare ce nu admitea refuz. Sufletul sau era insetat dupa Dumnezeu - ceea ce inseamna ca intreaga sa fiinta dorea partasia cu Cel Etern. Dorul sau era atat de intens ca setea unui drumet ce strabate un tinut arid. Apropo, cred ca aceasta de-scriere se potrivește de minune cu modul in care se prezinta lumea: un pustiu arid.

63:2 El rememoreaza clipele cand se inchina in lacasul de inchinaciune de la Ierusalim, cand contempla plin de incantare si extaz slava Domnului, cand II vedea pe Dumnezeu in toata puterea si slava Sa. Acum sufletul sau nu se poate multumi cu nimic mai prejos decat cu o noua desco-perire a Domnului in splendoarea si taria Sa. Unii au definit-o drept o viziune beatifica - aceasta vedenie a lui Dumnezeu în slava Sa divina. Indiferent cum s-ar numi, este o experienta de neasemuit, fata de care orice alta slava paleste.

Fii tu viziunea mea, O Domnul inimii mele!

Nimic sa-mi fie toate celelalte pe langa ceea ce

esti Tu:

Tu ești gandul meu eel mai ales, zi si noapte -

Fie ca sunt treaz, fie ca dorm,

prezenta Ta ma

lumineaza.

—*Imn iriandez din secolul al optulea Tradus de Mary E. Byrne Versificat (in engleza) de Eleanor H. Hill*

neverosimil

care era pustiul Iudeii se ridica una din rap-sodiile cele mai miscatoare de adoratie.

neprihaniti (v. 1-6). Evenimentul principal se petrece intre Dumnezeu si cei rai (v. 7-10).

**Fiindca bunatatea Ta
pretuieste mai mult decat
viata, buzele mele Te vor
lauda. Te voi binecuvanta dar
toata viata mea si in Numele
Tau imi voi ridica mainile.**

Bunatatea Domnului este mai buna decat orice lucru pe care ni 1-ar putea oferi viata. Buzele umane sunt folosite in mod mai util cand El lauda pe El. Toata viata nu este prea lunga pentru a o petrece binecuvantandu-L pe El. Mainile noastre sunt seza de incredere cand sunt ridicate catre El, spre slava Lui, cu rugaciune.

65:5-8 Nici un banchet nu se poate compara cu aceasta sacra" comuniune. Sufletele noastre sunt hranite cu cele mai alese bucate, iar buzele noastre raspund cu un potop de multumiri, in timp ce noi ras-cumparam ceasurile de nesomn din timpul noptii meditand la slavitul nostru Domn. De ce ajutor ne-a dat El noua - cine va putea masura vreodata tot ce a facut El pentru noi? Adapostiti la umbra aripilor Sale, ne putem inalta glasul in cantece de slava la adresa Lui. Apoi, ramanand strans lipiti de El, mereu constienti ca avem nevoie de El, El ne pazeste de pericolele vazute si nevazute, imputernicindu-ne sa mergem inainte spre tinta premiului divin.

63:9, 10 Ati spus cumva „dusmani”? „O, da, am dusmani, oameni hotarati sa anihileze. Dar ei sunt sortiti pierzarii. Ei vor muri de moarte neprasnica si vor suferi oara de a nu fi ingropati cum se cuvine.

63:11 Dar Eu voi continua sa ma bucur in **Dumnezeu**. De fapt, **toti cei care li jura credinta** vor avea parte la bucurie deplina, in schimb cei obisnuiti cu minciuna vor fi reduci la tacere."

Psalmul 64: Arcuri si sagefi

In Psalmul 64 avem doua concursuri de tragere la tinta cu arcul. Evenimentul care a precedat aceasta scena este confruntarea dintre cei rai si cei

64:1-6 Prima batalie pare sa tie total disproportionata - inegala! Neprihanitului **David** i se opune o multime de ticalosi. El nu are sageti, dar tolbele lor sunt pline. El aretnsa arma secreta a rugaciunii pe care o foloseste din plin pentru a obtine sprijinul Prietenului sau nevazut. Mai Tntai, el Tsi ridica glasul catre Dumnezeu sa lie pazit de frica si ocrotit de cursele celor rai. intinse pe furis. Apoi li prezinta lui Dumnezeu un raport cu informatii confi-dentiale despre dusman. Ei tsi ascut limba ca sabia si arunca vorbele lor pline de venin, ocarii lor lovind ca niste saseti. Atacurile lor se abat pe neasleptate, ei napustindu-se din ascunzisurile lor tainice fani sa se teama de vreun contra-atac. Sunt neinduplecati in hotararea lor de a-i dis-truge pe cei nevinovati. In complotul lor de a-1 prinde pe psalmist in cursa, tsi ima-gineaza ca nu vor fi dati in vileag. „Ei si-au urzit planurii strasnic, fiecare lucrând cu o inima vicleana, fiecare plin de pertidie" (v. 6, Moffatt).

64:7 Toate par a fi fost de partca talha-rilor pana in acest punct. Dar cei neprihaniti se tin strans de fagaduinta: „Domnul Se va lupta pentru voi; dar voi stati liniştiti" (Ex. 14:14). „J^upta nu este a voastra, ci a lui Dumnezeu" (2 Cro. 20:15).

64:8 şi astfel, in cea de-a doua intrece-re, tl vedem pe Dumnezeu incordSndu-Si arcu si lansSnd s&geata Lui impotriva lor. \$i, desigur, EI nu greseste, lovitura Sa mergSnd la tinta. Iar ei cad la pamant rapu^i. Dumnezeu face ca vorbele rostite de ei s& se intoarca impotriva lor, toti spec-tatorii fugind care incotro, ingroziti.

64:9, 10 In consecinta, poporul este cuprins de groazS si uimire. Vestea se rSspfîndeşte cu iuteala fulgerului, oamenii dandu-si seama că neprihanirea a triumfat. Desigur, asta ii face pe cei neprihaniti sa se bucure şi sa se increada in Iehova. Toti cei care iubesc neprihanirea vor jubila.

Psalmul 65: Cantarea recoltei din Mileniu

Deşi Psalmul 65 este interpretat de obi-cei ca un cantec clasic al „caminului

recoltei," nu exista nici un dubiu ca inter-pretarea sa primordiala are de a face cu a

Doua Venire a Domnului.

65:1 De-a lungul tuturor veacurilor de instrainare a Israelului fata de Dumnezeu, **Sion** a-fost sterp în privinta laudei pe care ar fi trebuit sa I-o aduca lui Dumnezeu. Dar cand poporul stravechi al lui Dumnezeu va fi readus la partasia cu El, Sionul va rasuna iarasi de lauda si inchinaciune, Tntr-o atmosfera plina de veneratie. tacere, adorare si inchinare. Lui li vor fi in sfarsit **implinite juramintele**. Asta ar putea insemna propriul Sau juramant, conform caruia orice genunchi se va pleca in fata Sa (Is. 45:23), sau ar putea fi o referire la juramantul lui Mesia din Psalmul 22:22; „In mijlocul adunarii Te voi lauda." Sau ar putea Tnsemna juramantul de iubire, inchinare si slujire pe care-l va face rama-sita persecutata in Marea Stramtorare.

65:2 Daca m versetul 1 accentul a cazut pe Israel, tema este mai cuprinzatoare în versetul 2, fiind vorba de omenirea Tntreaga. Dumnezeu este cunoscut prin nobilul si maretul apelativ: „**Tu, Cel care auzi ruga-ciunea.**" Natiunile convertite se vor alipi de El prin rugaciune rostita cu credinta.

65:3 Este important sa observam schimbarea de vorbitori ce intervine aici. In prima propozitie, Mesia face o trecere in revista a lucrarii Sale ispasitoare de la Golgota, cand a fost zdrobit sub povara de pacat. Dar ramasita credincioasa de evrei recunoaste numaidecat ca nu a fost vorba de pacatele Sale, ci de „**faradelegile noastre.**" Si astfel acesti evrei spun: „31 a fost ranit pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru faradelegile noastre. Pedeapsa care ne da pacea era peste El, si prin vanataile Sale suntem noi vindecati" (Is. 53:5). Si de indata ce-si vor marturisi israelitii vina, vor primi asigurarea ca faradelegile le sunt ier-tate.

65:4 Din nou realizam ca prima parte a versetului vorbeste despre Mesia Isus, pe cand a doua parte este limbajul Israelului rascumparat. Binecuvantatul Fiu al lui Dumnezeu este Cel pe care L-a ales Dumnezeu, cum citim la Isaia 42:1: „...Alesul Meu in care

sufletul Meu isi gaseste toata placerea." De asemenea El este Cel pe care Dumnezeu L-a facut sa Se apropie de El - un preot pe veci, dupa ran-

duiala lui Melhisedec. El va locui in cor-turile Domnului, in locul de apropiere specials de El.

Apoi ramasita Tsi exprima increderea si multumirea deplina fata de bunatatea casei lui Dumnezeu, adica templul Sau. Aceasta referire la templu ii face pe unii sa se indoiasca de faptul ca David ar fi autorul psalmului de fata, intrucat templul a fost construit abia dupa moartea lui David. Dar dificultatea dispare cand ne dam seama ca termenul *templu* a fost uneori aplicat cu referire la coitul intalnirii (tabernacol) inainte de a fi fost construit templul lui Solomon (I Sam. 1:9; 3:3; 2 Sam. 22:7).

65:5-7 In continuare tot ramasita are cuvantul. Ca raspuns la rugaciunea sa, Domnul, in dreptatea Sa, ii pedepseste pe dusmanii lor cu judecati groaznice. Astfel El Se descopera pe Sine ca Dumnezeul mantuirii lor si increderea oamenilor de pe tot pamantul si de pe marile indcpartale. Ce Dumnezeu mare este El! Incins cu atotputernicia Sa, El a pus temeliile ferme ale muntilor, asezandu-i pe fiecare la locul sau, printr-un act al puterii Lui supreme. Pentru El e o nimica toata sa potoleasca marile involburate, sa linisteasca furia va-lurilor (pe Marea Galileii, de pilda). Sau -de ce nu? - sa supprime furia Neamurilor.

65:8 Nici nu e de mirare ca necredinciosii din tarile cele mai indepartate se lem de semnele si minunile pe care le aduce Dumnezeu peste noi!

65:9 Desi versetele 9-13 descriu ciclul anual complet al recoltei, de la vremea semanatului pana la seceris, ele se aplica in special la Mileniu, cand blestemul va fi indepartat iar recoltele supra-abundente vor fi la ordinea zilei.

Primavara este ca un timp de cercetare din partea lui Dumnezeu. El trimite ploile torentiale din r^ul Sau ceresc - norii ce acopera bolta cereasca. Apoi cand terenul a fost pregatit, El daruieste samanta de semanat.

65:10 In timpul sezonului cand se coc roadele, brazda e irigata, ploaia Tnmoaie bulgarii de pamant, pastrand solul moale. Curand recoltele se fac, in cantitati imbelsugate.

65:11-13 Dumnezeu incununeaza

ciciul coacerii roadelor cu bunatatea Sa. Oriunde au trecut picioarele Sale se fac roade imbelsugate (Knox). Pasunile dau recolte imbelsugate pentru vite. Dealurile sunt acoperite cu verdeata imbelsugata, de parca ar tresari de bucurie. Pasunile sunt imbracate cu straie din lana, de parca ar fi acoperite de o turma uriasa de oi. Graul cu spicul plin se leagana armonios pe tot cuprinsul vail. Se pare ca intreaga natura sarbatoreste sosirea epocii lui Mesia.

pe Dumnezeul lor, a carui stapanire nu va lua nicicand sfarsit si ai carui ochi

Psalmul 66: Veniti, Vedeti si

Auziti! 66:1-4 In primele

patru versete, psalmistul cheama intreg pamiantul sa se uneasca in a-I canta laude lui Dumnezeu,

in ceea ce se cuvine a fi o cantare plina de bucurie, care sa preamareasca slavitul Sau nume. Lauda trebuie sa vie glorioasa, deoarece si Subiectul este glorios. Ne sunt date chiar cuvintele cantarii de inchinaciune universale, pe care le-am putea parafraza in felul urmator;

Doamne, realizările Tale sunt extraordinare. Puterea Ta este atât de devastatoare încât dușmanii Tai tremura înaintea Ta. în sfârșit, întregul pământ se înclină înaintea Ta, închinându-se în fața Ta. Toți oamenii de pretutindeni lauda Numele Tau în cântare.

Cântarea aceasta va fi, negresit, cea îndragită de mufti când va începe împărăția de o mie de ani.

66:5-7 Frecvența cu care revin termenii *noastră* și *not* în versetele 5-12 ne face să credem că acestea ar fi sentimentele evanghelice ale ramasitei de evrei din zilele de pe urmă, când ei vor chema națiunile să ia aminte la cutremurătoarele lucrări pe care le-a săvârșit Dumnezeu pentru Israel. Două desfasurări uimitoare ale țării Sale se remarcă în special: Când a croit El un drum uscat prin Marea Rosie și când, patruzeci de ani mai târziu, israelitii au ajuns la Râuul Iordan, pe care l-au traversat tot pe uscat. Ce strigate de bucurie s-au nălțat din piepturile isra-elitilor cu acel prilej! Oamenii L-au prea-mărit

vegheaza asupra natiunilor. Ar fi o mare prostie ca cineva sa se razvraceasca Tmpotriva unui asa Dumnezeu!

66:8-12 Neamurile trebuie de asemenea sa-L binecuvanteze pe Dumnezeu pentru felul miraculos in care i-a pazit pe israeliti. Intr-o succesiune rapida de imagini figu-rate, Israel este infatisat ca:

fiind rafinat ca argintul cand este supus la

caldura intensa de catre topitor (v. 10). fiind intemnitat ca si cand ar fi intr-un iat

(v. 11a). fiind supus la munca fortata (v. 11 b). fiind calcat in picioare de oameni ticalosi

(v. 12a). fiind expus la pericole groaznice, ca si

cand ar trece prin foe si prin apa (v. 12b).

Si totu^i, Dumnezeu nu i-a lasat sa i'ic infrSnti. Mai degraba, El i-a dus la o implinire bogata - o referire la prosperi-tatea supra-abundenta a Israelului in tim-pul Mileniului. Dupa cum se exprima Williams:

In pofida eforturilor necurmate ale Satanei si ale omului de a-l distruge pe Israel cu desa-vsr?ire, cele douasprezece triburi ale sale se vor Tnfatisa pe Muntele Sion eSnd sc vor arata zorii Mileniului, demonstrand astfel adev;"irul din versetul noui. Ei vor marturisi ca pedepsele la care au fost supusi (v. 10-12) au izvorat din dragoste si s-au aplicat cu intelepciune.⁴⁶

66:13-15 In versetele 13-20, pronumele **eu** ?i **meu** indica-faptul ca nu mai audiem cantarea corului, ci un soio. Mai muHi comentatori cu multa raspundere cred ca vorbitorul este Domnu! Isus, Regele Israelului si maretul Mare Preot. El vine la Dumnezeu cu jertfele de ardere-de-tot ale unei vietii total consacrate voii Tatalui Sau. El implineste juramintele laudei pe care le fagaduse cand rusese in stramtorare. Aceasta ar putea fi o referire la propriile Sale suferinte pe cruce, sau la suferintele pe care le-a resimtit pentru ai Sai, caci „In toate necazurile lor, El a fost intrisiat" (Is. 63:9).

Cand citim aici despre arderile-de-tot. despre jertfele de berbeci si o otranda de

tauri si capre, nu trebuie sa le lu5m nea-pSrat in sens literal, ci mai degraba In core-latie cu propria experienta a psalmistului. Asociindu-Se cu poporul Sau, Mesia foloseste aceste imagini in mod figurat, preinchipuind Tnchinarea spirituals pe care El si ramasita de evrei credinciosi o vor aduce. Dar asta nu neaga faptul ca un sis-tem de jertfe, modificat fata¹ de eel initial, ar putea fi reintrodus in imparatia de o mie de ani.

66:16-19 In versetul 5, invitatie a fost: „Veniti si vedeti.” Aid in versetul 16 este „**Veniti si auziti.**” Lucrarile lui **Dumnezeu** in istorie se poi vedea, dar lucrarile Sale in legatura cu sufletul se pot auzi. Mesia Ti invito pe toti oamenii tematori de Dumnezeu sa auda marturia Sa privitoare la rugaciunea ascultata. El strigase catre El, cu cereri si multumiri. Sintagma se refera la zilele cand. fiind in trup, El „aducea cereri si rugaciuni Celui care putea sa-L salveze de la moarte, cu strigate puternice si cu lacrimi*” (Ev. 5:7, JND). Daca ar fi privit faradelegea in inima Lui, Domnul nu L-ar fi ascultat. Dar El a fost fara pacat si astfel a fost ascultat, „din pri-cina pioseniei Sale” (Ev. 5:7, JND).

66:20 si astfel psalmul se incheie cu aceasta explozie de lauda:

**Binecuvantat sa fie
Dumnezeu, Care nu mi-a
lepadat rugaciunea Si n-a
indepartat bunatatea Sa de la
mine!**

Psalmul 67: Cheniarea misionara a lui Israel

Cand Dumnezeu a chemat natiunea Israel, El a randuit ca ea sa aiba un caracter misionar, urmand sa fie deopotriva martora si marturie in sine pentru popoarele din jur, a doua adevaruri impor-tante:

1. Adevarul despre monoteism - ca exista un singur Dumnezeu (Ex. 20:2, 3; Deut. 6:4; Is. 43:10-12).
2. Adevarul ca un popor care traieste in as-cultare, sub guvernarea directa a lui

Iehova, va fi fericit si prosper (Lev.

26:3-12; Deut. 33:26-29; 1 Cro. 17:20; Ier. 33:9).

Dumnezeu nu a randuit ca Israel sa fie *ter-minalul* binecuvantarii Sale, ci *canalul* prin care sa se reverse aceasta catre alte popoare. Exista numeroase indicii in Ve-chiul Testament potrivit carora mantuirea lui Dumnezeu a fost destinata atfit Nea-murilor, cat si evreilor si ca Israel, ca imparatie de preoti, trebui'a sa Tndepli-neasca rolul de mediator mtre Dumnezeu si popoarele pamantului.

Din nefericire, Israel a esuat în acest aspect al misiunii sale. Cazand în idolatrie, Israel a tagaduit tnsesi adevarurile pe care a fost chemat sa le proclame.

Dar planurile lui Dumnezeu nu sunt infrante cu una cu doua. Dimpotriva, ele raman în picioare si se Tmplinesc. In timpul Marii Stramtorari, o ramasita de evrei credinciosi va vesti evanghelia Tmparatiei Tntregii lunii (Mat. 24:14). Iar în timpul Tmparatiei care va urma, Israel va fi canalul prin care se va revarsa binecuvantarea catre Neamuri (Is. 61:6; Zah. 8:23).

67:1, 2 Psalmul acesta anticipeaza acel timp, în care vom auzi evreii credinciosi rugandu-se ca Dumnezeu sa-i binecuvan-teze, pentru ca ei sa poata fi mijioacele prin care sa fie evanghelizate natiunile. Cand citim cuvintele: „**ca sa se cunoasca pe pamant calea Ta,**” trebuie sa ne aducem aminte ca Cristos este calea (Ioan 14:6). Numai prin El pot natiunile si persoanele individuale sa aiba parte de mantuirea lui Dumnezeu.

67:3,4 in cadrul unei izbucniri extraor-dinare de entuziasm, Israel se roaga apoi ca marile suvoaie de lauda sa se Tnalte catre Dumnezeu din partea Neamurilor, ca **natiunile** sa se bucure de un timp de mare sarbatoare, bucur^ndu-se si beneficiind de domnia dreapta a lui Cristos, de grija si pastorirea Sa.

67:5 Dupa cum Israel tanjeste de dor sa-L vada pe Dumnezeu laudat de toate popoarele lumii, dupa cum ne aminteste F. B. Meyer, tot asa si „noi dorim cununi pentru fruntea lui Cristos.”

67:6, 7 Ultimele doua versete prezinta Mileniul ca si cand ar fi Tnceput deja. Re-

coltele au fost stranse, hambarele și silo-zurile fiind pline. Aceasta dovada a binecuvantării revarsate de Dumnezeu peste Israel va constitui o puternică marturie pentru națiunile. Carturarul evreu Franz Delitzsch rezuma astfel acest eveniment: „Căci aceasta este calea lui Dumnezeu, că tot binele pe care îl manifesta El către Israel să fie spre bunăstarea omenirii.”⁴⁷

Dumnezeu (v. 28-35).
În cadrul sau mesianic,
Psalmul acesta

Psalmul 68: Dumnezeul nostru merge înaintea noastră!

Aceasta este o procesiune solemnă a națiunii Israel, în cadrul căreia chivotul legământului se deplasează de la Muntele Sinai la Muntele Sion, simbolizând marșul lui Dumnezeu spre victoria finală. În mintea evreilor chivotul reprezintă, pe bună dreptate, prezența lui Dumnezeu. Ori de câte ori înainta chivotul înainta ? i Dumnezeu.

În general se crede că această cântare a fost compusă pentru a celebra un anumit incident din istoria chivotului - revenirea pe Muntele Sion după capturarea umili-toare de către filistenii, urmata de șederea chivotului în casa lui Obed-Edom (2 Sam. 6:2-18).

Vom putea patrunde mai adânc în spiri-tul acestui imn de mărș, dacă vom realiza că este împărțit în următoarele șapte secțiuni:

1. Imnul introductiv, în care I se aduce
slava și lauda lui Dumnezeu
(v. 1-6).
2. Chivotul parșese Muntele
Sinai, străbatând pustiul (v. 7,
8).
3. Intrarea în pământul
Canaan și cucerirea
acestuia (v. 9-14).
4. Capturarea Ierusalimului
de către David (v. 15-18).
5. Cântarea de laudă adresată lui
Dumnezeu pentru biruința
daruită evreilor în cucerirea
iebusitilor (v. 19-23).
6. Procesiunea în cadrul căreia
chivotul este dus în lăcașul de
Închinăciune de la Ierusalim
(v. 24-27).
7. Multimea entuziasmata care
antici-pează victoria finală a lui

infățișează întruparea lui Cristos,
Bătălia câștigată de El la
Calvar, înălțarea Sa la cer și a
Doamnei Sa Venire.

Imnul introductiv (68:1-6)

68:1-3 Primul verset ne arată
ca deplasările chivotului
constituie tema principală.
Cuvintele acestea sunt aproape
identice cu cele folosite de
Moise când a pornit chivotul de
la Muntele Sinai (Nu. 10:35).
Imaginea deplasării chivotului
sacru simbolizează intervenția
lui Dumnezeu. Pentru **vrajmasii**
Sai aceasta înseamnă o mare
nenorocire - împrăștierea lor.
Pentru cei neprihăniți - o mare
bucurie. Dușmanii Sai fug care
încotro, cuprinși de panică. Se
risipesc ca fumul și se topesc ca
ceara, prăbușindu-se. Dar pentru
cei dreți acesta e un timp de
înzăbădă, când ei sunt răzbunați și
îndreptățiți, copleșiți de
bucurie.

68:4-6 Este timpul să-I aducă
lui Dumnezeu laude și să
pregătească pentru Domnul o
cale în pustiu (MT, vezi textul
marginal NKJV, cf. Is. 40:3;
62:10). **Numele Sau** este **IAH**,
Iehova care își respectă
legământul; El este vrednic de
lauda pe veci. Deși este
nemărginit de înălțat, totuși este
întim apropiat de cei năpăstuiți
și lipsiți de prieteni. Ca
Dumnezeu al oricărui hai', El
este **tatal orfanilor,**
apărătorul văduvelor. El asig-
ură căldura și partașia unui
camin fericit celor singuratici,
precum și celor care au fost pe
nedrept aruncați în temniță. El îi
conduce la prosperitate cu
strigate de bucurie.

Nu tot așa stau lucrurile cu
cei răzvrătiți. Aceștia sunt
alungați în pustiu de solant.

Prin urmăre, aceste versete
introductive reliefează tema din
Battle Hymn of the Republic:
"Our God is marching on,"
(Imnul de bătălie al republicii:
Dumnezeul nostru merge
înaintea noastră") - con-trastând
rezultatele marșului Sau pentru
cei dreți cu rezultatele acestui
marș, fata de rebeli.

Deși acest lucru nu transpare
din versiunea engleză, cele
șapte nume ale lui Dumnezeu
sunt întretesute în însăși fibra
acestui Psalm: *Elohim* (v. 1), *Iah*
(v. 4),

Iehova (v. 10), *El Sadai* (v. 14),
Iah Elohim (v. 18), *Adonai* (v. 19)
si *Iehova Adonai* (v. 20).

a Tmprastiat pe **regi de parca
ningea in Zalmon.**

**Chivotul parascăte
Muntele Sinai, strabatand
pustinl (68:7, 8)**

Ce tnaltator a fost momentul
cand israelitii au strans tabara la
Muntele Sinai si au pornit fn
calatoria lor spre Tara Promisa,
cu chivotul in fata! Insasi natura
parea sa fie partasa la acest
eveniment plin de Tntesuri.
Pamantul s-a cutremurat si
cerurile au slobozit ploaia lor,
Muntele Sinai cutremurandu-se
în fata acestei pri-velisti
Tnaltatoare.

**Intrarea in pamantul
Canaan și cucerirea
acestuia (68:9-14)**

68:9, 10 Cftnd ajungem la
versetul 9, Israel este deja in
Canaan, în contextul în care
Dumnezeu a produs schimbari
în clima tarii, pentru ca poporul
sa aiba **ploaie** din belsug - în
contrast cu situatia pe care o
lasasera israelitii în Egipt, unde
recoltele depindeau de irigatie și,
desigur, în contrast cu pustiul
prin care a trecut Israel în drum
spre Canaan. Acum acest
pam&nt a prins din nou viata, fiind
bogat în vegetatie - un teren
manos. Israelitii au ajuns, în
sfar?it, acasa, fiind Tngriji^i de
Domnul.

68:11-13 Naratiunea
abordeaza in acest punct tema
cuceririi Canaanului. Domnul
spune un cuvânt, adica le
porunceste sa" marsaluiasca
Tmportiva inamicului. Si în
cuvantul Sau este implicata
asigurarea biruintei. In
continuare o multime mare de
femei⁴⁸ raspandeste acasa vestea:
„tupa-ratii ostirilor fug, fug!”
In cuvinte ce ne amintesc de
Cantarea Deborei (Jud. 5), ve-
dem cum aceste femei impart
prada de razboi, desi ele nu au
parSsit staulele de acasa.
tmbr5candu-se cu hainele
frumoase, Tmpodobindu-se cu
bijuteriile aduse de pe campul de
batalie, ele se aseamana cu **ari-
pile porumbitei acoperite de
argint**, asu-pra carora, cand
razele soaretui cad sub un
anumit unghi, produc efectul
asemanator **aurului straveziu.**

68:14 Inamicul a suferit o
TnMngere cumplita. Dumnezeu i-

Capturarea Ierusalimului de catre David (68:15-18)

68:15, 16 Ierusalim continua sa fie stapanit de paganii iebusiti. Primul lucru pe care l-a facut David dupa ce a fost uns rege peste Tntreg Israelul a fost sa declan-seze un atac Tmpotriva acestei cetati. Apa-ratorii ei manifestau o aroganta fata de orice posibilitate de cucerire, socotind cetatea lor atSt de formidabila Tncat ar fi putut sa fie aparata chiar de orbi si schiopi. Dar David si vitejii lui au capturat forta-reata, numind-o *Cetatea lui David* (2 Sam. 5:1-9).

Asta ne spune psalmistul în aceste ver-sete. Momentul dezvaluirii Ierusalimului ca cetatea aleasa a lui Dumnezeu este ur-marit de piscurile acoperite de nea ale Muntelui Hermon, situat în nordul tinutului **Basan**, care priveste cu jind Muntele Sion. Hermon este denumirea data falnicu-lui masiv din tinutul de nord, caracterizat prin prezenta multor piscuri semete. dar pe care Dumnezeu l-a trecut în umbra, prefe-rand Muntele Sion, ca locuinta pennanen-ta a Sa - de unde și gelozia Hennonului.

68:17 David rememoreaza capturarea Ierusalimului din mana iebusitilor. Dar nu se iluzioneaza ca victoria i s-ar fi cuvenit, sau ca datorita meritelor sale ar fi castigat batalia. Nu In strategiile sale sau în vitejia ostasilor sai a constat victoria, ci a depins Tntru totul de nenumaratele care ale lui Dumnezeu care au luat cu asalt cetatea. Marșul lui Dumnezeu, care Tncepuse la Sinai, a atins acum gloriosul final de la Sion.

68:18 Amintindu-si cum ostasii lui au atacat meterezele Ierusalimului, David prive?te dincolo de carne si sange, vazand cum Dumnezeu Se suie pe muntele Tnalt, luand prizonieri ?i prada pentru cei ce erau odinioar& rebeli, pentru ca El sa locuiasca în mijlocul acestor oameni ca Domn si M^ntuitor al lor.

Pavel aplica versetul 18 la Inaltarea lui Cristos la cer (Ef. 4:8-10). Cand'Cristos S-a suit la cer de pe pamSnt, **El a luat robia captiva**, adica a triumfat biruitor peste vrajmasii Sai, dand daruri oamenilor. Darurile primite de El *printre* oameni ca

rasplata pentru lucrarea Sa ispravita de la cruce (Ps. 68:18) El le-a daruit, la randu-I,

oamenilor, pentru infiintarea si dez-voltarea bisericii Sale (Ef. 4:8).

**Cantarea de lauda
adresata lui Dumnezeu
pentru biruinta daruita
evreilor in cucerirea
iebusitilor (68:19-23)**

68:19,20 Amintirile legate de cucerirea Sionului starnesc o spontana izbucnire de lauda la adresa lui Dumnezeu. Cantarea || Tnfatiseaza pe Dumnezeu în postura de Izbavitor si Nimicitor. Ca Izbavitor, El „ne poarta poverile, asigurandu-ne izbanda” (Knox). El este **Dumnezeu! mantuirii noastre**, Cel care poate sa ne scape **de la moarte**.

68:21-23 Ca Nimicitor, El Isi va drobi dușmanii, pe acei rebeli ale caror plete simbolizeazS nelegiuirea lor. Acestora El le-a promis ca-i va urmari in pustietatile **Basanului** si pe mari, pentru ca Israel sa se poata spala cu sangele lor iar cainii Israelului sa se Tnfrupte din starvurile lor.

Versetul 22 nu se refera la strangerea Israelului, ci la vanarea dusmanilor sai.

**Procesiunea in cadrul careia
chivotul este dus in lacasul de
inchinaciune de la Ierusalim
(68:24-27)**

La scurt timp dupa ce David a capturat Ierusalimul, a luat masuri pentru ducerea chivotului în cortul ce fusese ridicat pentru a-1 adaposti (2 Sam. 6:12-19). **Procesiunea** care a Tnsotit acest eveniment este descrisa aici. in timp ce chivotul se indreapta spre **lacasul cel sfant**, psalmistui spune, in realitate: „Uite-l ca vine!”.⁴⁹ Corul intoneaza o cantare, orchestra da glas imnurilor sale iar tinerele canta din tamburine. Ascultati cuvintele cantarii:

**Binecuvantati pe Dumnezeu
in adunari, pe Domnul, din
fantana Israelului!**

Triburile sunt reprezentate aici, de la cele din sud - **micul Benjamin** si **Iuda** - la cele din nord - **Zabulon** si **Neftali**.

**Multimea entuziasmata care
antici-peaza victoria finala a
lui Dumnezeu
(68:28-35)**

Chivotul patrunde astfel in
lacașul cel
sfant, m timp ce afara oamenii
rotesc o

rugaciune finala (v. 28-31),
urmata' de o cantare In care tot
pamantul este Tndemnat s3-L
laude pe Domnul (v. 32-35).

68:28, 29 în rugaciune mai
Tnlai Dumnezeu este chemat sa
faca apel la taria Sa, sa-Si
dovedeasca puterea în folosul
poporului Sau, sa aduca la bun
sfarsit ceea ce a Inceput pentru
ei. Rugaciunea aceasta Tsi va gasi
raspunsul final în Mileniu cand
templul va constitui gloria
Ierusalimului iar **regii vor**
aduce daruri de aur și tamaie
(Is. 60:6) MSretului Rege.

68:30 Este greu de deslu?it
sensul ver-setului 30 în
originalul ebraic, dar ideea care
pare sa se desprinda din el este
ca oamenii il cheama pe
Dumnezeu sa mustre fiarele
salbatice si turma de tauri.
Fiarele care traiesc în mijlocul
trestiilor, probabil crocodilii și
hipopotamii, Ti Tntruchipeaza pe
liderii Egiptului. Taurii Ti
reprezinta pe ceilalti dregatori,
care „stapanesc peste turma
pasnica de natiuni" (Knox).

Propozitia: **„pana cand toti
se vor supune cu arginti"** ar
putea Tnsemna: „pSn& cand
acele natiuni se vor pleca Tna-
intea Ta, aducând tribut de
argint" sau „Tnfrangand acele
natiuni care au benefi-ciat de pe
urma tributului de argint."
Textul permite ambele sensuri.
Si, în acelasi ton, rugaciunea
continua:

**„Im-prastie
popoarele care-si gasesc de-
lectarea in razboi!"** Aceste
cereri Tsi vor primi raspunsul
definitiv la a Doua Venirea a lui
Cristos, clnd agresorii si
instigatorii la razboi vor fi
nimiciti.

68:31 In ziua aceea, emisari
din Egipt vor aduce tribut iar
Etiopia Tsi va Tntinde ma^nile,
implor^nd s,i adorandu-L pe
Regele intregului pamant.

68:32-35 Ultimele versete ale
psalmului cheama Imparatiile
pamantului sa-L recu-noasca pe
Dumnezeul Israelului ca pe Unul
care este demn sa I se aduca
omagiu si lauda. Cuvintele
transmit o pronuntata per-ceptie
a extraordinarei grandori si
maretii a lui Dumnezeu - Cel
Transcendent, care **calarește pe**
cerurile cele vesnice. El este
Dumnezeul revelatiei, al carui
glas puternic rasuna puternic.
El, Cel Atotputernic, care-și

arata taria în folosul Israelului, a
cărui putere este dincolo de nori.

!nfricoșător în locurile Sale
sfinte. El Se

coboara totusi pentru a da tarie si putere poporului Sau.

Doar un lucru mai ramane de spus: **Binecuvantat sa fie Dumnezeu!**

Psalmul 69: Salveaza-ma, Doamne!

Suferintele și moartea binecuvantatului noastră Rascumparator au constituit pentru El o cufundare în oceanul maniei lui Dumnezeu. El insusi a comparat, de altfel, patimile care se apropiau cu un botez:

Am un botez cu care trebuie sa fiu botezat si cat de mult doresc sa se Tmplineasca! (Luca 12:50).

Iar în Psalmul 42:7 II auzim strigand:

Un adanc cheama un alt adanc la vuietul
caderii apelor Tale; Toate
talazurile si valurile Tale au trecut
peste mine.

In cumplita Sa moarte, El a sondat adan-cimile judecatii lui Dumnezeu fmpotriva pacatului nostra.

69:1-3 Aici în Psalmul 69 avem privi-legiul de a auzi eel mai profund zbucium al sufletului Sau, cand El Se cufunda în moarte. **Apele au patrons pana la gatul** Sau, fiind gata-gata sa-L copleseasca. El nu mai are nici un sprijin sub picioare, decat **noroiul adanc**. Acum **suvoaiele** au trecut peste capul Sau. Apele sunt adanci - mai adanci decat au fost sau vor fi vreodata pentru cei rascumparati. Intr-un sens real, Dumnezeu a adunat toate **apele** la un loc -la Caivar - iar Fiul iubirii Sale Tndura acel ocean de judecata, pentru a achita plata pentru pacatele noastre.

Deasupra pustietatii naucitoare de apa rasuna strigatul Sau fierbinte: „**Scapa-ma, Dumnezeule!**” Se pare ca El striga de o vesnicie Tntreaga. Gatul i-a ragusit si I s-a uscat. E epuizat de atata strigat. Ochii umflati I s-au Tnchis, dupa ce a scrutat fara incetare orizontul, în speranta unui semn de ajutor de la Dumnezeu. Dar in zadar, ca nu e nici un ajutor prin apropiere.

69:4 Gloata Tnfierbantata roieste în jural cracii, cuprinsa de furie oarba, Tn-versunata la culme. Ce scena! Creatorul si Sustinatorul universului atarna pe o cruce

de criminal! Dar adevaratii criminali. ucigasii Sai, s-au strans în fata Sa. Cine sunt ei? Sunt barbati si femei care-I datore-aza Tnsasi suflarea vietii lor. Si totusi, ei II urasc fara temei, fiind decisi sa-L nimi-ceasca. Il Tmproasca cu minciuni.

De ce? Ce a fiicut Domnul meu?
Cum se explica aceasta furie, cumplitul lor venin? El, care le-a redat schiopilor umblarea si orbilor vederea. O, sfinte rani!
și totusi ei nu se multumesc cu tot ce I-au prici-nuit deja, napustindu-se furiosi Tmpotriva Sa . —*Samuel Grossman*

In continuare pe buzele Mantuitorului rasuna cuvintele: „Ceea ce n-am furat **trebuie sa dau inapoi**.” Prin pacatul omului, Dumnezeu a fost jefuit de slujire, Tnchi-nare, ascultare si slava iar omul insusi a fost jefuit de viata, de pace, de bucurie si partasie cu Dumnezeu. Intr-un sens foarte real, Cristos a venit sa dea Tnapoi ceea ce nu furase.

El S-a dezbracat de slava Sa, Invaluindu-și Dumnezeirea în vesmant de lut In care maiastra-I iubire și-a etalat-o, Red^lnd ceea ce nu luase niciodata.

-Autor necunoscut

In aceasta privinta El ne aminteste despre jertfa penti'u pacat de la Levitic 5. Trasatura principals a acestei jertfe consta în restituirea pentru orice pierdere pe care o provocase ofertantui, la care se adauga o cincime. Ca jertfa noastra pentru pacat, Domnul Isus nu numai ca a dat Tnapoi ce se furase prin pacatul omului, ci a adaugat în plus. Caci Dumnezeu a primit mai multa slava prin lucrarea ispravita a lui Cristos de la cruce decat daca pacatul n-ar fi patruns niciodata în lume. Prin pacat El a *pierdut creaturi*; prin bar El a *castigatfii*. Iar noi o ducem mai bine în Cristos decat am fi dus-o în Adam, chiar daca el n-ar fi cazut.

In El fiii lui Adam se pot fali
Cu mai multc binecuvantari decat cele pierdute de tatal lor.

69:5 Trebuie sa Tntelegem ca versetu! 5

se refera la **pacatele noastre** pe care Isus de bunavoie și le-a asumat. El nu S-a făcut vinovat de nici o nepricepere, de nici o greseala, și totuși „El a luat pacatele și durerile noastre, Însusindu-și-le.” Ce dovada minunată de har ca El să Se identifice atât de mult cu noi, meat să numească pacatele noastre drept pacatele Sale!

69:6 Apoi mintea Sa sfântă este umbră de teamă ca unii credincioși serioși se vor poticni de faptul că s-ar putea ca Dumnezeu să nu răspundă la rugăciunile Sale. El Se roagă ca acest lucru să nu se întâmple - că nici unul din cei care Ți pun nădejdea în Dumnezeu să nu fie rușinați din cauza a ceea ce I se întâmplă Lui și că nici unul din cei care Îl caută pe Dumnezeul Israelului să nu fie făcut de ocară datorită umilirii și parasilor Sale.

69:7, 8 La urma urmelor, datorită ascultării Sale de voia Tatălui a trebuit să poarte El ocară. Tocmai desfătarea Sa de a fi plăcut lui Dumnezeu a făcut ca oamenii să-l acopere față cu ocări nespuse de josnice și scuipat. În costul ascultării a intrat și durerea înstrăinării de copiii proprii Sale mame, prin faptul că frații Sai vitregi L-au considerat alienat mintal.

69:9 Domnul Isus a fost mistuit de răvna pentru casa Tatălui. Ori de câte ori i-a auzit pe oameni vorbind pe un ton insultator la adresa lui Dumnezeu, El a considerat aceasta o insultă personală adresată Lui Însuși. În ziua aceea la Ierusalim când i-a izgonit pe schimbătorii de bani din curțile templului, ucenicii Lui și-au adus aminte că s-a scris despre El în Psalmul 69: „**Ravna pentru casa Ta Ma mistuie**” (Ioan 2:17).

69:10-12 Se pare că nici unul din lucrurile pe care le-a făcut El aici pe pământ, ca om desăvârșit, nu a fost pe placul criticilor Sai. Dacă Ți smerea sufletele prin post, li bagau de vina, sugerând poate că face asta pentru a încerca să se pară pios. Iar când a fost cufundat în cea mai neagră Țință, **a devenit un proverb pentru ei**, iar nu tinta compatimirii lor. În toate straturile societății a fost vorbit de rău, de la dregătorii ce

stateau la poarta cetății la betivii din taverne, care cheuiau și rosteau cuvinte de batjocură în cântecele

de betie. Ciudat lucru ca Domnul vielii si slavei sa vina" în lumea noastra si sa formeze obiectul canteceilor betivilor!

69:13-18 Si astfel din nou El Se retrage în Dumnezeu, singura Lui resursa. Cu cata ardoare, insistenta si importunitate Se roaga El, luand cu asalt bastioanele cerului si strigand dupa ajutor! Dar si atunci li rezerva lui Dumnezeu dreptul de a raspunde la timpul potrivit. Afundandu-Se în noroi. El Il implora pe Dumnezeu sa-L scape, dându-I ajutorul sau nelipsit în vreme de nevoie, sa-L izbaveasca de dusmanii Sai si sa-L salveze din apele adanci... din suvoi si din groapa. In cumplita Sa stramtorare; El Isi Tntemeiaza apelurile pe bunatatea <ji credinciosia lui Dumnezeu, pe tndurariile Sale bogate. Cererile Sale sunt scurte si la obiect. **Asculta-ma... intoarce-Te spre mine... nu Te ascunde de mine, apro-pie-Te de mine, rascumpara-ma si izba-veste-ma. „Scapa-ma din pricina vraj-ma?ilor mei!”** Tnseamna negresit „pentru ca acestia sa nu jubileze din pricina neali-natelor mele suferinte."

69:19, 20 Mentionarea vrajmasilor Sai ne aminteste despre tot ce a suferit El din partea acestor oameni. Cararea vietii Sale a fost presarata cu **reproşuri, rusine si ocara.** Inca din frageda pruncie. El a fost urmarit de **adversari:** Dumnezeu a stiut cat de mare a fost numarul acestora. Inima Sa a fost franta de insultele ce I-au fost aruncate în obraz - acea inima.care doreste numai bine fiilor oamenilor! Intristarea si povara tuturor acestor lucruri L-au cufundat în disperare. N-a fost nimeni care sa se Tndure de El, sa-L compatimeasca pentru durerea si suferinta Sa. In zadar a cautat El mangaietori. Chiar si ucenicii Sai L-au parasit, fugind. El a fost *cornplet singur.*

69:21 Apoi, in cadrul uneia din acele uimitoare profetii rostite de David, dar Tmplinite numai în Isus, citim urmatoarele cuvinte:

Mi-au dat fiere de mancare si in setea mea mi-au dat sa beau otet

Implinirea o gasim la Matei 27:34, 48:

I-au dat sa bea vin amestecat cu fiere. Dar cand I-a gustat. n-a vrut sa bea... Si

indata unul din ei a alergat, a luat un burete, l-a umplut cu otet, l-a pus Tntr-o trestie si l-a dat sa bea.

3:14). Pentru ca au

Fierea era o substantia amara si proba-bil otravitoare, dar care, administratis. in doze mici, putea avea efect de sedativ. Domnul n-a vrut s-o bea, deoarece El trebuia sa sufere ca inlocuitor al nostru, ramanand complet treaz si constient. **Otetul** a fost un vin acru care va fi avut rolul de a spori setea, mai degraba decat a l-o potoli.

69:22 In versetul 22 asistam la o schim-bare brusca de ton, pe parcursul urma-toarelor sapte versete auzindu-L pe Mantuitor cum ll implora pe Dumnezeu sa pedepseasca natiunea care L-a condamnat sa moara. La inceput faptul ni s-ar putea parea surprinzator, mai ales cand ne amintim ca Insusi Domnul Isus S-a rugat: „Tata, iarta-i ca nu stiu ce fac" (Luca 23:34). Realitatea e Tnsa ca nu exista nici un conflict intre cele doua rugaciuni. Iertarea era la dispozitia lor, daca ar fi dorit sa se pocaiasca. Dar, in absenta vreunei schimbari a inimii lor, n-a mai ramas decat judecata descrisa In aceste versete.

Este important sa vedem ca aceste versete se aplica In mod special la natiunea Israel. Pavel aplica versetele 22 si 23 la Israel in Romani 11:9, 10. De asemenea sintagma „corturile lor," cu sensul de tabara (v. 25), este o aluzie tipic evreiasca.

Versetele prezic judecatile care vor veni peste rasa de oameni care L-a respins pe Mesia si a provocat executarea Sa.

Masa lor va deveni **o cursa**. **Masa** se refera la suma totala a privilegiilor ce au fost conferite Israelului, ca popor ales al lui Dumnezeu aici pe pamant. In loc sa fie o binecuvantare, aceste privilegii vor stabili masura condamnarii lor.

Cand vor avea parte de prosperitate (*pace*, evr. *salorri*), aceasta se va transfera intr-un **lat**. Cand oamenii vor crede ca toate sunt bune, deodata. vor ajunge la stramtoare.

69:23 Ochii lor vor fi intunecati, pentru ca sa nu mai poata vedea. Asta se refera la orbirea justitiara care a afectat Tntregul popor Israel (2 Cro.

respins Lumina, li s-a refuzat Lumina.

Coapsele se vor clatina în continuu. Împrețiați printre națiuni, nu vor găsi o-dihnă pentru talpa picioarelor lor, ci Domnul le va da „o inimă fricoasă, ochi obosiți și suflet îndurerat” (Deut. 28:65).

69:24 Indignarea lui Dumnezeu se va revarsa peste ei și mânia Lui îi va coplesi. Ne amintim cu adâncă, nespuse de adâncă întristare împlinirea acestui verset în pogromurile antisemite, în lagarele de concentrare, în camerele de gazare și în cup-toarele în care au pierit atâtea evrei. Deși aceste atrocități au fost savarsite de oameni răi, nu există nici o îndoială că ele *nu au fost împiedicate* de Dumnezeu să se abată peste descendenții poporului care a zis: „Sângele Lui să cadă peste noi și peste copiii noștri” (Mat. 27:25).

69:25 Locuința lor avea să rămână pustie, nimeni nemailocuind în corturile lor. Aici ne amintim de cuvintele lui Mesia din Matei 23:38: „Iată, vi se lasă casa pustie.” Cuvintele acestea s-au împlinit cu prisosință în anul 70 d.Cr., când Titus, în fruntea unei armate romane, a prădat Ierusalimul, distrugând templul.

69:26 Dacă pedeapsa pare severă, să nu uităm crima care a provocat-o.

Că ei // persecute pe eel lovit de Tine, Povestesc suferințele celor răniți de Tine.

În parabola viei, viticultorii spun fiului proprietarului: „Iată mostenitorul! Hăideți să-l ucidem și să punem mâna pe moștenire” (Mat. 21:38). Ei *stiau* că El este Fiul, și totuși L-au omorât. Ultima parte a versetului 26 i-a descris pe acei adepți ai lui Mesia care aveau să fie martirizați.

69:27, 28 Având în vedere acest lucru, nu mai există nici un motiv de a cere scuze pentru cuvintele rostite de Mântuitorul:

Adăuga alte nelegiuiri la nelegiuirile lor și să n-aibă parte de neprihănirea Ta. Să He sterși din cartea celor vii și să nu fie serial împreună cu cei neprihăniți.

Nu trebuie însă să uităm că și după răstig-

nirea Fiului lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu a staruit pe l&iga natiunea Israel s& se pocaiască, indemnandu-i pe evrei sa se Intoarca spre Isus și sa-L accepte ca pe Mesia. Pe tot parcursul cartii Faptele Apostolilor auzim cum bate inima lui Dumnezeu pentru natiunea pe care o iubeste fierbinte si o invita cu tandreje s& primeasca indurarea s.i harul Sau. Chiar si astazi evanghelia este adresata deopotriva evreilor si Neamurilor. Și singurii care vor suferi judecatile descrise în versetele 22-28 vor fi cei care in mod deliberat vor opta pentru această soartă, respingandu-L pe Cristos si Dumnezeirea Sa.

69:29 Acum citim ultimele cuvinte ros-tite de Prietenul pacatosului, aflat pe moarte. Chinuit de dureri inimaginabil de mari, El Se roaga ca mSntuirea lui Dumnezeu sa-L aseze in siguranta pe Tnaltimi.

SI exact acest lucru s-a intamplat. Dumnezeu L-a inviat din morti a treia zi, așezându-L la dreapta Sa, ca Print si MSntuitor. Suferintele Sale pentru pacat s-au incheiat de-acum pe veci. Si ce mare este bucuria noastră!

Iehova Dumnezeu nu-L va mai lovi de-acuma Pe PSstor cu sabia; Nicicand nu-L vor mai ocari pacatoșii nemilosii Pe slSvitul nostru Domn. - *Robert C. Chapman*

Si acum noi cantam:

Furtuna ce Ti-a aplecat binecuvSntatul Cap De-a pururea s-a potolit, Asigurându-ne odihna divină, Fruntea fiindu-fi acum acoperită cu slavă.

-H. Rossiter

69:30-33 In ultimele sapte versete ale psalmului, eel care vorbește este Ras-cumparStorul inviat. Mai mta El jura ca !l va preamari pe Dumnezeu pentru ca L-a scapat din moarte si din mormant. El va l&uda numele lui Dumnezeu cu o cântare si !l va preamari, aducandu-I multumiri. Asta va Tnsemna mult mai mult pentru Domnul decat cele mai costisitoare jertfe. Iar oamenii asupriti de pretutindeni vor prinde curaj cand Isi vor da seama ca asa cum Domnul a ascultat rug&ciunile Mantui-

torului s, i L-a izbavit, tot așă El Ti va auzi pe cei nevoiasi și-i va elibera pe detinutii care strigaspreEl.

69:34-36 Care va fi insa soarta natiunii Israel? Ultimele trei versete prezic un viitor luminos. Desi a tost dat la o parte pentru o vreme, Israelul va fi restaurat la pozitia de binecuvantare. Cand evreii il vor privi pe Cel pe care L-au strapuns si se vor tangui din pricina Lui cum jeleste cineva pentru singurul s&u fm, cand vor zice: „Binecuvantat este Cel ce vine in numele Domnului," atunci **Dumnezeu va salva Sionul** si va rezidi cetatile lui Iuda. Nemaifiind impriiștiati printre natiuni, **slu-jitorii Sai** vor locui in tara iar copiii lor o vor stapani. Desigur aceste versete ne indreapta' privirile in viitor, spre Mileniu, cand Domnul Isus va domni ca Rege și Mesia iar Israel va locui tara in siguranta.

Psalmul 70: Vino degraba in ajutor!

In cea mai mare parte Psalmul 70 este o repetare a Psalmului 40:13-17. Titlul ne informeaza ca este un **Psalm al lui David, spre aducere aminte**. Se disting apoi patru miscari distincte.

Vino degraba in ajutor! (70:1)

Morgan numeste acest apel „rugaciunea fierbinte insotita de hohote de plSns." Este exact impresia pe care ne-o formam din versetul 1, unde David II roaga pe Dumnezeu sa Se grabeasca si f-l scape.

Pedepseste-i cum se cuvine! (70:2, 3)

Infrangerea si alungarea vrajma? ilor sai este preocuparea sa principals in clipa de fata. El ii invinuiește ca vor sa-i ia viata, ca au o mare predilectie pentru a-l vatama si a jubila la vederea nenorocirii care s-a abatut peste el. La r&ndul sau, el cere ca ei sa fie incurcati, sa dea inapoi rusinati si derutati, sa fie uluiti de profunzimea rusinarii lor.

Preamarit in veci sa fie Domnul!

(70:4) GSndul exprimat aici este ca ajutorul și izbavirea daruite de Dumnezeu psalmistu-**lui** vor avea drept rezultat un val de recu-nostin| a și lauda la adresa Lui. **Toti cei ce cauta** pe Domnul vor avea prilejul de a se bucura mult cand vor avea parte de aju-

torul Sau, inchinandu-I-se
Dumnezeului minunat al mantuirii.

Vino degraba in ajutor! (70:5)

Din nou din pieptul celor
napastuiti se ridica strigatul de
ajutor. Desi Increderea lui David
nu pare sa fie intru totul stator-
nica, credinta sa in Domnul,
nadejdea ca El este ajutorul si
izbavitorul lui sunt neclin-tite. Or, o
atare credinta nu va ramane
nerasplatita.

Psalmul 71: Batranetea

Ca si in alte locuri din Scriptura,
si aici putem observa o paraiela
apropiata intre experientele
psalmistului si cele ale natiunii
Israel. Astfel, cum subliniaza
Bellett, psalmul acesta poate fi
studiat ca o rugaciune a ramasitei
greu incercate in senec-
tutealsraelului.⁵⁰

71:1-3 Primele trei versete sunt
similare cu Psalmul 31:1-3. Domnul
este preamarit pentru ca este
adapostul, stanca si fortareata
psalmistului, Cel in care se increde
el pentru a fi izbavit, scapat si
mantuit - stanca si cetatuia sa.

71:4 In continuare observam ca
aceasta rugaciune este strabatuta
de un profund sentiment de
recunostinta pentru ajutorul
Domnului in trecut si de incredere
ca El va continua sa-Si arate
indurarea fata de psalmist si la
batranete.

Daca aplicam psalmul de fata la
Israel, omul rau si crud din versetul
4 este Anticrist. Cumplitul sau
regim dictatorial va pune la grea
incercare rabdarea sfintilor,
smulgand din sufletele lor cele mai
staruitoare strigate de ajutor.

71:5, 6 Fericit este omul care
poate spune ca **Dumnezeu** i-a fost
nadejdea si **increderea** sa din
copilarie. Daca s-a bizuit pe Iehova
inca de la nastere, nu va duce lipsa
de sprijin in amurgul vietii sale.
Daca va putea depune marturie
despre minunatul har al lui
Dumnezeu inca din clipa nasterii,
atunci nu va duce lipsa de privilegii
de a-L slavi pe Dumnezeu si in anii
ulteriori ai vietii sale.

71:7, 8 Psalmistul era de mai
multi ani prilej pentru ca oamenii
sa se minuneze de profunzimea
respingerii si suferintei sale, dar
poate si de minunatele izbaviri de
care

a avut parte. Prin toate
vicisitudinile vietii, ale feluritelor
imprejurari de care a avut parte,
Dumnezeu a fost intotdeauna
refugiul sau puternic. Drept care
psalmistul doreste ca fiecare zi sa
fie plina de lauda si slava la adresa
lui Dumnezeu.

**71:9 Nu ma lepada la vremea
batranetii; cand mi se due
puterile, nu ma parasi!**

Pentru ca sa Tmbatrane^ti fara sa-ti
pierzi fru-musetea caracterului ai
nevoie de mult mai mult har decat
poate sa-ti dea natura. Batranetea
este o lume noua, plina de conflicte
si temeri ciu-date; teama de a
ramane singur, teama de a fi o
povara pentru cei dragi, teama de a-
ti pierde controlul, teama ca se va
trece peste dorintele si vointa ta.
Desigur aceste temeri au existat din-
totdeauna. Psalmistul da glas in
aceste versete incurajarii destinate
tuturor celor care sunt la apusul
vietii (*Daily Notes of the Scripture
Union*). .

71:10, 11 Desigur, la toate
acestea se adauga teama
psalmistului de dusmanii careil
batjocoreau si cautau sa-i ia viata.
In conceptia lor gresita ca
Dumnezeu l-ar fi parasit pe
psalmist, ei s-au pregatit sa-i dea
lovitura de gratie, crezand ca
nimeni nu le va sta impotriva.

71:12, 13 Criza aceasta a
generat un strigat de ajutor din
partea psalmistului, care II roaga
pe Dumnezeu sa-i vina degraba in
ajutor. Fara nici o dificultate.
Dumnezeu ar putea foarte usor sa-i
acopere pe vrajmasii sai de rusine,
infran-gere, ocara si dezonoare.

71:14-16 Dar teama este curand
depa-sita de speranta, insotita de
un val tot mai mare de lauda la
adresa lui Dumnezeu. Poemul
infatiseaza lucrarile drepte ale lui
Dumnezeu si nenumaratele
stramtorari din care L-a izbavit El
pe mult incercatul Sau copil.
Animat de o sfanta hotarare,
psalmistul spune: „Ma" voi infatisa
cu o naratiune ineputabila a
maretelor lucrari ale lui Iehova
Elohim.⁵¹

71:17,18 Din nou, ca in
versetele 5-11, el face o
retrospectiva a vietii sale, din
tinerele pana la batranete (v. 17-
21), sub-Hniind ca in tot acest timp
Dumnezeu nu l-a dezamagit
niciodata, ci l-a invatat inca

din frageda sa pruncie. Ba mai mult, cum subliniaza Knox, „si acum pot fi auzit rememorand minunatele Tale lucrari." Acum psalmistul este batran si incaruntit, dar nu considera ca si-a incheiat lucrarea, ci solicita timp suplimentar pentru a putea istorisi generatiei viitoare, celor care vor veni, minunile neasemuit de frumoase savarșite de Domnul. Rugaciunea aceasta si-a primit, negresit, raspunsul, prin faptul ca a fost inclusa in Sfintele Scripturi.

71:19-21 Dumnezeu este cu adevarat minunat! Puterea si neprihanirea Sa sunt mai presus de ceruri. Pe departe, nimeni nu se poate compara cu El, in special cand ne gandim la lucrarile Sale marete.

Uneori se spune ca Dumnezeu a facut cutare lucru, cand, in realitate, El doar a ingaduit acel lucru. Tot asa si aici, El l-a facut pe psalmist (si pe Israel) sa aiba parte de multe si amare necazuri. Pentru Israel aceste necazuri par sa insemne Marea Stramtorare. Dar El este Dumnezeu iz-bavirii, care-și va ridica din nou poporul din necazul sau, smulgandu-i pe israeliti din ghearele mormantului. Dar lucurile nu se opresc aici. Domnul ii va incununa cu nespuse binecuvantari, Inlocuind ocaralor cu mangaieri ceresti.

71:22 Lira va exprima **credinciosia** lui **Dumnezeu**, iar **harpa** II va preamari pe **Sfantul lui Israel**. Acest nume al lui Dumnezeu - **Sfantul lui Israel** - apare Inca de doua ori in Psalmi: la 78:41 si 89:18.

71:23,24 Da, lira si harpa vor accomp-ania cantarea de lauda exprimata de buzele, sufletul si limba psalmistului. Buzele sale vor fi pline de bucurie. Sufletul sau, ras-cumparat prin sangele Mielului, isi va exprima de asemenea bucuria in cuvintele cantarii. Limba sa va istorisi fara incetare ca te poti bizui pe Dumnezeu, ca El vine intr-adev&r in ajutor, ca i-a rusinat si acoperit de ocarape toti vrajmasii psalmistului.

Psalmul 72:

Glorioasa domnie a lui Mesia

Psalmul acesta incepe cu o rugaciune pentru un monarh

pamantean, probabil **Solomon**, dar cur^nd realizam ca scriitorul

priveste dincolo de Solomon ia gloriile domniei Domnului Isus Cristos - la acel timp minunat de izbavire pentru zbuciu-mata lume plina de razboaie in care traim. Era de aur dupa care tanjeste omenirea va fi atunci, in sfarsit, inaugurata. Gemetele creatiei vor inceta iar prosperitatea va inlocui intristarea.

72:1 in primul verset auzim rugaciunea ce se inalta din adunarea sfanta cu prilejul investirii regelui. Knox traduce astfel tex-tul respectiv: „Daruieste-I, Doamne, Regelui propria Ta iscusinta in manuirea judecatii; fiecamostenitorul tronului sa fie drept cum drept esti Tu, Doamne!"

Toate actiunile introduse prin cuvintele: „JE1 va..." din restul Psalmului 72 vor deveni realitate când Rascumparatorul !și va intemeia stralucita domnie si imparatie.

72:2 El va judeca poporul cu drep-tate si pe saraci cu nepartinire. Coruptia, mituirea si asuprirea vor fi incetat. Procesele se vor desfasura in conditii de stricta impartialitate iar cei saraci nu vor mai fi dezavantajati.

72:3 Muntii vor aduce un rod de **pace** iar dreptatea va acoperi **dealurile**. In Scriptura **muntii** semnifica adesea autoritatile guvernamentale. Prin urmare, gan-dul care se desprinde de aici este ca" supusii imparatiei lui Cristos se pot aștepta la echi-tate si dreptate din partea tuturor instan-telor judecatoresti din tara - de la curtea suprema pSna la ultimul magistrat local.

72:4 De-a lungul veacurilor saracii si nevoiasii au fost asupriti, prost platiti, per-secutati si chiar omorati. In Mileniu Regele Insusi va fi Avocatul lor. El Ti va emancipa o data pentru totdeauna, pedepsindu-i pe cei care au profitat de ei.

72:5,6 Supusii Lui Il vor respecta si se vor teme de El **cat va fi soarele si cât se va arata luna, din generatie in generatie**. Prezenta Sa se va dovedi benefica si invi-oratoare - ca **ploaia pe iarba cosita, ca ploile torentiale ce uda pamantul** uscat.

72:7 El va fi adevaratul Melhisedec -Regele neprihanirii si Regele **pacii**. in tim-pul

domniei Sale, dreptatea va inflori iai-**pacea** va abunda, **pana ce luna nu va mai fi**. Observati ca neprihanirea precede **pacea**. ^ucrarea neprihanirii va fi pacea

iar efectul neprihanirii: linistea si asigu-rarea pe veci" (Is. 32:17). Prin lucfarea Sa neprihanita savarsita pentru noi pe cruce, El ne-a lasat mostenire pacea. Iar prin domnia Sa neprihanita El va aduce intr-o zi pace acestei lumi macinate de razboaie.

72:8 Lozinca Regatului Unit era odi-nioara: „Soarele nu apune în Imperiul Britanic" - pentru faptul ca coloniile sale erau presarate in toata lumea, printre toate natiunile. Dar impariitia lui Cristos va fi universale, nemarginindu-se la cateva colonii dispersate. *Toate* natiunile vor fi incluse. **Stapanirea** Sa se va intinde de la o mare la alta si de la fluviul Eufrat pana la marginile pamantului.

* 72:9 Nomazii imposibil de guvernat ai desertului **iși vor pleca genunchii inain-tea Lui în** cele din urma iar **vrajma^ii Lui** vor suferi o cumplita infrangere. Prin **vor linge tarana** se intelege ca vor suferi o rusinoasă subjugare.

72:10, 11 Regii blanzi se vor prezenta la Ierusalim cu tribut si cu **daniri** pentfu Regele regilor. Va putea fi vazut ba drega-torul Spaniei, ba sefii diverselor state insu-lare, precum si seicii Arabiei din sud. Aeroportul va fi intesat de demnitarii sositi în vizita, în semn de recunoastere a dom-niei Sale, in contextul in care toate natiunile, fara exceptie, îl vor sluji.

„Regii avutiilor, gandirii și muzicii, frun-tasii artei L-au recunoscut si acceptat deja si vor continua s-o facă," a spus Meyer.

72:12-14 Extraordinara compasiune a Regelui pentru nevoiasi se vede limpede aici. Saracii, asupritii si declasatii vor gasi in El un Mare Izbavitor. Saracia va dispare iar nedreptatea sociala va fi din domeniul trecutului. Cei slabi si nevoiasi vor avea acces la El, fiind asigurati ca li se va ascul-ta pasul si vor fi luate masuri prompte. El ti va izbavi de tratament nedrept si crud, aratand lumii cat de scumpe sunt vietile lor inaintea Sa.

72:15 Strigatul „Traiasca Regele!" va izbucni din pieptul loialilor Sai supusi. In recunostinta lor, ei ti vor darui **aur** din comorile din **\$eba**.

Rugaciuni neincetate se vor tnalta din toata lumea pentru El iar oamenii tl vor binecuvanta de dimineata pina seara.

72:16 Pamantul va cunoaste o fertilitate **nemaialnita**. Hambarele și silozurile vor gema de cereale. Chiar si in locurile necultivate anterior, ca de pilda pe varfurile muntilor, lanurile de grau vor undui în bataia vantului, ca padurile Libanului.

Orasele vor fi pline de locuitori, adoma campiilor pline de iarba. Va avea loc o explozie demografica de proportii epice, fara ca vreunul sa sufere de foame.

72:17 Numele Lui va dainui pe vecie, fiind iubit si venerat in veci! Cat va tine soarele, faima Lui va dainui. In conformitate cu fagaduinta lui Dumnezeu facuta lui Avraam, toti oamenii se vor binecuvanta in El si toate natiunile il vor numi binecuvintat.

72:18,19 Psalmul se incheie cu o doxologie. Glorioasa domnie a Domnului Isus este opera lui Dumnezeu. El este Cel care produce aceste conditii minunate, pe care nimeni altul nu le-ar putea infaptui. De aceea, se cuvine ca slavitul Sau nume sa fie laudat pe veci, iar gloria Lui sa umple tot pamantul!

72:20 Sfarșitul rugăchilor lui David, fiul lui Isai. Asta nu poate sa tnsenme ca rugaciunile lui David s-au tnceiat in ce priveste Cartea Psalmilor, tntucat multe alte rugaciuni vor mai urma de acum incolo. Mai degraba, ar putea sa tnsenme sfarsitul rugaciunilor cuprinse in Cartea a Doua a Psalmilor, Psalmul 72 fiind ultimul din aceasta carte. Dar o explicate si mai plauzibila este ca domnia prezisa a Domnului Isus Cristos reprezinta timplinirea suprema a rugaciunilor sale. imparitia descrisa in versetele precedente a format tema ultimelor sale cuvinte (2 Sam. 23:1-4), fiind evenimentul catre care *au condus rugaciunile* sale. Cand Mesia Se va sui pe tron si va domni, dorintele lui David se vor fi timplinit pe deplin.

precizez un lucru de la inceput. Eu stiu sigur ca Dumnezeu este

in. CARTEA A TREIA (PSALMII 73-89)

Psalmul 73: Dilema credintei

73:1 Asaf este eel care vorbeste aici. Dati-mi voie sa

bun cu Israel, cu cei cu inima curat! Ade-varul acesta este atat de evident tncât nu-ti vine sa crezi ca cineva l-ar pune la lndoial!

73:2,3 Dar a existat un timp cand real-mente incepusem sa ma Tntreb. Pozitia mea in aceasta privinta Incepuse sa se clatine iar credinta mea era cat pe aci sa se prabu-seasca. Caci, vedeti, ma apucasem sa gan-desc c^t de bine le merge celor rai - cei care au bani multi, care traiesc numai In placeri si nu par sa fie atinsi de nici un necaz. Nu dupa mult timp am dorit sa fiu ca ei.

73:4-9 Toate par sa le mearga dupS voia lor. Ei nu au parte de atata suferinfa fizica de care au parte credincioşii. Trupurile lor sunt sanatoase ?i in conditie buna (evident, pentru ca tşi pot permite tot ce este mai bun). Ei sunt scutiti de multe din neca-zurile si tragediile unor oameni cumsecade ca noi. şi chiar daca s-ar intampla sa dea peste ei vreun necaz, ei dispun de asigurari menite sa-i protejeze de orice gen de pierdere pe care ar putea-o suferi. Nici nu e de mirare ca sunt atat de Incredzatori In ei Insişi. Sunt trufasi ca un paun si necrutatori ca un tigru. Dupa cum trupul le este prea incarcat de grasime, mintea le este plina de planuri si nascociri rele. Cât despre aro-ganta lor, ce sa mai vorbim! Jsi ocarasc si batjocoresc subalternii, tratandu-i ca pe gunoaie, amenintandu-i incontinuu. Nici chiar Dumnezeu nu scapa de rautatea lor, Vorbirea le este presarata cu injuraturi si blesteme la adresa Lui. Limba lor strabate trufa?a tot pamantul, de parca le-ar zice tuturor celor ce le ies in cale: „Da-ti-va la o parte, ca vin eu."

73:10-12 Cei mai multi oameni de rand au o parere buna despre aceste persoane, In fata carora se ploconesc, tratandu-le cu respect. Orice ar face cei rai, oamenii nu le baga de vina - ceea ce nu face altceva decat sa-i determine pe asupritori sa fie şi mai aroganti. Ei par sa creada ca daca exista totusi un Dumnezeu, El nu şue ce se intampla. Prin urmare se considera la ada-post, pentru a-şi continua nestingheriti cariera lor ticaloasl Uite ce bine le merge, traind In huzur si imbogatindu-se la nes-farsit!

73:13,14 Ei bine, mi-am zis, „La ce mi-a servit s& traiesc o viata cinstita si res-

pectabila, ca om cumsecade?" Toate ceasu-rile petrecute in rugaciune! Timpul cheltuit cu meditatie la Cuvantul lui Dumnezeu! Distribuirea de fonduri pentru lucrarea Domnului, atat cea publica, cat si cea particulara. Din toate astea m-am ales, doar cu o doza de suferinta si pedeapsa, pana cand m-am Intrebat daca viata de credinta se merita, avand In vedere costul ei!

73:15 Desigur, nu am destainuit tndo-ielile si incertitudinile mele nici unui alt credincios. Stiam ca acest lucru nu se face. Ma gandeam adesea la omul care a zis: „Vorbeste-mi despre certitudinile tale, ca de incertitudini n-am nevoie. Destule sunt Indoielile ce ma asalteaza zi de zi." Prin urmare, nu am dezvaluit Indoielile mele, pentru ca nu cumva sa jignesc sau sa fac sa se poticneasca vreun suflet sarman, ce continua sa se Increada [in Domnul].

73:16 Orice faceam, nu puteam gasi dezlegare pentru aceasta profunda enigma: cum de prospera cei rai, In timp ce nepri-hSnitii sufera. Mi se parea atat de Tncur-cata, atat de greu de priceput dilema aceasta. De fapt, am obosit Incerand s-o dezleg.

73:17 Dar s-a intSmplat la un moment dat un lucru minunat. Intr-o zi am intrat In lacasul de Inchinaciune al lui Dumnezeu - nu In templul propriu-zis de la Ierusalim, ci In eel ceresc. Am patruns acolo prin credinta. Pe cand ma plangeam Domnului cu privire la prosperitatea celor rai In viata dc aici, deodata mi-a trecut prin minte Intre-barea: „Bine, bine, dar cum va fi In viata de apoi?" Cu cat ma gandeam mai mult la destinul lor vesnic, cu atat lucrurile Tnce-peau sa prinda contur, sa aiba sens.

73:18-20 Si astfel I-am spus Domnului cam asa: „Doamne, acum Imi dau seama ca, In pofida oricaror aparente, viata celor rai este o existenta precara! Ei pasesc pe muchia prapastiei. Mai curSnd sau mai tarziu, vor cadea in abis, gasindu-si pierzarea. Intr-o clipa vor fi secerati, matu-rap de un val de orori inimaginabil de mari. Ei sunt pentru mine ca un vis cand te scoli dimineata si constati ca toate lucrurile care te-au tulburat

au fost doar un cosmar, ca au avut loc doar In imaginatia ta.

73:21, 22 Acum viid ca lucrurile care mf determinasera sa fiu invidios au fost

doar niste umbre. Ce prostie din partea mea sa" ma fi amarat si sa ma fi agitat din pricina aparentei prosperitati a celor rai! Punand la indoiaia dreptatea Ta, Doamne, m-am purtat ca un dobitoc, iar nu ca un om. (Scuza-mi purtarea!)

73:23, 24 si totusi, fn pofida purtarii mele ignorante, Tu nu m-ai parasit. Eu sunt necontentit cu Tine si Tu ma sustii, cum isi tine un tata copilaşul de mana. Toata viata mea Tu ma calauzeşti cu sfatul TSu, pa^na cand, in cele din urma, ma vei primi in slava. , 73:25,26 imi este de ajuns ca Te am pe Tine in cer! Asta ma face inimaginabil de bogat. si acum, nu mai am alta dorinta pe pamant decat sa Te am pe Tine, Doamne. Sa-si tina cei rai bogatiile lor! CAt despre mine, Tu Tmi esti de ajuns. In Tine imi ga-sesc toata desfatarea. Trupul meu n-are dec^t sa se ofileasca, ba chiar inima poate sa dea gres, caci Dumnezeu este taria vietii mele. El imi implineste toate nevoile, acum si in vesnicie.

73:27,28 Cei care cauta sa traiasca cat mai departe de Tine vor pieri fara Tine. si toti cei care Te parasesc, alipindu-se de dumnezei straini, vor fi nimiciti. în ce ma priveste, eu vreau sa fiu cât mai aproape cu putinta de Tine. Ti-am incredintat viata, convins ca Tu ma vei ocroti. si doresc sa vestesc tuturor celor dispusi sa asculte toate lucrarile Tale minunate."

Psalmul 74: Adu-ti aminte!

Aceasta mi^catoare lamentatie ne re-duce la nimicirea templului de catre babilonieni, sub Nebucadnetar. In acelasi timp, ne transporta la alte trei momente la fel de tragice din istoria ulterioara a Israel ului:

Profanarea lacasului sfant de la Ierusalim de catre Antioh Epifanul (170-168 i.Cr.).

Distrugerea si nivelarea templului de catre Titus si legiunile sale romane in anul 70 d.Cr.

Distrugerea inca neimplinita a templului la o data viitoare, conform profetiei de la Matei 25:15.

CAnd babilonienii au terminat lucrarea lor de daramare, s-a parut ca Dumnezeu şi-a parasit poporul pentru totdeauna. Privind fumul care se ridica dintre dar&mS-turi, oamenii au tras concluzia corecta ca acesta a fost un semn al maniei Sale. Dar chiar şi atunci ei l-au amintit Domnului, cu patos, ca ei continua sa fie:

oile p5?unii Lui (v. 1).
adunarea Lui (v. 2).
tribul mostenirii Lui (v. 2).
sarmana Lui turturica (v. 19).
asupritii (v. 21).
stra^ntoratii si nevoia?ii (v. 21).

De asemenea schimbarile sunt grupate in jurul sintagmei: „Adu-Ti aminte”:

Adu-Ji aminte de adunarea Ta (v. 2).
Adu-Ti aminte de Muntele Sion (v. 2).
Adu-Ti aminte de batjocurile vrajmasului (v. 18).
Adu-Ti aminte cum un om nelegiuit batjo-coreste numele lui Dumnezeu (v. 22).

74:1-4 Ca si cand El n-ar sti ce s-a intamplat, ei Il cheama pe Dumnezeu sa vina si sa vada cu cata r^vna au ras soldatii chaldeenii cladirile sacre de pe fata paman-tului. Apoi ei relateaza cu precizia unui martor ocular ce s-a intamplat. Invadatorii straini au luat cu asalt lacasul sfant. Au ridicat flamurile lor, adica au introdus ri-turi straine si idolatre in locul despre care citim in Scriptura ca acolo evreii l se inching lui lehova.

74:5-8 Dupa cum copacii grosi sunt doborati numaidecat sub loviturile dibace ale taietorilor de lemne, tot aşa maiastrele sculpturi in lemn si panourile de lemn ale templului au fost sfar&mate de securile -si baroasele pag^nilor razboinici. De indata ce locul a fost devastat, invadatorii au dat foe ruinelor, distrugand astfel total sanctu-arul lui Dumnezeu. Nelasandu-se p&na ce nu au ruinat in intregime Israelul si sis-temul sau de inchinare, invadatorii au mis-tuit toate lacasurile de intainire ale lui Dumnezeu din tara.

74:9 Cumplita stramtorare a na^iunii este rezumata in trei

lipsuri si patru intre-

bari. Lipsurile sunt dupa cum urmeaza:

Nici un **semn**. Miraculoasele interventii ale lui Dumnezeu pe care Israel le experimentase în trecut au fost cu desavarsire absente in acest eveniment.

Nici un **profet**. Glasul profetic a amutit de aceasta data (Ez. 3:26).

Nici o nadejde de **u^{ur}are**. Nimeni nu stia cata vreme va dura napasta.

74:10, 11 Cele patru intrebari sunt, dupa cum urmeaza:

Cata vreme va ingadui Dumnezeu vraj-masului s5-si bata joe?

Va permite Dumnezeu ca numele Sau sa fie batjocorit la nesfarsit?

De ce și-a retras El mana, neintervenind pentru a opri nimicirea?

De ce tsi tine El mana Sa dreapta ascunsa?

74:12-17 Dar psalmistul gaseste nadejde si mangaiere fn recapitularea puterii maretate a lui Dumnezeu manifestata in trecut in folosul poporului Sau. Ca Rege al Israelului din vechime, El S-a distins prin extraordinarele izbaviri pe care le-a rea-lizat in diverse locuri. De pilda, cand a despartit Marea Rosie prin puterea Sa, cu prilejul fugii Israelului din Egipt. Apoi cand șerpilor de mare ai Egiptului (adica sol-datii lui Faraon) au incercat sa mearga pe urma evreilor, Dumnezeu a facut ca apele sa revina la normal, inecand ostirea ina-micului. El a zdrobit capul Leviatanului, crocodilul monstruos care simboliza puterea Egiptului, iar cadavrele soldatilor, aruncate la mal de apele marii, au constitu-it hrana vulturilor si fiarelor desertului. El a deschis izvoarele si paraiele in pustiu si a secat Iordanul, pentru ca israelitii sa poata sa-1 traverseze, intrSnd in tara promisa. Ziua si noaptea sunt sub stapanirea lui Dumnezeu iar soarele, luna si stelele slu-jesc

dupa randuiala lasata de El. El este eel care a aranjat geografia si topografia

pamantului, iar anotimpurile sunt contro-late de El.

74:18-21 Psalmistul Ii aminteste lui Dumnezeu ca si El este implicat in acest dezastru ce s-a abatut asupra natiunii. Caci vrajmasul a adus ocară numelui Sau. Da. un popor nepriceput si vulgar a umplut de ocară numele Sau.

Dar soarta poporului este disperata. Israelitii II implora sa nu-i paraseasca pe ei, turturica Sa, sa nu-i lase sa cada in ghearele fiarei babiloniene, sa nu-i dea uitarii pe veci. Ei II implora sa respecte legamanul pe care l-a incheiat cu Avraam, acum cand loeurile intunecate ale tarii Israel au adapostit vio-lenta si cruzimea. Ei II roaga fierbinte sa aduca inapoi poporul asuprit, redandu-i onoarea, in locul rusinii, si sa le dea din nou prilejul israelitilor sa-I laude numele pentru ca le-a ascultat rugaciunea.

74:22, 23 In ultima instanta, in joi este insasi cauza lui Dumnezeu! Ei trebuie sa apere onoarea numelui Sau, deoarece cei intinati !l batjocoresc zi de zi. El nu trebuie sa uite ocarile inamicului ce umplu vaz-duhul cu provocarile sale.

Psalmul 75: Sursa inaltarii

Rugaciunea din Psalmul 74 este ascultata in Psalmul 75- Domnul real-mente Se va scula, pentru a-Si apara propria cauza (Ps. 74:22) si pentru a infrange orice nesupunere. In ultima instanta, Psalmul ne transports in viitor, la acel moment din istorie cand Domnul Isus va reveni pe pamant pentru a domni in neprihanire.

75:1 în anticiparea acelui eveniment. Mantuitorul isi conduce poporul în actiune de laudare a lui Dumnezeu, aducandu-I multumiri. Toate lucrarile minunate ale lui Dumnezeu vestesc faptul ca El este pe punctul de a-și izbavi alesii si de a-i pedepsi pe vrajmasii Sai. Toate minunile Sale marete dovedesc ca lui Dumnezeu nu-I este indiferenta soarta poporului Sau (LB).

75:2 Acelasi Vorbitor spune: „**Cand voi alege timpul propice, voi judeca cu dreptate.**” Timpul a fost stabilit de Dumnezeu Tatal (Marcu

13:32). Cand .va

sosi acest timp, El va prinde prilejul si va implini profetia lui Isaia: „Un rege va domni in neprihanire" (32:1).

75:3 In acel timp crucial, cand temeliile guvernarii umane se vor destrama, El tsi va stabili o imparatie ce nu se va clatina. Desi societatea umana devine tot mai corupta" din punct de vedere spiritual, politic si moral, stalpii guvernarii Sale sunt solizi si tari.

75:4,5 El le spune laudariosilor: „Nu va mai laudati!" iar celor rai: „Cine va cre-deti? Nu fiti atat de aroganti, de mandri si de increzatori In fortele voastre. Nu va semetiti. Nu va preamariti pe voi insiva!"

75:6, 7 „Adevarata exaltare (prea-marire) nu se obtine pe aceasta cale. Ea nu vine de la rasarit sau de la apus sau din pustiul din sud...." Faptul ca nu se men-tioneaza aici nordul s-ar putea datora fap-tului ca invadatorul venea de obicei din sud. Or, asta insemna cucerire, mai degraba decat Tnaltare. Sau s-ar putea sa fie din pricina faptului ca nordul este uneori asociat cu locuinta lui Dumnezeu (Is. 14:13; Ps. 48:2). Si Intr-un caz, si-n altul, gSndul care se desprinde este ca inal|area nu provine dintr-o sursa omeneasca sau pamanteasca, ci numai de la Domnul. El este Dregatorul Suprem, care Il coboara pe unul, si-l inalta pe altul.

75:8 In calitate de CoborHtor, El tine In mlna o cupa In care se afla vinul judecatii divine, spumegand, rosu si gata amestecat. Cu alte cuvinte fierbe fiind gata sa se reverse. Cand El Il va turna, locuitorii rai ai pamantului vor fi fortati sa-l bea in intregime, pana la drojdie.

75:9, 10 In ultimele doua versete, vor-bitorul continua sa fie Domnul Isus. El va canta in veac laude Dumnezeului lui lacov, Dumnezeului care a Inaltat poporul Sau nevrednic. Coarnele celor rai, adică, taria si onoarea lor, El le va taia, dar puterea si gloria celor neprihaniti vor fi sporite.

In anul 701 I.Cr. armata asiriana con-dusa de Senaherib ameninta Ierusalimul cu distrugerea sa. Dar inainte de a se putea

**Psalmul 76: Mania
omului tl lauda pe
Dumnezeu**

apropia macar de cetate, ingerul Domnului a vizitat tabara in timpul noptii, omorand 185.000 deostasi.

Acest dezastru asirian este imortalizat In poemul epic „Distrugerea lui Sanherib,” care este citat In Intregime m comentariul asupra textului Isaia 37:36. Dacă exa-minam Psalmul 76 pe acest fundal istoric. el va prinde viata, prezentandu-ne un text palpitant. Asadar, e bine sa citim ambele texte In paralel.

76:1 Dumnezeu este renumit in Iuda din pricina modului spectaculos In care a rasturnat armata ce ameninta sa distruga cetatea si lacasul sfant. Numele Sau este ilustru In Israel pentru acest capitol de neuitat din istoria natiunii.

76:2-4 El a desemnat Ierusalimul, cetatea pacii, sa fie capitala Sa, iar muntele Sion locuinta Sa. Acoio a zdrobit El armele vrajmasului - sagetile stralucitoare, scutul si sabia de lupta, precum si toate celelalte arme.

Cetatea aceasta, asezata pe un munte, este mai maiestuoasa decat muntii de prada, adica decat marile guverne ale Neamurilor care au pradat-o in decursul timpului. Și, prin metonimie, inseamna ca Dumnezeu Ierusalimului este mai slavit decat oricare putere care si-ar putea ridica mana Impotriva lui Iuda.

76:5,6 Lucrul acesta se vede si din ceea ce s-a Intamplat cu armata asiriana. Sol-datii aceia caliti In lupte deodata au lasat jos armele, intr-o clipa devenind neputin-cioși. Un singur cuvânt din partea Dumnezeului lui Iacov si deopotriva calaretii si caii lor s-au cufundat In somnul mortii.

76:7-9 Ce mare este Dumnezeu! Și cat de temut este El! Orice opozitie fata de El este zadarnica, de indata ce s-a aprins mania Sa. De indata ce a rostit El sa se abata din cer judecata, pamantul tremura si Inlem-neste de frica - asemenea linistii dinaintea furtunii. Apoi Dumnezeu porneste la acdu-ne, pentru a indrepta relele de pe pamant si pentru a-i izbavi pe cei asupriti.

76:10 El Se pricepe de minune sa faca in asa fel incat mania omului sa-L laude. Și cu ceea ce nu vrea sa-L laude El se

incinge ca si cu o sabia a unui general invins.

Mania oamenilor Te va lauda,
 Iar ce a raai ramas Tu vei retine
 Si din dezastrele pamantului
 Vei culege castig etern.
 Scopul inimii reie a omului
 Nu face altceva decat sa
 implineasca voia Ta
 suveranS.
 Dumnezeuul nostru continua sS
 domnească de
 pe tronul maririi Sale.
 Prin urmare, crede si stai lini?tit!
 Stai linistit si ia cunostinfS de faptul
 ca Eu sunt
 Dumnezeu -
 latS mesajul care alunga temerile
 noastre,
 Pe cand slrabatem aceasta vale a !
 ncleštarii,
 Durerilor si lacrimilor.
 Cel care st&panește peste ostirile
 cerești
 Tine toate în m&na Sa
 Și nimeni nu poate spune: „Ce
 faci?”
 Dupa cum nu poate opri bratul Lui.

-Autor anonim

76:11a AvSnd in vedere
 inexprimabila maretie si glorie a
 Domnului, locuitorii regatului
 Iuda sunt Tndemnati sa fac5
 juraminte Domnului
 Dumnezeuului lor, si apoi sa le
 implineasca.

76:11b, 12 Iar natiunile
 neevreiesti din jurul Israelului
 sunt sfatuite sa aduca tribut
 Dregatorului Suprem - acestui
 Atot-puternic care poate sa-i
 puna la punct pe printii
 pamantului si sa faca sa li se
 mtam-ple lucruri groaznice pana
 si celor mai pu-ternici dregatori.

Psalmul 77: Leacul pentru introspectie

In primele zece versete Asaf
 trece printr-un masiv atac de
 introspectie. Pronumele
 personale *eu, mine* si *at meu* se
 intalnesc de peste douazeci de
 ori, pe cand numele lui
 Dumnezeu apare doar de sapte
 ori iar pronumele referitoare la
 Dumnezeu de sapte ori (in editia
 engleza, n.tr.). Darin versetul 10
 intervine o schimbare remarca-
 bila\ In ultimele zece versete
 pronumele personale revin doar
 de trei ori, pe cand substantivele
 si pronumele referitoare la
 Dumnezeu apar de peste
 douazeci de ori. „Luerarea de
 slujire a lui Cristos prin Duhul
 Sfant elimina pronumele *eu, mine*

si *at meu*.”

Cineva a descris firul
 gandurilor din acest text in
 patru cuvinte:

Suspin (v. 1-6)
Scufundare (v. 7-
10) Cantare(v.
11-15)
In<are(v. 16-
20)

nenumaratele momente din
trecut cand Dumnezeu a
intervenit pentru poporul Sau,
cand isra-elitii s-au aflat la grea
cumpana. Asta Ti face dintr-
odata sa recunoasca faptul ca

77:1-3 Mai Tntai, Asaf isi varsa
naduful in fata lui Dumnezeu. Nu
se precizeaza ce necaz s-a
abatut asupra casei lui. In
stramtorarea sa, el nu se mai
gandeste la nimeni si la nimic,
decat la el insusi. In pofida
rugaciunilor sale nelncetate, el
se plange ca nu gase^te nici o
mangaieri. Se gaseste Tn.
situatia anormala in care gan-
durile despre Dumnezeu Tl fac sa
geama, mai degraba decat sa se
bucure. Cu cat mediteaza mai
mult, cu atat este mai cuprins
de melancolie.

77:4-6 El da vina pe
Dumnezeu pentru insomnia sa.
si nu gaseste cuvinte sa exprime
zbuciumul spiritului sau. El cauta
mangaieri in amintirile despre
zilele bune de odinioara, cand Ti
mergea bine. Dar cu cat este mai
preocupat cu sine, cautand
izbavirea in launtrul sau, cu atat
Tncepe sa se fndoiasca de
bunatatea Domnului. Este
Tncoltit de indoieli, care prind
contur sub forma a cinci
ntrebari lipsite de credinta.

77:7-10 Prima da glas
Tnfioratoarei su-gestii ca poate
Domnul a terminat-o defi-nitiv cu
el. In a doua intrebare el se
Tntrea-ba daca Dumnezeu a
incetat sa iubeasca. Pentru ca
apoi sa se Tntrebe daca Domnul a
renuntat sa mai onoreze
promisiunile Sale. si din nou ti
trece prin minte gandul imper-
tinent ca poate Dumnezeu a uitat
sa fie plin de har. Iar m final se
intreaba daca mania lui
Dumnezeu a curmat suvoiul
Tndurarilor Sale. Dupa care
raspunde el tnsusi, spunand ca
aşa stau lucrurile. Dreapta Celui
Preainalt s-a schimbat. Tot
necazul sau isi are originea în
faptul ca atitudinea lui
Dumnezeu fata de el s-a
schimbat;

77:11-13 Dar în versetul 11
asistamlao cotitura spirituala
comparabila cu tranzitia de la
Romani 7 la Romani 8. Dupa ce
introspectia 1-a cufundat în
abisul dezna-dejdii, Asaf isi
Tndreapta ochii spre cer, hotarat
acum sa reflecte la

Dumnezeu este siant si ca tot ce face El este desavarsit, neprihanit si bun. El nu greseste niciodata.

77:14,15 In mod concret, psalmistul se gandeste la minunatul, miraculosul mod in care taria **lui** Dumnezeu a izbavit poporul Israel din robia egipteana. De acum Asaf a Tnceput sa se Tnalte pe culmile Tncrederii. Pronumele personale au disparut cu totul din vocabularul sau. Autocentrismul sau a fost Tnlocuit cu deo-centrism.

77:16-18 Cu superba maiestrie literara, el mfatiseaza apele Marii Rosii ca avand privirea Tndreptata spre Creatorul lor, drept care se retrag tngrozite. Intreaga natura izbucneste Tntr-o cumplita furtuna. Ploaia torentiala scaldă pamantul, cerul e brazdat de fulgere si tunete. Toata regiunea este zguduita de aceasta furtuna.

77:19, 20 Dumnezeu Insusi și-a croit cale de-a curmezisul marii. El este eel care a pregatit pentru poporul Sau un drum prin care sa poata traversa de partea cealalta a marii, pe uscat. S/i totusi nimeni nu a vazut urmele pasilor Sai. Cum se Tntampla ade-sea, au existat Tnsa dovezi abundente de-spre prezenta si puterea Sa, desi El tnsusi era ascuns în umbra.

Psalmul se Tncheie pe.o nota pasnica -Dumnezeu-Pastorul isi conduce poporul Israel prin pustiu către Canaan, sub Tndrumarea lui Moise si Aaron. La Tnceput Asaf parea numai bun de intemat Intr-o clinica de psihiatrie. Dar iata ca la sfar?it este senin si calm. și astfel Psalmul ilustreaza binecunoscuta zicala:

Preocuparea cu sine aduce numai necazuri.
Preocuparea cu altii aduce descurajari;
Dar preocuparea cu Cristos aduce des-fatare.

Psalmul 78: O parabola din istorie

„Caile lui Dumnezeu în har si caile lui Israel în perversitate" - iata cum

rezuma Bellett continutul acestui psalm. Este una din marile cântari din istoria Israelului, avand menirea de a ne aj uta sa Tnvatam din istorie, pentru a nu fi condamnati s-o repe-tam.

Invitatia psalmistului de a invata din istorie (78:1-4)

Psalmistul Tndeamna poporul (si, desi-gur, pe noi Tnsine) sa ia aminte, deoarece va vorbi în pilde. Cu alte cuvinte, parabola de fata are un sens mult mai profund decat eel aparent. Recapituland diversele capi-tole din istoria natiunii sale, psalmistul va scoate la lumina o seama de Tnvataminte pe care le defineste drept „zicatori ascunse din trecut." Dupa cum stramosii nostri ne-au transmis cronica anilor apusi, la randul nostru si noi avem obligatia de a pune la dispozitia generatiei care vine o relatare a modului în care S-a purtat Domnul cu poporul Sau, în har si în guvernare.

Dumnezeu de nenumarate ori, în mod intentionat. Incon-

Intentia plina de iubire de care a fost animat Dumnezeu cand a dat legea (78:5-8)

Asaf Tsi Tncepe parabola plina de Tnvataminte prin descrierea institutiei legii, pe care Dumnezeu a dat-o Israelului Tnsotita de instructiunea de a o transmite ne-gresit generatiilor viitoare. Patru lucruri a urmarit Dumnezeu prin aceasta:

-Ca poporul Sau sa-si puna nadejdeatn El. -Ca israelitii sa nu uit'e slavitele Sale fapte. -Ca ei sa fie ascultatori si supusi. -Ca ei sa Tnvete din experientele anterioare, pentru a nu repeta greselile stra-mosilor lor razvratiti.

Neascultarea, razvratirea si ingrati-tudinea israelitilor (78:9-11)

Dar ce s-a Tntamplat? Sub conducerea tribului Efraim, israelitii s-au Tndepartat de Domnul. inarmati cu arcuri, ei au fug it de pe campul de batalie, Tntorcand spatele inamicului. Probabil ca asta se refera la rusinosul episod de la Cades Barneea, clnd au acceptat raportul pesimist prezentat de iscoadele ce fusesera trimise sa evalueze Canaanul, Tnainte ca poporul sa intre în aceasta tara. Sau s-ar putea sa fie o aluzie la esecul israelitilor de a-i izgoni cu totul pe canaaniti din tara. Dar si mai probabil este ca avem de face cu o descriere gene-rala a modului lor tipic de comportare, ca unii care au calcat legea lui

tinuu au uitat toate minunile pe care le-a savarsit El pentru ei.

se gaseau super-magazine. Dupa cum nu existau ingredien-

Amnezia poporului cu privire la izbavirea lor din Egipt (78:12-14)

Ei au uitat de Egipt - si de miraculoasa lor izbavire din sclavia în care fusesera ti-nuti si obligati sa presteze munca fortata pe campiile Zoanului (*Joan, Tanis*). Cum de-au uitat ei traversarea Marii Rosii - cand apele au stat nemiscate de o parte si de alta a coridorului pe care l-a creat Dumnezeu ca ei sa poata trece pe uscat de partea cealalta a marii? Apoi a urmat minunea norului de slava care i-a condus ziua si a luminii de foe ce mergea inaintea lor noaptea.

Amnezia poporului cu privire la miraculoasa asigurare a apei in pustiu (78:15,16)

Numaidecat ei au uitat cum Dumnezeu le-a asigurat apa din belsug, prin scindarea standi din pustiu, cand apa a tasnit din piatra ca din fantana. Da, rSuri în pustiu, nu-mai ca memoria lor s-a scurtat.

Obraznica insistenta a poporului sa i se dea paine si carne (78:17-22)

Israelitii au Tnceput sa-L provoace pe Domnul in chestiunea regimului alimentar. Nemultumiti incontinuu, ei l-au prezentat Celui Atotputernic o noua serie de pre-tentii, insinuand ca Dumnezeu j-ar fi condus în pustiu pentru a-i lasa sa moara" de foame. Ei s-au indoit de capacitatea lui Dumnezeu de le purta de grija. Recu-noscand fara entuziasm ca intr-adevar le-a dat apa sa bea, ei au pus in sa la indoiaia faptul ca El ar fi dispus sau ar putea sa le dea paine si carne.

Domnul S-a infuriat pentru faptul c3 poporul Sau nu avea incredere in El. Si ast-fel a facut sa se abata focul maniei Lui asupra Israelului.

Dumnezeu, in dragostea si indurarea Sa, le da mana (78:23-25)

Israelitii voiau cu orice pret s5 aib& paine. Dar in pustiu nu

tele necesare pentru a coace paine. Drept care Dumnezeu a deschis usile granarelor Sale ceresti, facand sa ploua cantitati abundente de mana. și astfel oamenii s-au infruptat cu ceva mult mai bun decat painea - cu insusi hrana ingerilor, cu painea din cer.

indaratnicie, dovedindu-si din plin nestatornicia si neascultarea.

**in bunatatea si indurarea Sa,
Dumnezeu le da prepelite
(78:26-31)**

In continuare ei au dorit carne. Dar unde se putea gasi carne pentru a hrani o mul-time atat de mare de oameni in pustiu? Dumnezeu a rezolvat problema, prin cap-tarea vantului caruia i s-a poruncit sa mSne stoluri de prepelite chiar in centrul taberei israeliilor. Desigur, pasarile acestea nu erau acclimatizate acestor regiuni aride, ci fusesera aduse de la mare distanta cu scopul expres de a pune la dispozitia israe-litilor cantitati mari de carne, fara ca pe ei sa-i coste vreun ban.

Pe cand oamenii inca se infruptau din carnea acestor pasari, mania lui Dumnezeu a izbucnit impotriva lor. El a trimis o plaga ce a ucis floarea barbatilor Israelului.

**Poporul persista in pacatele
sale, iar Dumnezeu Isi arata
in continuare indurarea fata
de el (78:32-39)**

In pofida tuturor dovezilor de iubire pe care li le-a aratat Domnul, inimile israeliti-lor au ramas mai departe necredincioase. Orice facea Dumnezeu pentru ei, nu le putea intra in voie. In ciuda tuturor minu-nilor Sale, ei erau intr-o stare permanentii de bosumflare si bombaneala. Drept care, din timp în timp, Iehova a cercetat natiu-neia Israel, aducand moarte si nimicire. și astfel supravietuitorii au parut ca iau seama pentru o vreme, intorcandu-se catre Domnul, pocaindu-se de rSutatea lor si cautandu-L dintr-o inima sincera. Ei si-au dat seama ce adapost le-a fost El, cum i-a rascumparat din ororile Egiptului. Dar nu dupa mult timp au Tnceput din nou sa tra-iasca in minciunS, rostind cuvinte pioase, dar în realitate purtandu-se cu

Domnul S-a purtat in sa fata de ei cu o extraordinara retinere. Din pricina supra-abundentei Sale compasiuni, El le-a iertat persistentele acte de recidiva, nelasand sa se abata nenorocirile pe care le meritau din plin. El si-a amintit ca sunt oameni, aflati vremelnice pe acest pamant, pentru ca in curand sa piere din aceasta lume.

Razvratarile, provocarile si ingrati-tudinea poporului (78:40, 41)

Psalmistul va face o noua trecere in revista a tristei istorii a Israelului in versetele 40-58. Daca noua ni se face lehamite si recitim aceasta istorie, imaginea va cum I se va fi parut Domnului!

Repetatele lor acte de razvratire in pustiu L-au intristat pe Domnul pater in adancul inimii. De nenumarate ori L-au pus la incercare si L-au intristat pe Sfantul lui Israel, marginindu-L.

Amnezia israelitilor cu privire la izbavirea lor din Egipt (78:42-53)

78:42 Ei nu isi amintesc de taria pe care a dovedit-o Domnul fata de ei, izbavindu-i de vrajmasii lor. Izbavirea lor din Egipt a fost cea mai mare etalare a puterii divine din istoria omului in acel punct. Dar ei nu au apreciat-o la justa sa valoare, luand-o de-a gata.

78:43 In versetele 43-53, Egiptul este din nou in centrul atentiei, de data aceasta cu referire la sase urgii, in ordinea urmii-toare:

Prima urgie - *raurile*

transformate in sange (v. 44).

A patra urgie - *mustele* (v. 45a).

A doua urgie - *broastele* (v. 45b).

A opta urgie - *lacustele* (v. 46). A

saptea urgie - *grindina* (v. 47,

48). A zecea urgie -

moartea intindilor si a scuturilor (v. 49-

51).

78:44 Dumnezeu a transformat apa raurilor in sange, asa incat egiptenii n-au mai putut sa bea din aceste rauri. Nilul, pe care egiptenii il considerau sacru, deodata a devenit un riu poluat. Dar rezervele de apa ale israelitilor

nu au fost contaminate.

78:45 El a trimis roiuri de muste in

toate casele egiptenilor. Se stie ca ei se inchinau la Beelzebub, „domnul mustelor,” dar iata ca acum zeul acesta s-a intors impotriva lor, devorandu-i. E interesant de notat faptul ca mustele nu au invadat tinu-tul Gosen, in care locuiau israelitii.

Apoi Dumnezeu a trimis broastele in Egipt. Broastele, care erauenerate de egipteni ca simbol al fertilitatii, i-au distrus pe oameni, prin faptul .ca au facut sa inceteze cursul normal al vietii. Dar plaga aceasta, ca si celelalte, i-a afectat doar pe egipteni. Evreii, in schimb, au fost ocrotiti prin mana lui Dumnezeu.

78:46 Dumnezeu a trimis lacustele, care au acoperit tara Egiptului. Zeul Serapis ar fi trebuit, in opinia egiptenilor, sa-i apere de aceste insecte distrugatoare. Dar Serapis a fost total neputincios. Recoltele egiptenilor au fost distruse, sursa lor de hrana disparand. In tot acest timp, israelitii n-au vazut nici urma de omida sau lacusta!

78:47, 48 A saptea urgie a constat din grindina, promoroaca si fulgere. Acestea au provocat mare prapad asupra oame-nilor, vitelor, turmelor, vitei de vie si pomilor. Dar judecata a fost discriminato-rie, deoarece „...In tinutul Go^en, unde se aflau copiii lui Israel, nu a cazut grindina” (Ex. 9:26).

78:49 Apoi a venit cea mai mare lovi-tura din partea lui Dumnezeu - moartea intailor nascu^i. Psalmistul o descrie ca pe o revarsare a maniei aprinse a lui Dumnezeu, a indignarii si necazului, lucrarea unei cete de ingeri distrugatori. In unele texte din Scriptura ni se spune ca Dumnezeu Insusi a trecut prin Egipt, dis-trugandu-i pe intaii nascuti (Ex. 11:4; 12:12, 23, 29), dar la Exod 12:23 ni se spune ca El S-a folosit de un agent dis-trugator. Psalmistul sugereaza ca a fost vorba de o ceata de ingeri distrugatori.

78:50-53 El a dat frau liber maniei Sale, ca sa se reverse fara nici o opreliste. In toate casele egiptenilor, intaiul fiu nascut a fost lovit de o urgie neprecizata. Floarea barbatilor Egiptului a pierit in noaptea aceea. Dar casele israelitilor au

fost ocrotite de sSngele mielului pascal, astfel inceit nici unul din fiii evreilor nu a fost omorat.

Toate plagile au avut un caracter atSt de discriminatoriu incat nu li se poate gasi nici o explicable natural! Gum a fost posi-bil ca evreii sa inceteze vreodata sa-si ma-nifeste recunostinta fata" de felul minunat in care a lucrat Dumnezeu in folosul Ibr?

El i-a scos din Egipt ca pe o turma de oi, calauzindu-i prin pustiul nemarcat. „El i-a condus, ocrotindu-i, asa incat n-au avut de ce sa se teama, pe când marea i-a acoperit pe vrajmasii lor" (Gelineau). A fost o minunata" etalare a iubirii si puterii Sale!

Amnezia israelitilor cu privire la buna-tatea ce le-a aratat-o Dumnezeu ducandu-i in Jara Promisa (78:54,55)

El i-a dus pana la hotarul tarii sfinte, la lantul muntos pe care dreapta Sa li I-a asi-gurat. Desigur, tara era locuita de popoare pagane, inchinatoare la idoli, in acest timp. Prin urmare, el a izgonit aceste popoare, impartind tara intre semintiile Israelului. Nici un alt pastor nu s-a purtat vreodata cu atata atentie si dragoste fata de oile sale cum S-a purtat Iehova pentru ai Sai!

Duplicitatea si idolatria israelitilor dupa ce au intrat in tara promisa (78:56-58)

Au fost ei recunoscatori fata de Domnul pentru tot ce a facut El pentru ei? Nici-decum! Dimpotriva, in perioada Judecatorilor, L-au pus la incercare, pana la limitele suportabilitatii, razvratindu-se impotriva Sa si nesocotindu-I poruncile. Li s-a potrivit zicala: „Cum e turcu', si pis-tolul," prin faptul ca s-au dovedit total necredinciosi si nestatornici, ca un arc stramb pe care un areas nu se poate bizui. L-au provocat pe Domnul cu locurile de inchinaciune idolatra plasate pe maltime. I-au starnit gelozia prin chipurile cioplite pe care si le-au facut.

Mania lui Dumnezeu si respingerea de catre El a Israelului (78:59-67)

78:59, 60 In limbaj poetic, psalmistul ni-L prezinta pe Dumnezeu ascultand groaznica ingratitude a israelitilor si

dand frau liber mSniei Sale. In realitate, Iehova nu a fost surprins de atitudinea lor, care a constituit ultima picatura in valul de razvratiri de care se facusera vinovati pana

la acea data. Dar de data aceasta El nu a mai tolerat neascultarea lor, intervenind impotriva semintiilor din nord, care erau capii rautatilor si provocarilor la razvratire pentru tot poporul Israel. Astfel El a abandonat ?ilo, acesta nemaifiind locul cortului intalnirii, adica acel punct de pe pamant in care hotarase Dumnezeu sa locuiasca in mijlocul poporului Sau.

78:61-64 De data asta Dumnezeu a per-mis tariei Sale, adica chivotului Iegaman-tului, sa fie dus in captivitate de catre filisteni. Simbolul slavei Sale, poleit cu aur, a incaput astfel pe mana vrajmasilor (1 Sam 4:11a). Mare a fost prapadu! pe care l-au facut dusmanii in randurile israelitilor! Treizeci de mii de infanteristi au pierit in lupta (1 Sam. 4:10). Intrucat atatia tineri au fost rapusi in razboi, nu s-au mai auzit cantece de casatorie, nici n-au mai rasunat clopoteii de nunta pentru fecioare. Preotii care au cazut rapusi de sabie au fost Hofni si Fineas, fii corupti ai lui Eli (1 Sam. 4:11b). Vaduvele nu au jelit moartea lor, probabil din pricina durerii si mai mari provocate de capturarea chivotului de catre filisteni. Israelitii si-au dat seama ca slava a parasit Israelul (1 Sam. 4:19-22).

78:65, 66 Un timp s-a parut ca pe lehova nu-L mai intereseaza¹ soarta poporului Sau. Dar dupa un interval El S-a ridi-cat ca un om ce fusese toropit de vin. Si ce mare a fost prapadul ce s-a abatut peste filisteni! El i-a lovit si i-a pus pe ruga, facan-du-i sa sufere rusinea infrangerii (1 Sam. 7:10, 11; 13:3, 4; 4:23).

78:67 Cu toate acestea, Dumnezeu a ramas neclintit in hotararea Sa de a res-pinge cortul lui Iosif si n-a vrut sa aleaga tribul lui Efraim. Aici prin Iosif si Efraim se intelege grupul celor zece triburi nordice. Dupa ce Ruben si-a pierdut drep-tul de intai nascut, Iosif a mostenit o portie dubla de teren, prin fiii sai Efraim si Manase.

Dumnezeu alege Iuda, Muntele Sion si pe David (78:68-72)

78:68, 69 Dar Efraim a fost capetenia razvratirii. Prin urmare, Dumnezeu I-a pus

deoparte, prefer^nd sa dea cinste tribului lui Iuda. In teritoriul acestei semintii a ales

El Muntele Sion, ca ioc in care sa fie ridi-cat lacasul Sau eel sfant - inalt ca cerurile side neclintitca pamantul.

78:70, 71 Si tot din Iuda 1-a ales El pe David, slujitorul Sau. Regele-pastor si-a facut ucenicia la stana, avand grija de oile cu mielusei si Tnsusindu-si adevarurile spirituale din domeniul naturii. Apoi Iehova 1-a ridicat, pentru a pastori pe Iacob, poporul Sau, si pe Israel, mostenirea Sa - lucru pe care David 1-a infaptuit magistral.

78:72: și astfel El i-a pastorit dupa integritatea inimii Sale si i-a calauzit dupa iscusinta mainilor Sale.

Psalmul 78 se Tncheie pe o nota pas-torala, marcata de pace. Inainte de a trece la psalmul urmator, sa ne amintim ca In istoria Israelului gasim oglindita propria noastra istorie. Pentru ca, la o adica, noi suntem mult mai culpabili, deoarece privi-legiile noastre sunt cu mult mai mari. Traind in lumina desavarșita a iubirii Dbmnului de la Calvar, mai putem noi avea motive sa ne plangem, sa ne vaicarim, sa ne razvratim sau sa-L marginim pe Domnul sau sa-I fim nerecunoscatori? și totusi, de multe ori ne facem vrednici de osanda. L-am provocat pe SfSntul lui Israel de nenumarate ori. L-am Intristat printr-o mie de caderi. Am cartit si am bombanittn pofida binecuvantarilor nesfarsite pe care le-am primit din mana Lui.

Rabdarea lui Dumnezeu nu este Insa ineputzabila. Vine o vreme cand El ne lasa sa gustam amaraciunea neascultarii si regresului nostru. Dacă dispretuim harul Sau, vom avea parte de guvernarea Sa. Daca refuzam sa-L slujim cu credinciosie si loialitate, El li va gasi pe altii care s& dea dovada de aceste calitati. in schimb noi vom pierde binecuv&ntarea si nu vom gasi un stapSn mai bun pe care sa-1 slujim.

Psalmul 79: Gemetele prizonierilor

Psalmul 79 este o paralela la Psalmul 74, în care tema principala era distrugerea de catre Dumnezeu a templului Sau. Desi Psalmul 79 se refera, pe scurt, la dara-marea templului, tema principals este

Insa cea a devastarii poporului lui Dumnezeu -israelitii. Psalmistul pledeaza cauza evre-

ilor cu o elocventa fara egal, cerand izba-vire si restaurare.

79:1 Agresorii pagani au invadat terito-riul Israelului, patrundand violent In capi-tala tarii. Lacasul sfSnt a fost pangarit de picioarele lor nesfintite, cetatea sfanta fiind acum transformata' intr-un morman de mine.

79:2-4 Ce a urmat a fost un macel cum-plit. Tot orasul duhnea datorita trupurilor intrate In putrefactie. Peste tot se puteau vedea cadavrele evreilor, care au suferit si ocară de a ramane nemgropati. Vulturii au coborat din Inaltimi pentru a se Infrupta din aceste trupuri iar fiarele carnivore s-au napustit asupra prazii. Sangele a siroit ca apa In tot Ierusalimul iar invadatorii nu s-au mai sinchisit sa-i inhume pe cei ucisi. Vecinii neevrei ai Israelului au jubilat de bucurie din pricina nenorociei care s-a aba-tut asupra acestei natiuni.

79:5-7 Este un semn evident al furiei aprinse a Domnului si a geloziei Sale, dar cM vreme va arde gelozia Sa ca focul Impotriva lui Israel? Oare n-a sosit timpul ca Domnul sa Se Intoarca si Impotriva Neamurilor? La urma urmelor, aceste natiuni nu doresc sa-L cunoasca pe Iehova. Ele se Impotrivesc si nu vor sa pomeneasca pentru nimic In lume numele Sau. Si acum iata au pus varf pacatelor lor prin uciderea poporului lui Dumnezeu si pustiirea tarii sale.

79:8-10 Pana aici tot ce s-a derulat a fost doar introducerea. Psalmistul ajunge acum la miezul chestiunii, recunoscand ca pacatul sta la radacina nenorocirii ce s-a abatut asupra israelitilor. „Nu-ti aduce aminte de faradelegile stramoşilor nostri si nu le pune In contul nostru!" Si de indata ce a rostit aceasta marturisire, el vine cu argumente irezistibile menite sa-L "determine pe eel Atotputernic sa-Si arate Indu-rarea. Mai intai, el apeleaza la compasiu-neă lui Dumnezeu, de care niciodatS nu au avut evreii mai mare trebuinta decat acum. Apoi el isi intemeiaza pledoaria pe slava numelui lui Dumnezeu. Domnul a promis iertare si izbavire celor cu inima zdrobita si cu duhul cait. Acum Insasi onoarea Lui e in joe.

Si, In fine, este important sa fie reduse la tacere batjocurile vrajmasilor, care spun

60S

Psalm
i

ca Dumnezeu Israelului nu exista. Este un prilej minunat de a-Si dovedi existenta prin revarsarea razbunarii Sale asupra dusma-nilor, pentru a razbuna sa^igele loialilor Sai slujitori pe care 1-au varsat inamicii.

79:11, 12 Psalmistul Il roaga apoi pe Dumnezeu sa asculte gemetele jalnice ale celui detinut si sa-i scape pe cei ce au fost dati uitarii si sortiti mortii, printr-o lucrare vrednica de mareata Sa putere. Si Il mai roaga pe Dumnezeu sa faca in asa fel incat vrajmasii sa culeaga de sapte ori pe cat au rostit batjocuri si sacrilegii impotriva Domnului.

79:13 Toate acestea vor insemna pace pentru Israel si lauda la adresa lui Dumnezeu. Turma Sa iubita nu va inceta sa-I aduca multumiri. Generatie dupa generatie se va ridica, canutndu-I laude.

Psalmul SO: Omul dreptei lui Dumnezeu

Jalea si suspinul ce strabate o mare parte din Psalmi se regasesc si in eel de fata. Mai intSi, sub imaginea unei turme, apoi prin simbolul unei vite de vie, Israel cere sa fie iertat si restaurat.

S0:I-3 Apelul este adresat **Pastorului lui Israel**, un nume al lui Dumnezeu care apare in binecuvantarea pe care i-o acorda Iacob lui Iosif - „Pastorul, Piatra lui Israel” (Gen. 49:24). El este eel care 1-a condus pe Iosif ca pe o turma din Egipt in Canaan. El este eel care, in norul de slava, a fost intronat intre heruvimii ce acopereau cu aripile lor scaunul indurarii din sfanta sfin-telor. Dar acum se pare ca El a parasit Israelul, iar locul de inchinaciune a fost nimicit, drept care se formuleaza cererea ca ragaciunea ca El sa straluceasca in indurare si favoare inaintea lui Efraim, Beniamin si Manase. Acestea au fost cele trei triburi din avangarda in procesiunea transportarii chivotului de catre chehatiti (cohatiti). Aici ele reprezinta intregul Israel. Israelitii doresc cu inflacarare sa starneasca taria Sa (poate noi am spune sa-L determine sa-si exercite muschii) si sa treaca' la actiune, in sprijinul lor. Ei Il roaga fierbinte sa-i rea-duca din

captivitate. O, daca ar straluci fata Sa peste ei, cu indurare, atunci izbavirea lor ar fi asigurata!

80:4-7 Intre Israel si Domnul ostirilor (*lehova Elohim Savaot*) s-a interpus o mare prapastie. El S-a mSniat nu numai din pricina pacatelor lor, ci și din pricina ruga-ciunilor lor. Le-a dat ca hrana plansul iar ca bautura un suvoi de lacrimi. I-a facut o pricina de zavistie si neintelegere intre vecini. Sunt tinta unor glume rautacioase Tntre vrajmasii lor. Nu exista deceit o sin-gura solutie: ca Dumnezeu ostirilor (*Elohim Savaot*) sa priveasca din inaltime, daruindu-le har si mantuire.

80:8-11 Dumnezeu 1-a scos pe Israel din Egipt ca pe o vita de vie frageda. Pentru a-1 sadi in tara promisa, El i-a izgo-nit pe canaaniti. Cum Tsi curata un gospo-dar via, pregatind terenul pentru sadirea vitei, tot asa Domnul a avut multa rabdare cu poporul Sau. Transplantarea a fost incu-nunata cu succes. Vita de vie a prins radacini adlnci iar populatia s-a inmultit mult, umpland tara. Vita a crescut frumos, catarandu-se tot mai sus, intarindu-se ca cedrii falnici. Ramurile sale s-au intins panS la Marea MediteranS, pe de o parte. iar pe de alta pana la Fluviul Eufrat. Sub domnia lui Solomon Israel a ocupat intr-adevar teritoriul cuprins p3na la fluviul Eufrat, în hotarul de rasarit (1 Re. 4:2 i, 24), dar numai pentru o scurta perioada de timp.

80:12,13 Dar apoi Dumnezeu a coborat nivelul zidului protector, permitand natiu-nilor cotropitoare sa se Tnfrupte din vie. Mistretul si alte animale salbatice au patruns in ea, pustiind-o - mai intai, Egip-tul, Asiria si Babilonia, iar mai tarziu Persia, Grecia si Roma. Prin evocarea imaginii unui mistret, psalmistul s-a referit la evenimente ulterioare vremurilor sale, dincolo de cunostinta sa, deoarece abia dupa multe secoie a fost Israelul devastat de armata romana, care avea ca insemn militar mistretul.

80:14, 15 Inca o data israelitii Il implora pe Dumnezeu ostirilor sa revina in mijlocul lor, aducându-le binecuvantare. Ei doresc ca El sa priveasca din inaltimea meterezelor cerului si sa Se indure de aceasta vie „**pe care dreapta Ta a sadit-o și spre**

mladita pe care Tu ai Intarit-o." E interesant de observat ca in Targum tex-

tul este redat astfel: „și spre Regele Mesia, pe care Tu l-ai statornicit pentru Tine.” În versetul 15 ni se pare mai consecvent să considerăm via și mlađita o referire la Israel, poua versete mai jos Mesia este prezentat fara echivoc.

80:16 Vita a fost taiata și arsa de armatele invadatoare. Ele și merita pier-zarea, Domnul Tncrunt3ndu-Se Tmpotriva lor și condamnandu-le.

80:17,18 „Mana Ta sa fie peste omul dreptei Tale, peste fiul omului/?e care Ji I-ai intarit.” Omul dreptei lui Dumnezeu este Domnul Isus Cristos (Ps. 110:1; Ev. 1:3; 8:1; 10:12). **Fiul Omului** este titlul prin care este El eel mai adesea mentionat in evanghelii. Binecuvlntarea deplina va veni peste Israel doar atunci cand Domnului i se va acorda locul ce I se cuvine. Atunci Israel nu va mai recidiva, nu va mai aluneca în pacat. Restaurati și reTnviorati de Domnul, israelitii vor chema numele Domnului.

80:19 Psalmul se incheie cu binecunos-cutul refren. P&storul este Tndemnat sa-si refaca turma de oite ratacite. Un singur zambet din partea Domnului DumnezeuUi ostirilor și Israel va fi salvat.

Psalmul 81: Sarbatoarea trompetelor

Unger descrie aceasta sarbatoare evre-iasca în felul urmator:

[Sarbatoarea Trompetelor] se celebra ca zi de sarbatoare, in sensul strict al cuvantului, prin odihna și incetarea oricarei forme de activitate, consti-tuind un prilej de aducere aminte prin suflarea cornului, prin organizarea unei adunari sfinte. In timpurile ulterioare, pe cand se tuma jertfa de bautura, preotii și levitii intonau Psalmul 29. Pe tot parcursul acestei zile se suna din trompete la Ierusalim, de dimineata pana seara... Rabinii cre-deau c5 fn aceasta zi Dumnezeu. judeca toti oamenii și că aceștia treceau prin fata Lui ca o turma de oi pe dinaintea pastorului.⁵²

Sarbatoarea Trompetelor este un tip, intruchipand strangerea din nou a Israelului in patria sa dupa strangerea și r&pirea la

cer a Bisericii.

81:1-5a tnca din primele versete, israelitii sunt invitati sa cante, cu mic cu

mare, laude lui Dumnezeu, care este sursa tarii lor și să înalte strigate de bucurie Dumnezeului lui Iacob, adică Dumnezeului oricărui har. Levitii sunt invitați să se alature acestui cor fericit, cu instru-^{*}mențele lor muzicale, iar preotii mar-chează sosirea lunii a șaptea, Luna Nouă, sunând din sofara. Este o sărbătoare institu-ită de Dumnezeu pentru născutarea Israel (Lev. 23:23-25; Nu. 29:1). El a înființat-o în Iosif (aici Iosif reprezintă întregul Israel) când a trecut prin țara Egiptului. Aici sensul pare să fie că Dumnezeu a rânduit această sărbătoare după confruntarea cu Egiptul, după ce poporul Său a ieșit din această țară.

81:5b La sfârșitul versetului 5, citim: „**Am auzit o limba pe care n-am inte-les-o.**” Trebuie să stabilim dacă aici vorbesc psalmistul, Israel sau Dumnezeu.

Dacă vorbește psalmistul sau Israel, atunci cuvintele se referă probabil la următoarele:

1. Limba slăvirea a egiptenilor (Ps. 114:1).

2. Dumnezeu, care Ti vorbește Israelului în timpul răscumparării din Egipt, dăruindu-le israeliților o nouă revelație despre Dumnezeu în sufletul lor.

3. Oracolul lui Dumnezeu pe care-l regăsim în restul versetelor din acest psalm.

Dacă eel care vorbește este Dumnezeu, atunci ideea ar putea fi următoarea:

Am auzit o limba (a egiptenilor) pe care n-am cunoscut-o (adică nu am recunos-cut-o). După cum se exprima Williams: „31 nu i-a recunoscut pe egipteni ca oi ale Sale.”

În favoarea acestei variante avem faptul că pronumele „Eu” din restul psalmului se referă numai la Dumnezeu.

81:6, 7 Dumnezeu i-a eliberat pe israeliți din robia lor față de egipteni. Mainile lor au fost eliberate, nemăitrebând să care cosuri umplute cu lut și caramizi. Din toate necazurile El i-a

izbăvit când au strigat către El. Le-a răspuns în locul tainic al tunetului - o referire la norul care i-a

calauzit si ocrotit, sau la darea legii pe Muntele Sinai. I-a testat la apele de la Meriba, unde Moise a lovit stanca si s-a ales cu nemul Dumnezeu.

81:8-10 El 11 avertizase ca binecu-vantarea se poate dobandi doar prin cre-dinciosie si ascultare de El, singurul Dumnezeu. Interdictia idolatriei era cat se poate de clara si severa. Dupa ce le-a amintit cum i-a scos din tara Egiptului, El a facut minunata promisiune ca daca vor deschide gura larg, El le-o va umple cu binecuvantari. Promisiunea aceasta a fost uneori gresit interpretata de predicatorii lenesi, pentru a camufla faptul ca nu s-au pregatit temeinic pentru predica. Cu alte cuvinte, sustin acedia, tot ce au de fScut este sa deschida gura si Domnul le va darui un mesaj! Dar nu acesta este intelesul tex-tului! Mai degraba, ceea ce vrea sa spuna versetul este ca daca se vor prezenta in fata lui Dumnezeu cu cereri man, El le va da ceea ce cer. Nu este vreun lucru bun pe care El sa nu-l acorde celor care asculta de El. Sau, cum se exprima Gaebelin:

Cine poate sa cuprinda sensul deplin al acestei propozitii! El este Domnul Atotputemic. Nimic nu este prea greu pentru Domnul. Deschide-ti gura, spune El, cat mai larg, si Eu ti-o voi umple. Tot ce cere El este ascultarea de El, predareainimii si avointei.⁵³

81:11-16 Dar copiii lui Dumnezeu si-au astupat urechile, sa nu auda glasul Lui. Israel nu a vrut sa asculte de El. Prin urmare, El i-a lasat de capul lor, prada mi-zeriei lor, sa dea curs propriilor lor planuri. Dar aceasta abandonare nu a fost fara 0 profunda durere in inima lui Dumnezeu. El este intristat si acum pentru continua lor nepricepere si incapatanare. O, daca ar lua aminte, daca ar asculta de El, ce repede i-ar infrange El pe du\$manii lor! Adversarii lor ar veni atunci tremur&nd de frica inaintea Lui, iar prosperitatea Israelului nu ar cunoaste margini (AV)! El Si-ar hrani poporul cu granele cele mai alese - adica cu hrana spirituala si fizica de cea mai inalta calitate, si cu miera delicioasa culeasa" din stupii de pe stancile Palestine!.

Psalmul 82:

Dregatorii pamantului la judecata

82:1 Se da semnalul inceperii procesu-lui. Judecatorul s-a asezatpe scaunul sau de judecata. Judecatorul este chiar Dumnezeu. El a convocat 0 sesiune speciala a consiliu-lui divin, pentru a-i mostra pe dregatorii si judecatorii pamantului. Ei sunt numiti „dumnezei" pentru ca sunt reprezentantii lui Dumnezeu, ordinati de El ca slujitori ai Sai pentru a asigura ordinea si legalitatea in societate. In realitate, ei sunt, desigur, oameni ca noi. Dar din cauza pozitiei pe care 0 ocupa, sunt un?i de Domnul. Chiar daca nu-L cunosc personal pe Dumnezeu, sunt, oficial, agentii lui Dumnezeu si, prin urmare, primesc aici demnitatea de a fi numiti „dumnezei." Sensul de baza al sin-tagmei este „cei tari."

82:2 Mai inttti Dumnezeu Ti mostra pentru malversatiuni comise in posturile lor. Ei s-au facut vinovati de luare de mita si coniptie. Sub administratia lor, bogatilor li s-a ficut parte, in timp ce saracii au fost asupriti. Infractorii au scapat nepedepsiti iar cei nevinovati au avut de suferit, fara sa li se acorde nici 0 posibilitate de a-si apara pricina. Cumpana dreptatii s-a aplecat de atata asuprire.

82:3, 4 Apoi Judecatorul tntregului pamant le reaminteste inca o data de res-ponsabilitatile ce le revin pe taramul justitiei sociale. Astfel au datoriat de a apara drepturile saracilor si ale orfanilor... ale celor napastuiti si nevoiasi. Ei trebuie sa vinain ajutorul tuturor celor depozitati si calcati in picioare de cei mari si tari.

82:5 Dar, in pofida tuturor avertis-mentelor lansate de Domnul, nu pare sa fie \Teo nadejde de indreptare. Si, ca 0 paran-teza, El suspina din pricina faptului ca nu se poarta dupa cunostinta si priceperea de care dispun. De vreme ce ei insisi bajbaie in intuneric, slaba sperantS exista ca ei sa-i calauzeasca pe altii care au nevoie de indrumare. Ca urmare a e\$ecului lor de a se purta cu neprihanire si intelepciune, teme-liile societatii s-au subrezit de tot. Ordinea si legalitatea au disparut aproape integral.

82:6, 7 Desi au fost inSltati la cer in ce prive\$te pozitiile lor privilegiate, ei vor fi aruncati jos, in

semn de pedeapsa. Faptul

ca Dumnezeu fi numeste „dumnezei” si „copii ai celui PreaTnalt” nu-i scuteste de pedeapsa, nu-i face imuni la judecata. Ei vor. ft supusi aceleiasi tratament de care vor avea parte alti oameni, căz&nd ca unul dintre printi. De fapt, gradul dupa care vor fi pedepsiti ei va fi mai mare, tocmai fiind-ca au avut parte de privilegii mai mari.

Domnul nostru a citat versetul sase Tntr-una din confruntarile Sale cu dusmanii Sai (Ioan 10:34-36), care tocmai tl acuza-sera de blasfemie pentru faptul ca S-a declarat egal cu Dumnezeu.

Isus le-a raspuns: „Nu este scris in legea voastra: «Eu am spus: „Sunteti dum-nezei”»? Dacă El i-a numit dumnezei pe aceia catre care a venit cuvantul lui Dumnezeu - si Scriptura nu poate sa fie desfiintata - cum ziceti voi Aceluia pe care Tatal L-a sfmfit si trimis In lume: «Hulesti!» pentru ca am spus: „Eu sunt Fiul lui Dumnezeu”?”

Pentru mintea vesticilor argumentul s-ar putea sa nu para prea limpede sau convingator, dar pentru ascultatorii initiali el a avut o forta covarsitoare. Ei au tnteles ca Isus folosea argumentatia „de la mai mic la mare.” Forta argumentului Sau a constatat in urmatoarele:

In Psalmul 82, dregatorii si judecatorii sunt numiti de Dumnezeu „drannezei.” De fapt, ei nu sunt divini, ci, din pricina pozitiei pe care o ocupa ca slujitori ai lui Dumnezeu, sunt invredniciti cu titlul elevat de „dumnezei.” Cea mai mare distinctie pentru ei e faptul ca le-a parvenit cuvantul lui Dumnezeu, adica faptul ca au fost ordinati oficial de catre Dumnezeu sa ocupe dregatorii tnalte, in ierarhia de guvernare si administrare ajustitiei (Ro. 13:1).

Aşadar daca titulatura de „dumnezei” putea fi astfel aplicata in sens larg la oameni ca ei, cu cât mai mult si mai exact I se putea aplica Domnului Isus titlul de Dumnezeu! El a fost sfintit si trimis In lume de Dumnezeu Tatal. Asta implica faptul ca El (raise in prealabil cu Dumnezeu Tatal in cer, din ve? nicia vesnicilor. Apoi Tatal L-a

pus deoparte in vederea unei misiuni pe pamant si L-a trimis sa Se nasca in Betleem.

Iudeii au inteles fara nici o dificultate ca El Se pretindea a fi egal cu Dumnezeu si, prin urmare, au cautat sa-L prinda, dar El a scapat de ei (Ioan 10:39)..

82:8 Dar sa revenim la ultimul verset al Psalmului: „Scoala-te, Dumnezeule, si judeca pamantul. Caci Tu vei mosteni toate natiunile.”

Aici Asaf II cheama pe Domnul sa intervinain afacerile oamenilor, aducand neprihanire si dreptate, in locul coruptiei si inegalitatii. Rugaciunea isi va primi raspuns cand Domnul Isus va reveni sa domneasca peste tot pamantul. Atunci, cum au prezis profetii, „dreptatea va locui in pustiu si neprihanirea va ramane in ogorul manas” (Is. 32:16). Pamantul se va bucura de o perioada de dreptate sociala si eliberare de mita si inselaciuni.

Psalmul 83: Psalmul razboiului de sase zile

La 28 mai 1967, Gamal Abdel Nasser, presedintele Republicii Arabe Unite, a spus: „Intentionam sa lansam un atac general asupra Israelului. Va fi un razboi total. Telul principal urmarit de noi este distrugerea Israelului.” Cand a izbucnit razboiul, la 5 iunie, Republicii Arabe Unite li s-au alaturat: Iordania, Siria, Irakul, Algeria, Sudanul, Kuweitul; Arabia Saudita si Marocul. Incercarea acestei confederatii de a arunca Israelul in mare a fost zadarnica. In sase zile razboiul a luat sfarsit, Israel iesind invingator absolut din aceasta confruntare.

Pentru multi iubitori ai Bibliei, Psalmul 83 a capatat sensuri noi dupa Razboiul de Sase zile. si s-ar putea ca el sa cunoasca Tmpliniri mai depline cu privire la pretentiile Israelului asupra Ierusalimului, inainte ca intreaga chestiune sa fie irevocabil rezolvata prin venirea Domnului Isus ca sa guverneze ca Rege.

83:1-5 Cuvintele din aceste versete sunt fara indoiala cele ale Israelului impresoara, care il cheama pe Dumnezeu sa sparga tacerea si sa intre in actiune fara preget. Desi israelitii solicita urgent sa fie paziti si aparati, ei prezinta situatia ca si cand ar fi cauza lui Dumnezeu, in egala

masura cu propria lor cauza:
„dusmanii Tai... cei care Te urasc... poporul Tau... cei ada-

postiti de Tine... ei alcatuiesc o confede-ratie impotriva Ta." Ei au grija sa nu-L lase sa uite ca vrajmasii Israelului sunt și vrajmasii Lui.

Detaliile sunt foarte veridice. Dusmanii sunt infierbantati - o descriere foarte plastica a amenintarilor opozitiei. Ei urzesc tot feluri de comploturi - ajutati din umbra de con-silieri ai Rusiei Sovietice. Se consulta - in cadrul a ceea ce a ajuns sa fie cunoscut sub denumirea de *summituri arabe*. Ei amenintă ca vor anihila Israelul - cum reiese si din citatul mentionat anterior. Ei alcatuiesc o formidabila federate de natiuni - din care fac parte popoare strans inrudite cu israelitii.

83:6-8 Cand Incercam sa identificam aceste natiuni, stabilind corespondentul lor din epoca contemporana, intampinam o serie de dificultati. Știm insa ca Asiria este echivalentul Irakului din zilele noastre si ca ismaelitii, descinsi din Avraam si Agar, au fost progenitorii arabilor. De asemenea stim ca edomitii și amalecitii au fost descendenti ai lui Esau iar moabitii si amonitii au descins din Lot, dar ne este aproape imposibil sa stabilim cu precizie toate verigile din cadrul lantului genealogic. Filistenii au locuit in zona cunoscuta in prezent sub denumirea de Fa[^]ia Gaza. Orasul Tir era situat in actualul Liban. Ghebal este identic cu Gubla sau Byblos, situat in Fenicia. Potrivit unor izvoare, agaritii ar fi descendenti ai lui Agar si, prin urmare, o ramura a i[^]maelitilor - deși acest lucru nu poate fi demonstrat. Intrucat aceste nume sunt Invaluite în mister, e bine sa nu Incercam sa stabilim cone-xiuni exacte cu popoarele actuale din Orientul Mijlociu, ci, pur si simplu, sa le vedem ca reprezentanti ai vrajmasilor lui Israel din randurile Neamurilor.

Cum a putut minusculul Israel sa tina piept unei confederate atat de mari? Un raspuns îl constituie faptul ca poporul lui Dumnezeu, israelitii, sunt „cei adapostiti de El" (v. 3), „cei ascunsi de El" (AV), „scum-pii Lui" (LB) sau „cei iubiti de El" (Ge-lineau). In ceasul primejdiei, El Ti ocroteste in chip miraculos si-și desavarșeste taria în slabiciunea lor. Cand sortii de izbanda le sunt total potrivnici, El trimite o izbanda care desfide orice explicatie omeneasca.

83:9,10 Acum israelitii

impresurati striga

catre Iehova, rugandu-L sa Se ocupe de ame-nintarea ce-i paște, cum a facut cu dusmanii Sai in alte trei imprejurari din trecut..

Iabin, regele Canaanului, si Sisera. comandantul suprem al armatei sale, au fost ucisi la En Dor dupa o umilitoare Tn-frangere de la Paraul Chison (Jud. 4). Cadavrele lor au putrezit, constituind ingrasaminte pentru solul Israelului.

83:11, 12 Oreb si Zeeb, doi printi din Madian, au fost ucisi si decapitati (Jud. 7:23-25). Conform textului de la Isaia 10:26, a fost un macel cumplit.

Doi regi din Madian, Zeba si Zalmuna, amenintasera cu ocuparea „pașuni!or lui Dumnezeu." Ei au reusit sa scape din mana israelitilor cand au fost ucisi Oreb si Zeeb, dar ulterior au fost prinsi si executati de Ghedeon (Jud. 8).

83:13-18 in rugaciunea fierbinte adre-sata lui Dumnezeu sa-i judece pe vrajmasii Sai, Israel nu lasa nici un loc imagi.natiei divine, ci precizeaza amanuntit toate detaliile pedepsirii lor. Sa fie ca tarana maturata de furia vanturilor sau ca maracinii luati de vartej, cum traduc unii acest pasaj. S3 fie ca pleava Tmpa^tiata prin padure, mistuita de un foe urias. Sa fie ingroziti de furtuna Domnului. Sa fie facuti de rusine, pentru ca oamenii sa-L poata căuta pe Domnul. Sa piara dizgratiati, ca oamenii sa invete ca Iehova este singurul Dregator Suveran peste tot pamantul!

Veti spune cumva ca sunt cuvinte tari? Da, sunt tari, dar nu Hpsite de justificare. Când este în joe onoarea lui Dumnezeu, dragostea are voie sa fie neingaduitoare. Morgan explica:

Acesti cantareti ai stravechiului popor au fost cu totfi suprem inspirap' și animati de o mistuitoare pasiune pentru onoarea lui Dumnezeu. La ei, ca de altfel la profeti, nu gasim nici urma de motive egoiste. Caci egoismLi! nu canta cantari si nu vede vedenii. Pe de altS parte, o pasiune pentru gloria lui Dumnezeu este capabila deopotriva dc mare asprime, si de mare tandrete.^4

Psalmul 84: Mi-e dor de patria cereasca!

Nu exista Tndoiala cu privire la inter-pretarea principala a Psalmului 84 - tema sa fiind dorul nespul al evreilor exilati de a

putea pasi din nou în templul de la Ierusalim.

Dar psalmul mai poate fi, desigur, aplicat si la crestinul din zilele noastre, care este impiedicat în diverse feluri de a participa la adunarile grupului de creștini ce se aduna într-o localitate in cadrul unei partasii. El tanjește de dor sa poata reveni in mijlocul copiilor lui Dumnezeu, sa se inchine impreuna cu ei Domnului.

Dar aplicatia care-mi place mie eel mai mult este aceea a unui pelerin cucernic ce tlnjește de dor dupa patria sa cearasca! Sa privim Psalmul in aceasta lumina.

84:1, 2 Ce alt loc s-ar putea compara vreodata cu frumusetea locuintei lui Dumnezeu? Este un loc de neasemuitS fru-musete, de splendoare fara egal si de glorie de ■ nedescris. Sa precizam in sa un lucru: Uneori in Biblie se foloseste procedeul stilistic denumit metonimie, prin care locul-reprezinta persoana ce locuieste in acel loc. Si astfel, cand psalmistul spune: „Sufletul meu tanjește de dor dupa curtile Domnului," își exprima dorinta fierbinte de a fi in prezenta Domnului, cum se precizeazS in propozitia urmatoare: „...inima și carnea mea strigS. dupa Dumnezeul eel viu."

84:3 Pelerinul se compara cu o vrabie si cu o rSndunica. In alt psalm, vrabia este simbolul singuratatii: „...o vrabie singurica in varful casei" (102:7). Si oricine a urmarit o randunica știe cat de neastam-parata este aceasta zglobie creatura, cum alearga ea de colo-colo, purtata de curentii de aer. Ambele p&sari descriu poporul lui Dumnezeu, copiii Sai, calatorind prin' pustiul acestei lumi. Ei sunt singuri si nu-și gasesc astamparul, nici odihna pe acest pamant. Singurul loc in care gasesc odihna S,i siguran^a pentru ei si pentru familiile lor este la altarele Domnului.

In tabernacol (cortul intalnirii) si in templu existau doua altare. Unul era altarul de alama, celalalt altarul de aur. Primul era tipul moitii lui Cristos iar al doilea tipul invierii Sale. Luate impreuna ele reprezinta lucrarea ispravita a M&ntuitorului nostru. Aici este locul in care

sufletul nostru, asemenea randunicii, se poate odihni; aici putem sa ne aducem copiii sa se odih-neasca și ei. „Crede in Domnul Isus

Cristos și vei fi mantuit, tu și casa ta" (Fapte 16:31).

84:4 Apoi, într-o izbucnire de gelozie sfântă, ca să spunem așa, exilatul afirmă: „Binecuvântați sunt cei ce locuiesc în casa Ta! Ei Te vor lauda.” Când ne gândim astfel la fericirea celor dragi ce au plecat acasă la Domnul, nu mai putem să ne lăsăm copleșiți de întristare. Pentru noi plecarea lor reprezintă într-adevăr o pierdere, dar pentru ei este un câștig etern. Ei sunt într-o poziție avantajată față de noi.

84:5 În versetele 5-7 trecem din nou de la starea de binecuvântare a celor care sunt deja în cer la binecuvântările mai mici ale celor ce se îndreaptă spre acel loc. Mai multe lucruri se spun despre ei. Astfel, ei sunt „puternici în Domnul și-n taria puterii Sale” (Ef. 6:10). Apoi în inimile lor sunt drumurile către Sion. Căminul lor nu este pe acest pământ. Deși se află în această lume, nu sunt din această lume! Inima le este atintită spre patria cerească, spre care se îndreaptă mereu în acest pelerinaj.

84:6, 7 Al treilea lucru care se spune despre ei este că atunci când trec ei prin valea plângerii (caci asta înseamnă termenul Baca), o transformă într-un izvor. Sufletele acestea neînfricate pot să cânte chiar când trec prin suferințe și întristări, lacrimile lor reflectând curcubeul dragostei divine. Ei transformă tragediile în triumfuri și se folosesc de necazurile din viața lor ca de o trambulină care să-i catapulteze spre țări și mai mari. Secretul biruinței lor asupra împrejurărilor îl regăsim în următoarea afirmație: „ploaia o acoperă de asemenea cu un iaz.” În general ploaia în Scriptură pe Duhul Sfânt și aici El este văzut în lucrarea Sa de înviare, asigurând iazuri de apă curată și rece pentru drumetii istoviti ce străbate desertul. Noi credem că apa reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu (cum este cazul la Efeseni 5:26). Așa se explică de ce ei merg din țară în țară. În loc să slăbească, pe măsura ce înaintează în călătoria lor, ei prind puteri tot mai mari. Deși natura exterioară se ofilește, natura interioară se reînnoiește, pe zi ce trece (2 Cor. 4:16). Apoi

urmează o minunată notă de asigurare: Fiecare se înfățișează înaintea lui Dum-

nezeu in Sion. Nu exista nici o indoiala asupra faptului ca la capatul drumului prin pustiu ei vor fi incununati cu bucuria suprema de a-L vedea pe Rege in toata splendoarea Sa.

84:8 Acum psalmistul izbucneste de bucurie, adresandu-I Dumnezeului ostirilor o rugaciune fierbinte. Pentru ca apoi sa adauge si cealalta titlatura a Sa: Dumnezeului lui Iacob. Ca Domn al ostirilor, El este suveran peste marea multime de fiinte ingeresti. Ca Dumnezeu al lui Iacob, El este Dumnezeul celui nevrednic, Dumnezeul inselatorului. Ganditi-va nu-mai! Dumnezeul ingerilor fara numar, din adunarea solemna, este in acelasi timp Dumnezeul viermelui Iacob. Cel care este infinit de inalt si preamarit este, in acelasi timp, aproape de noi, intim noua. Si acesta este singurul motiv pentru care si tu si eu vom putea pasi vreodata in prezenta Sa!

84:9 **și** pe ce temei putem noi fi primiti in prezenta Sa? **O, Dumnezeule, privește scutul nostru** si fata unsului Tau. Singurul nostru temei de primire este Persoana si lucrarea Domnului Isus. Dumnezeu !l vede pe Mantuitorul meu si apoi ma vede pe mine in Preaiubitul, intru totul acceptat si liber.

84:10 Dar cum este in cer? Raspunsul: o zi in curtile Tale face mai mult decat o mie m alta parte. Ceea ce nu e decit un alt mod de a spune ca nu exista grad de comparatie. Noi pur si simplu nu putem concepe gloria, bucuria si frumusetea, libertatea de a fi acolo unde este Isus. S, i bine e ca nu putem! Altminteri am fi probabil nemultumiti ca inca ne mai aflam aici pe pamant si ca tre-buie sa ne ducem la capat lucrarea.

Mai bine e sa fii portar In casa lui Dumnezeu, decat sa locuiesti in corturile rautatii. Sau cum s-a exprimat Spurgeon: „Chiar si nivelul eel mai scazut la Dumnezeu este cu mult mai bun decat nivelul eel mai ridicat al diavolului.” și nu doar mai bun, ci si mai durabil. Observati contrastul dintre casa lui Dumnezeu si corturile rautatii. Una este o locuinta perma-nenta, cealalta este temporara, o locuinta provizorie pentru un

timp scurt.

84:11 Domnul Dumnezeu este un soare care asigura lumina in intuneric si un scut

de protecție împotriva căderii
 aprinse, pe parcursul călătoriei.
 Domnul va da har pentru orice
 situație în care avem nevoie de
 har și apoi ne va da glorie la
 sfârșitul călătoriei, când își va
 primi copiii răscumparați în
 căminul Său etern. De fapt
 pelerinului are asigurarea că nu va
 duce lipsa de nimic pe parcursul
 călătoriei sale spre cer, deoarece
 Domnul nu lipsește de nici un
 bine pe cei ce umblă în
 integritate. Dacă un lucru ne
 este de folos, El ni-l va da
 negresit; nu ni-l va refuza. Iar
 dacă îl va refuza, înseamnă că așa
 e bine pentru noi. Știe El de
 ce! „EU care n-a crutat pe Insuși
 Fiul Său, ci L-a dat pentru noi
 toți, cum nu ne va da fără plată,
 împreună cu El, toate?” (Ro.
 8:32).

84:12 Nici nu e de mirare că
 psalmistul încheie cu exclamația
 izvorată din inimă: „O, Domnul
 ostirilor, binecuvântat este omul
 care se încrede în Tine!” La care
 inima noastră răspunde: „Da,
 Doamne, toată vesnicia voi fi
 recunoscător că sunt creștin.”

Psalmul 85: însuflește-ne iarasi!

Rugăciunea aceasta pentru
 trezire spirituală se poate
 împărți în patru secțiuni dis-
 tincte:

O trezire ce a avut loc în Israel
 cu mult

timp în urmă (v. 1-3).

O rugăciune înălțată către

Dumnezeu să o

facă din nou (v. 4-7).

O pauză, pentru a auzi ce

răspuns va da

Dumnezeu (v. 8, 9).

O promisiune de restaurare

viitoare (v. 10-

B).

Este imposibil de precizat la
 care restaurare a Israelului se
 face referire aici. Nu poate fi
 vorba de restaurarea de după
 captivitatea babiloneană,
 deoarece acesta e un psalm al
 fiilor lui Core, care, se știe, au
 trăit cu mult timp înainte de
 acest eveniment. Dar nu
 identificarea evenimentului este
 cea care contează. Ceea ce este
 cu adevărat important este
 faptul că Dumnezeu a produs
 această înviere. Iar dacă El a
 făcut acest lucru o dată, desigur
 poate să producă din nou o

trezire.

85:1-3 Trezirea este descrisă
 ca o perioadă de timp în care
 Domnul S-ar purta cu
 bunăvoință față de țara,
 restaurând

soarta lui Iacob. Trei sunt actiunile care au dus la aceasta schimbare: Prima a fost marturisirea pacatului. Desi acest lucru nu este precizat expres, marturisirea este o necesitate absoluta Inainte ca celelalte aspecte sa poata avea loc. Al doilea element a fost iertarea faradelegii poporului Sau, iar al treilea prevenirea izbucnirii maniei lui Dumnezeu.

85:4 Aceasta demonstratie prealabila a indurarii lui Dumnezeu manifestata prin iertare este temeiul cererii ca El sa repete aceasta lucrare. Credinta nu se multumeste cu trecutul, cu ce a fost in istorie, ci vrea sa vada cum lucreaza Dumnezeu in impre-jurarile actuale. Desi psalmistul nu se angajeazS in marturisire, ea este prezenta negresit in continutul rugaciunii: „Re-staureazif-ne...” Cand Dumnezeu face lucrarea de restauratie, mai intai El ii conduce pe oameni la pocaintl, apoi le iarta p&catele, dupa care pune capat pedepsei ce rezultase din indignarea Sa.

85:5 Tot timpul petrecut departe de Domnul pare ca o vesnicie plinS de intristare. Dar rugaciunea fierbinte din ver-setul 5 capata sensuri deosebite pe buzele natiunii Israel, dupa veacurile de prigoane si imprastiere pe care le-a cunoscut: **„In veci Te vei mania oare pe noi? fyi vei pre-lungi mania din generatie in generatie?”**

85:6 DecHnul spiritual duce inevitabil la pierderea bucuriei. Partasia tntrerupta inseamna disparitia cantarii de pe buzele credinciosului. Bucuria nu poate coexista cu pacatul nemarturisit. Tot asa si aici rugaciunea se inalta catre cer. **„Nu ne vei insufleti iarasi, pentru ca sa se bucure poporul Tau in Time?”** Reinnoirea spirituala face sa rasune din nou clopoteii bucuriei. Orice trezire mare a fost insotita de cantare.

85:7 Cand Dumnezeu Iși restaureaza poporul, aceasta constituie o demonstratie plina de iubire a indurarii Sale. Dar nu e cu nimic mai mare decat oricare din celelalte relatii ale Sale cu noi. Caci și atunci căid ne muștra, cand ne disciplineaza, ne indreapta sau ne aduce inapoi tot dragostea este cea care-L

motiveaza. și cat de statoraica este acea dragoste care ne rabda prin toate rata-cirile noastre, prin toate alunecarile ^i neas-cultarea decare dam dovada. Nu este iubire

ca iubirea Domnului.

Iar trezirea spirituala este acordarea mîntuirii din partea Domnului - aici nu salvarea sufletului, ci izbavirea de toate consecintele necredinciosiei - impraştie-rea, captivitatea, stramtorarea, lipsa de pu-tere şi nefericirea.

85:8, 9 Dupa ce si-a adus rugaciunea pentru restaurare inaintea tronului harului, psalmistul a^teapta sa primeasca rSpun-sul, Tncrezator ca va fi un raspuns de har si ca va veni degraba. increderea lui se inte-meiaza pe faptul c^ Dumnezeu care Isi respecta legamantul intotdeauna va avea cuvinte de pace pentru cei ce se intorc la El cu inima şi-i scapa pe cei ce se tern de El, si nu se intorc la fapte nesabuite. Or, rezul-tatul inevitabil este gloria ce va locui in tara. Prin glorie aici *\$elnte\&gQ* Dumnezeu **gloriei**, ideea fiind aceea ca putem sa ne bizuim pe Domnul ca sa locuiasca in mij-locul poporului Sau atunci cand copiii Sai sunt in part&sie cu El.

85:10 Raspunsul la rugaciunea pentru trezire este dat in versetele cu care se incheie Psalmul. Ele descriu conditiile idi-lice care vor prevala cand Domnul Isus va domni peste Israelul restaurat in epoca viitoare de slava. Dar intr-un sens poetic mai larg, ele ne spun cum este atunci cand flacarile trezirii sunt mereu aprinse.

indurarea si adevarul s-au intainit. In afacerile pamantenilor, aderarea stricta la pretentiile adevarului impiedica de multc ori manifestarea iubirii si indurarii. Dar Dumnezeu poate sa-S. i reverse iubirea-I ne-sfars,itS peste copiii Sai, deoarece toate pretentiile adevarului au fost intrunite de catre Domnul Isus pe cruce. In acelaşi sens, neprihanirea şi pacea s-au sarutat. Cre-dincio^ii se bucura de pace cu Dumnezeu din pricina faptului ca toate pretentiile justitiei divine au fost tndeplinite prin lucrarea inlocuitoare a Mantuitorului. Pacatele noastre au fost aşezate pe capul lui Isus. In sangele Sau a fost achitata datoria noastra. Justifie severa nu mai are ce sa ceara Iar Tndurarea poate sa se reverse acum din plin. - *Albert Midlane*

85:11-13 Adevarul sau

credinciosia **va taşni din pamant iar neprihanirea va**

privi din maluri. Pe măsură ce credința este fidel iubitorului sau Etern, cererile răspund cu multiple binecuvântări. **Domnul**, de-a pururea credincios Cuvântului Său, dăruiește **ce este bun**. El nu refuză nici un lucru bun celor care umblă în nepri-

hanire (Ps. 84:11). Seceta și foametea vor înceta iar pământul va da roade îmbelsugate. Când Domnul își vizitează țara, El trece prin mijlocul unor oameni ale căror vieți sunt pregătite pe plan moral pentru prezența Sa.

Psalmul 86: Rugaciunea careia li sunt anexate o serie de motive

Unul din lucrurile demne de remarcat in acest Psalm este faptul ca David motiveaza aproape tot ceea ce afirma, fie sub forma de rugaciune, fie adoratie. Am putea ilustra acest lucru prin urmatorul aranjament:

CEREREA 86:1 Sa i se acorde o audiența la **Domnul**.
86:2a Sa fie pazit. (Observați recurența titlaturii de „slujitor” în versetele 4 și 16.) **86:2b** Sa aibă parte de salvare temporară.

86:3 Sa-i fie ascultată rugăciunea cu considerate.

86:4 Să i se dea bucurie și veselie. **86:5**

86:6 Sa i se acorde o audiență la Domnul **86:7** Să fie ajutat în ziua necazului său.

MOTIVUL

Neajutorarea și neputința psalmistului. Poziția sa, de persoană sfântă.

Nu se oferă nici un motiv aici, dar el poate fi implicat în propoziția: „**Tu** esti **Dumnezeul meu**.” Persistent lui David în rugăciune **ziua întreaba**. Nădejdea sa este în **Domnul** și în nimeni altul.

Versetul acesta oferă probabil motive suplimentare pentru cererile anterioare. Sau ar putea fi legat de versetul 6. Bunătatea, disponibilitatea de a ierta și îndurarea Domnului sunt turnate peste toți cei care îl cheamă.

Faptul că Dumnezeu aude și va răspunde la rugăciune.

Psalmistul se ocupa de lauda in versetele urmatoare:

LAUDA

86:8 Lauda adresatS Domnului pentru fru-musetea rlră seama a Persoanei Domnului Isus și a lucrării Sale.

86:9 Pentru vrednicia Sa, ce se cuvine să fie adorată de toate națiunile. (Lucrul acesta se va împlini în Mileniu.)

86:10

CEREREA 86:11 Pentru ca să fie învâtat calea Domnului.

LAUDA 86:12,13 Aici David nu face altceva decât să-și exprime hotărârea de a-L lauda pe Domnul cu toată ființa sa și de a slăvi numele Lui pe veci.

MOTIVUL

Dumnezeu este mare. Lucrările Sale sunt minunate. Nu există nici un alt Dumnezeu.

MOTIVUL Pentru ca psalmistul să poată umbla în ascultare de adevărul lui Dumnezeu. Pentru o inimă complet dedicată reverenței și ascultării de Domnul.

MOTIVUL Pentru îndurarea cea mare a lui Dumnezeu, că să-1 izbăvească din adâncurile seolului. Dacă aplicăm Psalmul acesta la Mesia, atunci această este o referire la Învierea Sa.

86:14-16 Restul versetelor descriu peri-colul iminent in care se afla psalmistul. O gloata de oameni aroganti si violenti au u-neltit impotriva vietii sale. Oamenii acestia nu au timp de Dumnezeu. Dar David II cu-noaste pe Domnul si in acest moment de ras-cruce se mangaie cu cunostinta faptului ca Dumnezeu este **plin de compasiune, de iubi-re, indelung rabdator și bogat in indurare** si adevar. Prin urmare, el este mcrezator ca i se va raspunde cand fi va ruga pe Domnul sa se Tndrepte spre el cu indurare, sa-1 intareasca § i sa-1 scape pe fiul roabei lui Dumnezeu. Unii interpreteaza sintagma **fiul roabei Tale** drept o figura de stil av&nd Tntelesul de „pro-prietatea ta” cum ar fi in situatia fiului unei slave. Cei care interpreteaza acest psalm ca fiind de natura mesianica vad in aceasta sintagma o referire la Fecioara Maria.

86:17 In fine, psalmistul se roaga ca Domnul sa-i daruiasca un semn clar al bunavointei sale. Atunci dușmanii sai vor realiza ca s-au aflat de partea gresita cand vor vedea cum 1-a ajutat Dumnezeu pe David si cum 1-a manga^at.

Am mentionat la inceput ca acest Psalm se remarca prin faptul ca ofera motive pen-tru mai toate rugaciunile si laudele cuprinse in el. Exista alte doua trasaturi unice pe care trebuie sa le reliefam. Mai intai, David a citat din abundenta din alte parti ale Scripturii. De fapt, e! pare sa se roage si sa-L laude pe Dumnezeu folosind aproape exclusiv alte versete din Biblie. In al doilea rand, numele divin „Adonai” este folosit de sapte ori (se traduce prin „Domnul” in versetele 3, 4, 5, 8, 9, 12 si 15). Evreii tematori de Dumnezeu adesea foloseau acest titlu, mai degraba decat Iehova. Soferimii, sau pSstratorii strSvechi ai Textului Sacra, au schimbat numele lui Iehova in Adonai de 134 de ori când au citit cu voce tare, datorita reveren^ei extrem de mari pe care considerau ca trebuie s-o aiba fata de inefabilul Nume Iehova.⁵⁵

Referitor la unirea inimilor noastre ca sa se teama de numele lui Dumnezeu (v. lib), F.W.Grant scrie:

Se constata ca acest lucru lipse^te în mare masura în randurile copiilor lui Dumnezeu. Ce

parte msemnata din viata noastra este petrecuta dacă nu neaparat in comiterea unor fapte rele, atunci eel pupin risipitS ?i faramitata cu o mare diversitate de preocupari marunte care dau-neaza marturiei noastre pentru Dumnezeu! Cât de pușini sunt cei ce pot afirma Tmpreuna cu apostolul Pavel: „Un lucru fac!” Suntem pe drum... dar ne oprim ca sa prindem fluturi prin-tre flori si astfel nu Tnaintam prea mult. Ce mult trebuie sa se mire Satan cand vede cum ne tnde-partam de „Imparatiile acestei lumi si de slava lor”... și totusi ne dedam, fSra sa ne gandim aproape deloc, la tot felul de fleacuri, mai ușoare decat puful de papadie pentru care copilul se lupta sa-1 dobindească și de ale carui eforturi noi radem. O, daca ne-am examina viata cu atentie, ce repede ne-am da seama de multimea de anxiet&fi total inutile, de lndatoriri imaginare, de tot felul de comoditati pe care ni le permitem, de fieacurile asa-zise „nevino-vate,” care tot mereu ne abat de la singura Tnda-torire care ne este cu adevarat de folos! Cit de putini sunt cei care s-ar supune unui atare exa-men al istoriei de zi cu zi a vietii lor!^{5^}

Psalmul 87:

Psalmul recensamantului regal

Primarul Ierusalimului, Teddy Kollek, si co-autorul sau isi exprima mirarea firească fata de surprinzatoarea maretie a orasului lor vechi de 4000 de ani: Arheologii si istoricii se intreaba de multă vreme de ce a fost înfiintat Ierusalimul pe locul actual si de ce a devenit un oras mare. Asta pentru ca nu se bucurS de nici una din trasaturile fizice care au favorizat propasirea si înaintarea altor orase mari ale lumii. Ierusalimul nu este asezat la obarsia nici unui fluviu mare. Nu are deschidere spre nici un port însemnat. Nu beneficiaza de nici o sosea însemnata, nici de intersectii importante. Nu este în apropiere de nici un fel de surse abundente de apa, care constituie de obicei motivul principal al înfiintarii unei asezari omenesti, desi un izvor natural principal oferea o cantitate modesta de apă. Ierusalimul nu posedă bogatii minerale. De fapt a fost plasat departe de principalele rute comerciale. Nu detinea nici o cheie strategica pentru cucerirea unor teritorii vaste r^vnite de strSve-chile imperii razboinice. Intr-adevar, orasul nu a fost binecuvantat nici cu virtuti

economice speciale, nici cu cele topografice, care să explice de ce a devenit mai mult decât un simplu satuleț

montan, cu o soartă comună, ca a celor mai multe sate din perioada sa, care între timp au disparut fără urmă⁵⁷

87:1-3 Desigur, motivul pentru care Ierusalimul este mare este faptul că a fost ales de Dumnezeu. El l-a înființat pe muntele sfințit și-i iubeste portile mai mult decât ale tuturor celorlalte orașe și sate din țară. Și apoi gloria cea mai mare a Ierusalimului este încă în viitor - când va fi capitala împărăției Mesianice, cetatea regala de scaun a mult-asteptatului Rege. Psalmul acesta ne îndreaptă privirea în viitor, spre acea zi când lucrurile slave vor fi rostite despre Sion, cetatea lui Dumnezeu.

Într-un sens Ierusalimul va fi locul de naștere al multor națiuni:

Se va întâmpla în zilele din urmă, ca muntele casei Domnului va fi întemeiat ca el mai mult munte; se va înalta deasupra dealurilor și toate popoarele se vor îngrămădi spre el. Și multe popoare se vor duce și vor zice: „Veniți să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne invite caile Lui și să umblăm pe cărările Lui.” Căci din Sion va ieși legea și din Ierusalim cuvântul Domnului (Is. 2:2, 3).

87:4 Asta pare să aibă în vedere versetul 4. Sionul este personificat, el afirmă că între acele națiuni care o cunosc în calitate de mamă, ea o poate aminti pe Rahab (adică Egiptul) în sud și Babilonul în nord. De asemenea oamenii vor vorbi despre Filistia, Tir și Etiopia, spunând că acestea s-au născut în Ierusalim. Acestea vor fi printre națiunile care vor recunoaște Sionul ca și capitala spirituală, politică și economică a lumii, suindu-se să se închine acolo și să-l aducă omagiu Marelui Rege (Is. 60:16-19).

87:5 Prin urmare, Sionul va fi socotit locul în care națiunile vor trăi experiența nasterii din nou, deoarece Cel Preaînalt însuși o va stabili în acel loc de suveranitate universală!

87:6 Iar când Domnul va face recensământul popoarelor, El va nota cu atenție că anumite națiuni și-au dat seama de ade-

varatul lor destin istoric, devenind cetățenii Sionului. Ele vor vizita capitala:

nu pentru a-i admira arhitectura sau a admira meterezele sau a invidia triburile care se suiseră acolo să se închine în cetatea care este strâns legată, ci pentru a solicita imunitate municipală, pentru a beneficia de protecția ei, pentru a se supune legilor sale, pentru a trăi și iubi în sanul fericitei ei societăți și pentru a avea partasie sfântă cu slăvitul ei întemeietor și pelerin.⁵⁸

Gaebelein scrie:

Lehova pline evidență, pe măsura ce națiunile, una după alta, sunt introduse în împărăție prin elevarea și binecuvântarea Sionului. Atunci Sionul va deveni glorioasă metropolă a întregii lumi.⁵⁹

87:7 Va fi un prilej de bucurie și sarbatoare. Cântăreții vor cânta cu gura și cu instrumentele, intonând imnul: „Toate **izvoarele mele sunt în tine.**” Ierusalimul nu va mai fi locul lacrimilor și necazului, ci un izvor de binecuvântări, înviatori și căminul spiritual al tuturor națiunilor pământului.

Dar înainte de a trece la următorul psalm, trebuie să facem o aplicație personală: Va veni o vreme când Dumnezeu va începe să-i înregistreze pe oameni. Va fi recensământul locuitorilor cerului. Unicul și decisivul factor îl va constitui nașterea din nou. Numai cei care s-au născut din nou vor vedea împărăția lui Dumnezeu (Ioan 3:3-5). Prin urmare, când Dumnezeu începe să-i înscrie pe oameni, va zice: „Omul acesta s-a născut din nou în cutare loc.”

Va putea El oare spune acest lucru și despre tine?

Există un mod în care te poți califica pentru primirea cetățeniei cerești, așa cum îl găsim scris în Ioan 1:12:

Dar tuturor celor ce l-au primit
le-a dat
dreptul să devină copii ai lui
Dumnezeu,
celor care cred în numele Lui.

Psalmul 88: Psalmul cel mai trist

Când ajungem la Psalmul 88, atingem

adancimea maxima a durerii si suferintei umane. Se pare ca psalmistul rascoleste aici vocabularul eel mai sumbru si mai amar pentru a gasi cuvintele adecvate cu care sa descrie soarta sa deznadajduita. Este un caz de bolnav terminal - eel putin asa crede el despre sine. Se simte ca si cand ar fi pe lista celor pe punctul de a muri din salonul de izolare rezervat bol-navilor incurabili. Singurul lucru care i-a mai ramas este morga si nu va mai trece mult timp pana cand se va petrece cear^aful peste fata lui si va fi luat de acolo.

88:1, 2 Singurul punct luminos din acest psalm este numele lui Dumnezeu cu care Tncepe - „0, Doamne, Dumnezeul mantuirii mele.” Gaebelein numeste aceste cuvinte singura raza de lumina ce str&bate cu greu pScla deasa, steaua ce strapunge bezna de la miezul noptii.

Dar imediat autorul se lanseaza Intr-o descriere plina de jale a starii disperate in care se afla. Zi si noapte plange Tnaintea Domnului, dar tot nu are nici o uşurare. Cand va sparge Dumnezeu impasul, ascult^ndu-i rugaciunea \$i intervenind?

88:3-7 Viata sa este o v^ltoare clocoti-toare, cu o sumedenie de necazuri iar el inainteaza fara sa se poata opune spre moarte si spre mormant. De fapt a fost deja parasit ca mort - socotit deja ca o pierdere. Orice farama de tarie ce-o mai avea s-a dus. Acum pluteste fara noima printre morti, ca un soldat inconstient pe campul de batalie presarat cu cadavre. El se simte parasit de Dumnezeu, uitat de El si rupt de orice nadej-de de ajutor divin. Ca un captiv sortit car-cerei, aşa se vede el ca a fost abandonat de Dumnezeu si lasat In groapa cea mai adancă, în camera ororilor, cea Tntunecata si Tngrozi-toare. Trebuie s& fie doar o singura explicata, Tsi spune el: Dumnezeu S-a maniat pe el, drept care este coplesit de valurile napras-nice ale judecatii divine.

88:8,9 Cunostintele sale 1-au parasit, de pares ar fi lepros. tl trateaza. ca si când ar fi un strigoi sau „ca un blestemat” (Knox). Este zavorat Tntr-o celula” din care nu are sea-pare. Ochii sai,

candva luminosi si expresivi, si-au pierdut vioiciunea. Iar rugaciunea pare sa fie zadarnicl Zi de zi striga catre Domnul

cu mainile ridicate spre cer, mgându-se fierbinte, dar nimic nu se întâmpla.

88:10 Apoi, printr-o serie de întrebări, el îl provoacă pe Dumnezeu, cerându-I să-i spună ce folos va avea din moartea psalmistului. Întrebările releva cu-nosterea imperfectă pe care o aveau sfinții din Vechiul Testament cu privire la moarte și la viața de apoi, făcându-ne pe noi cei de azi să fim pe veci recunoscători pentru asigurarea că o detinem ca a murii. Înseamnă a fi cu Cristos, ceea ce este cu mult mai bine (Fil. 1:23). Asadar iată întrebările:

Face Dumnezeu minuni pentru cei ce au murit? Raspunsul implicit este „Nu.” Pentru un evreu care trăia sub lege, moartea era o tulburătoare regiune a uitării în care nu se întâmpla nici un lucru constructiv.

Oare umbrele se ridică să-L laude pe El? Cei ce au plecat dintre cei vii sunt priviți ca niște strigoi care nu au cum să-L laude pe Domnul.

88:11,12 Este oare dragostea statornică a lui Dumnezeu vestită în mormant sau credinciosia Săin Abaddon, locul nimicirii?

Întrucât se credea că nici o acțiune și nici o vorbire nu putea avea loc în încăperile sumbre ale Seolului, negreșit era în interesul lui Dumnezeu să-și tina în viața cât mai mult pe cei ale căror laude li erau Tritodeauna plăcute lui Dumnezeu.⁶⁰

88:13-18 În continuare, aparent cu o intensitate reînnoită, psalmistul își pledează cauza înaintea Domnului. În fiecare dimineață, fără gres, el își rostește rugăciunea înflăcărată, exprimându-și perplexitatea față de faptul că Dumnezeu l-a abandonat și că nu-l mai privește cu îndurare sau cu bunăvoință. Din tinerețe sa el a trăit în continuu experiența tristă a suferinței și morții. Acum în înțeleșterea tero-rilor divine, el este strămătorat, gata să . moară. Mania aprinsă a lui Dumnezeu l-a copleșit ca un val urias iar tero-urile Sale i-au luat piuitul. Este împresurat de valuri necrutătoare, care-l asaltează

fără încetare. Este ca și când Dumnezeu i-ar fi făcut și pe prieteni, și pe rude să-l parasească.

Singurul sau tovaras care i-a mai ramas este intunericul.

Asa se Tncheie eel mai trist dintre Psalmi. Daca ne intrebam ce cauta in Biblie, poate n-ar strica sa ascultam mar-tuna lui J. N. Darby,, care a spus ca la un moment dat in viata sa acest pasaj din Scriptura a fost singurul care i-a fost de vreun folos, deoarece a vazut ca a mai fost cineva care sa fi coborat in aceleasi a-dancimi in care a coborat el. Clarke citeaza dintr-o sursa anonimS:

„Nu există decat un singur psalm de acest fel în toata Biblia, care sa surprinda atat de viu aceasta experienta extrem de rara, dar exista unul care sa-l asigure pe cel mai cumplit afectat ca Dumnezeu nu-l va uita.”⁶

**Psalmul 89:
Legamantul lui
Dumnezeu cu
David**

89:1, 2 De la inceput, Etan isi declara" desfatara pe care o gaseste in iubirea stator-nica și in credinciosia lui Iehova, asa cum sunt acestea exprimate in legamantul davi-dic. El este hotarat sa cante indurarile Domnului pe veci, deoarece ele dainuie in veci.

89:3, 4 Credinta ii aminteste, cu reve-renja, lui Dumnezeu ca a incheiat un legamânt cu David. Pentru ca David a fost slujitorul sau ales, Dumnezeu a jurat că David nu va duce niciodata lipsa de mostenitori care sa ocupe tronul sau si că imparatia sa va dainui de-a lungul tuturor generatiilor. O dinastie neintrerupta, care sa ocupe pe veci tronul!

89:5 Apoi credinta recapituleaza minu-nile Domnului care a incheiat legamantul. Este ca si cum Etan I-ar aminti Domnului ca in joc e insasi onoarea Sa.

89:6-8 El este mai mare decat toate ostirile ingeresti din ceruri. Miriadele de fiinte ceresti sunt chemate sa laude mi-nunile Sale și credinciosia Sa. Nici un inger nu se poate compara cu El. El este suprem, mai presus de toate fiintele ceresti. Cbiar si cele mai man" din aceste fiinte stau smerite si uimite in fata Sa. Ele recunosc faptul ca Dumnezeu

este mai mare in toate privintele. Nimeni nu este atat de maret ca

Domnul Dumnezeu! oştirilor,
splendid în mantiile
credinciosiei.

89:9,10 Dar lucrurile nu se
opresc aici. Dumnezeu este mare
în creatia Sa, în prov-identă și în
perfectiunile Sale, morale (v. 9-
15). O ipostază dramatică a
maretiei Sale în cadrul creației
este modul în care stăpânește El
peste marea infuriată, potolind
valurile. El a făcut acest lucru pe
Marea Galileii în urma cu mulți
ani și o face Incontinuu în vietile
lovite de furtuna ale copiilor Sai.
Cât despre maretia Sa în cadrul
providentei, ce exemplu mai bun
am găsi decât cucerirea
Egiptului (Rahab) cu prilejul
exodului? El a zdrobit natiunea
aceea mandra cum zdrobeste un
leu prada. El i-a imprăștiat pe
dusmanii Sai ca pe niște frunze
purătate de vânt.

**89:11-13 Cerurile și
pământul** sunt ale Sale, în
virtutea dreptului de creator;
lumea și tot ce e în ea îi aparțin
Lui pentru că El este eel care **le-
a întemeiat. Nordul și sudul** îi
dătoresc Lui obârșia. Muntele
Tabor și Muntele **Hermon** își
înalță capetele, ca și când L-ar
recunoaște cu bucurie ca și
Creator al lor. Bratul Lui și mâna
Lui sunt tari. Dreapta Sa este
mai presus de tot, „suprema în
lumea puterii.

89:14 Cât despre
perfectiunile Sale morale, tronul
Său este întemeiat pe principal
dublu al neprihănirii și justiției.
îndurarea și adevărul se revărsa
pretutindeni pe unde merge El.

89:15-18 După ce a relatat
toată maretia Dumnezeului
legământului, Etan descrie în
continuare starea binecuvântată
a poporului Său: „**Binecuvântat
este popo-rul care cunoaște
strigatul de bucurie!**” Pentru
evreul cucernic, **strigatul de
bucurie** era concretizat prin
chiotele scoase de oameni cu
prilejul sărbătorilor Israelului,
când oamenii se suiau la
Ierusalim în zilele sfinte ale
calendarului religios. Pentru noi,
el va fi întotdeauna **strigatul de
bucurie** al evangheliei. Mai
multe lucruri se remarcă cu
privire la acești oameni fericiți. Ei
umblă... în lumina fetei Sale;
adică umblă în bunăvoința Sa,
fiind călăuziți de prezența Sa. Ei
găsesc în El izvorul tuturor
bucuriilor lor și nu încetează

niciodată să se delecteze în
neprihănirea Sa. Ei nu se laudă
cu propria

lor putere, ci numai si numai în a Lui. Numai prin bunavointa Sa este Tnaltat cor-nul lor. Cu alte cuvinte, ei sunt Tntariti.

L-a nascut pe Fiul ei Tntai nascut (Luca 2:7). Dar în cazul lui David nu poate avea

Caci scutul nostru este al Domnului iar regele nostru este Sfantul lui Israel.

89:19 și asta îl aduce pe Etan la legământul pe care Iehova 1-a Încheiat cu David (v. 19-37). Cu mul[^]i ani Tnainte, Dumnezeu Ti vorbise slujitorului sau cre-dincios Tntr-o vedenie. „Sfantul” ar putea fi o referire la Samuel (1 Sam. 16:1-12), la Natan (2 Sam. 7:1-17) sau poate la Slujitorul lui Iehova, Domnul Isus Cristos. El a încheiat un legământ neconditionat al haru-lui fara plata, asezand coroana asupra celui puternic si Tnaltandu-l din mijlocul poporului. În multe din aceste modalitati de descriere a lui David, aproape instinctiv avem sentimentul ca privim de fapt dincolo de David, la Regele-Mesia care avea sa vina.

89:20-24 Iehova îl selectase pe **David** dintre fratii sai si, prin Samuel, în unsese cu untdelemnul sfant rezervat pentru cei ce erau unsi ca regi. Legământul garanta ca mana lui Dumnezeu va fi pe veci asupra lui David, pazindu-i si ocrotindu-i pe moste-nitorii tronului, bratul Lui asigurand toata taria necesara. Dusmanii regelui nu vor putea sa-l biruiasca, nici cei rai sa-i facii vreun rău. Domnul a garantat ca-i va zdro-bi pe vrajmasii sai si-i va lovi pe cei ce-l urasc. Credincioșia și îndurarea Domnului nu-l vor parasi nicicând iar casa lui David isi va trage seva si taria din El.

89:25 în conformitate cu promisiunea facuta lui Avram (Gen. 15:18), în final hotarele imparatiei se vor întinde de la Marea Mediterana pana la fluviul Eufrat. În Geneza 15, se spune de la raul Egiptului pana la raul Eufrat, dar Tntrucat raul Egiptului se varsa în Mediterana, hotarele sunt aceleasi.

89:26, 27 David avea sa-L recunoasca pe Iehova ca Tata al sau, Dumnezeu sau, și stanca sa de adapost. La randul Sau, Dumnezeu T1 va face Tntaiul sau nascut, eel mai înalt dintre regii pamantului. Sin-tagma: „**intaiul nascut**” Tnseamna uneori primul în timp, ca în cazul m care Maria

acest sens, deoarece el a fost *ultimul nascut* dintre fiii lui Isai. Aici Tnseamna primul în ce privește rangul sau onoarea, așa cum explica restul versetului: „**cel mai înalt dintre regii pamantului.**” Asta vrea și Pavel să spună când se referă la Domnul Isus că fiind „*Tntaiul nascut peste Tntreaga crea{iune*” (Col. 1:15). Asta nu Tnseamna că Isus, a fost prima ființă creată, cum propovăduiesc unele culte deraiate, ci că El este preeminent *peste tntreaga creațiune*.

89:28,29 Nimic nu va putea schimba în vreun fel dragostea lui Dumnezeu pentru David și nimic nu va afecta legământul pe care L-a Tncheiat El. Intotdeauna va exista un tron al lui David iar spita să regaleze se va perpetua în veci.

89:30-32 Legământul nu va scuti Tnsa pe fiii lui David de pedeapsă, atunci când aceștia vor păcătui. Orice infracțiune a legii avea să fie tratată cu toată rigoarea. Din punct de vedere istoric, lucrurile s-au Tntamplat exact așa. Descendenții lui David au fost necredincioși față de Iehova și El i-a pedepsit cu nuiaua și cu biciul cap-tivității babiloniene.

89:33 Dar legământul a ramas în picioare și deși Tmparatia a fost eclipsată un timp, și la Ierusalim nu a domnit nici un rege, totuși Dumnezeu a pastrat în chip miraculos samanta regala, pentru a reinstaura Tmparatia la timpul Sau.

89:34-37 **in** cuvinte cât se poate de ferme, Dumnezeu repetă **inviolabilitatea** legământului și hotărârea Sa de a-Si respecta promisiunea făcută lui David. Spita lui David va dăinui pe veci iar tronul său va ramâne cât vor fi soarele și luna pe cer.

89:38,39 În aparență s-ar fi putut crede că Dumnezeu a dat uitării legământul davidic. Iuda a fost invadată de babilonieni, locuitorii ei fiind duși în exil. Nimeni nu a ocupat tronul lui David de atunci și până azi. Dar Dumnezeu nu a uitat. În urma cu aproape două mii de ani, Domnul Isus S-a născut în cetatea regala a lui David. El a fost fiul adoptiv al lui Iosif și, Tntrucat Iosif era parte din spita de regi ai ludei, Isus a moștenit dreptul legal la tronul lui David prin el (Mat. 1).

Isus a fost fiul real al Mariei și Tntrucat Maria era o

descendenta a lui David .prin Natan, Domnul nostru este din samanta lui David (Luca 3:23-38). Astfel legamantul este implinitin Domnul Isus Cristos. Tronul lui David se perpetueaza prin El si tntruc^t El traieste in puterea unei vieti fara de sfarsit, intotdeauna va fi un descendant al lui David care sa ocupe tronul. Intr-o zi, poate foarte curand, El Se va Tntoarce pe pamSnt ca sa-Si ocupe locul de drept pe tronul lui David, pentru a domni ca Fiul eel mai mare al lui David.

Desigur, Etan nu putea sa vada toate acestea. Lui i se parea ca legamantul a tost anulat. Ascultati cum se plange ca Dumnezeu a lepadat si respins spita regala, ca S-a maniat pe regele pe care 1-a uns. Pentru Etan nu exista alta explicate decat ca Dumnezeu Si-a calcat promisiunea pe care i-a facut-o lui David, lasand coroana lui sa fie acoperita de praf. Etan stia insa in adancul inimii lui ca Dumnezeu nu poate sa-și calce promisiunea, si totuși, iatS ca dupa toate aparentele acest lucru s-a intam-plat.

89:40-45

Zidurile Ierusalimului aveau o multime de sparturi in ele iar turriurile de veghe erau sfaramate. CalStorii de prin partea Iocului se serveau farS teama din ce gaseau pe acolo iar vecinii neevrei ai Israelului jubilai rautaciosi pentru ce i s-a intSmplat. Armele poporului lui Dumnezeu s-au dovedit zadarnice in lupta. Ostasii n-au putut tine piept inamicului. Regele a fost detronat, tronul sau fiind vandalizat. Umilit si acoperit de ocarS, el a imbatranit inainte de vreme.

89:46-48

Domnul care a incheiat legamantul parea ca se ascunde acum de poporul Sau. MSnia Sa impotriva isra-elitilor era fierbinte ca un foe. incontinuu se inalta catre cer strigatul plin de durere: „Pana cand?” Etan il roaga pe Dumnezeu sa-și aduca aminte cat de scurta a lasat El s5 fie viata omului pe pamant, cât de firav este omul si ce lipsit de importanta este. In vremea lui, toti se puteau astepta sa moara. Puterea mormantului il cople?ea panS la urma. Noi cei de azi avem o speranta mai buna decât a lui Etan. Noi stim ca nu toti

vom muri, ci ca toti vom fi schimbati dind va reveni Domnul Isus ca sa-și ia biserica

acasa,incer(l Cor. 15:15; 1 Tes.4:13-18). Dar toate acestea erau o taina pentru sfinti i din Vechiul Testament.

89:49-51 Pledoaria lui Etan este plina de patos și curaj. El intreaba ce s-a intamplat cu bunatatea si indurarea pe care Dumnezeu le-a garantat lui David in ter-menii cei mai fermi cu putinta. El este acut con?tient de batjocurile adresate de dusmani Israelului, care tl ironizeaza pe Etan s>l ridiculizeazS pe regele exilat ori de cate ori il vad.

89:52 Dar in ultimul verset credinta tri-umfa. Desi Etan nu vede raspunsul la per-plexitatea sa, el e în stare sa-L binecuvanteze pe Iehova. E ca si cand ar spune: „Doamne, nu inteleg, dar voi continua sa am incredere.” Și astfel el isi Tncheie ruga-ciunea pe o nota triumfatoare: **Binecuvantat sa fie Domnul in veci de-veci! Amin 51 Amin.**

IV. CARTEA A PATRA (PSALMII90-106)

Psalmul 90: Dangatul clopotului mortii

Permiteti-mi sa dau putin frau imagi-natiei sfinte in explicarea acestui Psalm. Scena are loc in pustiul Sinai, la mai mufti ani dupa intoarcerea spionilor din Cades-Barneea cu raportul lor pesimist si rau. Acum israelitii continua sa strabata deșertul, fara sa aiba insa 0 tirită precisa. Este o Tndeletnicire aparent fara nici o noima.

In fiecare dimineata se infatișeaza în cortul lui Moise un israelit care-i prezinta situatia celor decedati. Decese, decese si numai decese. Necrologul pare sa fie cea mai citita parte a ziarelor iar desertul pare sa fie un cimitir tot mai mare. De fiecare data cand oamenii ridica tabara, lasa in urma lor noi morminte.

In ziua de care ne ocupam Moise, omul lui Dumnezeu, simte ca a ajuns la capatul rabdarii. Coplesit de numarul tot mai mare al decedatilor, el se retrage in cortul sau, se arunca cu fata la pamant si-si varsa inima inaintea lui Dumnezeu in rugaciune.

90:1, 2 Inconjurat peste tot de semnele vremelniceii s,i ale mortii, el gase.ste

usurare in caracterul etem al Domnului. Toate pot sa" treaca si sa dispara, Dumnezeu ramane neschimbat, un camin si un adapost pentru copiii Sai. Din ves,nicia vesniciilor si pana în ves,nicia veş-niciilor, El este Dumnezeu, „nemarginit si etem, neschimbat in frinta Sa, in intelepci-unea, puterea, sfintenia, dreptatea, buna-tatea si adevarul Sau."

90:3, 4 in contrast puternic cu absenta totala a fenomenului tmbatranirii la Dumnezeu este scurtimea vietii omenesti. Se pare ca Dumnezeu emite incontinuu ordinul: Jntoarceti-va in taranaT' si astfel vedem un sir neintrerupt de oameni care se indreapta spre groapa. Pentru Cel Etern, chiar viata initiala a omului cazut, de circa o mie de ani, nu este altceva decat memoria unei fractiuni de noapte.

90:5, 6 Chiar pentru Moise, viata umana nu este altceva decat un somn. Te culci, adormi, visezi, te trezesti si abia daca observi scurgerea timpului. Sau, ca sa folosim o alta figura. de stil, viata e ca iarba - proaspata si verde dimineata, pentru ca apoi sa se ofileasca si sa se usuce pana seara. Sau, cum s-a exprimat Spurgeon, ea este „semanata, crescuta, batuta de vant, taiata si apoi adunata."

90:7-10 Desi moartea este in intregime rezultatul patrunderii pacatului, Moise si-a dat seama ca ceea ce se petrecea in deşert era rezultatul cercetarii speciale lui Dumnezeu. Toti ostasii in varsta de douazeci de ani sau mai mult cand au parasit Egiptul urmau sa moara inainte de a ajunge in Canaan. Dangatul clopotului mortii este un semn ca Dumnezeu S-a maniat pe poporul Sau din pricina faptu-lui ca israelitii s-au postat de partea iscoadelor necredincioase, in loc sa intre in Canaan, cum i-au indemnat Caleb si Iosua sa faca. Faradelegile si pacatele lor ascunse sunt mereu inaintea Sa, ca pricina de iritare si suparare permanenta. In con-secinta, israelitii traiau acum sub norul sumbru al maniei Lui, coplestiti de val-urile maniei Sale. Da, este adevarat, unii traiesc timpul alocat de saptezeci de ani si unii apuca chiar sa traiasca optzeci de ani. Dar chiar si in cazul lor, viata e plina de truda, de boli si

de neputinte. Curand pul-

sul inceteaza si o alta viata dispare de pe fata pamantului.

90:11, 12 Omul lui Dumnezeu se mi-nuneaza de puterea lui Dumnezeu, care a fost starnita de manie. Cine, se intreaba el, poate sa-I aduca suficienta reverenta, avand in vedere imensitatea maniei Sale? Un lucru e sigur: faptul acesta ar trebui sa ne faca sa pretuim fiecare zi din viata noas-tra si s-o cheltuim in ascultare de El, in asa fel meat sa conteze pentru vesnicie.

90:13,14 Moise il roaga pe Dumnezeu cu staruinta sa revina in mijlocul poporului Sau, cu indurare. Va arde oare mania Lui pe veci? Nu va avea El oare mila de ei si nu-i va satisface dis-de-dimineata cu indu-rarea Sa, ca sa-si traiasca restul zilelor intr-o anumitl masura de liniste si fericire?

90:15, 16 Acum Moise solicits ceea ce in termeni moderni se numeste „timp egal” sau dreptul la replica, adica cere ca Israelul sa aiba parte de tot atatia ani de fericire pe cat a avut parte de suferinta si necazuri. Israelitii au vazut deja puterea lui Dumnezeu desfasurata in judecatile Sale. Acum el cere ca Domnul sa-și arate cealalta fata, aharului.

90:17 In cele din urma, mijlocitorul cere ca Domnul sa priveasca cu bunavointa asupra poporului Sau ales de pe acest pamant si sa-l faca sa rodeasca si sa pro-paseasca in tot ce va face: **„Da, intareste lucrarea mainilor noastre.”**

Conform traditiei, Psalmul 90 este de obicei textul preferat din Scriptura la inmormantarile crestine, si asta nu fara temei, deoarece ne aminte?te de scurtimea vietii si de nevoia de a rascumpara timpul sau de a prinde prilejurile pe care le avem de a-L sluji pe Domnul. Dar Psalmul 90 nu este imbibat de mangaierea si asigurarea pe care le gasim in epoca Noului Testament. Cristos a adus „viata si nemurirea la lumina prin evanghelie.” Noi stim ca a muri este un castig, deoarece inseamna a fi absent cu trupul de pe acest pamant, dar prezent acasa cu Domnul. si astfel atmosfera sumbra a Psalmului 90 trebuie inlocuita cu bucuria triumfatoare a nadejdii credinciosului in Cristos, intrucat

acum moartea si-a pierdut boldul iar mormantul a fost depozat de biruinta sa. Credinciosul poate sa cante:

Moartea-i Tnfranta! Vestiti cu
bucurie acest mesaj,
credinciosilor!
Unde id este biruinta,
mormantule laudaros? Isus e viu!
Nu-ti mai sunt portile intunecate.
Isus e viu, Domn puternic,
mSntuitor.

—*Fanny J. Crosby*

Psalmul 91: Psalmul meu

tn 1922, in Hebridele de Vest,
un copi-las de cinci ani era pe
punctul sa moara, suferind de
difterie. O membrana mucoasa se
formase in gStlejul sau, facand
respiratia tot mai dificila. Mama
sa crestina si-a Tntors spatele, ca
sa nu vada clipa cand fiul ei Tsi va
da ultima suflare. Chiar in momen-
tul acela s-a auzit o bataie la usa.
Era cum-natul ei, dintr-un sat
Tnvecinat, care a spus: „Tocmai
am venit sa-ti spun ca nu ai de ce
sa te Tngrijorezi cu privire la
copil, caci se va Tnsanatosi si
Tntr-o zi Dumnezeu Ti va salva
sufletul.” Dar mama a ramas pe
gan-duri, Tnca sub starea
apasatoare a iminentei mortii
copilului, nevenindu-i sa creada
ce auzea. „Ce te face sa spui
asta?” a Tntrebat ea. si omul i-a
explicat cum statea langa foe si
citea Psalmul 91, cand L-a auzit
pe Dumnezeu vorbindu-i dar
prin ultimele trei versete:

Pentru ca si-a admit dragostea
asupra mea,
Il voi salva si-l voi elibera;
Pentru ca a cunoscut numele
meu mare,
Il voi aseza pe Tnaltime.
Ma va enema si-i voi raspunde;
Voi fi cu el
In necaz si-l voi izbavi
Si-l voi onora.

Cu o viafa lunga pentru mintea
lui
Il voi satura;
si voi face ca ochii lui
Sa cunoasca mSntuirea mea.

—din *The Scottish Psalms In
Metre*

Baietelul eram eu. Dumnezeu m-
a izbavit de la moarte in noaptea
aceea; El mi-a sal-vat sufletul cu
treisprezece ani mai tHrziu si m-
a saturat cu viata lunga. Prin
urmare, sper ca veti intelege de
ce numesc Psalmul 91 *Psalmul*

meu. De obicei cand spun asta
adaug, pe un ton glumet, ca sunt

dispus sa-1 Tmpartasesc cu altii - dar in primul rand acesta este Psalmul *meu!*

Cei mai multi teologi nu sunt de acord cu mine, afirmand ca acesta este un psalm mesianic. si desigur ei au dreptate. *Interpretarea* primordiala !l priveste pe minunatul nostru Domn Isus Cristos. Iar noi Tl vom studia din aceasta perspectiva. amintindu-ne TnsS tot timpul ca Tntr-o masura mai mica, si noi ne putem *insusi* minunatele promisiuni gasite în el:

. Toate raurile harului Tau le iau ca pentru mine; .
Peste fiecare promisiune imi scriu numele.

91:1, 2 Isus este Cel care, Tntr-un mod preeminent, a locuit **in locul tainic al Celui Preainalt** si a stat **sub aripa Celui**

Atotputernic. Nu a existat o viata ca a Lui! El a trait în partasie absoluta, nein-trerupta cu Dumnezeu, Tatal Lui. El nu a actional niciodata dupa voia Sa proprie, ci a facut doar acele lucruri pentru care a primit Tndrumare directa din partea Tatalui. Desi a fost Dumnezeu desavarsit, a fost totodata si Om desavarsit si \$i-a trait viata-pe pamant în totala bizuire pe Dumnezeu, depinzand Tntru totul de El. Fara nici o ezitare El a putut privi în sus si spune: **„Adapostul si cetatuia mea, Dumnezeul meu in care ma incred.”**

91:3 Se pare ca glasul Duhului Slant se aude.Tn versetele 3-13, asigurandu-L pe Domnul Isus de siguranta desavarsita de care avea parte, pentru ca traia o viata de Tncredere perfecta în Dumnezeu. Care sunt garantiile sigurantei? Sunt noua la numar:

Izbavirea de primejdii ascunse. **Latul** vanatorului de pasari se refera fa urzelile celui rau prin care Tncearca sa-i prinda în lat pe cei neveghetori.

Imunitate de bolt fatale. In cazul Domnului, nu avem motive sa credem ca ar fi fost vreodata bolnav.

91:4 *Scut si refugiu în Cel Atotputernic.* Grija personala si plina de tan-drete a lui Dumnezeu este asemanata cu

aceea a unei pasari care-si adaposteste puii sub aripi.

Ocrotire in credinciosia lui Dumnezeu. Promisiunile Sale sunt sigure. Ceea ce a spus El va si face. Acestea sunt **scutul si pavaza** credinciosului.

91:5 *Eliberarea de fries.* Sunt men[^]io-nate patru tipuri de pericole care produc panica:

Atacurile lansate de vrajmas sub acoperirea Intunericii sunt cele mai terifiante, deoarece este greu de identificat sursa.

Sageata care zboara ziua poate fi inte-leasa in sens literal, ca o ghiulea sau o racheta, sau in sens figurat, „comploturi marşave si def&marile celor rai” (Ver-siunea Amplificata).

91:6 Ciurma care umbla in intuneric

poate fi luata fie la propriu, fie la figurat. Dupa cum boala fizica se dezvolta acolo unde este ascunsa de razele soarelui, tot asa raul se fmmulteste la intuneric.

Nenorocirea care pustieste ziua in amiaza mare nu este precizata si poate ca e mai indicat sa ne oprim aici, pentru ca promisiunea sa aiba o aplicatie cat mai larga.

91:7,8 *Siguranta chiar in mijlocul unui masacu.* Chiar atunci cand s-a declansat un masacu de proportii, Preaiubitul Domn Isus este in siguranta absoluta. Cand cei rai sunt pedepsiti, El va fi doar spectator, ocrotit de orice vatamare posibila.

91:9, 10 *Asigurare impotriva calami-tetii.* Pentru ca Mantuitorul a facut din Cel PreaTnalt refugiul Sau si locuinta Sa, nici un dezastru nu-l va lovi, nici o calamitate nu se apropia de El.

91:11, 12 *Pazit de o escorta de ingeri.* Acesta este pasajul pe care 11-a citat Satan Domnului Isus cand L-a ispitit sa Se arunce de pe streasina templului (Luca 4:10, 11). Isus nu a negat ca versetele I se aplica Lui, dar a negat ca ele pot fi utilizate ca pretext de a-L ispiti pe Dumnezeu. Dumnezeu nu-I spusese sa Se arunce de pe

templu. Daca Mantuitorul ar fi sarit, asta ar fi Tnsemnat sa actioneze in afara voii divine, invalidand

promisiunea protectiei divine. .

91:13 *Victorie asupra leului si cobrei.* Este interesant ca Satan s-a oprit mainte de a ajunge la acest verset. Daca l-ar fi citat, si-ar fi descris *propria sa pierzare!* Diavolul este prezentat in Scriptura ca un leu care racneste (1 Pe. 5:8) ?i ca sarpele cel batran (Apo. 12:9). Ca leu, el este prigonitorul tnfiorator ce urla si recurge la violenta fizica. Ca sarpe, el se foloseste de stratageme menite sa insele si sa distruga.

Si astfel Duhul Sfant a dat noua garantii de trecere sigura Fiului Omului in timpul vietii Sale de perfecta Tncredere si ascultare pe acest pamant. In acest punct Dumnezeu Tatal confirma garantiile repetand de sase ori: „Voi face.” In acestea exista probabil o prefigurare a Tntregii cariere a omului Cristos Isus:

91:14 *Viata safarapata trditdpe acest pamant. „Fiindca si-a atintit dragostea asupra Mea, il voi izbavi; Il voi ridica pe inaltime, pentru ca a cunoscut numele Meu.”*

91:15 *Suferinta Sa pentru pacate. „Ma va chema si-i voi raspunde; voi fi cu el in necaz.”*

Invierea si indltarea Sa la cer. „Il voi izbavi si-1 voi onora.”

91:16 *Starea Sa actuala la dreapta lui Dumnezeu si imparatia Sa viitoare. „Cu viata lunga il voi satura si-i voi arata mantuirea Mea.”*

Asta ne spune Psalmul acesta! Dar stati putin. Probabil va ganditi si la lucrurile pe care nu le spune, la Tntrebarile capitale la care nu ofera raspunsuri. De pilda, cum vom putea reconcilia toate aceste promisiuni marete de ocrotire a lui Mesia cu faptul ca oamenii L-au omorat, in cele din urma? Iar daca aplicam Psalmul la credinciosii din vremea noastra, cum se Tmpaca aceas-ta cu faptul ca unii dintre ei cad rapusi de boala sau sunt doborati in batalie sau. mor in accidente aviatice?

O parte a raspunsului la aceasta Tntre-bare consta, cel putin, in urmatoarea explicatie: Cel care se Tncrede in Iehova este nemuritor panS in clipa in care si-a Tncheiat lucrarea. Isus a spus, de fapt, acest lucru ucenicilor Sai. Cand El a propus

sa revina in Iudeea, ucenicii au spus:

Invatatorul," I-au zis ucenicii, „acum, de curand, iudeii cautau sa Te uida cu pietre si Te Tntorci acolo?" Isus a raspuns: „Nu sunt douasprezece ceasuri in zi? Daca umbla cineva ziua, nu se impiedica, pentru ca vede lumina lumii acesteia; dar daca cineva umbla noaptea, se impiedica, pentru ca lumina nu este in el." (Ioan 11:8-10).

instruments muzicale cu zece coarde, cu lira si cu harpa, toate producand sunete armo-

Domnul stia ca iudeii nu puteau sa se atinga de El pana ce nu-și va fi incheiat lucrarea. Si acest lucru este valabil in cazul fiecarui credincios adevarat. El este pazit de puterea lui Dumnezeu prin credinta.

Apoi Domnul poate sa-i vorbeasca unui credincios in mod special, personal printr-un verset din acest Psalm. Daca o face, persoana poate sa-si insuseasca promisiunea respectiva si sa se bazeze pe ea. Incidentul personal de la Tnceputul acestei sectiuni ilustreazS elocvent princip-iul respectiv.

S, i, in fine, este in general adevarat ca cei care se incred in Domnul sunt asigurati de ocrotirea Lui. Noi avem uneori tendinta de a sublinia prea mult exceptiile. Regula generala ramane insa valabila: exista siguranta in Domnul.

PSALMUL 92: O lectie de botanica spirituala

92:1-5 Nimeni nu poate nega faptul ca este bine sa aduci multumiri Domnului. Este bine in sensul ca Domnul este vrednic de o atare atitudine de ■ recunostinta din partea noastra si este bine de asemenea pentru eel care aduce multumiri si pentru cei care aud acest lucru. A cāta laude numelui Celui Preainalt este o activitate cat se poate de vrednica. Si nu ducem lipsa de lucruri pentru care sa multumim. Dragostea și indurarea Sa este o temS nesfarsitS pentru a aduce multumiri dimineata iar credinciosia Sa este suficientS pentru a ocupa ceasurile noastre de searS si chiar de noapte. Apoi putem spori frumusetea can-tSrii acompaniindu-ne la diverse

nioase. Oricat I-am cânta Domnului pentru minunatele Sale lucrari ale creatiei, providentei si rascumpararii nu va fi niciodata de ajuns. Doar sa ne gandim la tot ce a fa-cut El si inima noastra va canta de bucurie. Planurile minunate si de nepatruns ale lui Dumnezeu, conceptele Sale profunde, intelegiunea Sa - toate acestea inaripeaza inima noastra, determinand-o sa-L laude.

92:6-9 Nu va asteptati Tns5 ca omul firesc sS poata intelege aceste lucrari ale lui Dumnezeu. El nu le poate pricepe, „deoarece ele se percep in mod spiritual.” (1 Cor. 2:14). CAt priveste realitatile spiritualc, omul firesc este total insensibil si chiar stupid, desi omenește poate fi un intelect stralucit. El nu poate pricepe defel ca legile morale imuabile din univers prescriu nemi-cirea celor rai. Desi aceștia pot propasi o vreme, succesul lor este de scurta durata, precum iarba. Dupa cum Domnul este intronat pe veci, tot așa dusmanii Sai vor fi impra^tiap! și nimiciti.

92:10, 11 Reversul monedei este ca Dumnezeu inalta cornul celor neprihaniti ca pe eel al boului salbatic, adic5 El daruieste tarie si onoare copiilor Sai. Iar El ii unge pe cei credinciosi cu unt-delemn proaspat, care este tipul lucrari i pline de iubire a Duhului Sfânt. Cand se va scrie ultimul capitol, sfintii lui Dumnezeu vor fi asistat la moartea vraj-masilor lor si vor fi auzit vaietul scos de acestia in pierzarea lor.

92:12-15 Prosperitatea celor neprihaniti se compara cu aceea a unui palmier sau cedru de Liban. Palmierul simbolizeaza frumusetea si rodnicia, iar cedrul este sim-bolul tariei si permanen^ei. Motivul cresterii si rodniciei credinciosilor il constituie faptul ca ei sunt saditi in casa Domnului și infloresc in curtile Dumnezeului nostru. Cu alte cuvinte, ei traiesc zilnic in partasie cu Domnul, extragandu-si seva si viata din El. fmbatranirea nu atenuaza capacitatile lor de a da rod. Ei continua sa pulseze de viata spirituala (seva) iar mar-turia lor ramSne de-a pururea verde. Prosperitatea lor este o dovada a faptului că Domnul este drept

in implinirea fagS-duintelor Sale. Ne putem bizui pe El ca pe stanca cea mai de nadejde. Nici o urma de

slabiciune sau nestatornicie nu exista la El. Cei rai sunt Tnsa comparati cu iarba (v. 7), in timp ce neprihanitii se aseamana cu un arbore peren (v. 14). Cei rai se usuca si se tree, pe cand neprihanitii merg din tarie in tarie. Aceasta este ordinea in botanica spiritual!

Psalmul 93: Regele etern și tronul Sau etern

93:1,2 Cantarile ce vor fi intonate cand va fi incoronat Domnul sunt deja pregatite, aceasta fiind una dintre ele. in ea este anticipate ziua glorioasa cand Mesia al Israelului Se va proclama Rege. El va fi invesmantat in maiestate, in contrast cu harul umil ce a caracterizat prima Sa venire. El Se va imbraca pe fata cu taria necesara pentru a domni peste lumea Tntreaga. Atunci se vor stabili conditii mondiale pe o baza ferma, stabilS, nemaifi-ind supuse convulsiilor morale si politice de amploare ce caracterizeaza lumea actuals.

Desigur, tronul lui Iehova exista din tot-deauna, dar nu s-a manifestat cu pregnanta pana acum in maniera in care se va arata cand va incepe Mileniul. Regele Insusi este, de asemenea, etern si autoritatea Sa nu cunoa^te inceput, prin urmare, nu va cunoaste nici sfarsit.

93:3, 4 Cand psalmistul pomeneste de suvoaie si de valuri puternice, pare limpede ca el se refera la natiunile neevreiesti care au asuprit poporul Sau de-a lungul veacurilor si care vor conspira impotriva Lui cand va veni sa domneasca. Dar eforturile lor vor fi zadarnice fi de scurta durata. Desi iși vor inSl^a glasul, ros-tind amenintari groaznice si laudarosenii incredibile, vor afla ca Iehova intronat este mai puternic decat toate federadile lor, decat toate fortele armate ce le vor putea masa.

93:5 Si astfel se va vedea ca intr-adevar Cuvantul lui Dumnezeu este adevarat și ca toate promisiunile pe care le-a facut El cu privire la vrajmasii Lui si la stabilirea domniei Sale de neprihanire s-au implinit. Templul de la Ierusalim va fi curatat de tot ce este rau, pentru ca s& aiba puritatea ce se

cuvine Celui care va locui in el.

Totul va fi sfant cand va domni El. Si totu! se va caracteriza prin sfintenie. cum s-a prezis la Isaia 23:18; Zaharia 14:20, 21; Apocalipsa 4:8.62

Psalmul 94: Dumnezeuul razbunarii

In splendida sa lucrare *Atributele lui Dumnezeu*, A. W. Pink scrie:

Ce trist e sa constatam ca atatia oameni care-^i spun crestini par sa desconsidere mania lui Dumnezeu ca un lucru pentru care trebuie sa-si ceara scuze sau, eel putin, ei sunt de parere ca ea n-ar trebui sa existe.... Altii se ins.eala crezarid ca mania lui Dumnezeu nu ar fi consecventa cu bunatatea Sa s. i astfel ei mcearca s-o alunge din gandurile lor.... Dar lui Dumnezeu nu-I este rusine sa faca cunoscut ca raz.bunarea ?i furia sunt ale Lui.... Mania lui Dumnezeu face parte !n egata masura din perfectiunea Sa divina cat face credinciosia, puterea sau tndurarea Sa.... Insasi natura lui Dumnezeu face ca ladul sa fie o necesitate tot atat de reala pre-cum Cerul.⁶³

94:1-3 In Psalmul 94 auzim ramasita credincioasa a Israelului din zilele de pe urma apeland la Dumnezeuul razbunarii sa Se descopere pe Sine in ura Sa fata de ce este rau. A venit timpul ca **Judecatorul** drept al intregului **pamant** sa razbune crimele comise de dregatorii rai impotriva preaiubitului Sau popor. Strigatul: „Cata vreme mai este?" va primi in curand raspuns. Jubila^ia celor **rai** va fi curand redusa la tacere.

94:4-7 Condamnarea persecutorilor mandri este redata aici in detaliu. „Ascultati obraznicia lor! Priviti aroganta lor! Cum se mai lauda acesti oameni rai!" (LB) Ei ii sfarama sub calcaiul lor pe copiii lui Iehova. Nu inceteaza sa-i hartuiasca pe cei ce sunt mostenirea Sa "Ioiaia. Victimizeaza vaduva lipsitS de aparare, pe oaspetii care nu se asteapta la nici un atac, pe orfanii neajutorati. Ei sunt dominate de atitudinea conform careia Dumnezeuul lui Iacob nu ar injelege sau nu I-ar pasa ce se intampl

94:8-11 Ce prosti si netrebnici sunt, de vreme ce cred ca Dumnezeu nu ar fi conştient! Daca a avut El indemanarea de a s&di urechea in trupul omului, oare nu are El si puterea de a auzi ce spun cei rai? Poate oare Creatorul ochiului sa fie El Insusi orb la ceea ce se petrece? Daca El are puterea de a pedepsi natiunile, cum demonstreaza clar istoria, este oare El incapabil sa pedepseasca Mafia care ii asupreste pe preaiubitii Sai? Cum ar putea El s&S aiba mai purine cunoştinte decat cele pe care le daruieste omenirii? Realitatea este insa ca Domnul cunoaste totul, şi stie ce gزندesc acesti oameni strambi; stie c&3 gandurile lor sunt niste aburi ai suflarii lor desarte.

94:12-15 Credinta II Tnvredniceste pe psalmistul greu incercat sa vada c&ă necazurile sale fac parte din educatia pe care i-o da Dumnezeu. Mare lucru este sa fii astfel invatat de Domnul şi instruit din Legea Lui! DumnezeuTi daruieste odihna in zilele de adversitate, pana când va fi sapata groapa pentru cei rai. El are motive sa fie increzator ca lehova nu-i va da uit&rii nicicand pe ai Sai, ca nu va abandona moştenirea Sa pe care o iubeste. Inevitabil dreptatea va fi repusa la locul ce i se cuvine iar oamenii cinstiti o vor arata-o altora si vor avea ei insist parte de ea.

94:16-19 Au existat momente in care psalmistul s-a Intrebat cine il va apara în fata puterii copleşitoare a raufacatorilor. Dar el nu a fost lasat niciodata singur. Domnul intotdeauna i-a venit în ajutor. Altminteri el ar fi fost demult redus la tacere si ingropat. Ori de câte ori s-a gandit ca va cadea Tnaintea acestui val de oameni, a constatat cu uimire ca este sustinut minunat de indurarea Domnului. Cand ingri-jorarile si indoielile i-au asaltat mintea, Domnul i-a mangaiat si linistit sufletul cu tot felul de alintari.

94:20-23 Poate exista vreo partasie intre lehova si acesti dregatori rai? Poate fi vreun parteneriat intre Cristos si Anticrist? Poate Domnul sa aprobe oameni care pro-mulga legi prin care sunt legiferate pacate? A pune aceasta

intrebare inseamn&S a si raspunde la ea. Dregatorii setosi de sa^nge ii omoara pe cei neprihaniti şi-i condamn&S pe

nevinovati. Dar Domnul este o fortareata pentru ai SSi si stanca in care se pot ada-posti. El va raspl&ti celor r3i cu vaYf si indesat pentru firMelegea lor. Da, dom-nule, ii va sterge de pe fata pamantului.

Sic semper tyrannis!

(Asa sa li se faca in veci tiranilor!)

Psalmul 95: tnchinare si avertisment

Psalmul acesta incepe cu chemarea exuberant^ la inchinare si este greu saM citim far2 sa fim contaminati de entuzias-mul scriitorului. (La Evrei 4:7 Psalmul pare sS-i fie atribuit lui David, dar sintag-ma „In David" (JND) ar putea insemna în cartea Psalmi, intrucat atft de muli dintre ei au fost scrisi de el.)

95:1, 2 Fara indoiala auzim glasul Duhului Sfânt în aceste versete, chemand Israelul inapoi la Tnchinarea sa catre lehova, la sfarsitul intunecatelor zile ale marii stramtor&ri. Dar nu trebuie sa scapam din vedere si chemarea pe care ne-o adreseaza El noua, sS ne dezlipim „de orice idol care ne-ar tine departe de El."

Este interesant de observat varietatea de expresii prin care este descrisa adevarata inchinare. Este o cantare adresatS Domnului. A ne Tnchina Lui insemna apoi a striga catre Stanca ma^ituirii noastre, adica Stanca de Veacuri ce a fost strapunsa, în care ne gasim noi refugiul etern. Inchinarea este s5 venim în prezenta Lui, mar-turisind cu multumire tot ce a facut El pentru noi. tnseamna' sa facem sa rSsune grinzile de psalmii de laud5 pe care ii intonam la adresa Lui.

95:3-5 și dupa" cum exista" o mare va-rietate în lauda adresatS de noi lui Dumnezeu, tot așa exista o infinitate în continutul laudei noastre. Domnul trebuie laudat pentru ca este Dumnezeul eel maret (in ebr. *El*, adica Cei Atotputernic). El este un Rege mare, mai presus de toji zeii ido-latri ai pag^nilor. Locurile adanci ale p3ma^ntului sunt în mamile Sale în sensul că El e st&panul lor. Piscurile muntoase sunt de

asemenea ale Lui, pentru ca El le-a plasmuit. El a creat maretele oceane si

Psalmi

629

mainile Lui au dat forma continentelor și insulelor

95:6,7a Dar acum rasuna o a doua invitație de a ne închina, care este mult mai personală și mai intimă în caracterul ei. Trebuie să ne închinăm și să închinăm înaintea Domnului Facătorului nostru, pentru că El este Dumnezeuul nostru. El este Dumnezeuul nostru în virtutea creației și apoi a răscumpărării. El este Bunul Pastor care și-a dat viața pentru noi. Acum noi suntem poporul pășunii Lui, oile care sunt călăuzite, conduse și ocrotite de mâna Sa străpunsă de cuie.

95:7b-9 În mijlocul versetului 7 are loc o schimbare bruscă de la închinare la aver-tizare. Este vorba de suspinul plin de dor și atât de graitor al Duhului Sfânt:

Astăzi dacă auziți glasul Lui....

În restul versetelor din acest psalm auzim însuși glasul lui Iehova care îi aver-tizează pe ai Săi ca nu cumva să aibă o inimă rea de necredință. La Meriba, în apropiere de Refidim, israelitii L-au provocat pe Dumnezeu prin nemulțumirile lor legate de faptul că nu aveau apă (este același loc numit la Exod 17:7 Masa). Într-alt loc, numit tot Meriba, Moise L-a supărat pe Dumnezeu lovind stanca, în loc să-i vorbească (Nu. 20:10-12). Cele două evenimente, unul la începutul peregrinării prin pustiu iar celălalt către sfârșit, formează două puncte terminus semnificative ce exprimă prin însăși denumirea lor (Meriba „**razvrătire**”; Masa „**incercare**”) necredințioasă a poporului în acea perioadă. Deși ei văzuseră lucrarea minunată a lui Dumnezeu care i-a izbăvit din Egipt, L-au pus la încercare și L-au ispitit.

95:10,11 Această purtare provocatoare s-a manifestat pe tot parcursul celor patruzeci de ani. În cele din urmă, Dumnezeu a zis, cum ar veni: „De ajuns! M-am saturat. Oamenii acediau inimii date la rată. Sunt hotărâți să întoarcă spatele carării pe care le-am trasat-o. Prin urmare, am rostit un jurământ solemn că nu vor intra

în odihna pe care le-o planuisem în Canaan.”

Acest apel de mare acuitate, îndreptat odinioară către Israel, este citat la Evrei

3:7-11 si adresat celor care ar putea fi ispi-titi sa-L paraseasca pe Cristos, pentru a reveni la lege. Si el va fi un avertisment adresat Israelului in zilele de pe urma. atragSndu-le atentia ca necredinta ii va impiedica sa intre In odihna lui Dumnezeu din cadrul Mileniului.

Necredinta Ti exclude pe oameni de la odihna lui Dumnezeu in orice dispensatie.

Psalmul 96: Vine Regele!

Cel putin saptesprezece moduri diferite de a-L lauda pe Domnul, date sub forma unor scurte porunci, se gasesc in Psalmul 96. Observa^i repetitia verbelor „a c^lnta" (v. 1, 2), „a da" (v. 7, 8), si „a lasa" (v. 11, 12).

96:1, 2 Noua cantare este imnul care va rasuna cand Domnul Isus va reveni pe pamSnt pentru a-§i incepe glorioasa domnie. Va fi nu doar o *noua cantare*, ci una *universalis*. Oameni de pe intreg pamantul isi vor uni glasurile, cantand aceasta cantare. Pamantenii vor binecuvSnta numele Domnului si vor aduce marturie mcontinuu despre puterea Sa de a mantui. „In fiecare zi ei vor spune cuiva ca El mSntuie" (LB).

96:3-6 Ceea ce vor face ei în viitor noi ar trebui sa facem de pe acum, adica sa vestim slava Sa Intre natiuni si minunile Sale printre toate popoarele. Domnul este mare, infmit de superior fata de toti dum-nezeii. Dumnezeii falsi facuti din lemn sau piatra sunt total neputinciosi. Adevaratul Dumnezeu este lehova, care a facut cerurile. Atributele Sale sunt ca niste insotitori inseparabili, ce-L Insotesc pre-tutindeni. Astfel onoarea si maiestatea II preced, iar taria si frumusetea ll asteapta In curdle Sale. „Onoarea si frumusetea sunt escorta Sa; Inchinarea si magnificul - insotitorii lacasului Sau" (Knox).

96:7-9 Daca apreciem cu adevarat maretia si bunatatea Domnului, vom dori ca si altii sa-I preamareasca numele. Astfel psalmistul cheama familiile popoarelor sa se uneasca pentru a vesti cat de maiestuos este Domnul, ce maret si puternic este El. Ei trebuie sa-I atribuie

Lui gloria ce se cuvine numelui Sau. Se cuvine ca ei sa-I aduca o ofranda la picioarele Sale. Sa I se

inchine în frumusețea sfinteniei sau în vestiminte sfinte (NASB). Toate lumea tre-buie să se închine și să aducă omagiu.

Mentionarea vestimentelor sfintie aminteste că până și hainele pe care le purtam când ne închinăm Domnului ar tre-bui să fie adecvate în acest sens, într-ade-văr, deși închinarea este în principal o chestiune ce ține de inimă, tot atât de adevărat este că ne putem exprima reverența față de El și prin tinuta vestimentară. Haine necorespunzătoare la cina Domnului, de pildă, ar denota o atitudine de indiferență de care nu ne-am face însă vinovați la nunti sau la înmormântări.

96:10 Versetul acesta ne arată ce a prilejuit noua dintre: învestirea Regelui Mesia. Domnul SI-a început domnia! Sistemul mondial este pus acum pe o temelie sanatoasă, ca să nu mai fie clatinat de războaie, depresiuni, sărăcie, nedreptăți, catastrofe sau alte crize. Sintagma „**nu se va clatina**” trebuie înțeleasă în accepțiunea: „nu se va clatina niciodată în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos.” Noi știm că la sfârșitul acelei perioade, cerurile și pământul vor fi distruse prin foc (2 Pe. 3:7-12). Ideea care se desprinde de aici este că Domnul va domni peste popoare cu neprihanire și le va ocroti de influențe nefaste.

95:11-13 întreaga creație este invitată să ia parte la această sarbătoare a bucuriei, când Domnul (Iehova sau Iahve)⁶⁴ va sosi pentru a stăpâni lumea. Cerurile se vor bucura nespuse de mult. Pământul va izbucni de bucurie. „Marea cu tot ce este în ea va răsună de laude la adresa Lui” (Gelineau). Nici o câmpie nu va ție și „nici un copac din pădure nu va rămâne fără glas, ci va izbucni de bucurie, salut și venirea Domnului” (Knox). Căci El vine să domnească asupra lumii. El va domni cu neprihanire și onestitate absolută.

⁵⁷Acum dar, de ce nu spuneti nimic despre întoarcerea regelui?” (2 Sam. 19:10).

**Psalmul 97:Lumina este
semanată pentru cei
neprihaniti!**

97:1 În primele cuvinte ale Psalmului, Domnul, Isus Cristos, și-a ocupat tronul.

Ziua în coronării a sosit. și în toată lumea bucuria e în toi. Insulele de departe și ținuturi de pe coastă n-au cunoscut nicicând o bucurie atât de mare.

97:2 Sosirea Regelui este descrisă în termeni simbolici care ne inspiră la cea mai reverentioasă atitudine. Mai întâi, El este învestimentat în nori și întuneric - o atenționare că Domnul nostru este uneori tainic ascuns de ochii oamenilor și măică-tuos de nepatruns în caile Sale. Cât de puțin îl cunoaștem noi! Apoi neprihanirea și dreptatea sunt temelii tronului Său. Doar El va avea un guvern ideal - acel al unei monarhii benefice, în care nu vor exista cazuri de pervertire a dreptății sau de denaturare a adevărului.

97:3-5 Flăcări mari de foc stău înaintea Sa, mistuindu-i pe cei ce nu-L cunosc pe Dumnezeu și nu ascultă de evanghelia Domnului Isus (2 Tes. 1:8). Fulgerele judecătorilor Sale iluminează țara. Oamenii pri-vesc îngroziti. E timpul despre care a vorbit profetul Isaia, când „orice munte și orice deal va fi coborât” (Is. 40:4). Cu alte cuvinte, timpul când tot ce se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu va fi smerit.

97:6a Cerurile vestesc neprihanirea Lui. Când coboară El pe norii cerului (Apo. 1:7) împreună cu sfintii Săi, răscumparați prin sangele Său (1 Tes. 3:13), lumea vede că El și-a ținut promisiunea, în neprihanire restaurând Israelul! cum făgăduise. De asemenea, cum explică Gaebelien:

Acei mulți fii pe care Ti aduce împreună cu El ia slava fi fac cunoscută neprihanirea, respectiv marea lucrare a neprihanirii de pe crucea de la Calvar prin care cei răscumparați au fost salvați, fiind acum proslăviți.^{6,15}

97:6b și toate popoarele vad gloria Sa.

Regele În toată frumusețea Sa
Este văzut, fără să fie acoperit de
nici un val.

A fost o călătorie bine parcursă,
De,?i pe parcurs au intervenit șapte
mori.

Mielul cu falnică Sa ostire
Stă acum pe Muntele Sion.

și gloria invaluaie
Țara lui Emanuel.

-Anne Ross Cousin

97:7 Ce vor crede idolatrii in
acea zi? Vor fi complet nautili,
realizand ca s-au inchinat la
desertaciuni.

**„inchinati-va Lui, voi toti
dumne-zeii”** (din textul englez
al NKJV, n.tr.) este redat in
Septuaginta astfel: „To(i ingerii
lui Dumnezeu sa I se inchine,” in
aceasta forma fiind citat textul si
la Evrei 1:6. Termenul ebraic
Elohim ce apare aici inseamna
de obicei Dumnezeu, dar se
poate referi si la ingeri,
judecatori, drega-tori sau chiar
dumnezei pagani sau zeitati.

97:8, 9 Cetatea Sion **aude**
vestea vic-toriilor repurtate de
Rege impotriva rebelilor si a
idolatrilor **si se bucura**.
Catunele din **Iuda** se alatura
multimii de oameni care
jubileaza de bucurie. „Vești bune
pentru Sion, bucurie pentru
targurile din Iuda, cand
judecatile Tale, o, Doamne, sunt
aduse la cunostinta” (Knox). In
sfar? it **Domnul** este vazut asa
cum a fost dintot-deauna - **Cel
Preainalt peste tot paman-tul**
si eel **Inaltat mai presus de toti**
ceilalti potentati, reali sau
n&scociti.

97:10 **Voi, cei care tl iubiti
pe Domnul, urati raul!** Aceste
doua principii morale sunt
corelate - *iubirea* pentru Iehova
si *ura* fata de tot ce este contrar
Lui. Cei care tree acest test
special sunt tinta grijii s. i
ocrotirii Lui speciale.

97:11 **Lumina este
semanata pentru eel
neprihanit,** adica venirea lui
Cristos inseamna raspandirea
luminii pentru omul care face
ceea ce este drept si bucurie nes-
pusa pentru toti cei ale caror
inimi sunt oneste si sincere.

97:12 si astfel se lanseaza
chemarea fericita către totii
oamenii neprihaniti ai lui
Dumnezeu sa se bucure în
Domnul si **sa aduca niultumiri
in ami n tire a sfinteniei
Sale.** (NKJV margin.). Este
surprinzatoare aceasta
incheiere a Psalmului 97. Ne-am
fi asteptat sa se spuna:
„Multumiti in amintirea iubirii -
sau indurarii - sau harului - sau
gloriei Sale.” Dar nu se spune
asa, ci pentru **sfintenia Sa**.
Candva **sfintenia Sa** ne
exclusea din prezenta Sa. Dar
acum, prin rascumpararea
realizata de Domnul Isus,

sfintenia Sa este de partea
noastra, in loc s& fie impotriva
noastra. Iar noi ne putem bucura
cand ne amintim de ea.

Psalmul 98: Noua simfonie a creatiunii

98:1, 2 A doua venire a lui Cristos inseamna izbavirea finala a Israelului de asuprirea din partea celorlalte natiuni. Aceasta glorioasa emancipare da nasterea unei cantari noi, prin care se sarbatoreste victoria lui Mesia asupra dusmanilor Sai. „**Minunate**” sunt toate lucrarile pe care Domnul le-a facut cu **dreapta** puterii Sale Si cu **bratul Sau eel sfant**.

Psalmul infatiseaza Imparatia ca si cum aceasta ar fi sosit deja. Victoria Sa este de-acum binecunoscuta. **Na^iunile** au vazut implinirea fara gres a leg&nantului inche-iatde El cu Israel.

Cand Isus a venit prima oara, Maria a cantat: „A venit in ajutorul robului SSu Israel, ca sa-și aduca aminte de indurarea Sa, cum fagaduieste parintilor no\$tri... si sa-și aduca aminte de sfantul Sau legamant” (Lucal:72).

98:3 Cand va veni a doua oara, Israel va canta:

Si-a adus aminte de bunatatea si cre-dinciosia Sa fata de casa lui Israel. Toate marginile pamantului au vazut mantuirea Dumnezeului nostru.

Indurarea Domnului nostru L-a deter-minat sa faca fagaduintele marete pentru Israel si **credinciosia** Sa este aceea care le implineste acum.

98:4-6 La prima vedere s-ar parea ca toata lumea este chemata sa se bucure impreuna cu Israelul in versetele 4-6. Dar **pamantul** din versetul 4 se refera, proba-bil, la pamantul Israelului, cum traduce de fapt F. W. Grant acest text.^{6^} Israelitii sal-vati sunt indemnati sa salte de bucurie, cantand cu Inflacarare. Levitii sunt incurajati sa se alature, cu acompaniament de **harpa**. Iar in versetul 6 preotii com-pleteaza armonia **cu trompete si sunete din corn**.

98:7-9 Apoi natura si natiunile sunt invitate sa se alature simfoniei. **Marea și** puzderia de fiinte ce o populeaza sunt prezentate ca urland. Raurile si muntii sunt indemnati sa bata din palme și sa cante.

Lumea si cei ce loeuiese in ea este cuprin-sa de acest delir al bucuriei. Dealurile isi

ridica capul cuprinse de extaz. Intreaga creatie reactioneaza cu o bucurie de nedescris cand Regele vine sa guverneze (sa judece) pamantul - ca sa dea acestei lumi sarmene, pline de boli si de tanguiri, o domnie a neprihanirii si echitatii. Cine ar putea sa nu se bucure?

Psalmul 99: Slant, sfant, sfant

99:1 *Sfintenia* Regelui este acordul triplu ce strabate acest Psalm (v. 3, 5, 9). Psalmistul il vede pe Mesia in postura de a-și fi întemeiat imparatia. El este intronat „deasupra heruvimilor” (FWG), care înseamna, probabil, ca tronul Sau este sustinut de heruvimi simbolici. Acestia sunt fiinte îngerești cu trup omenesc, înzestrate cu aripi. Ei au menirea de a razbuna sfintenia lui Dumnezeu împotriva pacatului omului. Imaginea Monarhului intronat este atat de miscatoare încat natiunile tremura de frica iar pamantul este zguduit de groaza,

99:2, 3 Domnul este mare în Sion, înaltat peste popoare, domnind de pe tronul sau din Sion. Este Dregatorul elevat mai presus de toate popoarele de pe pamant. Ele trebuie sa onoreze numele Sau mare si înfricosator, recunoscand faptul ca este impecabil de sfant.

99:4, 5 Acest Rege puternic este totodata un iubitor al **dreptatii** - combinatie rar intalnita în randurile dregatorilor pamantului si în general printre oamenii mari. „Puterea si dreptatea s-au comasat, în cele din urma” traduce FWG. În împaratia Sa, mila si coruptia nu au ce cauta, nu pot fi acceptate. **Echitatea,... justitia și neprihanirea** sunt regula, mai degraba decat exceptia. O, cat de mult ar trebui sa-L preamareasca copiii Sai, prosteman-du-se maintea asternutului picioarelor Sale. În alte texte din Scriptura asternutul picioarelor lui Dumnezeu are o diversitate de alte mtesuri: chivotul legamantului (1 Cro. 28:2), lacasul sfant (Ps. 132:7), Sion (Plfingeri 2:1), pamantul (Is. 66:1) sau chiar dusmanii lui Dumnezeu (Ps. 110:1). Textul de fata se refera probabil la lacasul sfânt din Sion.

99:6, 7 Acesta este acelasi Rege care și-a calauzit cu credinciosie poporul în tre-

cut. **Moise și Aaron au fost printre preotii Sai, iar Samuel a fost** unul dintre marii Sai mijlocitori. (Tehnic vorbind, nici Moise, nici Samuel nu au fost preoti, dar amandoi au îndeplinit functii preotesti, avand dispensa speciala din partea lui Dumnezeu.) Ideea care se desprinde de aici este ca atunci cand au strigat catre Domnul, **El le-a raspuns**. El a comunicat cu **Moise si Aaron în stalpul** de nor, trans-mitandu-le legea pe Muntele Sinai. Ei au ascultat de glasul Sau, cu toate ca nu au facut acest lucru în chip desavarsit, si au **pazit** legea, desi doar partial.

99:8 Dar **Dumnezeu... a ascultat** rugaciunile lor atunci si ni se da implicit asigurarea ca va continua s-o faca acum. Ei a fost **Dumnezeul-care-iarta**, desi nu a trecut cu vederea **faptele** lor rele. Desi au fost iertati de pedeapsa, consecintele abaterilor nu au încetat și se arata în vietile lor. De pilda, harul lui Dumnezeu i-a iertat lui Moise pacatul, la apele de la Meriba, dar legea guvernarii lui Dumnezeu l-a timpie-dicat pe Moise sa intre în Tara Promisa.

Suntem îndreptatiti sa credem ca acesli eroi reprezinta partea credincioasa din cadrul natiunii Israel si ca ceea ce a fost valabil în cazul lor s-a aplicat în egala masura la toti credinciosii lui Dumnezeu din cadrul legamantului pe care l-a încheiat El cu poporul Israel. Ei au chemat Numele Domnului si au fost mantuiti. Tot asa și azi, oricine îl cheama va fi mantuit.

99:9 Referirea tripla la sfintenia lui **Dumnezeu** ne aminteste de Isaia 6:3 si de Apocalipsa 4:8. Trebuie amintit, în acesi context, si Tnaltatorul imn al lui Heber:

Sfant, Sfant, Sfânt, Domn
Dumnezeu Atotputernic!

Dis-de-dimineatii cantarea noastra
se va Tnalta spre Tine;

Sfant, Sfânt, Stint, piin de Tndurare
si atotputernic!

Dumnezeu în trei persoane,
Binecuvântata Trinitate.

-Reginald Heber

Psalmul 100: Batranul psalm o suta

Cunoscut sub denumirea afectuoasa de „Batranul Psalm o suta” dupa melodia cu

acelasi nume din Psaltirea de Geneva (1551), Psalmul acesta este o chemare catre Intregul pamant sa se inchine lui Iehova. Apelul depaseste cadrul strans ai Israelului, fiind lansat catre toate tarile lumii. Barnes scrie;

Ideea care se desprinde din acest psalm este ca datorita de a-L lauda pe Domnul nu apartine doar unei singure natii, ca nu doar un singur popor - evreii - trebuie sa se inchine, ci ca este loc pentru toate popoarele lumii, din toate limbile si terestre sa se uneasca in a-L preamara. Temeiul acestei afirmatii este constituie, desigur, faptul ca si unii, si altii au fost creati de acelasi Creator (v. 3).&

Aflam din aceste cinci scufte versete ca inchinarea nu este complicata. Cuvintele cele mai lungi (in engleza, n.tr.) sunt **multumire, vesnic si generatii**. Sunt cuvinte simple, fara inflorituri. Mai aflam si faptul ca simpla recitare a faptelor legate de Dumnezeu constituie inchinare. Dar aceste cuvinte poarta o adanca incarcatura spirituala. Faptele asa cum se prezinta ele sunt mult mai semnificative decat orice lucrare de fictiune.

Psalmul 100 este construit dupa un tipar bine alcatuit, dupa cum urmeaza:

Chemarea la inchinaciune (v. 1, 2). De ce trebuie sa ne inchinam lui Dumnezeu (v. 3). Chemarea la inchinaciune (v. 4). De ce trebuie sa ne inchinam lui Dumnezeu (v. 5).

Ne sunt oferite sapte elemente ale inchinarii:

Scoateti un striga de bucurie! (v. 1). **Slujiti-L pe Domnul cu bucurie (v. 2a). Veniti inaintea Lui cu cantari (v. 2b). Intrati pe portile Sale cu multumiri (v. 4a).** Patrundeti in curtile Sale cu lauda (v. 4b). **Multumiti-I! (v. 4c). Binecuvantati-I numele! (v. 4d).**

Avem datorita sa-L laudam pentru ceea ce este. El este:

Domnul nostru (v. 1). **Dumnezeul** nostru (v. 3a). Creatorul nostru (v. 3b). Proprietarul nostru (v. 3c). Pastoral nostru (v. 3d).

Noi trebuie sa-L laudam din pricina atributelor Sale:

El **este bun** (v. 5). **Indurarea lui tine in veac (v. 5)** **Adevarul Sau din generatie in generatie** (v. 5)

in primele trei versete, lui Dumnezeu I se aduce inchinaciune in calitate de Creator. Dar in ultimele trei versete nu e greu de descifra Calvarul care se inpleteste in cuvintele textului, deoarece in nici un alt loc nu vedem atat de clar buna-tatea Sa, Indurarea Sa si credinciosia Sa.

Toate lumile marturisesc slavita Sa putere, intelepciunea Sa o vestesc toate lucrarile Sale; Cat despre dragostea Sa - cine va putea s-o patrunda Tindeajuns?

Domnul nostru Isus pe toate le-a savarsit In chip minunat! -Samuel Medley

Gasim o minunata inlantuire de idei in versetul 3 pe care nu trebuie s-o scapam din vedere. Aflam astfel ca Domnul este Dumnezeu; asta inseamna ca El este mai presus de toti, la o inaltime de care nimeni nu se poate apropia. Dar mai citim si faptul ca¹ noi suntem ai Sai. Si asta ne spune ca El este in acelasi timp aproape de noi, ca se apropie in chip intim de noi. Or, tocmai pentru ca este atat de aproape de noi Psalmul acesta ne transmite simtaminte deosebite de bucurie si un dult al cantarii, in locul fricii si groazei.'

Psalmul este o cantare de bucurie pentru fericitul Dumnezeu, mesajul sau fiind preluat de cunoscuta cantare din limba engleza (pe care o redam in traducere, n.tr.):

Toti oamenii ce populeaza pamantul li canta Domnului cu veselie; 11 slujesc cu ravnă, laudandu-l numele! O, veniti Tnaintea Lui cu bucurie!

S3 stiji ca Domnul este cu adevarat
Dumnezeu,
Cel care fara sa aiba ajutor din
partea noastra
ne-a creat.
Noi suntem turma Lui, fiind hranitf
de El.
El se poarta cu noi ca și cu oitele
Sale.

O, intrapi pe porfile Sale cu lauda,
Apropiap-v2 cu bucurie de curtile
Sale,
Al Sau nume pe veci lSudap'-L,
slaviti-L si
binecuvantași-L,
Cici nu e altS slujba mai de prej.

Se cuvine s& facem asa, c^ci bun
este
Dumnezeul nostra!
Indurarea Sa pe veci ramane
neclintita.
Adevarul Sfu a rezistat neclintit în
toate
veacurile
și de-a pururea va ramaiie in
picioare.

-Psaltirea Scotland

Psalmul 101: Hotarari regale

Aspiratiile lui David pentru
viata sa par-ticularS si public^
depaseau realizările sale, care nu
erau deloc mici. Dar telurile pe
care si le-a propus pentru casa
sa si pentru impara#e vor fi
realizate pe deplin de catre
Domnul Isus cand va veni sa
ocupe tronul lui David. Psalmul
acesta este crezul sau manifestul
lui David, la ihceputul domniei
sale. David isi leaga viitorul de o
stea.

101:1 El incepe prin
preamarirea **indurarii** ?i
dreptatii, asa cum sunt aces-tea
exemplificate in Domnul si cum
ar dori sa se manifeste ele in
propria sa via\$. Probabil el are
in vedere mai cu seama latura
Dumnezeiasca - **indurarea** lui
Dumnezeu fata de Israel și
judecatile drepte cu care i-a lovit
pe dusmanii S&i -deoarece il
vedem adaugand numaidecat:
**„Tie, Doamne, tși voi canta
laude!”**

101:2 Apoi se ocupa de cateva
trasUturi pe care ar dori sa le
vada rodind in propria-i via^a. El
este hotarat sa se (ina cu scumpa-
tate de **calea** neprihanirii, adica
sa se com-porte in asa fel incat
sa aplice in viafa invafSturile

Domnului in mod atat de fidel
incat sa nu existe temeiuri sa i
se faca reproșuri. Dorin^ele lui
sunt atat de arza-toare si sincere
incat el incheie gandul cu un
suspın: **„0, cand vei veni la
mine?”** Aceste cuvinte au fost
interpretate in

diverse modalitati de
comentatori:

el tanjeste de dor ca
Dumnezeu sa vina
si sa-1 gSeasca traind o viata
nepri-
hanita;
psalmistului ii este dor sf
vad\$ impli-
nirea legamSntului pe care
Dumnezeu
1-a incheiat cu el (2 Samuel 7),
respectiv
intemeierea definitiva a
imparatiei lui
Dumnezeu pe pamant, in zilele
de pe ur-
ma;
El „simte ca hotararile pe care
le-a luat
necesita insasi prezenta lui
Dumnezeu,
pentru ca psalmistul sa le
poata aduce la
indeplinire.”⁶⁸

El este hotarat sa umble in
integritatea **inimii** sale, in **casa**
sa. In viata sa de fami-lie, el se va
purta cu dreptate si sinceritate,
nu cu ascunzisuri si nu cu
inselaciuni!

101:3, 4 Cand spune el ca nu
va aseza inaintea sa nici un
lucru rau, prin asta in^elege ca
nu va privi cu indulgenta nici un
om rSu, plan sau activitate
nelegiuita.

Cat priveste lucrarea
apostatilor, el o uraste si e
hotarat sa nu fie manjit de aceas-
ta. Cei care se departeaza de la
calea ade-varului si de la
neprihanire nu vor avea nici o
partasie cu el.

O altS caracteristica de care
intentioneaza sa se fereasca este
asa-numita inimS perversa - adica
inima inclinata spre falsitate si de-
pravare. El insusi nu se va
complace in rau-tate si nu va
permite ca vreunul din con-
silierii sai sa faca parte din
aceasta categoric Vrednica
hotarare: J*fu vreau sa cunosc
rau-tatea" se refera la viata sa,
dupa cum poate fi o referire la
diverse persoane de la curtea sa.
Astfei versiunea KJV traduce
versetul in felul urmator: J*Ju voi
cunoaste nici o per-soana rea."
Termenul „a cunoaste" in seam-
nS aici a accepta, a privi cu
bunavointa sau a incuraja.

101:5 Oricine isi defaimeaza
aproapele va fi ^ters, ceea ce nu

inseamna ca va fi omorat, cum
traduce RSV, ci exclus din
randul celor care detineau
functii impor-tante in
administratia regelui sau redus
la tacere (NASB margin.).

Acelasi lucru este valabil in
cazul celui snob, care nu va
detine functii la palatul regal.

101:6 Calitatea cea mai de pret care-l va face pe cineva vrednic de a detine o pozitie de slujire In cadrul imparatiei este integritatea morala si spirituala. **Credinciosii din tara** vor fi consilierii regelui iar cei ce traiesc o viata curata vor fi slujitorii sai.

101:7, 8 Cat priveste hotii si talharii, inselatorii si mincinosii - acestia nu vor avea ce cauta la curtea regelui. Sau cum am spune azi: nu se vor afla pe statul sau de platS. Cu sarlatanii si cu escrocii nu va avea nimic de a face.

In fine, regele e hotarat sa starpeasca orice fel de nelegiuire si sa se ocupe cu promptitudine si asprime de orice manifestare a faradelegii. Din nou termenul „a distruge” din acest verset poate insemna ca regele Ti va pedepsi sau Ti va alunga din Ierusalim, **cetatea Domnului**. „Rautatea de orice fel trebuie smulsa din radacini si eradicate din tara; toti raufacatorii trebuie eliminati din cetatea lui Iehova.”⁶⁹

Psalmul 102: Trinitatea la Caivar

Cheia Tntelegerii acestui psalm consta in sesizarea trecerii de la un vorbitor la altul.

Domnul Isus, atarnand pe cruce, I Se adreseaza lui Dumnezeu. (v. 1-11).

Tatal Ii raspunde preaiubitului Sau Fiu;

aflam asta din compararea versetului 12

cu Evrei 1:8 (v. 12-15).

Nu se precizeaza vorbitorul, dar putem

deduce cu temei ca este

Duhul Sfant,

care descrie restaura^ia de care va avea

parte Israel sub conducerea lui Mesia

(v. 16-21).

Auzim din nou glasul

Mantuitorului,

suferind in mana lui

Dumnezeu pentru

pacatele noastre (v. 23, 24a).

Din nou, comparand acest fragment cu

cel de la Evrei 1:10-12,

constatam ca

aici Tatal I Se adreseaza Fiului (v. 24b-**28**).

Aici, ca in nici un alt loc din Biblie, suntem invredniciti sS audiem conversatia ce a avut loc Tntre cele trei Persoane ale Sfintei Trei-mi, cand Domnul Isus ispasea pentru pacatele lumii.

102:1, 2 Citind rugaciunea celui apasat

din versetele 1 si 2, sa nu scapam nicidecum minunatia faptului ca eternul Fiu al lui Dumnezeu S-a smerit atat de mult meat a fost ascultator . pana la moarte, chiar moartea pe cruce.

Isus, Ajutorul, Vindecatorul si Prietenul meu;
De ce, oare de ce a fost El acolo?

il auzim implorandu-L pe Domnul sa-I as-culte rugaciunea, sa fie aproape de El m stramtorarea Sa si sa-I raspunde degraba.

102:3-7 Apoi El descrie câteva din suferintele pe care a fost chemat sa le m-dure ca Om al Durerii. El era constient ca viata I se scurge. Zilele Sale se risipeau ca fumul. Trupul Sau ardea, cuprins de febra. Era ca si cand organele Sale vitale se uscau, taindu-I orice apetit. Tortura la care a fost supus a fost atat de intensa si Tndelungata incat trupul Sau a ajuns sa fie doar piele si oase. Ca o pasare în pustiu sau ca o bufnitS printre ruine, El a fost Intruchiparea de-zolarii și melancoliei. PSrasit de Dumnezeu gi de oameni, El a fost singur, ca vrabia pe acoperisul unei case.

102:8-11 Vrajmasii Lui nu au continut sa-L Tmproaște cu insulte, pomenindu-I nu-mele în semn de blestem. (Chiar ?i astazi numele lui Isus in limba ebraica, *Yesua* este redat sub forma prescurtata *Yesu*, care este un blestem tnsemnand: „Sa-i piara numele de pe pamant.”) Cenusă durerii a fost painea Lui iar bautura a fost diluata de lacrimile intristarii.

In toate acestea El și-a dat seama ca sufera din pricina indignarii si mantei lui Dumnezeu fat.a de pacat. Nu ca Dumnezeu ar fi fost suparat pe El Insu?i, ci mai degraba pe pacatele noastre, pentru care Mielul lui Dumnezeu ispasea in trupul Sau pe lemnul crucii. Parasit de Dumnezeu, El Se simtea ca si cand ar fi fost ridicat si le-padat. Zilele I se stingeau ca niște umbre si viata I se usca precum iarba.

102:12-15 Acum Dumnezeu Ii raspunde Domnului Isus cu cuvinte de asigurare si m-curajare. Adresandu-I-Se Fiului cu ape-lativul: Domnul, El ii

aminteste ca va dSinui pe veci iar Numele Sau va rameine din generate în generatie. Desi, e drept, ca va muri,

totuși El Se va înalta la cer. Apoi El va reveni pe pământ ca Leul din tribul lui Iuda, și Se va îndura de Sion. Atunci națiunea care în prezent este pe tusa va fi restaurată și își se va arăta din nou îndurare. Între timp, așteptând această restaurare, israeliții privesc cu nostalgie și dor pietrele Sionului, purtându-se cu bunăvoință¹ față de prafii săi. Asta se poate vedea, de pildă, din adânc considerate ce o au ei pentru Zidul de Vest, denumit în trecut Zidul Plăngerii, precum și din profundul lor atașament față de Ierusalimul vechi. Când Sionul Își va reprimi Regele, națiunile neevreiești se vor teme de Numele Domnului și toți dregătorii pământului li vor aduce omagiu.

102:16-22 În versetele 16-22, se renunță la pronumele personale pentru persoana Tn-*tM* și a doua, folosindu-se doar persoana a treia. Și astfel, cum am menționat deja, s-ar putea ca aici să fie glasul Duhului Sfânt, care descrie viitoarea restaurare a Israelului sub domnia lui Cristos. Mesia va reveni cu putere și mare slava, rezidind Sionul. A-tunci rugăciunile poporului Sau Tmp^rSstiat își vor primi răspunsul. Atunci se va vedea că toate rugăciunile lor fierbinti nu vor fi fost în zadar. Se va vedea că toate cererile lor nu au fost zadarnice. Generațiile viitoare vor putea citi minunata epopee despre modul în care Domnul a privit din cer, auzind strigătele poporului Sau persecutat și tm-prăstiat și aducându-l Tnapoi în țara Israel. Când națiunile se vor aduna la Ierusalim ca să se Xnchine Domnului, ele vor recapitula istorisirea despre modul în care i-a eliberat El pe deținuți și pe cei osândiți, și-L vor lauda pe Domnul pentru minunatele Sale lucrări savarsite față de Israel, pentru modul în care S-a purtat cu israeliții.

102:23-28 În acest punct al psalmului atenția ne este din nou îndreptată asupra lui Isus, care Își da viața pe cruce. În această perioadă, Isus era un tânăr, cu doar câțiva ani peste treizeci. Dar deja țaria Sa a fost frântă în floarea vieții. Viața era pe punctul de a-I fi curmată înainte de vreme. „**O, Dumnezeu!** **meu, nu mă lua la mijlocul**

zilelor mele!”

Răspunsul de la Dumnezeu nu întârzie (v. 24b):

„Doamne, Tu ești viu în vecii vecilor”

(TEV). Știm ca Dumnezeu vorbește aici, deoarece cuvintele care urmează îi sunt atribuite lui Dumnezeu Tatăl la Evrei 1:1-12. Observați că Dumnezeu mărturiseste cu privire la Fiul:

El a fost Agentul Activ din cadrul creației: **El a pus temeliele pământului și cerurile sunt lucrarea mainilor**

Să. Creația **va pieri, dar El va rămâne în veac**. Creația se va uza și, **ca o haină**, va fi preschimbată cu alta mai bună. Dar Cristos este neschimbător și etern. Iar eternitatea Sa - nu numai că este sigură, dar tot așa este ?i în cazul alor Săi și al urmașilor acestora. **Copiii** slujitorilor Săi vor locui în siguranță iar **descendenții lor** vor locui, de asemenea, sub protecția Sa.

Psalmul 103: Chemare la mulțumire

103:1 Unul din motivele pentru care iu-bim Psalmii atât de mult este că în ei găsim exprimate atât de minunat idei și gânduri pe care adesea noi nu suntem în stare să le redăm. Nicaieri nu este acest lucru mai adevărat decât în Psalmul 103. În versurile sale maiestru, abundând în mulțumiri, regăsim propriile noastre sentimente de recunoștință. Și astfel dăm Mu liber sufletului nostru să-L laude pe Domnul - și, prin sufletul nostru, nu ne referim doar la partea materială a ființei noastre, ci la întreaga noastră faptură. Duhul, sufletul și trupul sunt acordate armonios, pentru a binecuvânta **sfântul nume** al lui Iehova.

103:2 Chemarea la închinăciune răsună a doua oară, cu semnificativul adaos că nu trebuie să uităm nici una din binefacerile Sale. Este un adaos că se poate de nimerit, deoarece prea de multe ori uităm. Da, uităm să-I mulțumim pentru sănătatea trupului. pentru sănătatea mentală, pentru vedere, auz și pentru atâtea alte îndurări, pe care le luăm de-a gata, fără să fim recunoscători.

103:3 Dar, mai presus de toate, trebuie să-I mulțumim pentru că ne-a iertat de toate fărâșele. Este o minune

neșpus de mare a harului divin faptul că păcatele roșii cum e carmazul se pot face mai albe ca neașa. Sunt într-un tot de acord cu omul care a

lasat sa i se inscripioneze pe piatra funerara un singur cuvant: IERTAT. Dupa cum im-partășesc ideea exprimata de irlandezul care a spus: „Domnul Isus m-a iertat de toate pacatele, drept care nu voi conteni sa-i multumesc pentru asta!" A ști că pacatele noastre au fost indepartate pe veci prin scump sangele lui Cristos - ei bine, asta e prea mult pentru mintea noastra. A doua binefacere de care nu trebuie sa uitam este vindecarea tuturor bolilor noastre. Inainte de a ne ocupa de problema pe care o ridica acest verset, sa notăm ca vindecarea are loc dupa iertare, deoarece latura fizica este strans legata de cea spirituala. Deși nu *toate* bolile sunt urmarea directa a pacatului, *u-nele* sunt. Acolo unde exista o corelatie, iertarea trebuie sa preceada vindecarea.

Dar nu In asta consta problema evident^ cu care suntem confruntati. Versetul spune: "...care iti vindeca toate bolile." și totusi, in viata de zi cu zi stim ca nu toate bolile sunt vindecate, ca vom muri in curând, daca nu va veni Domnul intre timp. Atunci ce vrea sa spuna acest verset? In cautarea raspunsului, am dori sa facem următoarele obser-vații:

Mai întâi, orice vindecare autentica vine de la Domnul. Da ai fost bolnav si apoi te-ai insnatos.it, poti sa-I multumesti lui Dum-nezeu pentru ca te-a vindecat, El fiind sur-sa oricarei vindecari. Unul din numele lui Dumnezeu in Vechiul Testament este *Ieko-va Rofi* - Domnul, Vindecătorul tau. In toate cazurile de vindecare autentica El este Cel care a făcut vindecarea.

In al doilea rand, Domnul poate vindeca *toate genurile de boli*. Nu exista la El nici o boala asa-zis incurabila.

In al treilea rand, Domnul poate vindeca prin mijloace naturale, pe parcursul unei perioade de timp, sau El poate vindeca miraculos și instantaneu. Nu putem să im-punem limite puterii Sale de a vindeca.

In al patrulea rand, cand S-a aflat pe pamant Domnul realmente a vindecat top: bolnavii care i-au fost adusi (Mat. 8:16).

In al cincilea rand, in timpul Mileniului El realmente va vindeca toate bolile (Is. 33:24;

Ier. 30:17), cu exceptia celor de care vor suferi oamenii ce se vor razvrati im-potriva Lui (Is. 65:20b).

Dar orice alt sens ar avea acest verset, el nu poate sa insemne ca un credincios are dreptul sa pretinda s3 fie vindecat de orice boala, deoarece in alte versete din acest psalm ni se aminteste de scurtimea vietii și de certitudinea faptului c5 ea se va sfarsi (veziv. 15,16). Ceeace-mi spune mie versetul respectiv este că ori de câte ori un credincios este vindecat, acesta e un semn al indurarii lui Dumnezeu, drept care trebuie sa-I multumim si sa recunoas, tern că El a fost eel care a produs vindecarea.

103:4 Nu numai ca El vindeca boli, dar ne si **rascumpara** viata din Groapa, sau din **nimicire**. Desigur, asta se poate aplica la faptul că ne salveaza de iad, ca sa nu ajungem acolo. Dar eu cred căsensul si mai profund al acestui verset este ca El ne izbaveste incontinuu de pericole, accidente, tragedii ?i astfel ne s'capS, sa nu ne ducem la groapa. Doar atunci cand vom ajunge in cer ne vom da seama de cate ori am fost ocrotiti prin interventia personals, a Dumnezeului nostru, care nu ne-a lasat sa murim inainte de vreme.

Al patrulea beneficiu este ca El ne incununeaza cu bun&tatea si indurarea Sa. Este o minunata diadema pentru cei care erau candva total lipsiti de frumuseti ?i, pe dea-supra, și impovara^i de vinS. Suntem uimiti cu o iubire eterna și coples.iti zilnic de indurarea Sa.

103:5 Si, pe langii toate acestea, El ne satura cu bunatati toata viafa noastra. Tex-tul ebraic din acest punct este putin cam greu de descifrat. Traducerea literala este: „JE1 i^i satisface podoaba cu lucruri bune.” Pornind de la acest text, traducatorii au re-dat in diverse moduri aceasta sintagmS: „floarea vietii tale,” „anii tai” sau „cat vei trai.” Dar chiar daca nu putem ajunge la un numitor comun asupra sensului exact al versetului, adevarul este cîf Domnul im-plinește dorul inimii noastre și nu le refuza nici un lucru bun celor ce umbla in nepri-hanire.

Urmarea acestor cinci binefaceri -iertarea, vindecarea, pastrarea vietii noastre, incununarea, ?i satisfacerea - este ca tinere^ea noastra ne

este refacuta, ca in-tinerim ca vulturii. Boala si violenta afecteaza uneori trupul nostru, dar ele nu

pot sa se atinga de duhul nostru. „Desi omul nostru din afara se deterioreaza (se des-compune), omul nostru dinauntru se Tn-noiește zi de zi" (2 Cor. 4:16). Pe pamant nu există nici un izvor de tinerete eterna pentru trupul nostru, dar duhul poate sa Tnainteze din tarie în tarie.

Cei care asteapta pe Domnul

tsi vor reface taria; Se vor av&nta pe maltimi cu aripi de vul-tur; Vor alerga si nu vor obosi, Vor umbla si nu vor cadea de oboseala (Is. 40:31).

Vulturul se bucura de reputatia unei longevitati deosebite, insotita de o tarie neobisnuita. Viata sa nu este Tnsa un sir ne-sfarsit de vitalitate si tntinerire, caci și aceasta pasare imbatraneste, in cele din ur-ma, si moare. Dar ceea ce vrea sa spuna" psalmistul este ca omul a carui viata este ancorata In Dumnezeu se bucurl de un re-viriment continuu si o duce din tarie în tarie, ca vulturul care se malta¹ din Tnaltime in tnaltime.

103:6 Indurarea si bunatatea Domnului sunt demonstrate si in felul in care S-a pur-ta cu poporul Sau, evreii, în special în mo-dul în care i-a scos din Egipt. Este o purtare pilduitoare pentru modul în care tnfaptu-ieste El razbunarea si dreptatea pentru toti cei asupriti.

103:7, 8 In lunga calatorie a poporului Sau din Egipt spre fara Promise, Dumnezeu Si-a dezvaluit caile Sale lui Moise si lucrarile Sale marete poporului Israel. Lui Moise i-a Tmpartașit planurile Sale intime, scopurile si intentiile Sale. Poporul Israel a vazut deznodamantui in practica al acestor planuri. Deosebirea dintre caile Sale si lucrarile Sale consta în faptul ca tnvatam caile Sale prin intermediul revelatiei, pe cand lucrarile Sale pot fi observate.

In toate raporturile Sale cu poporul S5u Domnul S-a dovedit a fi plin de Tndurare si iubire. El ne călauzește, ne ocroteste si ne poartS de grija în fiecare pas din viata noas-trl Dar copiii Sai sunt tndaratnici, nemul-tumifi, razvratiti și neascultStori. și totusi El este Tndelung rabdator, mania Lui aprin-zandu-se doarintr-un tarziu, cand nu se mai

poate astepta. Iar Tndurarea Sa este stator-nica,-Tn pofida ingratitudinii cu care este tratat.

O, cat de nevrednic sunt, Doamne, de Tine, și totusi Tu mereu ma cople^esti cu iubirea

Ta minunata. Deși uneori ma ratacesc si ma poticnesc, ne-facand voia Ta, Dragostea si indurarea Ta nu ma parasesc nicicand. -Autor necunoscut

103:9, 10 Vine o vreme când Domnul trebuie sa-și mustre copiii, dar chiar si atunci disciplina Sa nu dureaza la nesfarsit. Judecata este lucrarea Sa neobisnuita. Indurarea Sa se bucura în pofida judecatii. Daca am primi ceea ce meritam, am fi pe veci aruncati în iad. Dar indurarea lui Dumnezeu a fost demonstrata prin faptul ca El nu ne da ceea ce meritam. Pedepsa pentru **pacatele** noastre a fost suferita de un Altai, pe crucea Golgotei. Când ne tncredem în Mantuitorul, Dumnezeu este în masura sa ne ierte, fara sa Tncalce neprihanirea Sa. Iar la El nu poate cineva sa fie judecat a doua oara pentru aceeasi infractiune. Cristos a achitat datoria, odata pentru tot-deauna si astfel noua nu ni se va mai cere niciodata s-o achitam.

103:11, 12 Dragostea lui Dumnezeu manifestata prin asigurarea acestui minunat plan de mantuire, este incomensurabil de mare, depasind orice putere de tntelegere omenească. Daca am putea masura distanta dintre **cecuri** si **pamant**, abia atunci ne-am putea forma o idee despre magnitudinea iu-birii Sale. Dar nu putem face acest lucru. Nu putem stabili nici macar dimensiunea universului în care trSim. Cat priveste distantele infinit de mari, Cuvantul lui Dumnezeu ne asigura că atat de mult a Tndepartat El fara-delegile noastre de la noi. Dupa cum „estul e est si vestal e vest, iar cele doua nu se vor Tn-talni niciodata", tot asa credinciosul nu se va mai Tntaini niciodata cu pacatele sale. Acele pacate au fost tndepartate de fata lui Dumnezeu în veci, printr-un miracol al iubirii.

103:13,14 Bine a zis cineva c3: „slabi-ciunea omului atrage compasiunea lui Dumnezeu." Dupa cum un tata uman vegheaza cu dragoste si Tntelegere asupra copilasilui sau, tmpovarat de cine stie ce greutate ce-1 apasa,

tot așa Domnul privește cu mila asupra noastră, în slăbiciunile noastre. El știe ce suntem - că suntem făcuți din țărână - că suntem slabi și neputincioși. Prea de multe ori uităm că Dumnezeu își amintește de acest lucru - că suntem țărână. Asta conduce la mandrie, încredere în noi înșine, spirit de independenți și, în final, la esecuri.

103:15, 16 Nu numai că omul este țărână, ci curând se va întoarce în țărână. Edictul primordial: „1'arana ești și în țărână te vei întoarce” funcționează cu o inexorabilă eficiență. Omul se naște, trăind o vreme, după care curând se duce, ca floarea de pe câmp și nu se mai știe nimic de el.

103:17, 18 În schimb, îndurarea lui Dumnezeu ține din veșnicie în veșnicie pentru cei ce se țin de El. *AtM* ca durată, cât și ca volum, „ea” este nemărginită. Iar neprihănirea Lui se extinde și asupra copiiiilor. Multa mângâiere găsim în acest adevăr. Părinții creștini sunt adesea îngrijorati cu privire la faptul că copiii și nepoții lor cresc într-o lume în care răutatea este în continuă creștere. Dar noi avem prilejul minunat de a-i încredința pe cei dragi ai noștri în mâna Celui a cărui dragoste este nemărginită și a cărui neprihănire este suficientă nu numai pentru noi, ci și pentru generative care vor veni după noi. Desigur, aceste făgăduințe sunt însoțite de o condiție. Ele sunt valabile doar în cazul celor care păzesc legământul Sau și își aduc aminte de poruncile Sale, pe care să le păzească. E normal să fie așa.

103:19-22 **Domnul** este Rege. Tronul Sau este în ceruri. Autoritatea Sa este universală! Prin urmare, El trebuie să fie tinta laudelor tuturor, a tot ce există. Astfel David urcă pe scena universului pentru a conduce uriasul cor al creației într-o înalțătoare cântare de lauda și închinăciune la adresa lui Dumnezeu. Mai întâi, el face semn ingerilor, puternici și ascultători, să înceapă să cante imnul lor. Apoi el cheamă toate ființele create care-L slujesc pe Domnul să se alature corului, întonând melodii armonioase de lauda. În continuare el invită toate lucrările lui Dumnezeu să-

să înalțe glasul, slavind pe Dumnezeu. Și, în timp ce acest mare cor, ce cântă Aleluia, răsună în tot universul creației lui Dumnezeu, înșus.

dirijorul își înalta glasul, binecuvântând pe Domnul. Cineva și-a imaginat ca David ar fi spus în acest moment:

„În mijlocul laudelor creației, să-L slăvească glasul meu, aducându-l închină-ciune.”

Psalmul 104: Creator și sustinator

Gândiți-vă ce complexă este sarcina de a gestiona și administra metropole mari ale lumii, cum ar fi New Yorkul, Londra sau Tokyo, cu milioanele de locuitori ale acestor centre urbane. Toate structurile de asigurare a serviciilor utilitare, apă, încălzire, electricitate, spațiu locativ, aprovizionare cu alimente și toate celelalte servicii vitale.

Dar apoi gândiți-vă cu cât mai complexă - infinit de complexă - este sarcina lui Dumnezeu de a gestiona lumea în care trăim. Sarcina aprovizionării creaturilor Sale cu apă. Imensa problema logistică de a asigura hrana oamenilor, animalelor, pasarilor și pestilor. Apoi nevoia de a le pune la dispoziție un adăpost. Nu putem decât să ne minunăm în fața acestui Creator și Sustinator al vastei naturi a Sa.

104:1-3 După ce a chemat fiecare parte-cică a ființei Sale să-L preamărească pe Domnul, psalmistul (al cărui nume nu e precizat) ne prezintă una din acele mărețe descrieri ale lui Dumnezeu care îl va fi inspirat pe Michelangelo. Ea trebuie înțeleasă la modul figurat, întrucât cum am putea concepe macar să-L descriem pe Dumnezeu! invizibil sau să putem cuprinde nemărginita Sa slava în marginitele noastre cuvinte omenești?

Stand și privind minunile creației lui Dumnezeu, psalmistul exclamă: **„O, Doamne Dumnezeul meu, Tu ești mare!”** Apoi începe să se contureze marea teofanie (adică o apariție a lui Dumnezeu). Dumnezeu S-a învesmantat în haine de nease-muită splendoare și maiestate. S-a acoperit cu lumină, un simbol al purității și neprihănirii Sale absolute. El întinde cerurile - atât atmosfera, cât și spațiul cosmic în care se află astrii cerești - deasupra pământului, ca o perdea - o

lucrare a carei imensitate e amănunțit de complexă pentru noi. Apoi perdeaua de nor ce acoperă pământul for-mează temelia în care sunt așezați stâlpii

cerurilor. Strabatand vazduhul. norii sunt carul lui Iehova, purtat pe aripile vântului.

104:4 Care face **din** ingerii Sai **duhuri, iar din slujitorii** Sai o **flacara de foe**. Intrucat în ebraica se folosește același termen pentru *vdnt* și pentru *duh*, iar celălalt termen important al acestui text poate fi tradus atât prin *inger*, cât și prin *sol*, versetul se poate traduce astfel: „Care face din vânturi solii Sai, o flacăra de foe slujitorii Sai.” Cu această traducere rămânem în tonul general al psalmului, care se referă la natura creată de Dumnezeu, dar modul în care este citat acest verset în contextul versetului Evrei 1:7 reclama recurgerea la traducerea tradițională. (Limbajul din textul grec al originalului Noului Testament se pretează la același set de înțelesuri paralele, ceea ce înseamnă că dublura se aplică la ambele Testamente în acest caz.)

104:5-9 Parcurgând Psalmul, realizăm că se face o trecere în revistă a zilelor Creației, din Geneza I, deși unele zile nu sunt la fel de reliefate ca celelalte. Psalmis-tul rămâne uimit de minunata providență a lui Dumnezeu în felul Sau de a le purta de grijă creaturilor Sale, în special omului.

Mai întâi, el reamintește cititorilor cum a creat Dumnezeu pământul pe **temelii** înviziibile, astfel încât să asigure un mediu stabil și neclintit în care să poată trăi oamenii și celelalte vietuitoare. La început întreg pământul era acoperit cu apă atât de adâncă încât acoperea munții. În ziua a treia Dumnezeu a zis: „Să se adune apele de sub ceruri într-un loc și să apară uscatul” (Gen. 1:9). Și atunci apele s-au retras. Au apărut munții și văile, în locurile prestabilite de Dumnezeu. Mările și oceanele au luat ființă, cu hotarele lor bine stabilite, ca să nu invadeze uscatul.

104:10-13 Apoi a fost pus în funcțiune minunatul sistem al circuitului apei, conceput și creat de Dumnezeu. Izvoarele au început să pompeze apă din abundență. Pârâiele s-au rostogolit pe pante, îndreptându-se spre văi și ajungând în cele din urmă în mari. Iar animalele și-au potolit de-a pururi setea din

aceste izvoare, râuri și lacuri. Păsările și-au făcut cuib în arborii ce cresc în preajma acestor ape. Un alt compartiment al sistemului de aprovizionare cu apă îl constituie ploaia. După cum a subliniat

Elihu, Dumnezeu „trage sus picaturile de apa, le preface in abur si da ploaia, pe care norii o strecoara si o picura din belsug peste multimea oamenilor" (Iov 36:27, 28). si astfel cu aceste stropitori uriase ale muntilor, pamantul este multumit de rezultatele programului de irigatie conceput si intretinut de Dumnezeu.

104:14,15 In continuare ne este descris departamentul de aprovizionare cu ali-mente. Dumnezeu asigura vegetatie din abundenta pentru vite si cereale pentru om, ca sa-l hraneasca pe el si pe animale. Printr-un miracol lent si silentios, hrana purcede din pamant. Sucul strugurilor se transforma in vin printr-un minunat proces chimic, Inveselindu-l pe om. Maslina isi daruiesc untdelemnul ei auriu, cu multiplele sale in-trebuin^ari, avand nu doar un gust placut, dar fiind si util pe plan medical. Iar din cereale se pregateste painea, elementul de baza al alimentatiei, ca omul sa prinda putere sa-si poata desfa^ura munca sa.

104:16-18 Falnicii copaci ai padurii absorb tone de apa din sol. Cedrii Libanului cresc natural, fara sa fie saditi. La randul lor, acestia asigura un adapost pentru pasari. Barza, de pilda, isi face cuibul in chiparosi. Muntii inalti asigura adapost caprelor salbatice iar stancile sunt adapost pentru iepuri.

104:19-23 Intrucat viata se desfasoara in cicluri si programatic, trebuie sa existe o modalitate de masurare a timpului. Prin urmare, Dumnezeu a lasat ca Luna sa masoare trecerea lunilor iar soarele, ca si cand ar fi constient, istie cand sa apuna, marcand astfel sfarsitul zilei. Alternanta aceasta a zilei cu noaptea este providentiaia, deopotriva pentru animale si pentru om. Sub acoperisul intunericului, fiarele padurii pot nesc in cautare de hrana. Cand vine dimineata, ele revin in vizuinile lor. Dar omul se duce la lucru, utilizand ceasurile de lumina pentru a presta munca productiva.

104:24-26 Varietatea **lucrarilor** lui Dumnezeu este de-a dreptul uluitoare. „Ce intelepciune le-a conceput pe toate" (Knox). **Pamantul** este

plin de creaturile Sale iar El Se ingrijeste de fiecare din ele cu o atentie deosebit de mare pana in cele mai mici amanunte. Marea misuna de diverse forme de

viata, fiind plina de creaturi mici si mari, de la eel mai mic pești?or pana la balene.

Mentionarea cor&biilor in versetul 26 ar parea la prima vedere nelalocul ei Tntr-un pasaj în care se vorbește despre creaturile vii. Unii Tnteleg prin acest termen monstria marini (Gen. 1:21), dar noi credem ca tra-ducerea corecta este **corabii. Leviatanul** care apare in acelasi verset pare sa fie o referire la balene sau alte animale de dimensiuni mari, pentru care marea este locul ideal de joaca, în care acestea prac-tica sporturi acvatice. (Consultati si comentariile și notele finale de la Iov **41.**)

104:27-30 Desi poate ca nu sunt constiente de acest lucru, toate organismele vii depind de Dumnezeu pentru a fi hranite. El le furnizeaza hrana de toate zilele, dupa care ele o Strang. El deschide mana si ele sunt saturate din belsug. in versetul 13 citim ca pamantul este multumit de rezultatele lucrarii lui Dumnezeu prin care Ti trimite ploaie Tndeajuns. Iar în versetul 16 aflam ca pomii sunt plini de seva. și astfel toate creaturile sunt saturate.

Exista Tnsa si un aspect inexorabil al economiei lui Dumnezeu, constand în fap-tul ca moartea secera o generatie, în locul ei venind alta. Cand animalele mor, fie din pricina violentei, fie datorita Tmbatriinirii, s-ar parea la prima vedere ca Dumnezeu și-a ascuns fata. Dar în acelasi timp în care acestea cad si se ' Tntorc în tarana, Dumnezeu Iși trimite Duhul, repopuland pamantul cu ceea ce pare a fi o noua creatie. Pe de o parte asistam la o continua trecere și ofilire, iar pe de alta parte exista un proces constant de reinnoire pe fata pamantului.

104:31,32 Dupa cum Psalmul aTnceput cu creatia initiala, tot asa acum se Tnceie cu o rugaciune fierbinte sa vina epoca de aur, în care ravagiile pacatului sa fie supri-mate iar Domnul sa fie onorat si proslavit in maretia si bunatatea Sa: Psalmistul tSnjește de dor sa vada" completa restaurare a propriei sale fiinte si a creaturilor lui Dumnezeu, aceasta restauratie Tncadrandu-se în armonia lui Dumnezeu, asa meat sa" se iveasca zorii unui nou sabat al creatiei, o odihna a lui Dumnezeu, în care El Se va bucura de lucrarile Sale, creaturile bucurandu-se, la rSnduf lor, de

El. iar universul devenind un templu plin de im-r.uri de laudu la adresa Lui.⁷⁰

Cat priveste pe Domnul, psalmistul se roaga ca slava Sa sa dainuie în veci, ca El sa Se bucure de lucrarile Sale - acest Dumnezeu maret a carui simpla privire provoaca un cutremur, a carui atingere face sa erupa un vulcan.

104:33-35 Cat TI privește pe el, scriitoml sacru este hotarat sa cante splendoarea Dum-nezeului sau cata vreme va trai. El se roaga ca meditatie sa sa fie placuta pentru Iehova în care el Tsi gaseste adevarata bucurie.

Cat privește pacatosii care provoaca daune creatiei lui Dumnezeu, el considera ca este normal, pe plan moral, ca acestia sa fie alungati de pe pamant. Dumnezeu a de-cretat deja ca toate acestea sa se desfasoare în acest fel si astfel rugaciunea lui este în acord cu voia divina.

În ce ne priveste pe noi, cu siguranta putem sa cantam alaturi de psalmist cuvin-tele doxologiei:

**Binecuvanteaza pe Domnul,
suflete al
meu! Laudati
pe Domnul!**

Psalmul 105:

Legamantul incheiat cu Avraam

În cadrul legamantului Tncheiat cu Avraam, Dumnezeu a promis descen-dentilor sai pamantul cuprins Tntre raul Egiptului si fluviul Eufrat (Gen. 15:18-21; Ex. 23:31; Deut. 1 :7, 8; Ios. 1:4). A fost o fagaduinta neconditionata, un legamSnt al harului pur. Totui depindea de Dumnezeu, nimic de om.

Psalmul de fata recapituleaza cu mull entuziasm tot ce a facut Dumnezeu. Nu se spune nimic despre pacatele și abaterile Is-raelului, aceasta fiind situatia în cei mai multi dintre psalmii istorici.

În realitate Israel nu a ocupat Tnca pe deplin Tntregul teritoriu ce i s-a promis. Cei mai mult s-a apropiat Israelul de adevarata dimensiune a promisiunii în timpul domniei lui Solomon. Desi el a domnit asupra tuturor regatelor de la Eufrat si pana la granita cu Egiptul, locuitorii Iudei si Israelului au ocupat în fapt teritoriul cuprins Tntre Dan, în nord, si Beerseba, în sud (1 Re. 4:21-25). Dar cand Mesia al Israelului va reveni cu

putere si slava, granitele Israelului se vor ex-tinde, pentru a cuprinde intreg teritoriul pe care Dumnezeu i 1-a dat cu titlu de propri-etate lui Avraam. Cand va sosi acea zi, Israelii! credincios va canta aceasta cantare, cu un nou duh si o noua Tntelegere.

Multumiti si laudati! (105:1-6)

Multi dintre psalmi Tncep pe un ton retinut, pentru ca pe parcurs sa se Inalte pe culmi de inchinare. In schimb, eel de fata Tncepe cu o veritabila explozie de lauda care-1 antreneazS pe cititor in emotionantul Tndemn.

Observati varietatea de verbe la modul imperativ prin care cititorii sunt Tn-demnati sa-L adore pe Dumnezeu: **O, multumiti**

Domnului, Chemati numele Sau; Faced cunoscute faptele Sale printre popoare; Cdntati-1 psalmi.

Vorbiti despre toate lucrarile Lui mi-nunate!

Laudati-va cu numele Sau eel sfant. Sa se bucure inima celor care cauta pe Domnul.

Cautati pe Domnul si taria Sa; Cautati necurmat fata Lui!

Aduceti-va aminte de semnele minunate pe care le-a facut, de minunUe si de judecatile gurii Lui, Voi, samanta a slujitorului Sau, Avraam, Voi, copii ai lui Iacov, alesii Sai!

Legamantul Sau cu Avraam (105:7-11)

105:7, 8 Cauza imediata a exaltarii psalmistului avraamic **legamantul** avraamic (Gen. 12:7; 13:14-17; 15:7, 18-21; 17:8; 22:17, 18; Ex. 32:13). Legamantul a fost incheiat de catre Domnul Dumnezeuul nostru, ale caYui fapte neprihanite se vad pre-tutindenii pe piim&nt. El nu-și va uita nici-cand promisiunea, chiar daca implinirea ei s-ar face abia dupa o mie de generatii. Orice a fagaduit El este tot atat de sigur ca si cand ar fi avut deja loc.

105:9-11 Legamantul a fost incheiat i-nitial cu Avraam (Gen. 12:1-20), fiind con-firmat ulterior in cazul lui Isaac (Gen. 26:3, 4) si apoi reconfirmat fata de Iacov (Gen.

28:13-15). A fost cuvantul lui Dumnezeu, care nu poate sa minta, prin care El a garantat pamantul Canaan ca mostenire a poporului Sau pe acest pamant.

In istoria ulterioara a Israelului, vedem cum Dumnezeu a indepartat obstacolele si i-a cucerit pe inamici, facand sa se Tmpli-neasca cuvantul Sau.

Copilaria natiunii (105:12-15)

Cand au ajuns israelitii în Canaan, venind din Mesopotamia, nu erau decat o ceata de imigranti lipsiti de aparare. Zilele acelea de la inceput au fost marcate de o multime de deplasari, atat în interiorul tarii, cat si In afara (Gen. 12:1-13; 20:1-18; 28:1-29:35). Dar Dumnezeu i-a pazit de primejdii si de asuprire, mustrand dregatori precum Faraon (Gen. 12:17-20) si Abimelec (Gen. 20:1-18; 26:6-11), spunand, de fapt: „Nu cumva sa va atingeti de alesii Mei - de acesti patriarhi carora le-am daruit des-coperiri nemijlocite.”

tnaltarea lui Iosif in Egipt la o pozitie de mare autoritate (105:16-22)

Dupa o vreme, o foametc cumplita s-a abatut asupra tarii Canaan. Rezervele de paine s-au terminal, nemaexistand mijloacele de Tntretinere a vietii. Dumnezeu este eel care a chemat foametea si a distrus toata rezervele de paine, dar numai în sen-sul ca El a permis acestor lucruri sa se Tn-tample. Dumnezeu nu este niciodata initia-torul raului, dar El permite uneori sa existe, dupa care Tl anuleaza spre slava Sa si spre binele poporului Sau. Omul de care S-a folosit Dumnezeu în aceasta situatie de criza a fost Iosif. Urat de fratii sai, el a fost vandut în Egipt ca sclav. Acolo a fost acuzat pe nedrept de o femeie seducatoare si aruncat in temnita (Gen. 39:20). In ver-setul 18, intram în posesia unor amanunle legate de Tntemnitarea sa care n-au mai fost consemnate: **„I-au strans picioarele in butuci, 1-au pus în fiare.”** In timpul celor doi ani petrecuti în Tnchisoare, **Cuvantul Domnului** a Tncercat maiestria sa în inter-pretarea visurilor si în prezicerea viitorului. In cele din urma Dumnezeu a

facut ca Iosif sa atraga atentia lui
Faraon, care nu numai ca 1-a
liberal din Tnchisoare, dar 1-a si
pro-

movat, acordandu-i locul numarului doi dupa el în imparatie. Astfel Iosif a capatat autoritatea de a lega printii egipteni, la nevoie, si Tntelepiciunea de a-i instrui pe oameni mult mai în varsta decat el.

Migratia lui Iacov si a familiei sale

(105:23-25)

În cele din urma, familia lui Iosif s-a mutat în Egipt si de-a lungul anilor s-a înmulit, prosperand si Tntarindu-se pe plan militar. Dar În providența lui Dumnezeu, egiptenilor li s-a permis sa devina virulent de antisemiti, sa-i asupreasca si sa-i Tnsele pe evrei.

Moise si plagile din Egipt

(105:26-36)

105:26,27 De data aceasta Dumnezeu l-a ridicat pe Moise si pe asistentul acestuia, Aaron, ca sa stea fnaintea lui Faraon si s& ceara eliberarea poporului SaV Tnrobit. Cererile lor au fost Tnsotite de o serie de pla-gi, menite sa zdrobeasca tmpotrivirea mo-narhului.

În acest psalm urgiile nu sunt redate în ordine cronologica, doua din ele fiind omise - a cincea si a sasea.

105:28 Dumnezeu a trimis Tntuneric peste toata tara (Urgia nr. 9). Psalmistul adauga enigmaticul comentariu: „S! **ei nu s-au razvratit împotriva cuvântului Sau.**” Da-torita evidentei dificult&ti de traducere, redac-torii editiei RSV au schimbat textul, redan-du-l în felul urmator: „ei s-au razvratit Tm-potriva cuvintelor Sale,” dar nu au avut nici un manuscris care sa le confere autoritatea de a opera aceasta schimbare. Barnes explica aceasta dificultate în sensul că Moise si Aaron **nu s-au razvratit Smpotriva** cuvintelor Domnului, ci au facut asa cum le-a poruncit El. Sau intelesul textului ar putea fi acela ca Tntunericul a fost atat de adanc Tncat egiptenii nu i s-au putut Tmpotrivi deloc.

105:29-31 Dumnezeu a transformat apele lor în sange, distrugand peștii (Urgia nr. 1). Evident gradul de poluare a fost neo-bisnuitde mare.

Urmatoarea urgie mentionataîn Psalmul 105 este cea a broastelor (numarul 2). Broaștele s-au raspandit peste tot

- chiar si în cuptoarele de copt pâne si în paturi. Nici macar iatacurile regale nu au fost scutite de aceste creaturi atat de neatragatoare!

Un singur cuvânt din partea Domnului

si tara a fost ruinata de roiuri de muste (Urgia nr. 4) si de nori de tantari suparatori sau **paduchi** (Urgia nr. 3).

105:32-36 In loc de ploaie, El a trimis **grindina** distructiva si fulgerele (Urgia nr. 7). Flacari uriase de foe au strabatut pamantul Egiptului, distrugand vita, smo-chinii si alti pomi fructiferi. Urgia aceasta a adus nu doar stricaciuni, ci a vatamat si omorat oameni (Ex. 9:25).

Apoi au venit lacustele, ca o armata invadatoare, mistuind toata vegetatia din calea lor, lasand in urma lor un pustiu (Urgia nr. 8).

CAnd nici una din aceste urgii nu a reusit sa inmoaie inima lui Faraon, Dumnezeu a nimicit toti Tntaii-nascuti din Egipt, atat dintre oameni, cat si dintre animale (Urgia nr. 10). A fost o noapte de pomina - cand floarea fiecarei familii egiptene a fost ucisa.

Exodul (105:37,38)

Evreii au parasit Egiptul cu mult mai mult argint si aur decât avusesera cand au sosit in aceasta tara. Egiptenii au fost bucurosi sa le dea orice, numai sa scape de ei (Ex. 12:33-36). Cu toate nenorocirile care s-au abatut asupra egiptenilor, israelitii au ramas neatinși, fiind in conditie buna pentru a porni la drum. Nici unul din ei nu s-a impiedicat si n-a ramas razlet.

Mare a fost sentimentul de usurare Tncercat de egipteni cand au plecat israelitii! De pe acum Tncepusera sa aibu coșmare din pricina lor.

Calatoria prin pustiu (105:39-42)

Dumnezeu S-a Tngrijit in chip minunat de poporul Sau, in calatoria acestuia prin pustiu. Norul respectiv nu numai caii ajuta sa nu se Tndeparteze de la drumul bun (Ex. 13:21), ci era si un fel de perdea de turn. care Ti ocrotea de inamic (Ex. 14:19, 20). Iar noaptea se transforma in stalp de foe, asigurand iluminatul pentru ca sa poata calatori. Cand au dorit alimente. El le-a dat ce e mai bun - prepelite din abundenta si mana, respectiv paine din cer. Cand le-a fost sete, a despicat stSnca din care a tasnil apa: Dupa ce au baut pe saturate, Tnca a mai ramas

suficienta apa pentru a forma un

rau prin desert. Oare de ce S-a straduit Iehova sa le Tmplineasca nevoile pana fn cele mai mici amanunte? Deoarece El n-a putut uita promisiunea sf&nta pe care o facuse slujitorului Sau, Avraam.

Sosirea in tara, dupa toate peripetiile (105:43-45)

A fost o izbavire mareata, Tnsotita de bucurii de nedescris si cantari de lauda. Iehova i-a adus in tara Canaan, izgonind din ea Neamurile ce locuiau acolo. Totul era pregatit pentru sosirea israelitilor. Ei au cules roadele muncii natiunilor.

Si, desigur, obiectivul urmarit de Dum-nezeu a fost ca ei sa asculte de El si sa pazeasca legile Sale. De fapt, pastrarea stapanirii asupra tarii depindea de as-cultarea lor (Lev. 26:27-33; Deut. 28:63-68; 30:19, 20).

Ultimul verset al Psalmului 105 consti-tuie punctul sau culminant, exprimand Tncununarea Tntregii lucrari pe care Dum-nezeu o desfasurase pana in acel punct.

Si, desigur, versetul este valabil si pentru noi. Dumnezeu a facut si din noi po-porul Sau, pentru ca noi sa putem trai ceea ce se spune in ultimul verset:

Pentru ca ei sa asculte de oranduirile Sale si sa pazeasca legile Sale. Laudati pe Domnul!

Psalmul 106: invataminte din istorie

Cromwell a pus urmatoarea Tntrebare: „Ce este istoria, daca nu propria manifestare a lui Dumnezeu insusi?" Psalmistul ar fi fost negresit de acord cu aceasta afirmatie, deoarece in istoria poporului sau a v&zut cum Iehova S-a manifestat ca Dumnezeu al bunatatii, rabdarii si iubirii statornice.

Desi nu putem preciza cine a scris acest psalm, stim ca a fost un evreu evlavios care a compus in timpul captivitatii poporului sau (v. 47). Psalmul este in primul rand o marturisire a pacatului national (v. 6-46), desi contine si elemente de lauda (v. 1-3, 48) si cerere (v. 4, 5,47).

Lauda (106:1-3)

106:1 Apropiindu-se de Dumnezeu, psalmistul tncepe cu Tnchinaciunea. El intra pe portile

divine cu multumiri, si in curtile

sacre cu lauda. „**Laudati pe Domnul,**”¹ cum

se traduce termenul ebraic Aleluia, este prima si ultima nola a c^ntarii.

Mulumiri neincetate trebuie sa-I fie aduse Domnului pentru ca a fost atat de bun cu fiecare dintre noi. Indurarea Lui tine în veac - faptul ca am supravietuit si ne aflam în continuare în viata constituind dovada acestui adevar. Daca ar fi sa pri-mim ce meritam, am fi pierduti pe veci.

106:2,3 Nici o limba omneasca nu va putea istorisi toate interventiile miraculoase ale lui Dumnezeu în folosul poporului Sau. Nu ne va ajunge toata vesnicia pentru a-L lăuda cum se cuvine pentru tot ce Este si tot ce a facut.

Doamne, adu-Ți aminte de mine! (106:4,5)

Lauda este urmata de o cerere personala. În asteptarea restaurarii Israelului iȚi a glorioasei domnii a Regelui-Mesia. scriitorul se roaga sa poata avea parte de binecuvantarea pe care o va aduce ziua cand Dumnezeu Isi va manifesta Tndurarea fata de sfintii Sai ras-cumparati. ti este dor dupa ziua în care Israel se va bucura de prosperitate si fericire netn-trerupte, dupa lunga si Tndurerata noapte pri n care va fi trecut. El doreste sa Tmpartaseasca gloria stravechiului popor ales de Dumnezeu pe acest pamant. Rugaciunea sa nu se deosebeste prea mult de aceea a unuia dintre cei doi tairari rastigniti ianga Cristos, care a crezut: „Doamne, adu-Ți aminte de mine cand vei veni în Imparatia Ta” {Lu. 23:42}.

Revolta de la Marea Rosie (106:6-12)

in acest punct al Psalmului asistam la o marturisire, modelata, în mare, dupa Rugaciunea Tatal Nostru. Ambele Tncep cu Tnchinare, trecand apoi la cerere („Da-ne noua painea noastra cea de toate zilele”) ^i solicitand iertare („Iart&-ne noua greselile noastre...”).

E un semn de reala maturitate spiritala cand un om nu se multumeste sa-si marturiseasca propriile sale pacate, ci si pe acelea ale poporului sau. Ce greu e sa spui din inima:

Am pacatuit impreuna cu parintii nostri,

Am savarsit nelegiuire, ne-am purtat cu rautate. '

Cand examinam pacatele israelitilor, sa nu privim cu superioritate teologica asupra lor, caci nu suntem cu nimic mai buni decat ei! Dea Doranul ca eșecurile lor sa ne aminteasca de propriile noastre defecte si sa ne aduca pe genunchi, pentru a ne pocai!

Ingratitudinea lor - ei nu au apreciat cum se cuvine **minunile** pe care le-a facut Dumnezeu in **Egipt**, pentru a-i ras-cumpara.

Amnezia lor - nu a trecut mult timp pana ce au uitat nenumaratele **indurari** manifestate de Dumnezeu fata de ei. *Razvratirea lor* - cand au ajuns la Marea Roșie, s-au plâns ca Dumnezeu i-ar fi scos din Egipt pentru a-i lasa sa moara in pustiu si ca ar fi fost mai bine daca ar fi ramas in tara robiei (Ex. 14:11, 12).

Dar pacatul lor nu a stins dragostea lui Dumnezeu. In razvratirea lor El a gasit prilejul de a Se descoperi pe Sine ca Sluji-tor și Mantuitor al lor. Ramanand fidel nu-melui Sau, El i-a izbavit - si ce etalare gigantica a puterii Lui a fost aceastS izbavire! La musturarea Sa, apele Marii Roșii s-au despartit in doua, facand loc evreilor sa tra-verseze de cealalta parte pe teren uscat. Cand au ajuns cu bine pe malul de rasarit, teferi si eliberati de dușmanul ce-i urmarise, apele au revenit la loc, inecandu-i pe egipteni. Cand au vazut aceasta contopire de evenimente, cum ar fi pulut evreii sa nu creada in El si sa nu-l cante laude?

Nemulțumirile si vaicarelile din desert (106:13-15)

Dar n-a trecut mult timp si a inceput un nou ciclu de pacatuire.

Memoria lor scurta - curand ei au dat uitarii minunile savarsite de El in folosul lor.

Indaratnicia lor - ei n-au voit sa astepte calauzirea Lui.

Poftirea lor - Și-au pierdut stapanirea de sine, poftind alimente (Nu. 11:1-35).

Provocarea lor - L-au pus pe Dumnezeu la Tncercare.

Ei bine, de data asta Dumnezeu le-a dat ce-au cerut, dar a trimis o boala respingatoare

in mijlocul lor (Nu. 11:20). Istoria lor ne Tn-vata sa fim atenti sa ne rugam totdeauna sa se faca voia lui Dumnezeu, deoarece, cum a spus Matthew Henry, „Adesea ceea ce cerem cu pasiune ni se da cu manie.”

Rebelii Datan și Abirara (106:16-18)

Ei au respins conducerea lui Dumnezeu -**Datan și Abiram**, impreuna cu Core si On, au fost capii rascoalei organizate Tmpotriva lui **Moise si Aaron (Nu. 16:1 -30)**. Ei i-au **in-vidiat** pe ace?ti doi oameni ai lui Dumnezeu. De asemenea, au dorit sa puna mana pe functia de preot. Razvratindu-se impotriva sfintilor lui Dumnezeu, adica Tmpotriva unor barbati pusi deoparte ca reprezentanti ai lui Dumnezeu, ei s-au rascultat impotriva drega-loriei lui Dumnezeu. In consecinta, pamantul s-a deschis si i-a inghitit pe liderii acestia si familiile acestora. in acelasi timp, a izbucnit focul, care a mistuit doua sute cincizeci de alti barbati ce adusesera Domnului o ofranda detamaie(Nu. 16:31-35).

Viteluldeaur (106:19-23)

Idolatria lor - Inainte ca Moise sa se coboare de pe Muntele Sinai cu legea lui Dumnezeu, israelitii au facut un vitel de aur si i s-au inchinat (Ex. 32:4). Ei au preschim-bat slava lui Dumnezeu in chipul unui bou care mananca iarba. In loc sa-L recunoasca pe Dumnezeu ca Mantuitorul care i-a sea-pat din Egipt, ei au dat cinste unui vitel lip-sit de viata. Dumnezeu i-ar fi distrus Tntr-o clipa, daca Moise nu ar fi mijlocit. Ca un soldat care se aseaza la spartura cu propriul sau trup, Moise a stat inaintea Lui la spartura pentru a potoli ma^iia lui Dumnezeu.

Raportul rau adus de iscoade (106:24-27)

Necredinciosia manifestata de ei la Cade? Barneea (Nu. 14:2, 27, 28) - Dumnezeu le promisese o tara placuta. ideal inzestrata pentru a putea fi locuita in conditiile cele mai bune, pe planul re-surselor naturale si al climei. Dar ei n-au crezut promisiunea Lui, facand nazuri si dispretuind aceasta tara. In loc sa mearga inainte, prin

credinta, ei s-au bosumflat in corturile lor. Prin urmare, Dumnezeu ?i-a ridicat mana, jurand ca va distruge acea

generatie in pustiu ?i-i vaimpra?
ti adescen-dentii printre natiunile
pam&ntului.

Pacatuirea cu moabitii (106:28-31)

*Facndu-se vinovati de pacat
grav, s-au inchinat lui Baal la
Peor* - Israelitii nu nu-mai ca au
curvit cu ficele lui Moab, ci au
participat la jertfele aduse
mortilor si la alte ceremonii
pagane ce implicau tchinarea la
zeul Baal din Peor (Nu. 25:3-8).
Dumnezeu S-a maniat atat de tare
meat a trimis o urgie sa-i ucida pe
oameni cu miile. Cand Fineas a
vazut un israelit ducand o femeie
pagiina în cortul sau, i-a ucis pe
amandoi cu sulita. Lucrul acesta a
pus capat pl&gii, dar numai dupa
ce douazeci si patru de mii de
oameni au fost omorati. Aceasta
actiune a fost o dovada a
neprihanirii lui, fiind rasplatita
printr-un legamant de pace.
Domnul a zis:

„Iata, Ti dau legamantul Meu
de pace. Acesta va fi pentru el
si pentru samanta lui dupa el
legamantul unei preotii con-
tinue, pentru ca a fost gelos
pentru Dumnezeul lui si a facut
ispa?ire pentru copiii lui Israel
(Nu. 25:12, 13).

Necazurile de la Meriba (106:32,33)

Pacatul lui Moise (Nu. 20:2-
13) - **La apele de la Meriba
(zavistie)**, israelitii au dat
dovada de o necredinta
neobisnuit de mare, acuzandu-l
pe Moise ca i-a condus în pustiu
ca sa-i lase sa moara de sete. in
loc sa-i vorbeasca standi, cum Ti
spusese Domnul sa facă, Moise a
lovit-o de doua ori cu toiagul. De
asemenea a vorbit aspru Tm-
potriva poporului, din pricina
razvratirii sale. In consecinta,
Dumnezeu a decretat ca lui
Moise sa i se refuze privilegiul de
a intra in tara promisa, la carma
poporului ales.

f n Canaan - acelasi popor, cu aceleasi apucaturi (106:34-39)

Noul mediu al Canaanului nu
a schim-bat natura israelitilor,
cum se poate observa din
urmatoarele:

106:34 *Esecul lor de a-i
extermina pe locuitorii pagani.*
Canaanitii decazuti con-stituiau
un organ atacat de cangrena

pentru restul omenirii. Dupa ce i-
a rabdat sute de ani, Dumnezeu a
decretat c5 singura solutie
ramasa era amputarea,
Tncredintandu-i Is-raelului
sarcina de a efectua operatia.
Dar

israelitii nu au ascultat de porunca Domnului (Jud. 1:27-36).

106:35 *Casatoriile mixte cu paganii.* Fraternizand si acceptand casatoriile mixte cu paganii, israelitii și-au corupt religia si normele morale.

106:36 *Idolatria lor.* Curand evreii au ajuns sa se inchine la **idoli**, nu Dumnezeu-lui celui adevarat si viu.

106:37-39 *Jertfele umane.* Deosebit de revoltatoare a fost pentru Domnul jertfirea de catre ei a fiilor si fiicelor lor, pentru a aplana mania demonilor (2 Re. 3:27; 21:6; Ez. 16:20, 21). Fii si fiice din poporul ales al lui Dumnezeu au fost sacrificati idolilor respingatori ai Canaanului si astfel tara a ajuns sa fie tntinata de aceste crime.

Perioada judecătorilor (106:40-46)

„Suprațpe poporul Sau,” scrie Barnes, „Domnul i-a tratat pe israelitii ca pe o uraciune inaintea Sa.” I-a dat pe mana Neamurilor - a mesopotamienilor, a madianitilor, a filistenilor, a moabitilor si a altor popoare. Aceste natiuni pagane i-au asuprit pe evrei, supunandu-i la tot felul de persecutii. In pofida necazurilor prin care treceau, ei tot nu s-au lasat de spiritul lor de razvratire, continuand sa pacatuiasca impotriva lui Iehova. Dar ori de cate ori s-au întors catre El cu pocainta, El a privit spre ei cu îndurare. Mereu conștient de legământul pe care l-a încheiat cu ei, El a pus deoparte judecata, manifestandu-Si în schimb iubirea Sa neschimbatoare. Chiar în cele mai întunecate ceasuri ale captivitatii lor, Domnul a facut sa capete îndurare în ochii asupritorilor lor - acesta constituind un exemplu stralucit al îndurarii care învinge judecata.

Salveaza-ne si regrupeaza-ne! (106:47)

Psalmistul se roaga acum pentru regruparea poporului sau, împarțiat printre natiunile lumii. Aceasta strangere din nou a evreilor va face sa se înalte multe munteuri catre sfantul nume al lui Dumnezeu. Poporul Sau își va gasi desfatarea în slavirea si laudarea numelui

Sau. Rugaciunea psalmistului anticipează cererile ce vor fi formulate de ramașita credincioasa a Israelului în Marea Strămtorare, cu puțin

cimp Tnainte de inaugurarea slavitei im-paratii a Domnului Isus Cristos.

cadrul familiei.

Suntem avertizati si impotriva *idolatriei*

Doxologia (106:48)

Pe aceasta nota Tnallatoare ajungem nu doar la capatul psalmului, ci si la finele celei de-a patra carti a Psalmilor. Trebuie sa nu cadem in ispita de a forta acest psalm, facandu-l sa se conformeze dispensatiilor si de a se aplica doar la natiunea neasculta-toare a Israelului § i scapand din vedere fap-tul ca in acest psalm gasim si un mesaj adresat noua, in care se oglindeste propria noastra istorie. La 1 Corinteni 10:11 se spiiine limpede: „*Aceste lucruri It s-au in-tamplat ca sa ne fie exemple si au fost scrise pentru invdtdtura noastra, peste care au venit sfdrsiturile veacurilor.*”

In acest verset. suntem preveniti sa nu ne facem vinovati de pScatul *ingratitudei*. Daca Israel ar fi trebuit sa dea dovada de re-cunoştinta pentru ca a fost rascumparat din Egipt prin bratul puternic al lui Iehova, cu atat mai mult s-ar cuveni sa fim recunosca-tori noi pentru ca am fost rascumparati de pacat si de Satana prin sangele scump al lui Cristos!

De asemenea textul citat ne avertizeaza *sa nu uitdm*. Cat de usor uitam suferintele si moartea Domnului Isus! De câte ori nu ne facem vinovati de „blestemul unui crestinism fara lacrimi.”

Apoi ni se atrage atentia *sa nu ne plangent*. Asta pentru ca vaicarelile pot deveni un mod de viata, un fel de a doua natura, deoarece motive de nemultumire sunt cu duiumul: conditii meteorologice nefavorabile, imprejurari neprielnice de trai, apoi tot felul de mici neajunsuri. Ajungem sa ne plangem chiar pentru galu?tele ce au iesit cu bot!

Mai suntem avertizati *sa nufim indardt-nici*, adică sa nu punem voia noastra mai presus de voia lui Dumnezeu. „E1 le-a dat ce au cerut, dar a trimis uscaciune în sufle-tullor”(v. 15).

Suntem de asemenea preveniji *s& nu criticdm* conducerea lui Dumnezeu, expri-mata fie prin autoritatile administratiei, fie prin presbiterii din adunare, fie prin parintii in

- Inchinarii la bani, la case, la automobile, la educatie, la placed sau succese lumesti.

Mai suntem avertizati și cu privire la *ne-credintd* fata de promisiunile lui Dumnezeu. Pacatul acesta este eel care 1-a de-terminat pe Israel sa rataceasca prin pustiu timp de patruzeci si opt de ani, Tmpiedican-du-i pe cei vinovafi de a intra în tara promisa.

Suntem avertizati Impotriva *imoralitdtii*. Inchinarea la idolul Baal din Peor implica groaznice pacate sexuale. Atitudinea lui Dumnezeu fata de imoralitate se poate vedea limpede din nenorocirea care s-a aba-tut peste cei vinovati.

Suntem avertizati impotriva a ceea ce s-ar parea a fi, la prima vedere, drept un caz neinsemnat de *neascultare*. Moise a lovit stanca, in loc sa-i vorbeasca. Poate ca noua nu ni se pare prea grav acest lucru, dar nici o fapta de neascultare nu poate fi considerate lipsita de importanta.

Suntem avertizati impotriva *cdsdtoriilor cu necredinciosii*. Dumnezeu este un Dumnezeu al separarii, al delimitarii. Este o ura-ciune pentru El sa vada coruptie in randul copiilor Sai, prin injugarea lor la un jug nepotrivit (sau „inegal”).

In fine, suntem avertizati *sa nu ne sacri-ficdm copiii*. Prea de purine ori parintii crestini le prezinta copiilor lucrarea Dom-nului ca mod ideal de a-si petrece restul vietii. Prea de multe ori copiilor nostri li se imprima, prin educatia pe care o primesc, ambitia de a se evidentia pe plan profesio-nal, de a reuși în afaceri. și astfel ii cre^tem pentru lume - si pentru iad!

Pacat	sau
Razvratire	
Robie	Retributie
Rugaciune	Pocaint;a
Salvare	Refacere

V. CARTEA A CINCEA (PSALMII107- 150)

Psalmul 107: S- o spuria cei rascumparati!

in vietile copiilor lui Dumnezeu se re-marca doua genuri tipice de comportament, ilustrate prin cele doua serii de contraste:

Mai mtiiti, toti oamenii se Tndeparteaza de Domnul, apucand-o pe caile neascultarii de Cuvantul Sau. Apoi sufera consecinjele amare ale alunecarii in pacat. Cand Tsi vin in fire, striga catre Domnul, marturisindu-și pacatul. El le iarta pacatul si-i readuce la starea de binecuvantare in care se gaseau odinioara! Este vechea istorioara a fiului risipitor. Putem afirma ca nu exista o ilustratie mai familiara, mai relevanta și mai veridică pentru viata dec^t aceasta relatare din Biblie.

Doua elemente esentiale se desprind din contemplarea acestui ciclu frecvent repe-tabil. Unul este inclinatia permanenta a inimii umane de a se Tndeparta de Dum-nezeul eel viu. Cealalta este aparent ine-puizabila mila a Domnului, în virtutea careia El li restaureaza pe ai Sai cand vin la El cu pocainta.

Aici, în Psalmul 107, izbavirea plina de indurare a Domnului este prezentata sub patru aspecte diferite:

Salvarea celor pierduti m desert
(v. 4-9). Eliberarea
Tntemnitatilor
(v. 10-16).
fnsanatosirea celor grav
bolnavi
(v. 17-22). Izbavirea
marinarilor aflati în pericol de
Tnec pe marea Tnfuriata (v. 23-32).

Introducere (107:1-3)

Mai Tntai, sa analizam introducerea psalmului, care tine loc de enuntare a temei: lansarea chemarii de a-I aduce multumiri Domnului. Doua sunt motivele enunjate: Domnul este bun si Tndurarea Lui tine în veac. Oricare din aceste motive ar fi mai mult decat suficient pentru a. ne determina sa-I aducem neTncetat multumiri, cu inimi pline de recuno^tinta.

In continuare este evidentiata o cate-gorie speciala de receptori ai bunatatii si dragostei Sale, respectiv cei pe care El i-a r&scumparat din persecutii, sclavie, asuprire si necazuri, readucandu-i în tara lor, dupa timpul Indelungat cat au fost Tm-praștiati printre natiuni. Desi e limpede ca psalmistul se refera la Israel, noi nu vom

aplica aceste versete exclusiv la acea na-tiune. Asta pentru ca și noi am fost ras-

cumparati de pe piata de sciavi ai pacatului. Or, ca rascumparati ai Domnului, avem toata ravna de a canta Tmpreuna cu toti rascumparati i Sai imnul multumirii.

**bronz !>i a taiat in doua
drugii de fier.**

Acest verset ne conduce la convingerea ca

Salvarea celor pierduti in desert (107:4-9)

Primul tablou pare sa se refere evident la cei patruzeci de ani de peregrinari ai poporului ales, Israel, prin pustiul dezolant. Oamenii se rataceau. Flamanzeau. Inselau. Ajungeau Tntr-o stare de deznadejde si descurajare. Apoi strigau catre Domnul. Deo-dat³ ratacirea lor Tnceta. Domnul i-a condus pe un traseu direct spre Campiile Moabului. Acesta s-a dovedit a fi trambulina de lansare pentru intrareain Canaan. Iar acolo au gasit o cetate în care au putut, în sfarsit, sa se simtS acasa. O, ce mult ar trebui sa-I multumeasca ei (si noi!) Domnului -?n-continuu - pentru iubirea Sa nepieritoare si pentru grija minunata cu care Ti Tnconjoara El pe ai Sai. Caci în Tara Promisa El po-toleste setea si asigura brana cea mai aleasa pentru cei flamanzi.

Eliberarea intemnitatilor (107:10-16)

107:10-12 A doua vinieta din istoria Is-raelului priveste captivitatea babiloneana. Psalmistul compara cei saptezeci de ani de exil cu o Tntemnitare. Babilonul a fost ca o carcera Tntunecata si ap^satoare. Israelitii se simteau aidoma unor prizonieri mlantuiti condamnati la munca fortata (desi condi-tiile din Babilon nu au fost la fel de aspre cat au fost cele din Egipt). Tocmai datorita razvratirii lor Tmpotriva cuvintelor lui Dumnezeu, a nesocotirii Cuvantului Sau, au fost dusi ei în exil. Zdrobiti si doborati de munca fortata, ei s-au prabusit sub poverile grele, neavand pe nimeni care sa le vinam ajutor.

107:13-16 Dar ori de cate ori au strigat catre Domnul..., El i-a salvat si a frant lanturile captivitatii. Acum singurul lucru civilizat pe care puteau sa-l faca era sa aduca multumiri Domnului pentru iubirea Sa statornica si pentru toate Iucrarile mi-nunate care le-a facut pentru ei.

Caci a frant portile de

psalmistul se refera la captivitatea babiloniana. Veriga de legatura cu acest text o gasim la Isaia 45:2, unde Domnul S-a folosit de cuvinte aproape identice pentru a descrie modul in care va pune capat exilului. Adresandu-se lui Cyrus, El a spus:

Eu voi merge Tnaintea ta, voi netezi dru-murile muntoase, voi sfarama usile de bronz si voi rupe zavoarele de fier.

Contextul indica clar ca El S-a referit la Tncheierea exilului babilonean.

insanatosirea celor grav bolnavi (107:17-22)

107:17-20 Aceasta a treia sectiune se refera, probabil, la natiunea Israel in vre-mea primei venitii a lui Cristos, perioada in care poporul ales era bolnav. Israelitii toc-mai traversasera zilele dificile ale macabeilor. Unii erau nebuni, suferind judecata lui Dumnezeu din pricina fara-delegilor lor. Acestia isi pierdusera pofta de mancare si se apropiau rapid de portile mortii. O ramasita credincioasa a natiunii se ruga si astepta nadejdea Israelului. Dumnezeu a trimis cuvantul Sau si i-a vin-decat. Cuvantul Sau se refera aici, dupa cate se pare, la Domnul Isus Cristos, Logos, care a venit aducand slujba tamaduirii casei lui Israel. De cate ori nucitiminevanghelii: „si i-a vindecat pe toti.” Matei ne aminteste ca vindecandu-i pe bolnavi, Mantuitorul a Tmplinit ceea ce se vestise prin prorocul Isaia: „J31 Insa a luat neputintele noastre si a purtat bolile noastre” (Mat. 8:17). Daca cineva va obiecta, spun^nd ca nu toate bolile israelitilor au fost vindecate, i se va raspunde ca, tot asa, nu toti au intrat in tara promisa si nu toti s-au intors din captivitatea babiloneana.

107:21, 22 Din nou, psalmistul Ti cheama pe oameni sa-L laude pe Domnul pentru bunatatea Sa si pentru lucrarile Sale minunate. Darul Fiului Sau este un motiv special de a-I aduce jertfa multumirii si de a rememora faptele Sale marete, in cantari de bucurie.

Izbavirea marinarilor aflati in pericol de inec pe marea

infuriata (107:23-32)

107:23-27 Ultimul tablou este cat se poate de plastic, prezentandu-ne marinari

care au lucrat pe vase oceanice. Ei cunosteau ceva din puterea Domnului ori de cate ori se abatea peste ei o furtuna. Mai intai vantul in-cepea sa bata ca un uragan. Apoi valurile for-mau munti uriasi de apa. Corabia era saltata de valurile uriașe, trosnind din Tncheieturi. pentru ca apoi sa fie aruncata în depresiunea dintre valuri. Pana si cele mai puternic corabii erau total neputincioase în fata acestor forte dezlantuite ale naturii. Pe o furtuna ca aceasta, pana si cei mai caliti marinari erau cuprinsi de frica, neputand face altceva decat sa se clatine ca un betiv. In asemenea momente oamenii Tsi dadeau seama cat de insignifianti erau, ce zadarnica le era toata mtelepciunea.

107:28-30 Nu e de mirare ca pana si marinarii cei mai putin inclinati spre religie, al caror limbaj este de multe ori presarat cu injuraturi, se roaga pe o vreme ca asta! Iar Domnul este plin de indurare ca sa asculte aceste rugaciuni izvorate din disperarea oamenilor. El potoleste furtuna și valurile se linistesc. Ce eliberare! Ce ușurare! Oamenii pot sa-si continue astfel calatoria pe mare, ajungand la limanul dorit.

107:31,32 Marinarii astfel izbaviti nu u-e-buie sa uite sa-I multumeasca Domnului pentru bunatatea Lui cea fara de margini si pentru minunatele raspunsuri cu care Tntampina rugaciunile lor. Ei trebuie sa-si implineasca juramintele pe care I le-au facut, alaturandu-se copiilor Sai credinciosi pentru a-L prea-mari si lauda în compania batranilor.

Fortam oare nota, daca afirmam ca acest tablou Tnfatiseaza furtuna de pe urma a Israelului, urmata de intrarea sa în Tmparatia pacii? Furtuna sugereaza Marea Stram-torare. Marea infatiseaza natiunile lumii, aflate Tntr-o permanenta agitatie si fierbere. Marinarii Tntruchipeaza natiunea Israel, purtata Tncolo si-ncoace de natiuni, în tim-pul Necazului lui Iacob. O ramasita credincioasa a natiunii I va enema Tnsa pe Domnul. El va interveni personal, venind a doua oara pe pamant, pentru a-Si Tntemeia dom-nia de pace si prosperitate.

Dumnezeu (107:33-43)

107:33-43 Restul versetelor din acest psalm explica cum reactioneaza Dumnezeu

cand copiii Sai sunt neascultatori, si cand sunt ascultatori. Prin puterea Sa atotpu-ternica, El seaca raurile, facand din albia lor un teren arid. Pentru El nu e deloc greu sa faca tinuturi manoase sa se transforme în pustiuri alcaline, atunci cand copiii Sai fi Tntorc spatele.

107:35-38 fn acelasi timp, El poate in-versa procesul si tocmai asta se va Tntampla când Printul Pacii va reveni pentru a dom-ni timp de o mie de ani peste Tntreg paman-tul. Desertul Neghev va fi presarat cu iazuri de apa. Sahara si Mojave vor fi gradini iri-gate din belsug. Se vor ridica asezari omenesti în locuri ce fusesera nelocuite secole de-a randul. Orase moderne vor fi cladite în toate aceste regiuni. Pustiul va deveni dintr-odata un teren arabil. Cerealele, legumele si fructele vor creste din abundenta. Prin binecuvantarea Sa, peste tot se vor face recolte Tmbelsugate iar vitele vor fi scutite de orice boala.

107:39-43 Reversul monedei Tl consti-tuie modul în care se poarta cu dregatorii rai:

Tiranii Tsi pierd taria, fund umiliti si cuprinsi de neazuri si Tntristari. El Ti face de ocară pe printi si-i lasa sa r&taceasca printr-un pustiu nemarcat (v. 39, 40, NEB).

Asta a fost soarta lui Faraon, Irod si Hitler si va constitui sfarsitul triumviratului raului din timpul Tribulatiei.

Dar pe cei nevoiasi Dumnezeu Ti ridica din neazurile lor si-i binecuvanteaza cu familii numeroase. Qind oamenii de bine vad lucrul acesta, se bucura nespun de mult. În schimb, cand cei rai observa acest lucru, nu mai au nici un cuvânt de spus (ceea nu se Tntampla de obicei în cazul lor).

Oricine este Intept va vedea mana lui Dumnezeu în schimbarile intervenite în soarta oamenilor si a natiunilor si-si va Tn-susi lec^iile istoriei si Tnvatamintele prile-juite de evenimentele actuale. Ei vor urmări cu deosebit interes mai cu seama dragostea si Tndurarea Domnului, manifestate în purtarea Sa fata de cei ce asculta"

de cuvan-tul SSu.

Psalmul 108: Vino degraba in ajutor!

Nu trebuie sa ne surprinda faptul ca psalmul acesta ni se pare familiar. Primele cinci versete sunt aproape identice cu Psalmul 57:7-11 iar ultimele opt versete sunt foarte similare cu Psalmul 60:5-12. Psalmul trece succesiv de la lauda\ la rugaciune, la promisiune, la o problema, la rugaciune, pentru ca apoi sa prezinte perspective Tmbucuratoare.

Lauda (108:1-5)

108:1, 2 Psalmistul e statornic în ho-tararea sa de a-L lauda pe Domnul pentru dragostea Sa nemcetata, fiind dornic sa cante si sa intoneze melodii alese in onoarea Celui PreaTnalt. Pe cand Tnca nu s-a luminat de ziua, el Tsi Tndeamna sufletul sa se trezeasca, chemand alauta si harpa sa rupa tacerea pentru a Tntampina zorii cu c^ntari de multumire. Nu e deloc rea aceasta idee de a Tncepe ziua cu multumiri si expresii de lauda la adresa lui Dumnezeu!

108:3 Psalmistul nu se margineste sa cante doar în intimitatea casei sale sau în spatiul restrans al comunitatii sale. Oriunde se va duce, popoarele Tl vor auzi Tnchinandu-se Domnului, iar natiunile vor raspunde la imnul sau de slava la adresa Domnului. si noi ar trebui sa fim animati de o atare r^vna.

108:4, 5 Care e explicatia acestui en-tuziasm debordant manifestat de David fata de Domnul? Raspunsul: pentru ca Tndurarea Sa e mai presus de cerurile inalte, în imensitatea ei, iar adevarul Sau se ridica pana la cer. Lauda ce I se cuvine ar trebui sa fie pe potrive maretiei Sale. Prin urmai-e psalmistul spune: „**Inalta-Te peste eeruri, Dumnezeule, si fie slava Ta peste tot pamantul!**”

Ascultandu-l pe David cum tl prea-mareste pe Domnul, în cantari de adoratie, intelegem mai bine motivatia care a stat la baza cuvintelor unui autor:

Lauda este mai divina decat rugaciunea; RugSciunea ne traseaz3 calea fericitS spre cer. Pe cşnd rugSciunea deja a ajuns în cer.

Psalmi

651

Rugaciunea (108:6)

În continuare psalmistul își formulează o cerere, în contextul în care țara era amenințată de trupe străine inamice. Situația era disperată. Minunatele victorii supranaturale de care avusese Israel parte în trecut acum pareau total din domeniul trecutului. De aceea, psalmistul îl implora pe Domnul să-l izbăvească pe preaiubitul său, trimittându-le ajutor, ca să poată să-l alunge pe copleșitori.

Promisiunea (108:7-9)

108:7, 8 Neatins de vreo perturbare, splendid în maiestatea Sa, Dumnezeu își afirmă, din lacasul Sau eel sfânt, drepturile suverane asupra Israelului și asupra natiunilor neevreiești din jur. El promite ca stăpânirea lui Mesia se va întinde și peste districtul Sihem, unde se afla fântâna lui Iacob; peste valea Sutoc, unde Iacob și-a clădit coșurile pentru vitele sale (Gen. 33:17); peste falnicul podis Ghilead, renumit atât pentru pasunile sale muntoase, cât și pentru balsamul său; și peste Manase, trib al cărui teritoriu cuprindea ambele maluri ale râului Iordan. Efraim va fi coiful Sau, acest trib având rolul de apărător al celorlalte triburi. Iuda va fi legiuitorul Sau, sediul guvernului lui, conform făgăduinței de la Geneza 49:10.

108:9 Sunt menționate trei națiuni neevreiești - Moabul, Edomul și Filistia - acestea reprezentând teritoriul străin care va fi cuprins în hotarele împărăției. Moabul va fi ligheanul în care Se va spala El - sin-tagma exprimând dispreț și semnificând faptul că acest teritoriu va fi adus la supunere. El își va anihila incaltăminte asupra Edomului, asta implicând că Edomul va fi al Sau, într-o stare de servitute și umilire. Dacă Moabul și Edomul vor fi vasali, plănuind tribut, Filistia va fi zdrobită. „**Asupra Filistiei voi triumfa.**”

Problema (108:10,11)

Promisiunea biruinței asupra Edomului îl face pe David să nu aibă astăzi simpatie până când o va vedea împlinită. Sela, capitala acestui teritoriu, cunoscută și sub denumirea de Petra, era renumită, ca cetate de

necucerit și inaccesibilă. David ar dori ca cineva să-l conducă la Edom, ca să poată scoate strigate de biruință asupra sa. Dar există o problemă: Dumnezeu și-a ascuns fața de Israel! Ajutorul Sau nu s-a mai arătat, rezultatele fiind că se poate de dezamăgitoare. Ostirile Israelului au pornit la război, dar au fost învinse, deoarece Domnul n-a mai ieșit cu ele.

Rugaciunea (108:12)

Fără Domnul situația este deznădăjduită, căci nimeni altul nu-l poate ajuta pe Israel. David este suficient de matur să-și dea seama că ajutorul omului este total inutil. De aceea, El îl implora pe Dumnezeu eel Atotputemic să apere cauza Israelului, dându-i victorie pe câmpul de luptă.

Perspectiva (108:13)

De îndată ce paraseste locul de rugăciune, psalmistul izbucnește în cântece de biruință. „**Cu Dumnezeu vom face fapte mari, căci El este eel care va zdrobi opoziția, dăruindu-i biruința preaiubitilor Sai.** Este acea atitudine de încredere, izvorul stădii credinței, pe care Paul Gerhardt a descris-o atât de elocvent:

E Dumnezeu de partea mea? Nu mă
tern,
De s-ar ridica toți oamenii împotriva
mea;
Când îl chem pe Cristos Mântuitorul
meu,
O?tirea forțelor rele da tnapoi.
Prietenul Meu, Domnul, eel
Atotputemic,
Dumnezeu, eel care mă iubește;
Ce rău ar putea să-mi facă
dusmanul,
Chiar de s-ar napusti asupra mea
val-vartej?

Lumea poate să treacă, ba chiar să
piară,
Dar Tu, Dumnezeule, nu Te vei
clătina;
Și mă urască diavolii cât vor,
De dragostea Ta în veci nu mă vor
despărta;
Nici foamea, nici setea,
Nici grijile, nici lipsurile,
Nici furia celor răi și țări
Nu-mi poate răpi siguranța pe care
o am în

adapostul Tau.
Inima-mi tresalta de bucurie,
intristarea-i alungata.
Sufletul mi se Tnalta spre culmi de
slava,
Pe cerul insorit de Isus

Soarele iubirii Mele
Ce cu a Sa dragoste etema
Ma Tnconjoara zi de zi,
Ei, izvorul meu nesecat de bucurie,
Inviorare, si nespusa Tncantare,
Din sfantul Sau Iacag ceresc.

Psalmul 109: Soarta dusmanilor lui Dumnezeu

Dintre toti psalmii imprecativi, nici unul n-are sanse sa ocupe pozitia neegalata a acestuia in privinta tonului incisiv. Nici un alt psalm nu face un apel mai fierbinte ca Dumnezeu sa-și reverse judecata cu mai mult vitriol sau in amanunte atat de vii. E imposibil ca cititorul sa nu ramana intrigat si fascinat de neegalatul grad de ingeniozitate manifestat de psalmist in varietatea de pedepse pe care le invoca la adresa inami-cilor sai!

109:1-3 Psalmul Tncepe cu o dezarman-ta acalmie. David cere ajutorul Dumnezeu-lui laudei sale, caruia I se inchina ef. Dusmanii sai l-au atacat cu multa rautate, punandu-i in carca tot felul de fapte rele pe care el nu le-a comis. Din toate partile este asaltat de cuvinte pline de una. Ceea ce face si mai greu de suportat aceste acuzatii este faptul ca sunt total neadevarate si nefon-date.

109:4, 5 Insa David s-a purtat cu mari-nimie fata de atacatorii sai. si totusi, cu ce s-a ales? Cu un potop de mvinuiri! Asta desi se roaga netncetat pentru ei. La fiecare fapta de omenie din partea lui, ei raspund cu insulte; dragostea i-o rasplatesc cu ura.

109:6,7 In acest punct David pare sa-si Tnmoaie pana in calimara cu acid. De acum Tncolo din sufletul lui oropsit se revarsa m-continuu numai sageti aprinse si distrugatoare. Din multimea de vrajmasi prezenti in versetele 1 -5, el Tsi concentreaza atentia asupra unuia din ei.

In cele din urma omul acesta va fi prins si adus la judecata. Cand se vaintampla lu-crul acesta, Domnul sa faca in asa fel Tncat Tnvinuitorul sau sa fie un om rau, para? sa-i fie o persoana satanica. Iar la Tncheierea procesului sa fie neaparat gasit vinovat. Daca va tnainta cumva contestatie, aceasta sa-i fie respinsa de instanta, adaugandu-i-se la pedeapsa deja pronuntata.

109:8-10 Cat despre viata sa, sa n-aiba zile multe ?i altul sa-i preia functia. Aceasta imprecatie este citata in legatura cu Iuda si functia sa de easier al cetei de ucenici, la Fapte 1:20: „In adevar, in cartea Psalmilor este scris: «Locuinta lui sa ramana pustie si nimeni sanu locuiascaTn ea.» Iar slujba lui s-o ia altul/”

Ne va fi mai usor sa in^elegem tonul ex-trem de sever al acestui psalm, daca ne vom aminti ca se refera nu numai la David si inamicul sau, ci si la Mesia si la vanzatorul sau si, probabil, la Israel si la Anticrist, in viitor.

Cat despre familia dusmanului, copiii sa ramana orfani iar sotia vaduva. Copiii sai sa fie de-a pururi vagabonzi și cersetori, dati afara din ruinele casei pe care o ocupau candva.

109:11-13 Cat despre averea lui, credi-torul sa vina si sa-i ia tot ce poseda si tot ce a agonisit sa Tncapa pe mana strainilor.

Intrucat nu s-a purtat marinimos cu altii, nici el sa nu aiba paite de mila, iar de copiii lui orfani sa nu se Tndure nimeni. In mai putin de o singura generatie sa piara numeie familiei. (In cultura orientala, aceasta este una din cele mai rusinoase pedepse ce i se poate aplica cuiva.)

109:14,15 Nici predecesorii acestui om nu sunt scutiti de vina. Domnul sa-și a-minteasca de faradelegea parintilor sai si pacatul mamei sale sa nu fie sters. Nu se precizeaza natura exacta a delictelor comise de aceștia, dar vinovatia lor trebuie sa fi fost mare, de vreme ce psalmistul cere, in continuare, ca pacatele lor sa nu fie uitate niciodata de Domnul, iar lor sa li se stearga pomenirea de ^e pamant.

109:16-20 In versetul 16 citim despre groaznicul rechizitoriu ce i se face omului rau. Acesta si-a facut un mod de viata din a-și tntoarce spatele fata de orice persoana nevoiașă. Mai degraba el i-a urmarit si perse-cutat pe cei saraci si nevoiași, bagandu-i in mormant pe cei cu inima zdrobita. Nu ne este greu sa-l recunoastem pe Iuda aici, ur-marindu-l cu inverșunare pe Mantuitorul Cei fara de pacat si Tmpingindu-L catre cruce.

Dar pe taramul moral functioneaza legea retributiei. Ce seamana un om, aceea va culege, pentru ca nu va putea scapa de con-

secintele faptelor sale. Nu te poti juca cu pa-catul. Aici psalmistul cere ca legea cauzei si efectului sa-si spuria pe deplin cuvantul. Acesta era omul căruia Ti placea sa-i blesteme pe altii, dar iata ca acum blestemele se întorc impotriva sa. Niciodata n-a dorit ca altii sa se bucure de vreo binecu-vantare; fie ca acum și el sa fie ocolit de binecuvântari. A umblat tantps, Tnveșman-tandu-se în blesteme; fie ca acum acele blesteme sa-i strapunga viata cum este Tm-bibat buretele de apa. SS-i patrunda in toate fibrele fiintei sale, chiar și în maduva oaselor. Sa fie acoperit de blesteme aidoma hainelor cu care este Tmbracat, „sa se tina de el ca o cingatoare de care nu poate scapa" (Knox).

Asadar iata ce le doreste David acuzato-rilor si calomniatorilor sși. Nu prea este vreun amanunt care sa-i fi scapat lui David din acest catalog al judecatilor. Cum s-a ex-primat cineva: „Sunt rostite Tmpotriva celui r&u toate relele posibile pe care ar dori cineva sa le vada aplicate celui mai mare dușman al sau."

109:21-25 Psalmistul seincehie cu doua rugaciuni si o explozie de lauda. fntai, se roaga pentru izbavirea din necazurile sale. El doreste ca Domnul sa-i ia partea din pri-cina numelui Sau, de Dumnezeu atotputer-nic si drept. Luand astfel partea lui David, Domnul va demonstra Tnca o data ca Tn-durarea Lui e buna.

Grava e soarta psalmistului! Nu numai ca e sarman si nevoias, ci, pe deasupra, ini-ma-i cuprinsa de intristare in launtrul sau. Viata i se scurge ca o umbra. Este scuturat si smuls din viata cum scapa un om de la-custa ce i s-a asezat pe mlna, lovind-o. De atlta post genunchii i-au sl&bit si e atat de slabit de i se vad oasele gata sa-i iasa prin piele. Inamicii Ti rad în nas, bucurandu-se de raul ce s-a ab&tut asupra sa, si dSnd din cap.

109:26-29 !n cea de-a doua rugaciune a sa, el li cere Domnului sS~i faca dreptate Tnaintea dusmanilor sSi. Cand lehova Ti va veni în ajutor, scapandu-l, agresorii lui vor sti că aceasta a fost o dovada a interventiei divine, a mainii lui Dumnezeu. Ce bine va fi sa vada cum pe masura ce sporesc blestemele lor, Domnul TI

binecuvanteazS si mai mult!
Dusmanii vor fi rusinati, dar

psalmistul se va bucura cu acel prilej. Sa fie ei acoperiti de ocara si confuzie, ?nve\$nan-tati în dizgratie!

109:30, 31 in fine TI auzim pe David pregatindu-si lauda ce l-o va adresa Domnului cand Ti va raspunde la rugaciuni. si nu-i va multumi Domnului oricum, ci din toatS inima. N-o va face doar în particular, ci în v&zul multimei. Tenia o va con-stitui faptui ca lehova st5 la dreapta celor saraci, izbavindu-i de cei ce Ti sortisera pierzarii. Ce putemica este Tncrederea pe care o dobandim cand stim ca Domnul ne apara, cum s-a exprimat F. B. Meyer:

Ce curaj prinde parStul, cand paseste în sala de judecatii la brat cu eel mai nobil din toata tara! CÂt de zadarnic este sa-l condamni pe cineva, c^nd Judecatorul e alaturi de el, Tn-dreptatindu-l!

PSALMIIMPRECATIVI

Pana aici despre ceea ce spune Psalmul 109. Nu am fi Tnsa onesti pe plan intelec-tual daca am merge mai departe, fara sa ne ocupam de problema cu care suntem con-fruntati implicit în Psalmi: anume modul în care vom putea Tmpaca spiritu! vindicativ, de judecata al acestor Psalrni cu spiritul de iertare si iubire de care sunt Tn-demnati copiii lui Dumnezeu în alte locuri sa dea dovada. intrucat psalmul 109 este prin excelenta un psalm imprecativ, ni s-a p^rut nimerit sa ne oprim aici asupra acestei chestiuni si s-o dezbatem.

Mai Tntai, voi enumera cateva dintre explicatiile avansate de unii, care Tnsa mie nu mi se par Tntru totul convinga-toare, pentru ca apoi sa-mi prezint pro-priile explicatii despre ceea ce consider eu a fi interpretarea corecta - chiar daca acest lucru nu se va realiza fara difi-cultati.

S-a remarcat ca aceste imprecatii nu sunt neaparat invocari ale r&zibunarii sau pedepsei peste cei rai, cat preziceri despre ceea ce li se va Tntlmla dusmanilor lui Dumnezeu, cum arata si Unger:

Blestemele rostite de sfini Tmpotriva unor persoane individuate nu sunt expresia raz-

bunarii, patimilor sau impacientei lor, ci pre-

ziceri despre ceea ce se vaintampla si, prin ur-mare, nu intra sub incidenta judecatii lui Dumnezeu.⁷²

Multe din aceste pasaje ar putea fi traduse tot atat de corect la timpul trecut, in loc sa fie redade la modul imperativ.

O a doua explicatie consta in faptul ca David vorbea in calitate de uns al Dom-nului. Datorita pozitiei sale, fi reprezentata pe Dumnezeu. Prin urmare, i se permitea sa rosteasca aceste judecati aspre. (Trebuie facuta aici observatia ca nu toti psalmii imprecativi au fost scrisi de David.)

Apoi mai sunt unii care considera aceste pasaje o consemnare cu caracter istoric a ceea ce au simtit acești oameni, fara sa aprobe asprimea gandurilor exprimate. In legatura cu aceasta, Barnes scrie:

Expresiile acestea constituie simpla consemnare a ceea ce i-a trecut psalmistului prin minte, fund pastrate pentru noi ca exemplu a ceea ce poate fi natura umana cand este doar partial sfintita. Potrivit acestei interpretări. Duhul inspiratiei nu poarta raspunderea pentru aceste sentimente ale psalmistului, dupa cum nu raspunde de faptele lui David, Avraam, Jacob sau Petru.... Conceptia corecta despre inspiratie nu ne obliga sa sustinem ca cei ce au fost inspirati au fost neaparat și lipsiti de pacat... Conform acestei conceptii, expresiile astfel consemnate nu sunt prezentate spre a fi copiate de noi.⁷³

Dar mai exista si alte explicatii. Psalmii imprecativi se justifica prin faptul ca ne amintesc ca, intrucat Israel este poporul ales al lui Dumnezeu, dusmanii Israelului sunt si dusmanii lui Dumnezeu. Exista in fiecare din noi ceva care ne face sa aprobam, pe buna dreptate, pedeapsa aplicata celor care comit crime. și apoi psalmistii descriu ceea ce merita pacatosii, fara sa exprime vreo dorinta personala de razbunare.

Cum spuneam adineori, mie nu mi se par total convingatoare aceste explicatii. Mai degraba, explicatia pe care o gasesc eu cea mai justificata este aceea ca psalmii imprecativi exprima o stare de spirit ce era indreptalita pentru evreii ce

traiau sub lege, dar nu și pentru crestinii care traiesc sub har:

...se cuvine sa recunoastem Tndata faptul ca dispensatia anterioara¹ era inferioara celei In care traim noi. ca desi Legea nu este contrary Evangheliei, ea nu este pe masura ei. ca desi Cristos a venit să implineasca Legea. El a venit să o transceanda. Trebuie să fim atenti sa nu judecam acele sintagme din Psaltire care par sa preamareasca spiritul vindicativ si razbuniitor prin prisma standardeior din epistolele pauline.⁷⁴

Daca faptul ca judecata aplicata unui om se aplica de obicei si familiei sale ni se pare o masura extrema, pentru psalmist acest lucru era justificat prin faptul ca Dumnezeu spusese ca va face sa cad a faradelegea parintilor asupra copiilor până la a treia si a patra generatie (Ex. 20:5; 34:7; Nu. 14:18; Deut. 5:9). Ne place sau nu, exista legi in domeniu! spiritual in virtutea carora pacatele ii fac de obicei sa sufere si pe ceilalti membri ai familiei celui care a pacatuit. Nici un om nu este o insula, nu poate trai independent. Consecintele faptelor sale nu-l ating doar pe el, ci si pe cei din jurul sau.

In prezent traim in anul de indurare al Domnului. Dar de indata ce aceasta epoca se va inchia si va incepe ziua razbunarii lui Dumnezeu, se vor auzi din nou pe buzele copiilor lui Dumnezeu expresii similare Psalmilor imprecativi. De pilda, martirii din Marea Stramiorare vor afirma: „PSna cand, Doamne, sfant si adevarat, nu vei judeca si nu vei razbuna sîngele nostru asupra celor ce locuiesc pe pamant?” (Apo. 6:10).

Un ultim gand in legatura cu aceasta tema! Asprimea imprecatiilor din Psalmi ne pregateste inimile, cat de cat, pentru a putea aprecia la justa valoare pe Cei care a indurat in trupul Sau pe cruce toate blestemele, pentru ca noi sa putem fi pe veci eliberati de blestem si de ispita de a blestema. Toate pedepsele descrise in Psalmi, adunate la un loc, nu vor fi in stare sa descrie decat intr-o maniera vaga intreg potopul judecatii abatute asupra Mantuitorului, care a indurat toate aceste chinuri in locul nostru.\$

Psalmul 110: Fiul lui David si Domnul lui David

Acest Psalm al lui David se bucura de meritul de a fi textul din Vechiul Testament cel mai frecvent citat in Noul Testament. Este, fara doar si poate, un Psalm al lui Mesia - mai intai, in ipostaza de Proslavit la dreapta Tatalui, si apoi ca Rege al slavei, revenind pe pamant pen-tru a-si lua in primire sceptrul guvernarii universale, sa-l in cele din urma, ca Preot dupa ordinul lui Melhisedec.

110:1 in primul verset, David citeaza cuvintele Domnului spunandu-I Domnu-lui sau:

„Stai la dreapta Mea pana voi face din vrajmasii Tai așternutul picioarelor Tale.”

Cheia intelegerii acestui text sta in identificarea celor doua persoane distincte de-semnate prin termenul: „Domn.” Mai mult termenul se refera fara indoiala la Iehova.⁷⁵ Celalalt termen tradus prin „Domn” este in originalul ebraic *adon*, care inseamna „stapan” sau „dregator.” Uneori se folosea cu referire la numele lui Dumnezeu, alteori se aplica la un stapan uman. Desi termenul in sine nu desemneaza o persoana divina, cuvintele care urmeaza arata ca Domnul lui David (*Adon*) este egal cu Dumnezeu.

Intr-o zi, adresandu-se fariseilor de la Ierusalim, Isus i-a intrebat ce cred cu privire la identitatea lui Mesia. Din cine avea sa descinda Cel Fagaduit? Ei au raspuns, corect, ca El va fi fiul lui David. Dar Isus le-a aratat ca, potrivit Psalmului 110 (recunoscut de ei ca mesianic), Mesia avea sa fie si Domnul lui David. Dar cum ar putea El sa fie simultan fiul lui David si Domnul lui David? si cum ar putea David, regele, sa aiba pe pamant pe cineva care sa fie Domnul sau?

Evident, raspunsul este ca Mesia avea sa fie si Dumnezeu, si om. *Ca Dumnezeu*, El avea sa fie *Domnul lui David*. *Ca om*, El avea sa fie *fiul lui David*. si Isus Cristos insusi, intrunind in Persoana Sa Dumnezeirea si umanitatea Sa, a fost Stapanul lui David si fiul lui David.

Pentru farisei acesta a fost momentul adevrului. si totusi, in pofida tuturor dovezilor, ei nu au voit sa recunoasca in Isus pe mult-asteptatul Mesia. De aceea citim:

si nimeni n-a fost in stare sa-I raspunda cu nici un cuvânt, dupa cum din ziua aceea nimeni n-a mai indraznit sa-l mai chestioneze (Mat. 22:41-46; cf. Marcu 12:35-37; Luca 20:41-44).

Scriitorii Noului Testament nu lasa nici o indoiala asupra faptului ca „Cel care este asezat la dreapta lui Dumnezeu nu este altul decât Isus din Nazaret (Mat. 26:64; Marcu 14:62; 16:19; Luca 22:69; Fapte 2:34,35; 5:31; 7:55,56; Rom. 8:34; 1 Cor. 15:24ff; Ef. 1:20; Col. 3:1; Ev 1:3, 13; 8:1; 10:12, 13; 12:2; 1 Pe. 3:22; Apo. 3:21). Prin urmare, versetul 1 ne spune ce l-a spus Iehova Domnului Isus in ziua inaltarii lui Isus, cand S-a asezat la dreapta lui Dumnezeu. Dar El va sta acolo doar pana cand dusmanii Lui vor fi fost facuti așternutul picioarelor Sale.

110:2 Intre versetele 1 si 2 avem ceea ce H. A. Ironside a numit „marea paran-teza”⁷⁶ - adica „Era Bisericii care dureaza de la intronarea lui Cristos pana la a doua Sa venire. In versetul 2 il vedem pe Iehova trimitand din Sion toiajul regal al lui Mesia. Cu alte cuvinte, Domnul fl stator-niceste pe Cristos ca Rege avand capitala la Ierusalim, de unde va domni. Sceptrul este simbolul autoritatii regale. Cristos primeste autoritatea de a domni peste tot pamantul, in mijlocul dusmanilor Sai. **„Domnește in mijlocul dusmanilor Tai.”** PSna in acest punct Domnul Isus tsi va fi nimicit dusmanii Sai nepocaiti. Aici nu se pune problema distrugerii vrajmașilor Sai, cât domnia Sa asupra acelor dusmani care au devenit prietenii Sai, supunandu-I-se acum de buna voie domniei Sale.

110:3 Ca asa stau lucrurile ne-o dovedeste versetul 3. Poporul Săi I se va oferi de buna voie, in ziua in care El va urea pe muntele Sau cel sfant, in fruntea ostirii Sale. Sau, cum se exprimă traducerea NKJV:

**Ai tai vor fi voluntari In
ziua Puterii Sale; in
frumusetile sfinte-niei...**

Aici un popor atasat Domnului Il va salu-ta pe Rege, in straie sfinte. „In vietile for, si in conduita lor,” scrie Barnes, „ei vor da dovada de toata frumusetea sau farmecul ce rezida mtr-un caracter sfant si curat.”

Ultima parte a versetului 3 a dat multe batai de cap traducatorilor si comentatorilor. Scroggie o parafrazeaza dupa cum urmeaza: „...dupa cum roua se naste din maica ei, dimineata, tot asa ostirea Ta va veni la Tine numeroasa, proaspata, lumi-noasa si puternica.”⁷⁷

110:4 Una din trasaturile extraor-dinare ale Imparatiei este faptul ca Dom-nul Isus va intruni in persoana Sa doua functii: cea de rege si de **preot**. Este o combinatie foarte periculoasa in cazul dregatorilor umani, cum reiese si din indelungata lupta pentru separatia dintre stat si biserica, ce nu e'lipsita de merit. Dar combinatia este ideala atunci cand Diriguitorul este Isus. Regalitatea ne-corupta si preotia spirituala vor oferi lu-mii cea administrata pe care o doreste de multa vreme, dar de care nu a avut parte panS acum.

tn versetul 4 aflam patru lucruri cu privire la Mesia:

El a fost facut **preot** printr-un juramant al lui Iehova.

Aceasta numire a fost irevocabila.

Preotia Sa este eterna.

Ea este **dupa ordinul lui Melhisedec**.

Sintagma „**dupa ordinul lui Melhisedec**” ne este talmacita la Evrei 5-7. Acolo preotia lui Melhisedec este com-parata si contrastata cu preotie aaronica sau levitica.

Sub lege Dumnezeu a desemnat ca barbati din tribul Levi si din familia lui Aaron sa fie preoti. Preotia lor se transmitea din tata in fiu si lua sfarsit odata cu moartea lor.

Preotia acelui personaj misterios Melhisedec a existat TnsS prin numire spe-

cials din partea lui Dumnezeu si nu s-a mostenit din parinti („fara tala, fara mama, fara genealogie,” Ev. 7:3a). De asemenea, nu se pomeneste nicaieri ca preotia sa ar fi avut vreun Tnceput sau sfarsit („neavfnd nici Tnceput al zilelor, nici sfarsit al vietii,” Ev. 7:3b). In aceste privinte si- in altele, preotia lui Melhisedec a fost superioara preotiei lui Levi. Melhisedec a fost prototipul Domnului Isus. Preotia Domnului nostru nu s-a transmis prin parinti. El provenea din tribul lui Iuda, nu al lui Levi. Preotia Sa a fost stabilita prin decretul suveran si etern al lui Dumnezeu. Si, Tntruc^t El traieste in puterea unei vieti fara de sfarsit, preotia Sa nu se va sfarsi niciodata.

Un alt mod in care Melhisedec L-a Tn-truchipat pe Mesia a fost faptul ca el a fost si rege, si preot. Numele si titulatura sa semnifica faptul ca a fost rege al nepri-hanirii si rege al pacii (Ev. 7:2). De asemenea el a fost preot al lui Dumnezeu (Cel PreaTnalt, Gen. 14:18).

110:5 Ultimele trei versete ale Psalmului II Tnfatiseaza pe Domnul Isus in calitate de Mare Cuceritor, eradicand orice faradelege si razvratire, Tnaintea de a-?i inauguraTmaparatia. Problema iden-tificarii personajelor din acest verset se rezolva in mare parte daca le separam pe cele care se adreseaza lui Iehova de cele ce se adreseaza lui Mesia-Regele. In felul acesta versetul 5 ar suna astfel:

Domnul (Adonai - aici fiind vorba de Domnul Isus) **este la dreapta Ta** (a lui Iehova); El (Mesia) **va executa regi in ziua maniei Sale**.

110:6 Domnul Isus este Cel care marsaluieste Tmpotriva natiunilor ne-evreiesti, El duce la Indeplinire judecata **printre natiuni**, presarSnd terenul cu ca-davre. Urmatoarea afirmatie: „**E1 va executa capetenile multor tari**” poate fi tradusa si astfel: „E1 va lovi peste cap cape-tenia peste o mare parte a pamantului.” Asia ar putea fi o aluzie la pierzarea Ornului PScatului, „pe care Domnul Tl va mistui cu suflarea gurii Lui si-1 va distruge cu stralu-cirea venirii

Sale" (2 Tes. 2:8).

107:7 Si astfel, cand va
Tncepe sa se

ocupe de dusmanii Sai, Regele **va bea din izvorul de pe marginea drumului.**

Intrucat apa Il Tntruchipeaza adesea pe Duhul Sfant (Ioan 7:38, 39), Tntelegem din acest verset că Domnul va fi tnviortat prin slujba Duhului Sfant, ceea ce explică de ce El tsi Tnalta ulterior **capul** trium-fator.

Psalmul 111: Minunatele lucrari ale Domnului

Psalmul 111 este strabatut de trei fire directoare:

lucrarile lui Iehova (v. 2-4, 6-7). *cuvintele'* lui Iehova, sub forma unor ter-meni sinonimi cum ar fi eel de legamant (v. 5 ,9) si precepte (v. 7). *caracterul* etern a tot ceea ce este și face El (v. 3, 5, 8-10).

in ebraica Psalmul acesta este un acrostih. Fiecare din primele opt versete are doua randuri. Ultimele doua are catre trei randuri fiecare. Fiecare din cele douazeci si doua de randuri Tncepe cu o litera a alfabetului ebraic în ordinea core-spunzatoare.

Tema Psalmului este caracterul superb al lui Cristos Tntronat. Israel canta laude Aceluia care 1-a chemat din intunericul Egiptului si din captivitatea babiloneanS la lumina Sa minunata.

111:1 Cantarea tncepe cu chemarea lansata catre cei credinciosi sa-L **laude** pe Domnul (Tn ebraica: „Haleluia”) și cu propria dorinta fierbinte a psalmistului de a-L **lauda pe Domnul** fara inhibitiilor sau elemente care sa-i distraga atentia. El va face acest lucru în adunari mici de credinciosi si în adunari mari de oameni, sau, cum ne-am exprima noi astazi: si în viata particulara, si în public.

111:2, 3 Cele patru descrieri ale **lu-crarilor Domnului** sunt valabile cu privire la tot ce face El, dar „Muntele Everest” al tuturor lucrarilor lui Dum-nezeu pentru evreii din VT a fost izb&virea din Egipt. **Lucrarile Domnului sunt marete;** ele formeaza un studiu rodnic pentru toti cei ce-si gasesc placerea în ele. Sunt manifestan uluitoare ale slavei si maiesta^ii Sale; **iar nepri-**

hanirea Sa dainuie în veac.

111:4,5 El a Tntemeiat Pastele ca pri-lej vesnic de aducere aminte a izbavirii Is-raelului prin sangele mielului, pomenire eterna a harului si Tndurarii Sale. Prin Cina Domnului El ne-a lasat un memorial al mantuirii noastre prin sangele unui Miel mai bun, amintirea de neuitat a fap-tului ca El este plin de har si de Tndurare. Poate ca versetul 5 se refera în special la modul minunat în care Dumnezeu le-a asigurat israelitilor hrana (textual: **prada**) în timpul peregrinarii lor prin pustiu. El n-a uitat nici o clipa ca ei erau poporul cu care a incheiat un legamant. Dar *intot-deauna* este adevarat ca El este credincios fata de promisiunile pe care le-a facut.

111:6 El le-a daruit copiilor Sai o alta demonstrare a maretelor Sale lucrari prin faptul ca a dezrSdacinat natiunile ca-naanite, ducand în Tara Promisa. poporul Sau, pe care psalmistul Tl numește **„mos-tenirea natiunilor.”**

111:7-9 Toate **lucrarile** lui Dumnezeu demonstreaza ca El este Tntotdeauna credincios si drept. El Isi tine promisiunile m veci si le Tmplineste în chip onorabil si fi-del. **El a trimis poporului Sau ras-cumpararea** cu prilejul exodului lor din Egipt si mai tarziu, cand i-a rascumparat pe israeliti din captivitatea babiloneana. El va face din nou acest lucru cand Isi va rea-duce cele douasprezece triburi în Tara Israel, Tnaintea de a Tncepe domnia Sa glo-rioasa. Toate acestea se Tnscru în **legamantul Sau**, prin urmare neputand sa dea gres. **Numele sau este sfant si in-fricosat** sau care Tndeamna la reverenta. Da, așa este numele Sau, Si asa este El!

111:10 Numai omul care I se Tnchina cu adanca reverenta a Tnceput sa mearga pe calea Tntelep-ciunii. Cu c2t ascultam mai mult de El, cu atat vom primi mai multa lumina din partea Lui. „Ascultarea este organul cunoasterii spirituale.”

El e vrednic sa fie laudat **in veci!**

Psalmul 112:

**Rasplatile celor
neprihaniti**

112:1 Exista o stransa
corelatie Tntre Psalmul acesta si
eel precedent, atat în ce priveste
faptul ca sunt acrostihi, cat si

bogatia de Tnvataminte spirituale pe care ambii le contin. Psalmul 112 continua din punctul în care se terminase Psalmul 111: cu omul care se teme de Domnul si practical Tntelepciunea. O seama de afirmatii fa-cute la adresa Domnului in 111 se aplica la omul evlavios din 112. In Psalmul 111 II vedern pe Soarele Neprihanirii stralucind in toata gloria Sa. Iar in psalmul de fata, 112, TI vedem pe credincios, aidoma lunii, reflectand acea slava. Contempland fru-musetea Domnului, credinciosul este transformat de Duhul Sfânt, dobaridind aceeasi frumuseti (2 Cor. 3:18).

„Xaudati pe Domnul!”

Cuvintele acestea au exprimat adesea sentimentele psalmistului, lasandu-ne un exemplu demn de urmat.

Cine este omul fericit? Este eel care II respecta profund pe Domnul si I se preda; este eel care Tsi gSseste desfatara in poruncile Lui, demonstrand aceasta prin ascultarea de aceste porunci si Tmplinirea lor. El culege beneflciiile ce decurg dintr-o viata de evlavie practica, cum ar fi:

112:2 *O posteritate distinsa. Descen-dentii sai vor* ocupa pozitii de autoritate si prestigiu; vor fi onorati din pricina mostenirii lor evlavioase. (In talmacirea acestor binecuvantari pentru Era Bi-sericii, vom da dovada de Tntelepciune dacă le vom transfera din domeniul lor material, pamintesc in corespondentul lor spiritual.)

112:3 *Prosperitate.* In general este ade-varat ca ascultarea de Cuvantul lui Dum-nezeu Ti scuteste pe oameni de risipa si de saracie. Rezultatele neprihanirii sale, adica onestitatea sa, harnicia si cumpatarea sa, vor dainui generatii de-a randul.

112:4 *Asigurarea ca vaprimi lumind.* Nu exista nici o garantie ca va fi scutit de Tntuneric, dar se face promisiunea ca lu-mina va straluci în tntuneric. In toate mo-mentele Tntunecate ale vietii Domnul In-susi va fi plin de har si plin de indurare.

112:5, 6 *Generozitatea.* Lucrurile li merg mult mai bine celui cu m&na larga, ce nu se codeşte sa Tmprumute celor aflati In nevoi reale. Omul acesta se chi-verniseşte cu **discretie** si dreptate. Viata sa e cladita pe o temelie sigura iar numele

sau va dainui multa vreme dupa ce va II parasit aceasta viata.

112:7 *Eliberarea de fried.* El nu va trai mereu cu frica în san, temandu-se de stiri rele, de pierderi în afaceri sau de calamitati naturale. El setncredeTn Domnul si § tie ca nimic nu i se poate Tntampia fara voia lui Dumnezeu.

112:8 *Incredere cand este aTacat.* Nici chiar dusmanii lui nu sunt în slare sa-i tulbure calmul si echilibrul interior. El este plin de Tncredere, chiar atunci cand ci par sa aiba castiguri de moment, ijtiind ca în cele din urma prabus.irea lor este sigura iar el va avea castig de cauza.

112:9 *Rodnicie §i onoare trainica.* Pentru că a fost cu mana larga, rezultatele generozitatii sale fata de saraci nu vor mceta sa fie pomenite. Nu va avea motive sa-si atame cornul (simbolul tariei) acoperit de rusine. Mai degraba, capul Ti va fi Tncunurat cu elogii. Pavel citeaza acest verset la 2 Corinteni 9:9 pentru a demonstra binefacerile trainice ale ge-nerozitatii.

112:10 *Dusmanul celor rdi.* Cand cei rai vor vedea ca oamenii evlaviosi sunt, în cele din urma, Tndrepta;iti si onorati, nu vor mai putea de ciuda si de invidie. Vor scrasni din dinti furiosi, fiind acoperiti de ocară si nimiciti. Toale lucrurile pentru care au muncit în viatil vor dispăre odata cu ei. Barnes face ur-matoarea observatie: Asta contrasteaza puternic cu ceea ce ne spune Psalmul c3 li se va Tntampia celor neprihaniti, care vor fi fericiti" si vor propasi. Vor putea sa-si duca laTndeplinire planurile §i vor fi respectati toatS viata, iar dupa moarte vor fi pomeniti. Vor constata ca in ceasurilc cele mai grele Dumnezeu se interpune Tntre ei si problemele pe care le au. Iar ei vor ramane calmi si siguri in ziua primejdiei si a necazu-lui. Isi vor pune Tncrederea în Domnul si totul va fi bine. Negresit este un mare avantaj... sii fii prietenul lui Dumnezeu.⁷⁸

Psalmul 113: Atat de mare, si totu^i atat de indurator

113:1-6 Primele cinci versete ni-L pre-zinta pe Dumnezeu ca fiind Cel care este
maipresus de orice si oricine, iar
ultimele

patru ca pe Cel care *e&tefoarte aproape*.

spirituale.

Dumnezeul nostru este nespus de slavit si inaltat, drept care I se cuvine sa fie preamarit si laudat.

De cine? De toti slujitorii Sai (v. 1)

Cum? Einecuv&ntandu-I numele, adica multumindu-I pentru tot ce este El (v. 2a).

Cat de des? Necontenit - acum si in veci de veci (v. 2b).

Unde ? Peste tot - din tarile de la rasaritul soarelui p&na fn cele de la apusul soarelui (v. 3a).

Pentru ce? Pentru mdretia Sa. El este in<at mai presus de toate natiunile, slava Lui este mai presus de ceruri (v. 4).

Pentru ca este fara seaman. Ni-meni nu se poate asemui cu El, pe tronul Sau din inaltimi (v. 5)

Pentru viziunea Sa nemarginita. Nu exista nimic in cer sau pe pamant care sa fie ascuns privi-rilor Sale (v. 6). Textul sugereaza Ca El trebuie sa Se smereasca doar si pentru a privi lucrurile din cer!

Dar, slavit sa-I fie numele, Cel care este infinit de sus si preamarit este in acelasi timp si aproape de noi, in mod in-tim.

113:7-9 Saracii sa stie ca El ii ridica din tarana.

Cei nevoiasi sa fie mcredintati ca El ii inalta din starea lor smerita si-i a&seaza alaturi de printi, in compania celor cu vaz& de pe pamarit.

S-o stie si femeia infertila ca El ii daruieste un carnin si o face sa fie aidoma unei mame bucuroase cu copii. La evrei-ce infertilitatea era considerata o mare rusine. Iar izbavirea de acest blestem prilejuia o bucurie nespus de mare, cum se arata in *Prayer Book Commentary* (Comentariul la cartea de rug&ciune).

Aplicatia

Candva eram *same*, dar prin credinta in Cristos am devenit fantastic de bogat in lucruri

Candva eram *nevoias*, dar Domnul Isus I-a luat pe acest cersetor din groapa de gunoi si i-a daruit frati și surori de credinta, în cadrul unei partasii care Tn-trece tot ce are mai bun lumea asta sa ne daruiasca.

Candva eram *arid si sterp*, în viata mea neexistand roade pentru Domnul. Dar El m-a izbavit de un trai de?ert si plin de risipS, pentru a putea trai o viata productiva, plina de semnificatie.

Nici nu e de mirare ca ma alatur psalmistului, spun^ind ca el: **Slavit sa fie Domnul!**

El umple tronul - marenil tron de sus,
tl umple cu dreptate;
Tinta iubirii Tatalui Sau,
Tema cantarii celor rascumparati.

Desi e mai presus de oricine si orice, El primeste lauda
Pe care l-o aduc oameni de pretutindeni. Toate strigatele lor,
oricat de anemice ar fi, Sunt auzite de urechea Meintuitorului.

—*Thomas Kelly*

Psalmul 114: Putemica prezenta a Domnului

114:1 Epopeea rascumpararii Israelului din Egipt, a experientelor sale in pere-grinarii prin pustiu si sosirea sa in tara fagaduinitei alcatuiesc cu toate un tablou maret al puterii lui Dumnezeu, de la Tn-ceput și pana la capat. De fapt, pentru mintea evreilor aceasta a fost cea mai mare demonstrate a puterii divine.

Ce clipe istorice au trait israelitii, cand au iesit din Egipt, dupa at&tia ani de robie si asuprire! Cine va putea cuprinde ex-tazul unui popor emancipat si eliberat de egipteni, ca sa nu se mai teamS. de ce tear putea face acestia? Gata, s-a terminal cu toate sudalmele si amenintarile cu care au fost improșcati, pe deasupra si Tntr-o limba strain^!

114:2 Cu timpul, teritoriul repartizat tribului luda a devenit lacasul sfant al lui Dumnezeu. Templul a fost ridicat acolo, la Ierusalim. și intreaga tara a Israelului a devenit domeniul stapanirii Sale - o zona asupra careia El și-a revSrsat grija si ocrotirea Sa neegalate. Ceea ce a fost valabil pe plan geografic cu luda si

Israel, odinioara, este adevarat m sens spiritual cu biserica, in zilele noastre.

114:3 Cand israelitii au ajuns la Marea Rosie, apele au aruncat o privire si s-au retras Tngrozite. Dar sa fim intele?i: nu vederea unei gloate de refugianti imbracati ca vai de ei a provocat groaza marii, ci faptul ca a privit si L-a zarit pe Creatorul, dupa care s-a retras Tndata pentru ca Is-raelul sa poata trece pe uscat, fara sa-si ude picioarele.

Acelasi lucru s-a mtamplat dupa pa-truzeci de ani, cand au intrat in fara Promisa. Raul Iordan s>a Tnterrupt cursul in dreptul cetatii Adam si astfel ultima bariera din calea lor s-a transformat in dig prin care au patruns in Canaan.

Traversarea Marii Rosii si a Iordanului sunt doua puncte terminus ce marcheaza acest capitol epic din istoria natiunii Israel. Trecerea Marii Rosii Tntruchipeaza rSs-cumpararea noastra din lume, prin puterea lui Dumnezeu, prin identificarea cu Cristos in moartea, ingroparea si Tnvierea Sa. Traversarea Iordanului simbolizeaza' izbavirea din peregrinarile lor prin pustiu si Tnsusirea mostenirii noastre spirituale, de asemenea prin moartea, ingroparea si Tnvierea lui Cristos.

114:4 intre aceste doua evenimente au existat, desigur, multe alte exemple marete ale atotputerniciei lui Dumnezeu. Unul din cele mai spectaculoase a fost darea Legii, pe Muntele Sinai. Natura a fost atat de con vulsionata meat muntii au saltat ca berbecii iar delusoarele ca mieii. Se pare ca slava lui Dumnezeu a fost atat de coplesitoare meat intreaga regiune a fost zguduita, ca lovita de un cataclism. AtSt de terifianta' a fost scena meat omul lui Dumnezeu, Moise, a exclamat: „Sunt peste masura de timorat si tremur tot" (Ev. 12:21). Scriitorul Epistolei catre Evrei ne amintește ca noi nu ne-am apropiat de muntele acela Tnfricosator al legii, ci de tronul de har.

Grozaviile legii si ale lui

Dumnezeu

Nu au nimic de a face cu mine.

Ascultarea Mantuitorului meu si sangele

Sau

Ascund privirilor toate

faradelegile mele.

-Augustus M.

114:5,6 Psalmistul este atârdat de încântat de aceste manifestări ale puterii lui Dumnezeu, ceea ce provoacă marea, Iordania, munții și delurile să explice de ce au acționat în acest fel. Întrebările se constituie astfel într-o cantare interogatorie, relatând cum câteva dintre cele mai semnificative simboluri ale puterii și stabilității din natură au dat naștere în fața Domnului.

114:7,8 De aici decurge constatarea că întregul pământ trebuie să manifeste cea mai profundă reverență și respect pentru un așa Dumnezeu. El este eternul și marele EU SUNT și, în același timp, este Dumnezeul lui Iacob, cel neîmânec. El a transformat stânca într-un izvor de apă, creșterea într-o fantană de apă. De fapt acest lucru s-a întâmplat de două ori (Ex. 17:6; Nu. 20:11). Israelitii erau total descurajați fiindcă nu-și puteau potoli setea. Și astfel au început să se cătească, în amărăciunea lor dorind chiar să nu fie paraziți Egiptului. Dumnezeu le-a asigurat însă în chip miraculos un iaz de apă ce a ieșit din stânca, mai târziu la Horeb, și apoi la Meriba. Pavel ne spune că stânca a fost un tip al lui *Cristos*, care a fost lovit pentru noi la Calvar, din El scurgându-se apă dată pentru toți cei care vin la El cu credință (1 Cor. 10:4).

Psalmul 115: Israel renunță la idoli

În acest psalm Ți găsim pe evreii întorși din exilul lor babilonean. Sunt din nou în patria lor, acasă. Dar ei nu-și atribuie meritele pentru această realizare, întrucât restaurația a avut loc exclusiv prin voia și puterea lui Iehova. El a făcut acest lucru din pricina iubirii Sale nepieritoare pentru poporul Său și din pricina credinței Sale față de promisiunea pe care o făcuse.

115:1 Prea mult timp păgânii și-au bătut joc de israeliți cu cuvintele: „**Unde este Dumnezeul vostru?** Pe El nu pare să-L intereseze soarta voastră, de vreme ce va lăsa să vă chinuți timp de șaptezeci de ani în captivitate!” Dar iată că a sosit momentul ca această ocară să nu mai poată fi rostită la adresa Israelului. Disprețul și batjocurile dușmanilor israeliților au amuțit. Dumnezeu și-a răzbunat numele.

115:3 A sosit timpul ca lumea Tntreag⁵. sa stie ca singurul Dumnezeu adevarat este transcendent - „**Dumnezeul nostru este In cer**” și este suveran - „**El face tot ce dorește.**” Prin transcendentia lui Dumnezeu se Tntelege ca El este Tnaltat mai presus de univers, avand frinta independent de acesta. Suveranitatea lui Dumnezeu Tnseamna ca El este liber sa faca tot ce doreste si ceea ce doreste El este tntotdeauna bun, drept si Tntelegt.

115:4-7 Tocmai din pricina idolatriei lor a Tngaduit Dumnezeu ca evreii sa fie dusi în captivitate de catre babilonieni. Dar Tntre timp ei au invatat prin propria lor experienta cat de neputinciosi și ne-trebnici sunt idolii, drept care ti tachi-neaza pe pagani din pricina chipurilor lor cioplite.

Idolii sunt confectionati din argint si aur, valoarea lor fiind astfel stabilita in functie de conditiile existente la un moment dat pe piața. Sunt confectionati de oameni, fiind astfel inferiori celor care li se Tnchina. Ei au gura, dar nu pot sa-i Tn-vete pe oameni sau sa prezica viitorul. Au ochi, dar nu vad problemele cu care se confrunta cei ce li se Tnchina. Au urechi, dar nu poseda deloc puterea de a asculta rugaciunile. Au nas, dar nu pot sa miroasa tamaia ce li se aduce ca ofranda. Au maini, dar nu si puterea de a pipai, de a simti. Au picioare, dar nu se clatina de pe soclurile lor. Nici macar un muget ragusit nu pot scoate.

115:8 Cei care Ti confectioneaza sunt ca ei. Este un principiu bine stabilit în domeniul spiritual ca oamenii devin aidoma obiectului caruia i se inching. Normele lor morale sunt croite dupa calapodul dumnezeului lor. Toti cei care Tsi pun Tncrederea în chipuri [cioplite] devin necurati, anemici, obtuzi si lipsiti de pricepere.

115:9 Numai Iehova este demn de Tncredere. Iata ca acum paseste în fata un solist, chemand Israelul la o viata de Tncredere neclintita in Domnul. Corul raspunde la aceasta chemare cu marturisirea: El este ajutorul lor si scu-tul lor.

115:10, 11 In continuare

casa pre-

oteasca a lui Aaron este
Tndemnata sa-si puna
Tncredrea in Domnul, fara
rezerve. Corul raspunde din nou
cu refrenul ca El este ajutorul
lor Tncercat si dovedit,
Aparatorul lor tare. A treia oara
crainicul se adreseaza tuturor
celor care se tern de Domnul,
inclusiv, dup\$. cate se pare, con-
vertitilor dintre Neamuri,
Tndemnandu-i sa nu uite ca El
este ajutorul lor, ade-varatul lor
scut.

115:12-15 Se pare ca preotii
preiau cantarea, asigurandu-i pe
oameni ca acela^i Domn care a
avut grija de na-tiune,
restaurand-o, este Cei care-i va
binecuvanta - pe oameni, pe
preoti, pe prozeliti, pe cei de
toate varstele si ran-gurile,
categoriile si conditiile sociale.
Ei se roaga ca Dumnezeu sa-i
binecu-vanteze pe oameni si pe
descendentii lor cu spor -
dorindu-se probabil o crestere
numerica a unui popor ale carui
randuri au fost mult
Tmputinate. Dar rugaciunea ar
putea sa cuprinda si o seama de
binecuvantari spirituale si
materiale. In plus, ei invoca
binecuvantarea generala a
Domnului, a Celui care a facut
cerul. si pamantul.

115:16 Dumnezeu a facut
cerurile în care sa locuiasca,
dar pamantul l-a de-semnat ca
locuinta pentru oameni. Or, în
acest loc omul poate sa l se
Tnchine si sa-L slujeasca.

115:17,18 Versetul 17
oglindeste pa-rerea raspandita
în randurile sfintilor din Vechiul
Testament, potrivit careia moar-
tea pune capat capacitatii cuiva
de a-L lauda pe Domnul. In
cunostinta lor limi-tata, mortii
sunt Tncremeniti Tntr-o stare de
totala mutenie. Noi cei de azi
stim Tnsa ca cei credinciosi care
mor intra imedial în prezenta
Domnului. Desi trupurile lor zac
tacute în mormant, duhurile lor
sunt descatu^ate, putand sa se
Tnchine si sa-L adore pe
Domnul. Dar esenta argumen-
tarii este valabila si în cazul
nostru, anume ca trebuie sa-L
binecuvantam pe Domnul cat
suntem în viata. \$i Psalmul se
Tncheie cu urmatorul juramant:

**Vom binecuvanta pe
Domnul de acum \$i pana-
n veac. Laudati pe**

Domnul!

**Psalmul 116: Il iubesc pe
Domnul!**

neajutorati.

Bucuria si Tncantarea
diminetii Invierii strabat acest
Psalm de la un capat la altul.
Mormantul din gradina este gol.
Cristos a fost inviat din morti
prin gloria Tatalui Sau. Drept
care El izbucne.ste acum Jntr-o
cantare de multumire catre
Dumnezeu pentru ca l-a raspuns
la rugaciune in lega-tura cu
Invierea.

116:1-4 Observati cum
Tncepe: „**Il iubesc pe
Domnul.**” Doar sase silabe, dar
sintagma este una din cele mai
pure forme de inchinare. Pentru
su-fletele timide care cred,
eronat, ca se pot apropia de
Dumnezeu doar animate de eel
mai inaltator si solemn limbaj
trebuie sa fie un prilej de reala
imbarbatare sa stie ca cele mai
simple declaratii de iubire
pentru Domnul constituie o
autentica forma de inchinare.

Dar sa. nu ne oprim aici.
Asemenea Mantuitorului, si noi
putem continua, mentionand
lucrarile marete pe care le-a
facut Dumnezeu pentru noi. caci
si aceasta constituie o forma de
inchinare. Domnul Isus nu a
contenit sa-I multumeasca
TatSui pentru ca l-a ascultat
cererile infigurate rostite in
gradina Ghetsimane si pe
Golgota. Cand moartea l
infasura in legaturile ei iar
junghiurile dizolvarii fizice l
strangeau ca Tntr-un cleste,
cand tn-dura o agonie de
nedescris, El a strigat catre
Domnul ca sa-L scape. si Dom-
nul l-a ascultat. Nu l-a salvat ca
sa nu moara, dar l-a salvat sau
izbavit din mo arte.

116:5, 6 Un al treilea
element a! inchinarii l regasim
fn istorisirea splendo-
rilorDomnului. Cristosul Inviat
enumera aici cteva din virtutile
lui Dumnezeu ce au fost
desfasurate la Invierea Sa. Dum-
nezeu este plin de indurare si
bunatate. Dumnezeu este
neprihanit. Tot ce face El este
drept si echitabil. Dumnezeu
este milostiv. Este plin de
compasiune. Domnul Ti
pastreaza In viata pe cei lipsiti de
vi-clenie, adica, n cazul
Domnului Isus pe cruce, asta
Tnseamna ca El i-a pazit pe cei
sinceri, lipsiti de viclenie sau

Dumnezeu Ti salveaza pe ai Sai cand sunt in primejdie.

116:7 In fine, Dumnezeu se poarta cu nespusa bunatate fata de cei ce se incred in El - El isi revarsa cu mana largii binecuvantarile. Si astfel Domnul Isus spune: „**Intoarce-te la odihna ta, suflete al meu.**” Agitatie Sa, chinul Sau, agonia Sa au trecut. Dumnezeu L-a auzit si L-a izbavit. Acum El intra in binemeritata **odihna**.

116:8-11 Domnul nostru face in continuare o trecere in revista a ceea ce a realiza Tatal pentru El. Aflam de aici ca nu trebuie sa ne temem ca ne vom repeta atunci cand ne inchinam Domnului. Dumnezeu nu oboseste niciodata ascultand laudele pe care I le aduc copiii Sai. La urma urmei, tenia inchinarii noastre este demna de a fi repetata la nesfarsit. Inima lui Crislos a fost plina de recunostinta catre Tatal pentru tripla Sa izbavire: Sufletul S5u a fost izbaviti din moarte. Ochii Sai au fost izbavit din lacrimi. Si picioarele Sale au fost izbavite din cadere sau din infrangere. Acum El a umblat inaintea Domnului in tara celor vii - biruitor asupra pacatului. mortii, mormintului si Seolului.

Trebuie sa recunoastem ca este greu de urmarit firul gandurilor din versetele 10 si 11. Poate ca traducerea TEV reuseste eel mai bine sa prinda sensul lor:

Am continuat sa cred, chiar si cand am spus: „Sunt complet zdrobit;” chiar când m-am temut, am spus: In nimeni nu te poti Tncrede.¹

Credinta Lui nu s-a clatinat chiar in clipele celei mai cumplite agonii prin care a trecut sau cand oamenii s-au dovedit total nevrednici de incredere. Ceea ce a spus El nu a izvorat din neincredere, ci dintr-o profunda convingere.

111:12, 13 Acum intervine un ultim element al inchinarii, exprimat prin intre-barea: „Ce-I voi da Domnului pentru toate binefacerile sale fata de mine?” in cazul nostru. nu se poate pune probic-ma de a-L rasplati, deoarece orice gand

de raspiata ar fi o insulta la adresa haru-!ui S&u. Mai degraba, exista in noi do-rinta Tnnascuta de a raspunde la h'arul Lui Tntr-o maniera corespunzatoare, si anume sa luam paharul mSntuirii si s5 chem&m numele Domnului. A ridica paharul,man-tuirii Tnseamna a exprima multumiri la adresa Domnului pentru ca ne-a mantuit. A chema numele Domnului inseamna' a Tnfaptui un act special de devotiune prin recunoasterea maretiei mantuirii Sale.

116:14 Mantuitorul Inviat era decis sS-și Tmplineasca juruintele fata de Domnul... In prezenta tuturor oame-nilor Sai. Acestea au fost juruintele de lauda, Tnchinare si multumire pe'care le-a facut inaintea si în timpul patimilor Sale. Acum El implineste aceste juru-inte.

116:15 Din nou, firul gandirii pare Tntrerrupt dintr-odata" de observatia Domnului: „**Scumpa este inaintea Domnului moartea copiilor Sai.**” Chiar daca ne este greu sa integram aceasta afirmatie in contextul versetu-lui, nu putem sa nu tres<am de bucurie fata de acest mesaj de mangaiere, asa izolat cum este de restul textului. In-tr-adevar, moartea tuturor **sfinților** este scumpa inaintea Dumnezeului nos-tru, deoarece asta inseamna ca de-acum ei sunt în prezenta Sa slavita. Și acest adevar nu a fost niciodata mai valabil decat în cazul Domnului Isus. Moartea Sa a fost **scumpa** pentru TatSl Sau Tn-truest a asigurat temeiul pe baza caruia El sa-i poata justifica pe pScatosii nelegiuiti.

116:16, 17 In versetul 16 Isus Cel tnviat este, în continuare: „Slujitorul lui Iehova.” E ca și cand ar spune: „Il iubesc pe stapanul meu... prin urmare nu ma voi elibera” (Ex. 21:5). Si astfel El se supune de buna voie sa Fie slujitor al Sau pe veci. Ca **rob** a lui Dumnezeu, El jura ca-L va sluji pe Dumnezeu cum a facut si mama Sa, Maria, pentru ca Iehova I-a **dezlegat legaturile.**

116:18,19 IarSsi El jur3 ca-I va aduce Tatalui jertfa multumirii si va chema numele Domnului. fn adunarea copiilor lui Dumnezeu, reunita la templul din Ierusa-

lim, Domnul Isus Isi vaimplini juramintele, slavind pe Domnul în osanalele intonate de maretul cor. Asta se va TntSmpla cand Domnul, Marele Emanuel, va reveni pe pSmant pentru a lua în mana Lui strapunsS de cuie sceptrul universului.

Psalmul 117: Neamurik !l slavesc pe Dumnezeu

in acest capitol - eel mai scurt din Biblie - Neamurile sunt chemale sa-L laude pe Domnul... pentru bun&tatea si mdurarea Sa, pentru adevarul Lui ce ramane în veac. Apostolul Pavel i-a prins talcul atunci cand a citat versetul 1 în textul de la Romani 15:11, pentru a arata ca natiu-nile se bucura alaturi de Israel de Tndurarea lui Mesia. El a venit nu doar pentru a confirma promisiunile facute fata de patriarhi, ci si pentru ca „Neamurilc sa-L poatS slavi pe Dumnezeu pentru Tndurarea Sa.”

in cuvinte pline de farmec, Isaac Watts parafrazeaza elevatul mesaj al Psalmului 117:

Din inimile tuturor celor ce loeuiese
sub bolta
cereasci
Sa se inalte laude catre Creatorul.
Fie numele Rriscompuratorului
intonat
In orice tara, de catre orice limba.

Eteme sunt tndurarile Tale. Doamne.
Adevaml etem Tnsoteste cuvantul
Tau.
Lauda catre Tine va rasuna de la un
tarm la
altul,
Pana când sorii nu vor mai rasari.

Psalmul 118: Iata Regele Tau!

Minunatul imn coral din acest psalm se refera la a doua venire a Domnului si Man-tuitorului nostru, Isus Cristos. Scena se pe-trece la Ierusalim, unde multimi mari de oa-meni s-au adunat pentru a sarbatori sosirea mult-asteptatului Mesia. In umbra templu-lui, un solist preia microfonul, în fata coru-lui. Peste auditoriu se lasa o tiicere profunda.

118:1 SOLISTUL: **O, aduceti-I multumiri Domnului, caci este bun!**

CORUL: Caci in veac tine indurarea Lui.

(Asistenja aproba lucrul acesta, oamenii dand din cap.)

118:2 SOLISTUL: **Saspunaacum Israel:**

CORUL: Jtndurarea L_{ui}; j_{me} j_n veac."

118:3 SOLISTUL: **Sa spuna si casa lui Aaron:**

CORUL: „Indurarea Lui tine in veac."

(Din gatejurile preotilor care stau la usa templului pot fi auzite „Amin"-uri profunde.)

118:4 SOLISTUL: **Sa spuna cei ce se tem de Domnul:**

CORUL: „tndurarea Lui tine in veac."

(La auzul acestor cuvinte, o ceata de oameni dintre Neamuri tsi musca buzele, Tncercand sa-si stapaneasca lacrimile de re-cunostin{a pentru harul care le-a lost dat de a lua si ei parte la gloria acestei clipe fara egal.)

118:5-9 SOLISTUL: **in stramtorarea mea L-am chemat pe Domnul**

si Domnul mi-a raspuns si m-a scos la loc larg. Domnul este de partea mea; nu ma voi teme. Ce poate sa-mi faca omul?

Domnul este de partea mea printre cei ce ma ajuta; De aceea, imi voi vedea implinita dorinta fata de cei ce ma urasc. Mai bine este sa te increzi in Domnul Decat sa-ti pui increderea in om. Mai bine sa te increzi in Domnul Decat sa-ti pui increderea in cei mari (in printi).

(Audienta Intelege ca acestea sunt cuvintele ramasitei cre-dincioase a Israelului, care a fost pazita in chip minunat de Dumnezeu în timpul Marii Stramtorari. Evreii din aceasta categorie au invatat sa se tnceada numai si numai în Dumnezeu, ca unii care au incetat sa se mai teama de oameni. in sfai'sit ei Isi dau seama ca este **mai bine sa te increzi in Domnul decat** sa-ti pui increderea chiar si m **printi**, adica în cei mai buni dintre oameni.)

118:10 SOLISTUL: **Toate natiunile m-au inconjurat,**

CORUL: Dar in numele Domnului le voi distruge.

118:11 SOLISTUL: **M-au inconjurat, m-au impresurat;**

CORUL: Dar in numele Domnului le voi distruge.

118:12 SOLISTUL: **M-au inconjurat ca niste albine;**

Dar au fost stinse ca un foe de spini; (Se ştie ce mare e valvataia unui foe de spini, dar cat de re-pede se stinge acesta!) CORUL: Caci in numele Domnului le voi distruge.

118:13,14 SOLISTUL: **M-ai imbrancit cu violenta, ca sa cad, dar Domnul m-a**

ajutat.

Domnul este taria mea si cantarea mea. Si El a devenit mantuirea mea.

(Solistul se refera in versetul 13 la Anticrist si la tratamentul bestial aplicat de acesta ramasitei, pentru refuzul ei de a ce-da pretentiilor sale. La momentul potrivit Domnul a inter-venit si 1-a aruncat pe mesia eel fals In iazul de foe [Apo. 19:19,20].)

118:15

,16

SOLISTUL: **Strigat de biruinta si
mantuire E in corturile
celor neprihaniti;**

(In tot Israelul rasunS strigatele de bucurie prilejuite de trium-ful lui Mesia. In toate familiile oamenii canta cantarea biru-intei.) CORUL: **Dreapta Domnului face fapte mari de vitejie. Dreapta Domnului este inaltata. Dreapta Domnului face fapte mari de vitejie.** SOLISTUL: **Nu voi muri, ci voi trai**

**Si voi vesti lucrarile
Domnului. Domnul m-a
disciplinat aspru, Dar
nu m-a dat prada
mortii.**

(Dand acum glas ramasitei, solistul rememoreaza numeroase-le pogromuri dezlantuite impotriva evreilor, situatiile limita cand pareau pe cale de disparitie. Dar Domnul i-a scapat, in chip miraculos, din gura Ieului, drept care acum pot privi viitorul cu incredere si siguranta.)

**118:19,20 SOLISTUL: Deschideti-mi portile neprihanirii,
Ca sa intru si sa laud pe Domnul.**

(Israelul rascumparat solicita harul de a fi primit ?n curdle tem-plului pentru a aduce jertfe de multumire Domnului. Sistemul jertfelor va fi partial reinstituit in timpul domniei lui Cristos, jertfele mdreptand privirile inchinatorilor inapoi, la Calvar. Cu alte cuvinte, jertfele vor avea caracter de comemorare.) CORUL: **lata poarta Domnului**

Prin care vor intra cei neprihaniti.

(Sunt cuvintele levitilor - usierii templului. Ei explica ca aceasta poarta li apartine lui Iehova, fiind destinata celor cre-dinciosi, care doresc sa se apropie de El.)

SOLISTUL: **Te voi lauda,**

**Caci mi-ai raspuns Si
ai devenit mantuirea
mea.**

(Israel II aclameaza pe Domnul Isus Cristos ca Mantuitor al sau.)

**118:21,22 CORUL: Piatra pe care au lepadat-o zidarii
A devenit piatra unghiulara (sau a ajuns sa
fie pusa in ca-pul unghiului).**

(Domnul Isus este **piatra. Zidarii** au fost evreii, si in special Hderii lor, care L-au respins la prima Sa venire. Acum israelitii marturisesc ceea ce Parker defiieste drept „stupiditatea spe-cialistilor," cand ace?tia vad cum dispretuitul Nazarinean este incununat cu slava si cinste. Piatra respinsa a devenit Piatra de

capetenie a unghiului [ASV]. S-au formulat unele semne de întrebare referitoare la piatra de capetenie. Este ea:

1. piatra unghiulară a unui edificiu?
2. piatra unghiulară a unui arc de boltă?
3. piatra din vârful unei piramide?

Indiferent care ar fi răspunsul corect, contextul ne obligă să credem că este vorba de cea mai înaltă onoare posibilă.)

118:23
minunatie inaintea

Domnul a facut lucrul acesta și este o

ochilor noștri.

(Coral TI reprezinta pe Israel ?n contextul în care recunoaste c5 Iehova este eel care I-a daruit Domnului Isus locul cuvenit în inimile si în afectiunea poporului Sau. Mult asteptata zi a Tncoronarii a sosit in sfarsit!)

118:24
Domnul;

Aceasta este ziua pe care a facut-o

Ne vom bucura si veseli in ea.

(Barnes scrie: „Ca si cand ar fi o zi noua, creata special pentru aceasta ocazie, o zi pe care oamenii nu se agteptau s-o vada si care, prin urmare, a parut creata în afaracursului obisnuit al lu-crurilor, de parca ar fi fost adaugata la celelalte zile.””)

118:25

O, Doarane, mantuieste. Te rog!

O, Doamne, te rog, trimite prosperitate!

(Acesta e versetul pe care 1-au citat locuitorii Ierusalimului cu prilejul asa-numitei intrari „triumfale” a lui Cristos; ^Sana” este termenul din textul original tradus prin „Mantuieste” [Mat. 23:9]. Numai caei degrabaau preschimbat acest sal Lit cu cererea ca El sa fie executat. Acum Tnsa Israel ii' spune Domnului „bun-venit” în ziua puterii Sale, sentimentele lor fiind de data aceasta sincere si durabile.)

118:

SOLISTUL: Binecuvantat este eel ce vine in numele Domnului!

(Pe masura ce Domnul se apropie de zona templului, coristul principal intoneaza melodia prin care se rosteste o binccu-vantare asupra poporului. Este un moment istoric. Cu veacuri mai devreme Isus avertizase Israelului ca nu-L va mai vedca decat atunci cand va spune: „Binecuvantat este eel ce vine in numele Domnului” [Mat. 23:39]. Acum în sfarsit ei 1*1 re-cunosc cu bucurie ca pe Mesia si Regele lor.)

26

CORUL: V-am binecuvantat din casa Domnului.

(Se poate ca aceasta sa fie binecuvantarea preolilor care stau la usa templului.)

Dumnezeu este Domnul si El ne-a dat Iumina; Legati animalul de jertfa cu funii de coarnele altarului. (Adunarea Israelului se Tnchina acum lui Isus ca Dumnezeu. ca Celui care a adus Iumina în inimile lor Tntunecate. Pc masura ce procesiunea Thainteaza spre altarul de alama, avan-du-L în frunte pe El, se lanseaza chemarea ca jertfa sa fie legata cu funii.)

118:28,29

Tu ești Dumnezeul meu si eu Te voi lauda. Tu esti Dumnezeul meu, si eu Te voi preamari.

SOLISTUL:

(Un popor care folosea odinioara numele Sau ca vorba de pomin5 II marturiseste acum pe Domnul Isus ca Dumnezeu.) **O, multumiti-I Domnului, ca este bun. Caci mdurarea Lui tine in veac.**

(Clntarea a atins Tntre timp un profund crescendo de lauda si Tnchinare. Acordurile rasuna pe strazile vechiului Ierusalim. Apoi, pe masura ce muzica se pierde, oamenii se

Tntorc la locuintele lor, pentru a se bucura de
domnia de o mie de ani a slSvitului Domn,
care detine toate drepturile de a domni.

Psalmul 119: Totul despreBiblie

S-a spus despre acest psalm c5 este alfa-belul de aur al Bibliei, datorita faptului ca este impartit în douazeci si doua de sectiuni, respectiv cate una pentru fiecare litera a al-fabetului ebraic. Fiecare sectiune contine opt versete si fiecare verset dintr-o sectiune Tncepe cu o litera din alfabetul ebraic. Astfel în ebraica fiecare verset din prima sectiune Tncepe cu Alef; în a doua sectiune fiecare verset Tncepe cu litera Bet si asa mai departe.

fn traducerea NKJV, în afara" de patru, toate versetele din acest Psalm - eel mai lung din cartea Psalmilor - contin fie un ti-tlu sau fie o descriere a Cuvlntului lui Dumnezeu. Cele patru exceptii sunt versetele 84, 121,122 si 132. Iata cuvintele prin care este descris Cuvantul lui Dumnezeu: legea, marturiile, caile, preceptele, statutele, poruncile, ordonantele (oranduirile), cuvantul (cuvintele), promisiunea, judecatile, credinciosia, numirea, dreptatea si ordinele.

Folosind alfabetul sub aceasta forma de acrostih, Ridout crede ca scriitorul ar fi dorit sa transmite ideea potrivit careia „toate posibilitatile limbajului uman sunt epuizate în prezentarea plinatatii si desavarsirii Cuvan-tului lui Dumnezeu.”⁸⁰ în Noul Testament ni se sugereaza acelasi lucru: Domnul nos-tru Se numeste pe Sine Alfa si Omega (Apo. 1:8), acestea fiind, desigur, prima si respectiv ultima din literele alfabetului grec. Gandul exprimat aici este ca Domnul este toata bunatatea si Tntelepciunea ce se pot exprima prin fiecare litera a alfabetului, aranjate în toate combinatele posibile.

Nu exista doua versete din acest psalm care sa exprime exact acelasi gand. în fiecare exista eel putin o nuanta diferitl

Cu privire la Psalmul 119, iata ce a spus C. S. Lewis:

Poemul nu este si, desigur, nu pretinde a fi expre-sia unei inimi care se varsa dintr-odata, cum este, de pilda, Psalmul 18. Ci este un tipar, un goblen realizat cusatura cu cusatura, de-a lungul multor ceasuri, din pura dedicatie pentru el si din des-fatarea pe care o regaseşte cineva în a executa o lucrare artistica, rodul unei munci disciplinate.^{1*}

se Tntemeiaza, în principal, pe notele lui F. W. Grant:

Urmatoarele subtitluri pentru diversele sectiuni ale Psalmului 119

v. 1-8

Binecuvantareadeaascultade

Cuvant v. 9-16

Curatirea prin Cuvant v. 17-24

Discernamantul prin Cuvant v. 25-32 Sentimentul insuficientei pcrsonale prin Cuvant v. 33-40

Puterea Cuvantului v. 41 -48

Biruinta' prin Cuvant v. 49-56

Odihna si mangaiere prin Cuvant v.

57-64 Staruinta în Cuvant v. 65-

72 Valoarea nepretuit de mare a

Cuvantului, în vremuri bune si rele

v. 73-80 Lumina' interioara

dobandita

prin CuvJtnt v. 81-88

Cel stramtorat sustinut prin

Cuvant v. 89-96

Caracterul etern a! Cuvantului v.

97-104 tntelepciunea prin Cuvant

v. 105-112 Cuv&ntul o candelS si o

lumina

pentru toate

Tmprejurarile v. 113-1.20 Cei rai si

Cuvantul v. 121-128 Separarea si

izbavirea prin

Cuvant v. 129-136

Bucuria si comuniunea prin

Cuvant v. 137-144 Ravna pentru

Cuvant v. 145-152 Experienta prin

Cuvant v. 153-160 Mantuirea prin

Cuvant v. 161-168 Desavarsirea

Cuvantului v. 169-176 Rugaciunea

si laudaprrn Cuvant

In mod cu totul si cu totul stralucit, Psalmul acesta exprima iubirea pentru Cuvantul lui Dumnezeu pe care Mantuitorul a trait-o ca Om aici pe pamant. Iar Bellet sugereaza ca „Tn caracterul sau deplin profetic [Psalmul acesta] vaconstitui limbajul Israelului cand se va Tntoarce la Dumnezeu si la Tndelung neglijatele Sale oracole.”⁸²

119:1 Binecuvantat sau fericiteste omul a carui via^a se conformeaza Cuvantului Domnului! Chiar daca pacatuieste si greseste, el gasesteTn Cuvant asigurarea marturisirii si restaurarii, care Tl pastreaza Tntr-o stare neTntinata.

119:2 Ceea ce conteaza este ascultarea de marturiile Sale - nu o ascultare silita, cu jumatate de inima, fScuta mai mult de for-

66S

**Psalm
i**

ma, ci o dorinta profunda de a-I fi placuti cu toata inima!

119:3 In latura negativa, fericirea se afla în separarea de orice forma de nelegiuire. În sens pozitiv ea înseamna sa urmam traseul pe care ni l-a trasat El în Scripturi. Cea mai sigura cale de a ne feri de rau este de a ne ocupa cat mai mult din timpul nostru cu facerea de fapte bune.

119:4 Preceptele lui Dumnezeu nu sunt facultative, ci *porunci* iar ele nu trebuie pazite la întâmplare, ci **cu grija**.

119:5 Psalmistul trece acum de la ceea ce este adevarat în general la ceea ce dorește a fi adevarat în propria sa viață. Trecând pe nesimțite de la precept la rugăciune, el recunoaște ca dorința și puterea de a fi statornici în ascultarea de Domnul trebuie să provină de la El.

119:6 Atata timp cât el păzește toate statutele Domnului, va fi scutit de rusinea care torturează mintea, de obrazii care rodesc și uneori de tremurul trupului aflat într-o poziție incomodă.

119:7 „De la rugăciune la lauda nu este o cale lungă sau dificilă.” Cei care învătă să asculte de orânduirile drepte ale lui Dumnezeu au parte de bucurie deplină, ceea ce-i determină să izbucneasca în strigate de adorație.

119:8 Hotărârile ferme sunt corelate cu o stare de smerită dependență de Domnul. Psalmistul este hotărât să calce cu toată stăruința pe urmele Domnului. Dar totuși dă seama de neputințele sale. Rugăciunea: **„Nu mă parasi de tot”** nu înseamnă că psalmistul crede neapărat că Domnul l-ar parasi, ci mai degrabă arată că, dacă n-ar fi îndurarea Domnului, ar merita într-adevăr să fie parasit!

119:9 Una din problemele cele mai cruciale din viața oricărui tânăr este cum să se păstreze curat. Răspunsul este: prin ascultarea practică de cuvintele Bibliei.

119:10 În chestiunea sfințeniei, găsim o interesantă îmbinare a dorinței omului (**Din toată inima Te-am cautat**) cu învrednicirea divină (**Nu mă lăsa să mă ratacesc de la poruncile Tale**).

119:11 El nu ne face sfinți

împotriva voinței noastre sau în absența cooperării din partea noastră. Înțelept a fost eel care a zis:

„Cea mai buna carte din lume este Biblia. Cel mai bun loc în care o putem aseza este în inima. Cel mai bun motiv pentru a o aseza acolo este ca ne salveaza de a pacatui Tmpotriva lui Dumnezeu.”

119:12 Intrucat Dumnezeu este atat de bun și Tndurator, natura reTnnoita doreste sli Tnvete statutele Sale si sa fie modelata de ele. Dragostea lui Cristos ne constrange!

119:13 Dorinta profunda dupa comorile aflate în Cuvantul lui Dumnezeu ne conduce inevitabil la dorinta de a le Tmpartasi ■ altora. Este o lege a vietii ca atunci cand credem cu adevarat Tntr-un lucru, vom dori sa-l transmitem mai departe.

119:14 Nici un cautator de comori nu a fost vreodata mai Incantat de bulgarii de aur decat cel care cauta comorile ascunse ale Scripturii.

119:15 Cuvantul lui Dumnezeu asigura un material ineputabil pentru cea mai satisfacatoare dintre meditatii, dar asla nu trebuie sa fie niciodata despartita de hotararea de a fi si Tmplinitori ai Cuvantului.

119:16 „Poruncile Lui nu sunt grele” (1 Ioan 5:3). Oricine este nascut din Dumnezeu se va desfata în statutele (legile) Domnului, fiind hotarSt sa le pazeasca si sa si le aminteasca mereu.

119:17 Fara El nu putem face nimic. Avem nevoie de harul Sau pentru a trai si a asculta de Cuvantul Sau. Intrucat nevoia noastra e atSt de mare, sa cerem har din belsug!

119:18 Biblia e plina de lot felul de bunata|i spirituale, ascunse celor care privesc în trecut. Numai sa fie ochii nostri deschisi sa le observam!

119:19 Biblia este harta care Tl călăuzeste fara gres pe pelerin, ajutandu-l sa ajunga la destinatie.

119:20 Este bine cand setea noastra dupS Scripturi este enorma si nepotolita. Sufletul psalmistului era mistuit de dorul dupa Cuvantul lui Dumnezeu si de a purta în piept mereu aceasta dorinta fierbinte.

119:21 Istoria e plina de exemple de oa-meni mSndri care au nesocotit poruncile Domnului, fiind apoi doborati

de mana atotputernica a lui Dumnezeu.

119:22 Credinciosul este ridiculizat și batjocorit de lume. „Ei considera un lucru

ciudat ca voi nu alergati impreuna cu ei in acelasi potop de destrabalare si va vorbesc de rau" (1 Pe. 4:4). Dar integritatea va fi ne-gresit rasplatita si „bravo" al Sau va com-pensa cu vSrf si indesat toate ocarile si dispretul de care am avut parte aici.

119:23 Chiar si atunci cand cei ce detin pozitii de autoritate isi dau concursul in bat-jocorirea crestinului, acesta poate g5si mangaiere si tarie meditand asupra Cuvan-tului lui Dumnezeu, Biblia, „raspunzand batjocoritorilor sSi prin faptul că nu le raspunde deloc."

119:24 Matthew Henry comenteaza:

S-a pierdut David cu firea cand printii au vorbit impotriva lui? Legile lui Dumnezeu au fost sfet-nicii sSi, care l-au sfatuit s& rabde în t& cere aceasta ocară si sa-si Tncredinteze lui Dumnezeu cauza.⁸³

119:25 Viata isi are vaile si muntii sal Chiar cand suntem doborSti de intristare, putem sa strigam către Domnul, ca sa neinvioreze, prin lucrarea de restaurare pe care o face Cuvantul.

119:26 Cand Ii vorbim despre căile noastre, cu alte cuvinte cand ne marturisim pacatele, Domnul ne raspunde, iertandu-ne. Asta trezește in noi o dorinta si mai mare dupa sfintenie, exprimata in rugaciunea: „**fnvata-ma legile Tale!**"

119:27 Trebuie sa intelegem sensul pre-ceptelor lui Dumnezeu si modul in care le putem aplica in mod practic in viata noastra' de zi cu zi. Asta ne va determina sa me-dit&rn asupra minunatelor lucrari ale lui Dumnezeu.

119:28 In clipele de tntuneric din viata noastra, cand sufletele ni se topesc, scaldate de lacrimi, Dumnezeul oricarei mtingSieri Se apleaca spre noi si, adesea printr-un sin-gur verset, ne ridică și ne Tntareste, ca s& putem merge mai departe.

119:29 Prin Duhul lui Dumnezeu si prin Cuvantul lui Dumnezeu putem deosebi adevarul de neadevar, de greseala si de ratS-cire. Biblia imprimSin noi o ura sfSnta pen-tru orice fel de minciuna. De asemenea ne invatS ca adevarul este ceea ce

spune Dumnezeu despre un anumit lucru (Ioan 17:17).

119:30 Nimeni nu da de sfintenie ca din

Tntamplare, ci trebuie sa alegem in mod de-liberat **calea adevarului** asa cum ne este revelata in Scripturi. Spurgeon spune: „Poruncile lui Dumnezeu trebuie asezate inaintea noastra ca tel spre care sa tindem, ca model prin care sa traim si ca drum pe care sa mergem.”

119:31 Psalmistul aderase la marturiile lui Dumnezeu de parca ar fi fost lipit de ele. Cu toate acestea el i?i da seama de tendinta sa de a se indeparta de ele, drept care striga c5tre Domnul, bizuindu-Se pe El.

119:32 Cand Domnul ne daruieste inima larga, nu un cap mare - atunci ne grSbim sa pSzim poruncile Sale. E o chestiune ce tine mai mult de afectiune, dec-at de intelect.

119:33 Trebuie sa ne rugam s5 primim instructiuni. Ca elevi in scoala lui Dumnezeu trebuie sa fim dornici sa Tnvatam cum sa transpunem preceptele in practica, fiind hotarati sa ascultam de Cuvantul Sau pana la capatul vietii noastre.

119:34 Apoi trebuie sa ne rugam sa c5patam pricepere. Este important s3 avem conceptiile corecte cu privire la Scripturi, stiind ce Tnseamna ele si care sunt obli-gatiile noastre in lumina descoperirilor pe care le-am facut. Oare cum altfel am putea sa mergem pe urmele Sale fara sovaire?

119:35 Trebuie sa ne rugSm sa primim calauzire. Duhul este plin de ravnS, dar carnea este slaba. Prin urmare, dorim ca Domnul sa ne indrume pasii pe cararea voi i Sale, intrucat aceasta este singura cale pe care vom gasi fericirea adevarata.

119:36 Trebuie sa ne rugam pentru bog&tii spirituale, nu materiale. „Evlavia in. sotitS de multumire este un mare castig” (I Tim. 6:6). Este un miracol al harului atunci cand iubirea de bani a unui om este Tn-locuita cu iubirea pentru Cuvantul lui Dumnezeu, Biblia.

119:37 Trebuie sa ne rugam pentru a percepe realita^ile spirituale, iar nu um-brele. Iata comentariul lui Dumnezeu asupra televizorului: „**Abate-mi ochii de la vederea lucrurilor desarte.**” Televiziunea ne prezinta o lume de basm, care nu exista. In schimb, Cuvantul lui

Dumnezeu se ocupii cu viata asa cum este ea in realitate.

119:38 Trebuie sa ne rugam ca Dum-

nezeu sa-și împlinească promisiunea: „Toate raurile harului Tau prin credința mi le insusesc. Deasupra oricărei făgăduințe mi-am scris numele.” Temeiul de pe care putem cere să se împlinească făta de noi făgăduințele Sale este faptul că ne temem de El.

119:39 Trebuie să ne rugăm să fim pa-ziti de orice faptă care aduce ocară, adică de orice lucru care ar putea aduce dezonoare și rusine numelui Domnului Isus. Judecățile Sale sunt bune iar noi trebuie să le urmăm cu strânsnicie.

119:40 Trebuie să ne rugăm pentru trezire personală. „Pământul ars se va transforma în iaz și pământul uscat în izvoare de apă” (Isa. 35:7). Arzând și fiind mistuiți de dorul după preceptele Sale, vom fi înviorați și treziți de El la neprihănirea Sa.

119:41 Nu trebuie să desconsiderăm îndurările și mântuirea lui Dumnezeu, deoarece depindem de mila și protecția Sa la fel de mult ca și atunci când am fost mântuiți. Prin urmare ne însușim promisiunea pe care a făcut-o El că va avea grijă de noi și ne va păzi zi de zi.

119:42 Dovezile de neîtagăduit că Dumnezeu ne-a răspuns la rugăciuni au darul de a reduce la tăcere reproșurile necredincioșilor. Credința noastră este întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu, care nu poate să dea greș.

119:43 Să nu ne fie niciodată frică sau rusine de a rosti **cuvântul adevărului**. Dacă n-am pus nădejdea în orânduirile lui Dumnezeu, El ne va asigura mereu prilejuri de a-L mărturisi.

119:44 Răspunsul nostru la dragostea și harul Său trebuie să fie hotărârea fermă de a păzi Cuvântul Său câte zile vom avea de trăit pe pământ. „Cum aș putea să mă mulțumesc cu puțin, când pot să-I dau totul, predându-mă Lui pe de-a-ntregul, după tot ce a făcut pentru mine?”

119:45 Cei ce sunt eliberați de Fiul lui Dumnezeu sunt liberi cu adevărat (Ioan 8:36). Lumea crede că viața creștină este o robie. Dar cei ce caută preceptele Lui sunt cei ce se bucură cu adevărat de libertate.

119:46 Credința ne dă ghes să vorbim despre și pentru Isus în prezența regilor. Căți potentăți nu au auzit Vestea cea Bună

din gura unor umili si adesea disprețuți supuși ai lor!

119:47 Cei ce iubesc Biblia gasesc des-fatari personale de mare pret pe paginile ei. Scriptura este un izvor de bucurie, un rau de placere, o sursa inepuizabila de satisfactie.

119:48 Tratatam Biblia cu reverenta in sensul ca ne minunam de maretia ei. de profunzimeaei, de puterea ei, de comorile ei de caracterul ei nemarginit. O iubim pentru ceea ce este si pentru ceea ce a facut. și medităm asupra ei zi si noapte.

119:49 Este cu neputinta ca Dumnezeu să-și uite făgăduinta, dar in cuptorul suferinței, când credința soave, ni se îngăduie să ne rugăm: „Doamne, adu-Ți aminle...” „JSTu se poate ca El să ne fi învins să ne încredem in numele Sau, si in acelasi timp, să ne fi lăsat să fim dați de rușine.”

119:50 Cei ce au experimental puterea învierii ce rezida in Cuvânt vor constata ca este un izvor nesecat de mângâiere. Cuvintele unor oameni de bine sunt adesea goale și lipsite de sens, dar Cuvântul lui Dumnezeu este întotdeauna viu, relevant si eficient.

119:51 Dacă vom fi credincioși Domnului, ne vom putea aștepta să avem parte de batjocuri și de ironii, dar când am găsit principiile divine, trebuie să rămânem alinați de ele.

119:52 Suntem încurajați de amintirea modului in care Domnul a intervenit în favoarea noastră in trecut. Aceeași îndurare care ne-a purtat până in acest punct ne va purta cu siguranță si pe mai departe, până la capăt. „Dragostea Lui din trecut ne interzice să ne gândim ca ne va părăsi cumva in viitor sau că ne va lăsa să cadem in Tăcuterie.”

119:53 Credinciosul este umplut de indignare aprinsă când vede cum este dezonorat și nesocotită legea lui Dumnezeu. Acest lucru a fost valabil in cazul Domnului Isus: „Ocarile celor care Te-au ocarit pe Tine au căzut asupra Mea” (Ro. 15:3). Orice dezonoare adusă Tatălui a fost considerată de Fiul ca o insultă personală.

119:54 Gratie minunatului Cuvânt al lui Dumnezeu,

pelerinul poate cânta in casa pelerinajului sau sau, cum s-a exprimat Knox, „in țara exilului.”
Drumul e uneori

oameni, dar chiar si în aceste conditii au putut sa cante despre judecatile drepte ale lui Dumnezeu.

119:63 Cei care Il iubesc pe
Dumnezeu ii iubesc si pe copiii
Lui. Iar cei care iubesc

Biblia ii iubesc si pe cei ce iubesc Biblia. Este o partasie mondiala care transcende barierele de ordin national, social si rasial.

119:64 Dragostea statornica a lui Dumnezeu se poate vedea pretutindeni în lume, dar si mai mult, pamantul este plin de ea. Inimile noastre recunoscatoare raspund. spunand: „Doamne, fie ca intotdeauna sa ma las Tnvatat de Duhul Tau cei Sfant."

119:65 De cand nu I-am multumit Domnului pentru modul minunat in care m-a tratat, dupa promisiunea cuvantului Sau? „Numara-ti binecuvantarile, numeste-le una cate una, si vei ramane surprins de ceea ce a fScut Domnul!"

119:66 Cu totii avem nevoie sa ne rugam sa capatam o buna judecata, insotita de cunostinta. E posibil sa avem cunostinta, dar sa fim lipsiti de discernSmant si de echilibru. Din Cuvant si din disciplined vietii invatam sa recunoastem si sa ne in-susim judecata sanatoasa.

119:67 Disciplina pe care ne-o aplica Dumnezeu „aduce roada datatoare de pace a neprihanirii pentru cei care au fost Tncer-cati prin ea" (Ev. 12:11). Amintirea pretu-lui extrem de ridicat ce a trebuit sa fie platit din pricina ratacirilor noastre poate avea rolul de a ne descuraja de a mai face in viitor aceasta fapta.

119:68 Termenii englezi „God" (Dumnezeu) si **good** (bine, bun) au, probabil, o origine comuna. Dumnezeu este **bun** ?i tot ceea ce face El este **bun**. Pentru a deveni buni, trebuie sa luam asupra noastra jugul Sau si sa invatam de la El.

119:69 Cand oamenii rai Tncearcă sa ne strice reputatia, raspandind tot felul de min-ciuni despre noi, putem g&si ocrotire în ascultarea credincioasa de Cuvantul lui Dumnezeu, Biblia.

119:70 N-au decat sa se lafaie in huzur si în placeri cei lumesti. CM despre noi, ne vom gasi desfatarea in instruirea spirituals, mai degraba decat in complacerea in satis-facerea simturilor.

119:71 Suferintele tin doar o clipa, pe cand binefacerile pe care le confera sufe-rinta sunt ves,nice. Oamenii ne persecuta cu intentia de a ne face rau, dar Dumnezeu in-tervine, schimbând

raul in bine.

119:72 Biblia este eel mai de pret bun

din lume. Un computer poate să calculeze cifre imens de mari, dar nu poate calcula valoarea Scripturilor.

119:73 Intrucat Dumnezeu ne-a facut prin intermediul unei iscusinte fara seaman, nu e normal atunci ca tot El sa ne fie si Tn-vatator? Se cuvine sa cautam si să gasim scopul pentru care ne-a creat si apoi sa-l Implinim pana în cele mai mici amanunte.

119:74 Mare este Tnviorarea pe care o cunoastem in duhul nostru cand intalnim un crestin ce arde pentru Domnul Isus! Cei ce nadajduiesc in Cuvantul lui Dumnezeu devin radioactivi cu Duhul Sfant.

119:75 Boala, suferinta si stramtorarile nu vin direct de la Dumnezeu, ci El doar le tngaduie, in anumite fmprejurari, facand ca ele sa Tmplineasca scopurile sale. Este un semn de maturitate spirituala c^nd demon-stram dreptatea si credinciosia Lui prin rabdarea cu care reactionam la toate aces-tea.

119:76 **și** totusi, m not Tnsine, nu sun-tem decât tarana, drept care avem nevoie de iubirea si indurarea Lui, care sa ne sustina. „De aceea, sa ne apropiem cu Tndrazneala de tronul harului, pentru a capata indurare si a gasi har care sa ne ajute în vremuri de nevoie" (Ev. 4:16).

119:77 Orice manifestare a indurarilor pline de duiosie ale lui Dumnezeu este ca o transfuzie noua de viata pentru sfantul greu tncercat. Cei care isi gasesc desfatarea in legea Lui au motive sa creada ca El le va veni în ajutor.

119:78 Gelineau traduce versetul 78 ast-fel: „Rusineaza-i pe cei mandri, care ma ra-nesc cu minciunile lor, in timp de meditez la preceptele Tale." Dumnezeu permite pa-catului sa-si desf&soare lucrarea, aducand consecinte neintarziate, iar psalmistul nu face altceva aici decât sa se roage ca Dumnezeu sa faca exact ceea ce a promis ca va face.

119:79 Este un instinct spiritual sa cautam partasia celor care cunosc si iubesc Cuvantul lui Dumnezeu. Dar de cate ori ne rugam ca Domnul sa faca sa ni se incru-cișeze cararea cu aceea a celor care se

tern de Dumnezeu?

119:80 Multe sunt motivele pentru care trebuie sa dorim sa fim faril pata fn as-

cultarea de legile Domnului. Dintre acestea -psalmistul Ti alege pe eel conform caruia trebuie sa dorim sa Fim fara pata pentru ca sa evitam rusinea nespus de mare si dc umilitoare de a cădea în pacat.

119:81 Credinciosul poate fi lovit, dar nu zdrobit. Coplesit de perplexitate, dar nu tmpins la disperare. Persecutat, dar nu panisit. Dobonit la pamant, dar nu nimicit (2 Cor. 4:8,9). Aici el tanjeste dupa ajutorul ?i izbavirea lui Dumnezeu, dar nadejdea este în continuare vie.

119:82 Desi ochii i se impaienjenesc de atata a^teptare ca Domnul. sa-și Tmpli-neasca fagaduinta ca-1 va izbavi, el nu sc roaga: „Ma vei mSngaia oare Doamne?" ci **„Cand ma vei mangaia?"**

119:83 Un burduf atarnatn mijlocul fu-mului se va usca si se va umple de funingine. Este o comparatie cu realitatile spirituale ce se poate observa numaidecat. Credinciosul hartuit se sfrijeste, se per-peleste ?i-si pierde frumusetea exterioara în tot acest timp în care asteapta în rabdare izbavirea, dar el nu este fara nadejde atata timp cat are Cuvantul lui Dumnezeu pc care sa se bizuie.

119:84 Chiar si în cele mai bune con-ditii, viata este foarte scurta. Zilele sufer-intei par sa ocupe un loc disproportionat de mare în viata. A venit vremea ca Domnul sa intervina, pedepsindu-i pe asupritori.

119:85 Miseii din versetul acesta sunt cei fara Dumnezeu, nelegiuitii, caci aceste trasaturi merg m&na în mana. Ei uneltesc pierzarea celor neprihaniti si nevinovati -ceea ce e o dovada ca refuza sa se con-formeze legii lui Dumnezeu.

119:86 Pe nimic nu ne putem bizui la fel de tare ca pe Cuvantul lui Dumnezeu. El a promis ca-i va scapa pe copiii Sai supusi prigoanelor. A?adar, cand suntem atacati de parasi care rostesc minciuni la adresa noas-tra, putem rosti cu Tncredere rugaciunea de aur: **„Ajuta-ma!"**

119:87 Spurgeon a spus: „Daca ne vom tine de precepte, vom fi salvati de catre promisiuni." Chiar daca ajungem în punc-tul în care ne cuprinde disperarea, temSndu-ne ca ne vom pierde viata, sa nu sovaim în

ascultarea noastra. Ajutorul va veni ne-greșit. Crede numai!

Psalmi

673

119:88 Cea mai frumoasa rugaciune izvoraste dintr-o puternica nevoie launtrica. Aici psalmistul se roaga ca Domnul sa-i crute viata, pentru ca el sa poata slavi pe Dumnezeu ascultand de Cuvantul Sau.

119:89 Credinta nu este un salt în gol, ci se întemeiază pe eel mai sigur lucru din univers - Biblia, Cuvantul lui Dumnezeu. Nu exista nici un risc în a crede într-un cuvânt ce este ancorat temeinic și vesnic în cer.

119:90 Credinciosia lui Dumnezeu este desfasurata nu doar în Cuvantul Sau, ci și în lucrările Sale. El își extinde credinciosia Sa peste toate generatiile, aceasta putându-se vedea în ordinea și în precizia naturii create de El.

119:91 Cerul și pământul asculta de legile Lui, Vremea semanatului și a secerisului, a frigului și a caldurii, a verii și a iernii, a zilei și a nopții este stabilita de Dumnezeu. Toate acestea sunt slujitorii Lui. și toate sunt reglate și susținute de cuvântul puterii Sale.

119:92 Barnes comentează:

„M-am fi prăbusit de o mie de ori," mi-a spus un minunat. dar mult încercat om, „daca nu ar fi fost aceasta declaratie din Cuvantul lui Dumnezeu: «Dumnezeul eel Etern este refugiul tau iar dedesubt sunt aripile vesnice.»"84

119:93 Cei care au experimentat puterea Scripturilor în viața lor nu le vor uita cu una, cu doua. Am fost „nascuti din nou, nu dintr-o samanta putrezicioasa, ci neputrezi-cioasa, prin cuvantul lui Dumnezeu care traieste și ramane în veac" (1 Pe. 1:23).

119:94 Chiar după ce am fost salvati de plata pacatului, încă mai avem nevoie să fim salvati zi de zi de întințare și vătămare. Familiarizarea cu preceptele lui Dumnezeu și cu misiunea inimii noastre ne face constienti de nevoia acestei misiuni actuale, la timp-pul prezent.

119:95 Singurul mod în care am putea evita atacurile celor răi ar fi să trăim o viață maruntă, lipsită de semnificatie. Dar atata timp cât vietile noastre sunt eficiente pentru El, ne putem aștepta la opozitie.

Numai ca odata cu opozitia avem încurajarea de a cauta tarie și mangaiere când luăm **aminte la marturiile** Sale.

119:96 Chiar cele mai alese lucruri din lumea aceasta nu ating nivelul de **perfec-tiune** dorita si se sfarsesc curand, dar Cuvantul lui Dumnezeu este perfect si infinit. Cu cat ajugem sa cunoastem Biblia mai temeinic, cu atat mai mult ne dam seama cat de departe suntem noi Tnsine de acel nivel de perfectiune.

119:97 Cei care Îi iubesc pe Domnul vor iubi, negresit, si Cuvantul Sau. Si aceasla iubire se va manifesta prin faptul ca vom medita asupra Cuvantului lui Dumnezeu ori de cate ori vom avea prilejui. Tocmai în aceste momente de meditatie descoperim dintr-odat5 noi frumuseti, noi minunatii în Scripturi.

119:98 Credinciosul smeril, echipat cu Tntelepiciunea Cuvantului, va vedea mai mult cand sta pe genunchi decat vor vedea **dușmanii** sai cand se ridica pe varfurile pi-cioarelor.

119:99 Daca Tnvatatorul se lasa pe tan-jala, culcandu-se pe laurii victoriilor ante-rioare, curiind va fi Tntrecut de un om mai tanar decat el, care mediteaza Tnsa necur-mat asupra Cuvantului.

119:100 Ceea ce urmeaza ar putea parea, la prima vedere, un caz de laudarosenie iresponsabila, dar nu este asa. Nu varsta unei persoane, nu inteligenta sa conteaza, ci ascultarea sa. Prin urmare, tinerii Ti pot Tntrece pe batrani, daca vor poseda un coeficient mai mare de ascultare.

119:101 Aici avem ascultarea în ac-tiune. Psalmistul Tsi pazeste pasii de cararile pacatului, pentru ca sa poata fi ascultator în toate privintele.

119:102 Influenta sfintitoare a Bibliei este deosebit de mare. Fiind **invatati** de Domnul prin Cuvantul Sau, cultivam în noi o uraTmportiva pacatului si o dragoste pentru sfintenie.

119:103 Dar Biblia mai esle si o sursa de pura desfatare. Nici o alta carte din lume nu poate sa ne ofere satisfactii atat de mari. **Mierea** e duke, dar Cuvantul lui Dumnezeu este **mai dulce**.

119:104 Pentru a putea depista banii falsi, oamenii studiaza bancnote autentice. Tot asa, o buna familiarizare cu adevarul ne va ajuta sa depistam si sa dispretuim **orice cale a minciunii**.

119:105 Cuvantul ne calauzeste si sub aspect negativ, in sensul ca interzice anu-mite tipare de comportament. Iar in latura pozitiva ne calauzeste in sensul ca" ne arata calea buna. Cat de mult datoram razelor calde ale acestei **candele!**

119:106 Gasim aici o hotarare ferma de a asculta de Sfintele Scripturi. Asta e pen-tru slava lui Dumnezeu, pentru binecu-vantarea altora, precum și spre binele nostru.

119:107 Spurgeon spune:

In versetul precedent psalmistul depusese ju-ramantul de oștean fn oastea Domnului, iar in versetul de fata este chemat sa indure o seama de rigori, in virtutea calitatii ce o posed! Slujin-du-L pe Dornnui nu suntem scutiti de Tncercări, ci, mai degraba¹, ni se garanteaza ca" vom avea parte de ele.⁸⁵

119:108 Ne infatis.am inaintea Domnului ca preoti si elevi. Ca preoti, „aducem jertfa laudei catre Dumnezeu, adica, rodul buzelor, mul^u-mind numelui Sau" (Ev. 13:15). Ca elevi, ne deschidem inimile si mingie pentru a primi invatatura divina.

119:109 Cand viata noastra este mereu In pericol, gasim siguranta. si ocrotire amintindu-ne de legea Domnului. Ceea ce trebuie sa evitam insa cu tot dinadinsul este sa cadem in ispita de a intra In panica, de a deveni isterici și a da uitarii Cuvantul lui Dumnezeu.

119:110 Cei ce se instruiesc din Cuvant nu sunt in necunostinta de planurile Sa-tanei. Prin simpla ascultare de Biblie, ei evita capcanele acestuia.

119:111 Trebuie sB. alegem Scriptura ca pe o comoara de mare. pret, ca pe o mostenire de valoare incommensurabila. Ganditi-va la bucuria ce-l cuprinde pe un mostenitor cand afla ca a mostenit o mare avere. Cu cat mai mare ar .trebui sa fie bucuria noastra, stiind ca avem la dispozitia noastra Cartea cartilor.

119:112 Toti cei care !și dau seama de valoarea ei trebuie sa se decida sa asculte de ea pSna la sf&rsitul vietii lor. Nu trebuie sa existe concedii, vacante sau timp liber in scoala ascultarii.

119:113 Moffat traduce acest verset ast-

fel: „Urasc oamenii cu inima tmpaita. Iubesc legea ta." Oamenii **cu doua feluri de a gandi** sunt de partea lui Dumnezeu o clipa, dar in clipa urmatoare sunt de partea lumii. Ei sunt cu doua fete, una spun, si aita fac. fiind tradatori fata de **legea** lui Dumnezeu.

119:114 Domnul este **locul** nostru de **adapost** cand suntem urmariti și **scutul** nostru cand suntem atacati frontal. Cei ce **nadajduiesc** in promisiunile Sale nu vor fi niciodata dezamagiti, pentru ca El nu poate Tnsela si nu poate fi mselat.

119:115 Ne despartim de cei, care nu **pazesc poruncile Dumnezeuii** nostru. De?i ne separam de caie ior paeiitoase, tn-tretinem totusilegaturi cu oamenii din tume cu scopul de a !e imparta^i Vestea Buna.

119:116 Argumentul din aceasta ruga-ciune este: „Tu ai promis ca ma vei sustine. Acum fa cum ai promis. Altfel oamenii vor zice.ca nu Ti-ai Tmplinit promisiunea fala de mine, in care caz as fi dezamagit in **na-dejde** mea."

119:117 Nu suntem cu nimic mai capa-bili de a ne p5zi si ocroti decat am fost ca-pabili de a ne mantui din capul locului. Daca Dumnezeu ne sustine, vom fi in siguranta. Dar partea ce ne revine este sa pazim in veci legile Sale.

119:118 Domnului nu-I plac cei ce se departeaza de legile Sale. Destcptaciunea lor se va dovedi intr-o zi ca n-a fost altce-va decat o mare prostie.

119:119 Cuvantul ne invata'iimpede ca Dumnezeu va indeparta de pe pamant pe toti oamenii rai, cum un topitor de metale indeparteaza zgura ce se ridica la suprafata metalului topit. Daca nu S-ar purta drept fata de pacat, n-am putea respecta Cuvantul Sau scris.

119:120 Gmd ne gandim la **judecatile** lui Dumnezeu revarsate peste cei rai, asta ne face probabil sa tremuram. Dar, in acelasi timp, cum arata Barnes, suntem „umpluti de uimire și reverenta fata de strictetea, spiritiialitatea și asprimea legii Sale."

119:121 Rugaciunea fierbinte a psalmistului, In care spune ca a facut ceea ce a fost drept si bun trebuie inteleasa ca fiind regula generals, iar nu interpretata in

sens strict. Viata sa neprihanita a fost rodul mantuirii sale si, prin urmare, temeiul adecvat de pe care sa ceara ca Domnul sa nu-l dea pe mana asupritorilor s&i.

119:122 Un zalog este eel care se ofera in locul altuia, care tl reprezinta. Cel care a fost zalogul nostru la Calvar pledeaza" cauza noastra cu succes, pe tot parcursul vieții noastre si nu ne da pe mana **asupritorilor** nostri.

119:123 Iata omul care a asteptat izbavirea Domnului pana cand 1-au durut ochii. El a asteptat pana la epuizare tm-plinirea promisiunii neprihanile conform careia Domnul va interveni in folosul sau.

119:124 In pofida a ceea ce ar parea un strigSt dupa dreptate, in versetul 121, psalmistul se arunca aici cu totul pe in-durarea sau harul Domnului. O forma pe care o imbraca aceasta indurare este minunata Sa slujba de Tnvatare, de predare. „**invata-ma legile Tale!**”

119:125 Cu ciat un slujitor Tsi cunoaste mai bine stapanul, cu atat mai util si mai eficace Ti va fi. Tot asa si noi avem nevoie de intelegere pentru a cunoaste voia lui Dumnezeu, asa cum este aceasta revelata in marturiile Sale.

119:126 Se face aici o intorsatura de o suta optzeci de grade. Slujitorul II cheama, indirect, pe Stapan sa actioneze, deoarece legea Lui a fost calcata. si acest strigat este strigatul copiilor lui Dumnezeu, in orice vremuri de intunecime. „**A venit timpul sa treci la acfiune, Doamne!**”

119:127 Un indiciu al pretuirii noastre fatS de Biblie il va constitui timpul pe care Tl petrecem ckind-o. Daca o pretuim mai mult decat **aurul curat**, atunci Biblia noastra va avea copertile si paginile uzate, dovada ca am folosit-o din plin.

119:128 O alta dovada a stimei noastre pentru Cartea cartilor o va constitui gradul în care ascultam de ea. Daca nu facem ce spune ea si nu uram **toate caile minci-noase**, neinselam singuri.

119:129 Cuvantul lui Dumnezeu este **minunat si** prin faptul ca este atemporal!. E minunat datorita puritatii sale, acuratetei sale, armoniei sale si relevantei sale universale; putcrii si suficienlei sale. Se cuvine ca o atare carte sa fie citita si pusa in aplicare.

119:130

Dezvaluirea

Cuvantului lui Dumnezeu da **lumina**, fie naliunilor, fie familiilor, fie persoanelor individuale. Prea putin ne dam seama de influenta sfintitoare pe care,o are Cuvantul in toata lumea. El daruieste pricepere celor care se recunosc pe ei insisi ca fiind simpli si, prin urmare, avand nevoie de ajutor.

119:131 O sete profunda, enorma dupa Cuvantul lui Dumnezeu - iata de ce avem nevoie cu totii! „Ca niste prunci nou-nascuti, sa doriti laptele Cuvantului” (1 Pe. 2:2).

119:132 S-ar pulea sa ne oboseasca apelurile la indurare, dar pe psalmist nu 1-au obosit, dupa cum nu 1-a obosit Cuvantul. Nu ajungem niciodata in acel punct al vietii in care sa nu avem nevoie de harul Sau.

119:133 Aici avem cele doua fete ale sfinteniei - sa fim paziti pe drumul alipirii permanente de Domnul, in conformitate cu cuvantul Sau si sa fim izbaviti de pu-terea pacatului ce salasluieste în launtrul nostru.

119:134 Prima parte a acestei rugaciuni nu e deloc neobisnuita; oricare dintre noi ar dori sa fie izbavit de **asuprirea oamenilor**. Dar observati scopul neobisnuit: „**ca sa pazesc preceptele Tale.**”

119:135 In sluj irea noastra pentru Domnul, II rugam uneori sa ne daruiasca un semn al bunavointei, prezentei si puterii Sale. El stie cum sa trimita aceste „prime” ca sa le spunem asa, prin care sa ne Tncura-jeze in raspunsul Sau la rugaciunile noastre. Iar noi nu trebuie sa pierdem niciodata do-rinta de a Fi Tnvatati de El din ce in ce mai mult.

119:136 Lacrimile ce curg ca niste **s/iroaie de apa** - o dramatica prezentare a celei mai profunde intristari, a zbuciumului celui mai adanc! Si pentru ce? Pentru nedreptatea facuta psalmistului? Nu, ci penfru nesocotirea de catre oameni a **legii** lui Dumnezeu si astfel dezonorarea numelui Sau.

Eendetti... autorul lucrarii „Slabat Mater,” a fost giisit intr-o zi plangand si cand a fost Tntrebat care e motivul lacrimilor sale, a raspuns: „Plang pentru ca iubirea ramane tara sa fie iubita la ran-dul Sfiu.”**

119:137 Autorul Cartii este **neprihanit**. Prin urmare, nu e de mirare că si Cartea este **neprihanita**. Cei mai multi dintre noi stim lucrul acesta, dar putini dintre noi transfor-ma aceasta cunoastere Tntr-un act de lauda si Tnchinare la adresa Domnului, multu-mindu-I.

119:138 Tot ce spune Dumnezeu este **drept** si **credincios**, iar Cuvantul S&u este cu totul vrednic de Tncredere. A crede Cuvantul lui Dumnezeu nu este deloc o mare isprava, pentru care sa meritam sa fim lau-dati. Este doar un act rezonabil.

119:139 Barnes comenteaza cu mult talc:

Este un mare triumf în sufletul omului atunci cand, privind purtarea persecutorilor, calomniatorilor și barfitorilor, este mai intristat de faptul ca acedia calca legea lui Dumnezeu, decat de raul pe care i-I provoaca lui.⁸⁷

119:140 Biblia a fost supusa la toate Tncercarile posibile. Mii de oameni au testat promisiunile sale, constatand ca sunt adevarate. „Ea a supravietuit ura oamenilor, focurile preotiei false, batjocurile necredinciosilor si Tntelepiciunea carnala a criticilor din epoca modern^" (Scripture Union).

119:141 Dupa socoteala dusmanilor sai, psalmistul era **mic și dispretuit**. Dar dis-pretul oamenilor nu l-a speriat si nu l-a tn-departat de Biblie.

119:142 Neprihanirea lui Dumnezeu nu este o stare de dispozitie trecatoare, ci o vir-tute **veșnica**. Nu e de ajuns sa spunem ca Biblia contine adevar; Biblia **este ade-varul**. Toate cuvintele rostite de Dumnezeu sunt adevarate.

119:143 Paharul psalmistului eraplin de **necazuri și stramtorari**, dar cu Cuvantul lui Dumnezeu el a putut vedea curcubeul oglindit in lacrimile sale.

119:144 **Marturiile** lui Dumnezeu nu sunt adevarate doar pentru vremea de acum, ci pentru toata vesnicia. Cu cat le Tntelegem mai mult, cu atat mai mare va fi capacitatea noastra de a ne bucura de viata, acum si în cer.

119:145 Verbul **a striga** este cheia aces-lui pasaj.⁸⁸ Gasim aici un strigat dupaaju-tor rostit de o inima increzatoare. Dum-nezeul Atotputernic nu poate rezista la

rugaciunile izvorate dintr-o inima ne-fmpartita, care exprima dorinta de a face voia Sa.

119:146 Cand, asemenea lui Petru, iri-cepem sa ne cufundam sub valuri. putem în orice moment rosti acea scurta rugaciune: „Salveaza-ma!" Domnul.ne ridica apoi ca sa mergem mai departe si sa traim din nou pentru El.

119:147 Weigle scrie: „Aceasta c de-scrierea obiceiurilor de devotiune ale unui om cucernic care se scoala Tnainle de a sc face ziua, cu meditatie si rugaciune pe buze." Motoul nostru ar trebui sa fie: „Nu mananc dimineata daca nu citesc Biblia."

119:148 Chiar si ceasurile de nesomn din timpul noptii pot fi utilizale pentru meditarea la Cuvantul Domnului. S. i nu de putine ori se TntSmpla ca tocmai în asemenea clipe Domnul sa ne dea „comori Tn-valuite de Tntuneric."

119:149 Nu trebuie sa pierdem nicio-data din vedere faptul ca avem acces ime-diat în prezenta lui Dumnezeu, prin rugaciune. Aidoma psalmistului, si noi nutem cere dragostea, bunatatea si dreptatea lui Dumnezeu, pentru a putea fi tinuti în viata.

119:150 Vrajmasul este **aproape**. Potrivnicii sunt hotarati sa-i faca rau sluji-torului lui Dumnezeu. Dupa ce au refuzal autoritatea lui Dumnezeu asupra vietii lor. ei par acum de nestavilit, ca unii care nu se dau în laturi de la nimic.

119:151 Dar Domnul este aproape si doar unu alaturi de Dumnezeu constituie o majoritate. „Nici un vrajmas nu ne poate face nici un rau, nici o teamS nu ne poate alarma, cand suntem de partea victoriei." Cuvantul lui Dumnezeu este adevarat si El nu-i va parasi nicicand pe ai Sai.

119:152 Ce mare mangaiere este sa stim c5 Cuvantul lui Dumnezeu ramane în veac! „Stand pe promisiunile ce nu pot da gres, cand furtunile de Tndoiala si frica ne dau tar-coale, prin Cuvantul lui Dumnezeu vom Tnvinge; stand pe promisiunile lui Dumnezeu."

119:153 Domnul priveste cu adevarat asupra stramtorarii noastre. „In toate durerile ce ne sfasie inima, Omul obisnui cu durerea ia parte alaturi de noi." și Ei vine sa-i izbaveasca pe cei ce raman alipiti

de El si de Cuvantul Sau.

119:154 Scriitorul t| roaga pe Dumnezeu sa-i fie Avocat si Datatorul sau de viata, deoarece i s-au adus grave acuze; el are nevoie de un aparator. A fost persecutat pana la epuizare. Are nevoie de o noua in-fuzie de viata\

119:155 Dumnezeu nu-i salveaza pe oameni Tmpotriva vointei lor. El nu va populi cerul cu oameni care nu doresc sa fie acolo. Nu este nici o **mantuire** pentru cei ce refuza sa asculte de Cuvantul lui Dumnezeu.

119:156 Nici o limba omeneasca nuva putea descrie cum se cuvine indurarea lui Dumnezeu. Indurarile Sale pline de tandrete nu vor putea epuiza nicicand cererile noastre. Psalmistul persecutat cere indurarea vietii, adica izbavirea de cei ce vor sa-i ia viaa.

119:157 Multe din aceste versete isi gasesc, desigur, implinirea adevarata in Domnul Isus. Inconjurat de **persecutori si dusmani**, El a ramas in continuare credincios **marturiilor** Tatalui Sau.

119:158 Este un indiciu al maturitatii spirituale sa te intristezi mai mult pentru insultele aduse lui Dumnezeu, decat pentru nedreptatile ce ti s-au facut tie. O, dea Domnul sa fim mistuiti de o asa ravna pentru El!

119:159 In versetul 153, psalmistul a scris: „Vezi-mi apasarea,” adica apasarea din pricina preceptelor lui Dumnezeu. De asemenea el cere, pentru a treia oara in aceasta sectiune, sa i se pastreze viata (v. 154, 156).

119:160 Cuvantul lui Dumnezeu este adevarul in intregime. Toate promisiunile sale sunt absolut sigure si se vor implini ne-gresit. „CAt timp nu va trece cerul si pamantul, nu va trece o iota sau o frantura de litera din Lege, pSna nu se vor implini toate” (Mat. 5:18).

119:161 Oamenii aflati in pozitii de mare autoritate i-au asuprit adesea pe slujitorii lui Dumnezeu. Dar un profund respect si reverenta pentru Cuvantul lui Dumnezeu ti va pazi pe credincios ca nu cumva sa-L tradezepe Domnul.

119:162 Bucuria nespusa de mare de a descoperi o comoara ascunsa este traita de eel care se

adanceste în Cuvantul lui Dumnezeu, Biblia, descoperind adevarate

bogatii spirituale.

119:163 Familiarizarea cu Cuvantul ne va invata sa iubim ce iubeste Dumnezeu (legea) si sa uram ceea ce uraste Dumnezeu (minciuna), pana cand vom ajunge sa gandim giindurile lui Dumnezeu.

119:164 Intrucat sapte este cifra per-fectiunii sau completetii, intelegem de aici ca psalmistul vrea sa spuna c3 Il lauda pe Domnul tncontinuu si din toata inima pentru orSnduirile Sale drepte.

119:165 Cuvantul ne daruieste pacea, tn-tr-o hime plina de zbucium, si siguranta pentru a nu cadea in ispita. Versetul nu tnseam-na insa ca credinciosii sunt scutiti de intristari sau necazuri, ci mai degraba ca ascultand de legea lui Dumnezeu ei sunt invredniciti sa se fereasca de cursele pacatului.

119:166 Psalmul 37:3 spune: Jncre-de-tein Domnul si fa binele!" Aici psalmistul spune ca a urmat acest sfat. Mai tntai este credinta, apoi vin faptele, care sunt ro-dul credintei.

119:167 Oamenilor din vremea lui Maleahi li s-a facut lehamite de ascultare (Mai. 1:13). Nu tot asa s-a intamplat insa cu scriitorul. El a ascultat de Cuvantul lui Dumnezeu, ajungand sa-1 iubeascadin cein ce mai mult.

119:168 Aceste ultime trei versete din fragmentul de care ne-am ocupat pana acum se refera la ascultarea practica de Biblie. Daca ni s-ar parea cam fortat sa lc aplicam la majoritatea credinciosilor, concepeti-le ca pe cuvintele rostite de Mantu-itorul, si orice dificultate dispare.

119:169 Pe masura ce Psalmul 119 se apropie de sfarsit, se pare ca exprima un punct culminant al cererilor fierbinti. Cuvantul „sa" e folosit de sapte ori. Mai tntai gasim cererea urgenta de a i se acorda o au-dienta. Apoi psalmistul cere sa i sc daruiasca pricepere spirituaia.

119:170 Dusmanul pare sa fie mereu ■ prin preajma in aceste versete, de unde si rugamintea reiterata de a fi izbavit, conform promisiunii Cuvantului.

119:171 Sporirea cunoa?terii legi'lor lui Dumnezeu nu trebuie

sa conduca la o crestere a mandriei sau la o exagerata concepie despre noi inline, ci la laudarea si adorarea Domnului.

119:172 In joc sa discutam tot felul de fleacuri si chestiuni lipsite de importanta, ar trebui sa ne disciplinam pentru a vorbi despre lucruri duhovnicesti. Toate porun-cilc lui Dumnezeu sunt neprshanire si ex-trem de importante.

119:173 Este o imagine minunata aceas-ta prin care **mana** strapunsa de cuie a Celui Atotputernic este intinsa din cer pentru a-l scapa pe un biet om, acesta fiind Tnsa unul care a ales de buna" voie preceptele Domnului ca regula de viata si conduita pentru ei.

119:174 Desi ne bucuram de **mantuirea** sufletului nostru ca fapt Implinit, tanjim de dor sa fim salvati de prezenta pacatului, cand va reveni Isus. Intre timp, gasim man des-fatari in citirea Bibliei si ascuitarca de ea.

119:175 Nu suntem salvati doar pentru a siuji, ci si mai direct: pentru a-L lauda pe Dumnezeu. Orice izbavire de boala sau de accidente trebuie sa ne dea ghes sa ne Tn-chinam lui Dumnezeu cu si mai multa ravna. facand ca rugaciunile noastre de multumire si de strigare dupa ajuior sa fie si mai staruitoare, si mai fierbinti.

119:176 Aceasta este una din putinele marturisiri ale pacatului din Psalmul 119. „P&na sicele mai itaaltatoare stari de sfanta comuriune cu Domnul din nefericire co-boara din nou la mSrturisirea pacatului si recunoasterea nevredniciei noastre."

Psalmul 120: Victima neputincioasa a calomniei

Una din cele mai amare experience din viata unui credincios este aceea de a fi victima unor minciuni si calomnii. Abia atunci 131 da el seama, neputincios, de adevarul observatiei faeute de Spurgeon, conform căreia „minciuna va face inconjurul Iumii, pSr=a s5-si puna adevarul incaltamintele." și astfel credinciosul poate ajunge sa fie turtit deumiliri si frustrari.

120:1, 2 Aceasta a fost genu! de stram-torare care 1-a trimis pe psalmist urgent la Domnul in aceasta prima „**Cantare a treptelor.**"**89** Cererea sa a fost scurta, sim-pla si la obiect. El a dorit sa fie izbavit de **buzele**

mincinoase ale dusmanilor sai, de **limba vicleana** a paganilor,

120:3,4 Apoi, cat ai bate din palme, el Tsi indreapta atentia asupra unui anumit vi-

novat, prezicand că. va fi pedepsit aspru. Ce sentinta i se va aplica? S&geti ascutite lan-sate din arcul Maestrului Areas. \$i ce i se va face acelei limbi viclene? Va fi sp&lata cu sapun? Nu, ci va fi cauterizata cu car-bunii aprinsi de ienupar! Radacina acestui arbore ce creste in desert se foloseste pentru a produce carbuni cunoscuti peniru marea lor capacitate termica.

120:5 Intr-o clipa de autocompalimire, psalmistul iubitor de pace se lamenteaza pentru faptul ca este obligat sa locuiasca in mijlocul triburilor lui Mesec si Chedar. Mesec a fost fiul lui Iaiet (Gen. 10:2) iar descendentii sai si-au castigat faima de oa-meni saibatici, necivilizati. Chedar a fost a! doilea flu al lui Ismael (Gen. 25:13) iar descendentii sai au fost de asemenea oameni cunoscuti pentru cruzimea si lipsa lor de omenie. Potrivit enciclopediei *Standard Bible Encyclopedia*, „prin filiera lui Chedar specialism in genealogii musulmane au stabilit ca Mahomed descinde din Ismael."

120:6, 7 Exilul fortat al psalmistului printre baibarii ce urau pacea a durat rnuli prea mult pentru el. Eforturile sale de a ajunge la 0 convietuirc pasnica cu accătia au fost respinse prin noi acte de razboi.

Daca ar fi trait in perioada Noului Testament, ar ii fost mai bine pregatit penU'u a se astepta la zazanie si sfada, putand face mai bine fata skuapei. Ar fi avut atunci exemplul Domnului Isus, care:

Cand a fost insultat, nu a raspuns la insuite; cand a suferit, nu a amenintat, ci S-a incredintat In mainile Celui care judecadrept (1 Pe. 2:23).

\$i desigur psalmistul ar avea invatatura lui Petru:

Dar cand suferiti cu rabdare atunci căid ati facut ce este bine, lucrul acesta este demn de lauda Tnaintea lui Dumnezeu (1 Pe. 2;20b).

Neintorcand rau pentru rau, nici bal-jocura pentru batjocura; dimpotriva, binecuvantati, caci ia aceasta ati fost chemati: sa mosteniti

binecuv^ntarea (1 Pe. 3:9).

Si, in sfarsit, ar fi avut Cuvantul Domnului Isus:

Binecuvantati sunteti cand, din cauza Mea, oamenii va vor insulta, va vor prizoni si vor spune tot felul de lucruri rele si neadevarate Tmpotriva voastra! Bucurati-va si saltati de veselie, pentru ca rasplata voastra este mare in ceruri, caci așa au prigonit pe prorocii care au fost Tnainte de voi.

Psalmul 121: Pazit!

121:1,2 In traducerea KJV, psalmul Tn-cepeastfel:

Imi ridic ochii spre munti. De unde imi va veni ajutorul? Ajutorul imi vine de la Domnul, care a facut cerurile si pamantul.

Ulterior traducatorii au considerat că s-ar fi strecurat un element pag&n de erezie aici, respectiv ideea ca ajutorul ar veni de la dealuri., mai degraba decat de la Domnul (Ier. 3:23). Prin urmare, ei au formula: partea a doua versetului 1 ca o intrebare. De pilda traducerea NKJV reda astfel ver-setul 1:

Imi voi ridica ochii spre dealuri -De unde vine ajutorul meu? Ajutorul meu vine de la Domnul, care a facut cerul si pamantul.

Totusi eu prefer traducerea KJV in acest punct si am sa va spun de ce: Templul din Ierusalim a fost locuinta lui Dumnezeu pe pamant. Norul de slava din Sfanta Sfantelor semnifica prezenta Domnului in mijlocul copiilor Sai. Cetatea Ierusalim era aşezata pe un munte, fund inconjurata de mun| i. Prin urmare, cand un evreu din alte tinuturi ale Israelului avea nevoie de ajutor, privea spre **dealuri**. Pentru el era totuna cu a privi spre Domnul. Intrucat locuinta Creatorului era situatS pe dealurile din Ierusalim, in sens poetic tot ajutorul venea de la dealuri.

tn primele doua versete psalmistul este vorbitorul, exprimandu-si totala biziure pe Facatorul cemului si al pamantului.

121:3 Incepand cu versetul 3, asistam la o schimbare de vorbitor. In restul ver-setelor II auzim pe Duhul Sfânt garantand siguranta eterna celor care se incred in Domnul. Nu exista nici o garantie de sta-bilitate in sensul ca nu vor fi atacuri. Piciorul credinciosului va fi pazit de cadere. intrucat piciorul reprezinta temelia sau ramsinerea noastra în picioare, asta mseamna ca Dumnezeu il va pazi pe copilul Sau ce se increde in El de alunecare sau cadere.

121:4 Avem chezasia unui Pazitor, care nici nu dormiteaza, nici nu doarme. Alexandru eel Mare le-a spus soldatilor sai: „Stau treaz pentru ca voi sa puteti donru.”⁹⁰ In ceasurile noptii cand nu mai suntem congredienti de lumea din jurul nostru, exista Unul care este mai mare decat Alexandru, care vegheaza asupra noastra cu grija constants si neobosita.

121:5, 6 Mai avem si chezasia faptului ca pazitorul nostru nu e altul decat Insusi Domnul. Marele Suveran al universului este personal implicat in securitatea tuturor sfintilor Sai, pana la eel mai mic dintre ei.

Avem chezasia faptului ca ne va ocroti de orice influenta rea. Cand se spune ca El este „**umbra ta pe mana ta cea dreapta**,” asta inseamna ca El e alaturi de noi, ca o garda de corp, ca sa ne ocroteasca de orice rau, zi si noapte. Criticii din epoca mo-derna au interpretat sintagma: **Soarele nu te va bate ziua, nici luna noaptea** ca avand sensul de insolatie.⁹¹ Aluziu la luna este tralata adesea ca pe o concesie pe care Biblia ar face-o superstitiilor si traditiilor din antichitate. Dar pentru cei ce au fost izbaviti de demonism si care realizeaza rolul important pe care il joacă soarele si luna pe taratnul spiritismului, aceste versete promit o binevenita ocroti re si elibe-rare de lanturile posesiunii demonice.

121:7, 8 Avem apoi garantia izbavirii de orice rau. Este o realkate de neclintit ca nimic nu poate interveni în viata unui eredincios, decat cu voia lui Dumnezeu, care ingaduie un anumit lucru. Nu exista impre-jurari care sa apara la

intamplare, nici acci-dente fara
noima, nici tragedii fataliste.
Desi nu El este autorul bolilor,
suferintelor sau mortii, El le
anuleaza si le capteaza

pentru a le face sa duca la indeplinire planurile Sale. Intre timp, copilul Sau Ince-zator poate fi sigur ca Dumnezeu lucreaza in asa fel ca toate lucrurile sa fie spre binele celor care-L iubesc, care sunt chemati dupa planul Sau (Ro. 8:28).

In fine, avem garantia ca Dumnezeu va avea grija de noi, in toate clipele cat va tine timpul, si apoi de-a lungul intregii vesnicii. El va pazi plecarea si venirea noastra, de acum si pana in veac.

Cuvintele „pazi” si „pazitor” apar de trei ori in spatiul acestor opt versete. Ter-menul **„preserve”** (tradus in romaneste tot prin „a pazi,” n.tr.) apare de trei ori.⁹⁰ Frecventa acestor termeni semnifica faptul ca nimeni nu beneficiaza de atata siguranta cat persoana care L-a primit pe Domnul ca singura **lui** nadejde.

Sufletul care pe Isus s-a rezemat El niciodata nu-l va lasa pe mSna

dușmanilor sai. Sufletul acela, chiar de-ar fi sa i se

impotriveasca tot iadul, Domnul niciodata, nicicand nu-l va parasii!

-Richard Keen (1787)

Psalmul 122: Cetatea pacii

O, ce desfatara sa petrec un singur ceas

Inaintea tronului Tau,

CĂnd mS plec pe genunchi in rugaciune,

Avand partasie cu Tine. Doamne, prietenul

meu!.

-Fanny J. Crosby

122:1 David a sesizat ceva din dulceata acestei indeletniciri, cand evrei tematori de Dumnezeu l-au instiintat ca a sosit timpul sa se suie la Ierusalim, pentru a participa la praznic. David s-a bucurat, aceasta nefiind o indatorire nesuferita sau un obicei plic-tisitor. Ducandu-se la templu ca sa se inchine a fost pentru el un prilej de Tmpli-nire si bucurie.

122:2 Acum pelerinii credinciosi au ajuns in inima cetatii. **„Picioarele noastre stau la portUe tale, Ierusalime!”** Ca si cand ar poseda un mecanism divin de reperare, ei s-au Tntors la locul pe care Dumnezeu l-a ales. Ce minunat a fost sa se afle in acel loc!

122:3, 4 Ei se dau tndarat pentru a admira cetatea aureolata in ocrul ei antic. cu structura ei compacta. In inerioru! zidurilor ei scaldate de soare, pe o suprafata de o mila pati'ata, se aflau case cu acoperisul plat si o multime de stradule Inguste. Intre acestea se inalta ciadirea pentru care evreii aveau o considerate deosebita: Templul Domnului. Nu e n exagerare daca afirmam ca templul ficea ca cetatea sa aiba importanta pe care o detinea in suttetele lor.

Acela era lacasul spre care triburilc Domnului se Indreptau in cadrul pelerina-jelor lor.. Era locul unic de pe pamant in care decretase Dumnezeu ca poporul sau sS se adune si sa-I aduca multumiri numelui Sau.

122:5 Desigur, Ierusalim mai era si capitala politica a Israelului. Era sediul casei regale a lui David si, prin urmare, era centrul administrativ si judiciar al tarii.

122:6 Desi numele insemna **cetatea pacii**, pana in prezent el nu s-a adeverit. Putine cetati au cunoscut luptele, sule-rintele si varsarile de sange pe care le-a cunoscut aceasta cetate:

Pietrele ierusalimului poarta stigmatul sanc-titatiei sale iar zidurile Ti aminteste de crimele comise in ea in numele religiei. David si Faraon. Senaherib si Nebucadnetar, Ptolomeu si Irod, Titus și cruciatii lui Godet'rey dc Bouillon, Tarmerlane si Saracenii lui Saladin - au luptat cu tolzii ?i au fost ucisi in aceasia cetate.^{9^}

Atat in cadrul profetiilor, cat si al isto-riei, cutremuratorul apel: **„Rugati-va pentru pacea Ierusalimului!”** esie incarcata de profunde semnificatii. Zile negre ii stateau inainte! Strazile sale inguste aveau sa rasune de pasii invadatorilor neevrei, pana cand Printul Pacii, Mesia al Israelului, se va intoarce ca sa preia franele guvernarii. (Luca 21:24).

F. B. Meyer
remarcafrumoasaaliteratie din versetul 6:

Pace in Cetatea Pacii.

Pace peste cei ce o iubesc!

Benedictia pacii se odihneste peste toti cei

ce iubesc cetatea Marelui Rege.

122:7-9 Dragostea aceasta e exprimata in rugaciunea ca Tntre zidurile ei sa fie prosperitate iar in turnurile ei siguranta. Ceea ce-i dorea evreu! evlavios Ierusa-limului ar trebui sa-i dorim noi bisericii. O, ce mult ar trebui sa ne straduim sa pastram unitatea Duhului in legatura pacii (Ef. 4:3)! Prin pacea si prosperitatea bisericii se va reversa binecuvantarea către lume.

Acesta e gandul exprimat de versetul 8. Din pricina rudelor si prietenilor, noi ar trebui sa tanjim de dor pentru a vedea vin-decarea ranilor interne ale bisericii, tamaduirea certurilor din sanul ei si a dez-binarilor de tot felul. Barnes explica:

Asta exprima adevaratele sentimente de piosenie din toata lumea; este unu! din temeiurile puternicei iubiri pe care prietenii iui Dumnezeu le au pentru Biserica - pentru ca ei nadajduiesc si doresc ca prin Biserica cei scumpi ai lor sa gaseasca mantuirea.⁹⁴

Cum am aratat deja, gloria suprema a ce-tatii consta in faptul ca acolo se afla locuinta Domnului. Nu in pozitia cetatii, nici in cladirile sale nu tocmai arhitectonice, nici ma-car in trista ei istorie - ci in faptul central conform caruia Dumnezeu a ales aceasta cetate in care sa fie asezat templul Sau. Prezenta Domnului invaluieste intr-o aureola de slava tot ce atinge El prin harul Sau.

Cu secole mai tarziu Isus avea sa le aminteasca farisierilor si carturarilor de acest adevar. Ei puneau mai mare pret pe aurul din templu, decat pe templul propriu-zis, pe darul de pe altar, mai mult decat pe altar! Isus a scos in evidenta faptul ca templul este eel care Ti contera aurului caracterul sacru, dupa cum altarul sfinteste darul de pe el (Mat. 23:16-22). si tot asa este Domnul Insusi, care a pus deoparte Ierusalimul, ca cetate aleasa a Sa dintre toate cetatile lumii.

Psalmul 123: Ochii ce cauta indurare

In aceasta **Cantare a treptelor** avem doua cuvinte cheie: „ochi” si „indurare.” Primul apare de patru ori, al doilea de trei ori. Scena actiunii este in tara captivitatii -un cadru foarte familiar pentru israelitii

asupriti. Ei s-au aflat în captivitate in Egipt, in Babilon, in Germania nazista, in ghetoul din Varsovia si de data mai recenta in lagarele de munca fortata din Siberia. Desi nu ni se spune acest lucru, actiunease petreceau in Babilon.

123:1 Cu privirile atintite in sus spre ceruri, asteptand vreun semn al indurarii divine, captivii il roaga pe Domnul sa puna capat indelungatei si intunecatei nopti a prigoanelor.

123:2 Ei se compara cu robii care privesc spre mana stapanilor lor ca o roaba ce se uita la mana stapanei ei. De obicei interpretarea care se da acestui text este aceea de a fi gata sa pricepem si sa ascultam de voia stapanului. Dar nu despre asta este vorba aici. Mai degraba, textul se refera la starea de expectativa si de speranta a evreilor care asteapta ca Iehova sa Sc in-dure de ei. si in mod concret ei asteapta ca El sa puna capat exilului lor si sa-i readuca in patria lor mult dorita. Ei asteapta ca mana Lui sa-i salveze din ghearele asupritorilor.

123:3, 4 De doua ori strigatul slasiator dupa indurare se inalta catre tronul lui Dumnezeu din pieptul unor oameni care au fost dispretuiti peste masura de mult. Zi de ziei sehanesc cu batjocurile si ura indrep-tatS impoU"iva lor de catre stapanii neevrei. De prea multa vreme suferii ei sub jugul arogant al trufasilor lor stapani babilonieni (Ier. 50:31, 32). Acum ei au ajuns la capatul rabdarii. Nu mai pot! Considera ca au atins punctul maxim de rezistenta.

S/i astfel isi varsa sufletul in aceasta rugaciune fierbinte catre Cel care este sin-gum! lor refugiu si loc de scapare in aceasta lume plina de antisemitism si discriminare - catre Prietenul celor asupriti si oropsiti.

Psalmul 124: Mult importantul „Dacd”

124:1 „Daca n-ar fi fost Domnul de partea noastra...”

Totul depinde de acest *dacci*, cuvânt care a constituit diferenta dintre izbavire si dezastru. Dar Domnul a fost acolo si in asta a constatat toata deosebirea.

Probabil ca nici un alt popor nu a avut atatea situatii limita cind supravietuirea lor era pusa sub semnul indoii, cate au avut

evreii. Conform legilor naturale, ei ar fi trebuit de mult sa dispara. Cand ne gandim la toate asediile, masacrele, pogromurile, camerele de gazare, cuptoarele si bombele dezlantuite Tmpotriva lor, este o minune ca au supravietuit. Dar au supravietuit - si asta dintr-un motiv extrem de important: Domnul a fost de partea lor.

Din nefericire poporul evreu nu a fost intotdeauna pregatit sa recunoasca acest fapt. Prea de multe ori evreii au pus vic-toriile lor pe seama propriei lor desteptaciuni si puteri. Dar au existat Tntotdeauna evrei evlaviosi, care si-au dat seama ca daca n-ar fi fost Domnul, ar fi fost de mult exterminati.

124:2-5 Psalmistul se gandeste la toate fmprejurarile in care dusmanii lor s-au ridi-cat furiosi Tmpotriva Israelului, fiind mult mai numerosi decat ei si dispunand de arme mult superioare lor. Proviziile de alimente s-au Tmputinat foarte mult iar medicamentele s-au terminat. Liniile de comunicatie au fost Tntrerupte. Evreii au fost nevoiti sa faca fata nevoilor acute de alimentatie cu ce s-a gasit prin partea locului. Apoi au fost complet Tncercuti. Dusmanii lor au amenintat ca-i vor arunca in mare. Perspective^ erau cat se poate de sumbre.

124:6, 7 Ca niste fiare salbatice, dusmanii s-au napustit sa-i inghita de vii. Sau, ca sa recurgem la alta figura de stil, evreii au fost c^t pe-aci sa fie coplesiti de un val urias al fortelor militare neevreiesti.

Dar apoi s-a mtamplat ceva cu totul neasteptat. Domnul i-a facut pe inamici sa se certe intre ei cu privire la strategia ce trebuiau s-o utilizeze Tmpotriva evreilor. Sau le-a trimis informatii militare eronate cu privire la evrei. Sau a umplut inimile inamicilor de panica in urma mortii unui lider. Sau i-a determinat sa semneze un acord de Tncetare a focului cand victoria parea aproape sigura.

Pe de alta parte, e posibil ca Domnul sa-i fi condus pe evrei la rezerve ascunse de hrana. Sau la depozite secrete de arme. Sau le va fi trimis ajutor extern dintr-o sursa total neasteptata. In orice caz, con-cursul de

imprejurari a fost atat de minunat meat numai mana lui Dumnezeu ar fi

putut sa aranjeze lucrurile în acest fel.

Cei care poseda inteigenta spirituala acorda toala slava Domnului pentru izbavirea lor misterioasa si minunata. Neamurile, acesle fiare saibalice carnivore, nu au reusit sa devoreze Israeful. Poporul lui Dumnezeu a scapat din cursa ce i-au Tn-tins-o Neamurile reunite ia .s'wm/n/Mirile lor. Latui a fost frant, cercul de otel ce-i apasa pe evrei a fost taiat si din nou ei au scapat.

124:8 lata marturisirea lor plina dc smerenie si recunoslinta:

Ajutorul nostril este in numele Domnului, Care a facut ceru! si pamantul.

Dar Israel nu detine monopolul asupra miracolelor lui Dumnezeu. Biserica poate sa-si insuseasca si ea cuvintele nimerite ale acestui Psalm, celebrand ocaziile m care Domnul i-a izbavit pe crestini „Tn ultima ciipa.” Si credinciosii individual! stiu ca daca n-ar fi fosi Domnui de partea *krr*, ar i'i fost cu totul Tnfranli de lume, de firea veche si de diavolul.

Psalmul 125: Caiea pacii

125:1 Muntele Sion este una din Tnaltimile din cetatea Ierusalim, fiind folosit uneori ca figura de stil reprezentand Tnsasi Ierusalimul. Aici Muntele Sion sem-nifica stabiliatca si taria suprema, o citadela ce nu poate fi clatinata.

Asa este omul credintei. Viata sa este cladita pe stanca tare. Cand vin ploie torentiale si suvoaiele, cand sufla uraganul, lovind casa iui, aceasta nu va cadea, deoarece a fost construita pe stanca (Mat. 7:25).

Psalmistu! spune ca Muntele Sion... ramane în veac. Cat priveste ceiatea pamanteasca, lucrul acesta trebuie Tnteles fn sensul în care li s-a parut credinciosilor la vremea respectiva. Noi slim din Noui Testament ca pamantul va fi nimicrit mtr-o zi prin forta focului (2 Pe. 3:7. 10, 12). Cu toate acestea si noi folosim expresii simi-lare. Astfel spunem: dealurile eterne si cetatea etcrna

(Roma).

Ideea care se desprinde de aici este ca desi Muntele Sion va fi nimicrit Tntr-o zi.

credinciosul in Cristos nu va pieri nicio-data. Pentru ca pozitia sa este ferm anco-rata in Cristos, el beneficiaza de siguranta maxima pe care i-o poate acorda Dumnezeu.

125:2 Psalmistul a vazut un alt adevar spiritual in topografia Ierusalimului. A-cesta este Inconjurat de munti, de pe ale caror TnaUimi oijtenii pot sa vcgheze asupra tuturor cailor de acces in cetate. Tot asa si Domnul insusi formeaza un inel protector In jurul copiilor Sai, **„de acum si pana-n veac.”** Acesta este gardul protector la care se referea Satana. cand spunea ca-1 Inconjoara pe Iov:

Nu 1-ai inconjurat Tu cu un gard de protectee, pe el, casa lui si tot ce este al lui? (Iov 1:10)

Ceea ce Inseamna, desigur, ca nimic nu poate sa se atinga de sfantul Tncrezator, decat ceea ce insaduie voia lui Dumnezeu.

125:3 O alta afirmatie uluitoare se face in verseiul 3:

Caci scepului rautatii nu va ramane pe mostenirea celor drepti, ca nu cumva cei drepti sa intinda mainile spre nelegiuire.

Unii ar putea obiecta fata de prima parte a versetului, scotand in evidenta ca terito-rii Israelului a fost adesea invadat si cucerit de oameni rai. intr-adevar, asa stau lucrurile. Dar versetu'i trebuie interpretat in contextul sau. Psalmul se ocupa de oa-menii care se incred in Domnul. Promisiu-nile sale sunt destinate doar acestor oameni. Numai atunci cand Israelul s-ade-partat de Domnul i-au fost violate fron-tierele si strapunse zidurile. Atafa timp cat evreii au ascultat de Domnul si s-au increzut in El, **scepului rautatii**, adica, stapanirea monarhilor neevrei, nu a fost lasat sa se apropie de ei.

Se ofera un motiv interesant pentru care Dumnezeu i-a tinut pe dusmanii ameninta-tori departe de Israel cand cetatenii sai au umblat cu Domnul. Motivul a fost ca nu cumva israelitii **drepti** sa fie ispititi **sa intinda mainile** ca sa savar^easca raul. Dumnezeu ne salveaza nu numai de dusmanii din afara, ci si de eul nostru

launtric

si de tendinta sa de a pacatui, atunci cand este tratat nedrept.

125:4 Al patrulea verset trebuie de asemenea inteles in contextul sau: **Fa-le bine, Doamne, celor care sunt buni, si celor care sunt drepti in inimile lor.** Oamenii **buni** de aici sunt cei care au fost salvati prin credinta si care umbla în ascuitare de Domnul. Dreptatea lor nu este temeiul mantuirii lor, ci rodul Increderii si ascultarii lor.

125:5 Sunt unii care se proclama mem-bri ai familiei lui Dumnezeu, dar care **apuca pe cai sucite. Domnul ii va face sa mearga** in captivitate, imprastiindu-i printre **lucratorii nelegiurii.**

Pacea sa fie peste Israel! Psalmul Tnsusi ne ofera formula pacii, atat pentru Israel, cat si pentru oricine. Ea se gaseste in Tncrederea în Domnul Isus. Cand israelitii se vor intoarce la Ce! pe care L-au strapuns și-L vor plange cum isi plange cineva singurul Fiu, atunci pacea care i-a ocolit de atatea veacuri va fi, In sfarsit, a lor!

\$alom, Salom!

Psalmul 126: Cei ce seamana cu lacrimi vor culege cu bucurie

126:1 Cand vestea a ajuns la urechile comunitatilor de evrei din exil, oamenii au fost cuprinși de o bucurie fara margini. Regele persan Cyrus a emis un decret în virtutea caruia captivii se puteau intoarce In patria lor. A fost o veste atat de mi-nunata incat nu ie-a veni sa creada ca e adevarata. In timpul indelungaplor ani de exil, multi dintre ei s-au intrebat daca vor mai vedea vreodata Ierusalimul. Dar iatii ca acum în sfarsit a sosit acea zi mareatii. și astfel, adun^ndu-si putinele bunuri agonisite, ei au continuat sa se poarte ca niste oameni aflati într-o transa.

126:2 Acest popor, care in mod obisnuit este destul de vorbaret si de ex-pansiv, a Tnceput sa faca o zarva de nedescris. Pentru prima oara în saptezeci de ani, au avut parte de o bucurie autentica -de o veste menita sa-i umple de emotie pa-ralizanta. Da, mergeau acasa! Pregatirile lor de drum s-au desfasurat in

contextul rasetelor și cântecelor pline de bucurie, de care n-au avut parte Tnainte.

Evenimentul a constituit o extraordinar de frumoasa marturie pentru neevrei, care pareau sa-si dea seama ca se intampla ceva cu totul deosebit cu israelitii, ce nu putea fi explicat pe baza naturala. Si astfel acesti oameni au recunoscut ca Dumnezeuul evreilor a intervenit in favoarea lor in chip miraculos. Mai presus de celelalte natiuni ale pamantului, Israelul parea sa se bucure in mod deosebit de dragostea si grija lui Iehova.

126:3 Exilatii plini de recunostinta au recunoscut alaturi de Neamuri ca izbavirea lor a fost cu totul si cu totul lucrarea lui Dumnezeu.

Domnul a facut lucruri mari pentru noi iar noi ne bucuram.

126:4 Dar ei reveneau intr-o tara in numar foarte redus, neavand alte lucruri decat, practic, hainele cu care erau imbracati. Ei aveau nevoie de mana de lucru, de finante si de paza buna, ceea ce explica rugaciunea lor:

Adu, Doamne, inapoi pe captivii nostri, ca pe niste rauri din sud.

Prin sud (ebr. Neghev) se intelege desertul din sudul tarii, cu clima sa arida. in urma unor ploii torentiale albia uscata a raurilor se umplea de apa, tacand sa infloreasca pustiul. Tot asa si exilatii care s-au intors in patrie se roaga acum ca mica lor ceata sa se transforme intr-o multime mare, pana cand toate cele douasprezece triburi se vor fi intors acasa. Ei se roaga ca Domnul sa le asigure mijloacele de a reconstrui si reface ce-au lasat in urma. si se mai roaga ca sa li se daruiasca toate cele de trebuinta pentru a putea fi iarasi un popor fericit si prosper in patria lor.

126:5,6 In primul an dupa revenirea lor lucrurile aveau sa fie deosebit de dificile, deoarece nu existau recolte. Ei erau nevoiti sa porneasca de la zero, arand si semanand si abia dupa o lunga asteptare putand sa culeaga roadele. Avea sa fie o perioada de austeritate, de dramuire foarte atenta a proviziilor de hrana.

Iar msamantatul nu se va face

fara tristari si frustrari, in conditiile in care din putinul pus deoparte pentru hrana fa-

miliei, fermierii trebuiau sa-1 aloce semanaturilor. Trebuia sa decida daca pas-tra mai mult pentru familie. sau daca folosea cea mai mare cantitate pentru insamantat, în speranta unei recolte Tm-belsugate. ?i astfel cand intindea mana în sort ca sa ia seminte, din ochi ii curgeau lacrimi, gandindu-se la sotia si la copiii sai, care trebuiau sa se multumeasca cu putin. jertfind pentru ca sa poata spera Tnd'-o recolta bunii în viitor. Fermierul avea impresia ca ia hrana de la gura familiei sale.

Dar din gura exilatilor se aude un strigat de biruinta:

Cei ce seamana cu lacrimi vor secera cu bucurie. Cei ce umbla plangand sc intoarce cu cantec purtand snopii.

Si astfel ei continua Tns5mantalul cu bucurie în suflet, stiind ca actuala lor Tntristare va fi TnlocuitS cu bucurie cand vor aduce snopii Tmbelsugati, depozitandu-i în hambare.

Principiul se aplic^, desigur, si ladamc-niul spiritual. Cei ce traiesc o viata de jert-fa pentru rSspandirea evangheliei sum supusi uneori la privatiuni, dar asta nu c nimic fata de bucuria de a vedea suflete mantuite în cer, Tnchinandu-se Mielului lui Dumnezeu pe veci de veci!

Principiul e valabil si în domeniul castigarii de suflete. Bine a spus cineva ca „cei ce castiga suflete sunt mai Tntai cei ce varsfi lacrimi pentru suflete.” Prin urmare iata cum trebuie sa ne rugam noi:

Dea Domnul sa privesc
multimea cum a
privit-o Domnul,
PSna cand ochii mi se vor
Tncetosa

de lacrimi. Oile ratacite sa
le privesc cu Tndurare
Iubindu-le cu iubirea Lui.

-Autor necunoscut

Psalmul 127: Dumnezeu in toate

In engleza avem zicatoarea: „Putinu-i mult atunci cand Dumnezeu e prezent,” dar si reversu! ei este adevarat: „3el? ugul nu este nimic, daca Dumnezeu nu e prezent.” Acesta e mesajul psalmului 127: daca

activitatile noastre nu sunt ordonate

si conduse de Domnul, constituie o pier-dere de vreme si de energie. Noi putem demara proiectele noastre, chiar cele de slujire pe taram crestin; putem cl&di vaste organizatii, putem strange statistice din care sa reiasa cifre impresionante despre succesul nostru, dardacă aceste proiecte nu sunt vite sadite de Domnul, ele nu valo-reaza nimic, fiind mai putin decat nefo-lositoare., „Omul propune dar Dumnezeu dispune.”

Psalmistul alege patru activitati co-mune din viata pentru a-si ilustra ideea: construirea de locuinte, lucrarile de inginerie civila, campul bratelor de munca s,i Tntemeierea unei familii.

127:1 Doua sunt modalitatile in care se poate construi o casa. Unul este sa pornesti la lucru cu cunostintele pe care le posezi, Tndemanarea si resursele financiare de care dispui, dupa care sa ceri binecuvantarea lui Dumnezeu peste lucrarea Tncheiata. Cel&lalt este sa as.tepti panii clnd vei primi lumin& de la **Domnul**, fiind sigur de calauzirea Sa, pornind apoi lucrarile in totals bizuire pe El. In primul caz, proiectul nu depaseste nivelul carnii si sangelui. In al doilea, exista bucuria de nedescris de a-L vedea pe Dumnezeu la lucru, asigurand cele de trebuinta, aranjand desfSsurarea la tim-pul potrivit a lucrarilor si ordinea eveni-mentelor si crearea Tmprejurarilor pro-pice care in alte conditii, naturale, nu s-ar fi mtamplat nicidecum, pe baza legilor intamplarii. Ce mare deosebire este atunci cand construiesti sub oblSduirea si cu binecuvantarea Domnului!

Cazul al doilea ilustreaza zadamicia eforturilor omenesti, lipsite de binecuvantarea lui Dumnezeu si bizuirea pe El, mai ales in domeniul sigurantei: **Daca nu paze?te Domnul casa, degeaba veghea-za eel ce o pazeste.** Asta nu Tnseamna ca trebuie sS renuntam la serviciile polipei sau al altor formatiuni de paza. Mai degraba, textul ne spune ca, in ultimS instantă, siguranta noastra depinde de Domnul; ca daca nu ne bizuim cu ade-varat pe El, toate precautiile noastre nu vor fi suficiente pentru a ne asigura secu-ritatea.

127:2 La locul de munca, in zadar am munci ore multe, castigandu-ne existenta cu truda si sudoare. daca n-am fi din capul locului in slujba in care doreste Dumnezeu sa fim. Sa nu ma Tntelegeti gresiu pretutindeni in Biblie ni se spune sa lucram cu harnicie pentru a putea acoperi nevoile noastre, ale familiei si ale altora. Psalmul acesta nu le da *carte blanche* celor lenesi, ca sa stea toata ziua cu mai-nile in san, band pepsi-cola si traind pe spinarea prietenilor; lata Tnsa care e esenta chestiunii: daca lucram independent de Dumnezeu, nu ajungem nicaieri. Hagai descrie foarte plastic aceasta situatie:

Ati semanat mult, si strangeti putin; man-cad, si tot nu va saturati; bed, si tot nu va potolid setea; vatmbraca?i, si tot nu va este cald; si, cine castiga un salariu Tl pune in-tr-o punga sparta (Hagai 1:6).

Pe de alta parte,. dac5 suntem cu ade-varat călauziti de Domnul, traind pentru slava Sa, El ne poate da daruri in timp ce dormim, pe care nu le-am putea dobandi nicicand, oricate ore Tndelungate am munci despartiti de El. Acesta pare sa fie sensul sintagmei: „**Caci El li da preaiu-bitului Sau paine ca** In somn,” sau cum traduce Moffatt; „DaruriLe lui Dumnezeu se revarsa asupra lor in timp ce acestia dorm.”

127:3 A patra si ultima ilustratie are de a face cu Tntemeierea unei familii. Iar copiii sunt unul din darurile de la Dumnezeu. „**Iata copiii sunt o mostenire de la Domnul; rodul pantecelui este o rasplata data de EL**”

Ceea ce se spune despre copii pre-supune ca au fost crescuti Tntr-o familie in care Domnul a fost onorat si ascultat. Ei au fost crescuti in disciplina si Tnvata-tura Domnului.

127:4 „Ca sagetile in mana unui razboinic - asa sunt copiii tineretii.” Cand parintii Tmbatranesc, ei se pot bizui pe copiii lor evlaviosi, stiind ca-i vor apara vitejeste si ca le vor asigura cele necesare traiului, cum face vanatorul cu ajutorul arcufui si sagetilor sale.

127:5 „Fericit este omul care si-a

umphant tolba de sageti cu ei!"

În pofda virulentei propagande desfasurate Împotriva ideii de a avea familii nume-roase, Dumnezeu rostește o binecuvantare peste omul care își umple tolba de copii. Dar, iarasi, implicatia este ca acestia sunt copii credinciosi, membri ai casei credinței. Altminteri ei ar fi o mare durere de cap, iar nu o binecuvantare.

„Ei nu vor fi rusinati, ci vor vorbi cu vrajmasii lor la poarta.” F. B. Meyer ne amintește ca o confruntare Între doua anate inamice se petrecea la poarta. Iar aici ideea este ca un ora care are copii poate fi aparat de acestia În chestiuni civile sau juridice, pentru a nu suferi pierderi sau vatamari. Copiii acestia vor avea grija sa se faca dreptatea.

Psalmul constituie o extraordinara desfasurare a Cuvantului Domnului prin gura profetului Zaharia: „Nu prin forta, nu prin tarie, ci prin Duhul Meu, spune Domnul ostirilor” (Zah. 4:6). Exista pericolul sa ne bazuim pe forta dolarului sau pe ingeniozitatea noastra omeneasca. Dar voia Domnului nu se va Înfaptui În felul acesta. Ci, prin Duhul Lui, vom construi pentru eternitate. Nu ceea ce facem pentru Dumnezeu prin propriile noastre resurse conteaza, ci ceea ce face El prin noi, folosind mareata Sa putere. Tot ce putem noi produce este lemn, fan și paie. El poate sa Se foloseasca de noi pentru a produce aur, argint, pietre pretioase. Când actionam cu propriile noastre forte, nu facem decat sa pedalam În gol. Când îl rugam pe Domnul sa participe la tot ceea ce facem, vietile noastre devin cu adevarat eficiente. Armele firești nu pot produce decât rezultate firesti. În schimb, armele spirituale produc rezultate spirituale.

Psalmul 128:
Binecuvântare
a Domnului

128:1 Credinciosul care se bucura din plin de viata este eel care îl recunoaște pe Domnul În toate com parti mentele vieții sale, umblând în practica în deplina ascultare de Cuvântul

lui Dumnezeu.

Sub legea lui Moise omul acesta era rasplatit cu binecuvantari naturale.

128:2 *Longevitate.* Acest om nu murea prematur, ci traia pana la adanci batrEtneti, putand sa se bucure de bogatiile materiale pentru care a trudit.

Fericire. Ei se bucura de libertatea de a nu fi macinat de discordii si lupte si de multumirea de a sti ca fata lui Dumnezeu straluceste asupra sa.

Prosperitate. Lucrurile li mergeau bine acestui om, el fiind protejat de calamitate, de pecingine, de seceta, de ciuma si de Infrangere.

128:3 *Productivitate.* Ca o vită rodnică de vie, sotia sa li năsterea mulți copii. Că frumos stateau în jurul mesei, că niște masini - plini de seva, vigoare și vitalitate.

128:4 *în* Dispensatia Harului, credinciosul este deja binecuvantat în Cristos cu tot felul de binecuvantări cerești în locurile cerești (Ef. 1:3). Dar, cum spune Williams. „credința poate spiritualiza binecuvantarile materiale din această cântare. făcându-le reale și actuale.” Și mai de dorit decât o viață” îndelungată pe același pământ este viața Domnului Isus care să ne umple de energia Sa. Nici o fericire nu se compară cu aceea gustată de suflet! eliberat. Prosperitatea sufletului este cea mai bună prosperitate. Iar reproducerea spiritualei întrece bucuriile fertilității fizice.

128:5, 6 Ultimele două versete ale Psalmului ar putea fi citite ca o promisiune sau ca o rugăciune. Adoptând varianta din urmă, constatăm că ei îi cer Domnului să-și binecuvanteze credincioșii din Ierusalim. Și în lacasul de închinăciune din Sion sau de pe tronul Sau de la Ierusalim. Ei se roagă ca cei evlavioși să vadă prosperitatea Ierusalimului, cătă vreme vor trăi. Și se roagă ca pacea să fie peste Israel.

. Psalmul acesta anticipează cu mult entuziasm binecuvântarea de care vor avea parte evreii pe plan personal și că năfiune când Regele Israelului Se va întoarce și va domni cu neprihanire.

Această Cântare a Treptelor recapitulează tratamentul de care a avut parte

Israelul din partea numerator
sai ina-mici, dupa care Il roaga
pe Domnul sa aiba grija ca
agresorii acestia sa nu riimana
nepedepsiti.

129:1,2 Inca din zorii istoriei
natiunii Israel, evreii au fost
greu incercali. De pilda,
asuprirea lor In Egipt a fost un
capitol neuitat de servitute si
suferin^atn tineretea natiunii.
Cu toate acestea, dus-manul nu
a reusit sa-i extermin pe iudei.
Poporul lui Dumnezeu a fost
Tntotdeauna izbavit din
captivitate. Supravietuirea
evreilor constituie unul din cele
mai mari rairacole din istoria
omenirii.

129:3 Suferintele lor au fost
profunde si Tndelungate.
StapSnii de sclavi ai Neamurilor
i~au calarit si i-au asuprit ca un
fennier ce-si ara ogorul.
Brazdele de pe spinarile lor au
fost pricinuite de cumplitele
lovituri de bici ce le-au fost
aplicate.

129:4 Dar Domnul, care este
nepri-hanit, a intervenit la limp,
tSind lega-turile sau lanturile cu
care erau tinuti legati copiii Sai
de asupritorii lor haini.

129:5-7 Dea Domnul ca
antisemitii sa fie de-a pururea
dizgratiati si alungati! Sa nu
aiba parte de nici tin seceris al
binecu-vantarii! Mai degraba sa
fie ca niste bul-gari de tarana cu
fire razlete de iarba ce cresc pe
acoperisuriie plate ale locu-
intelor in Orientul Mijlociu!
Pentru ca nu poseda un sol
adanc, acesti bulgari nu pot sa-
si dezvolte radacini solide, fund,
prin urmare, arse de arsita
soarelui. In realitate iarba se
usuca Tnainte de a avea sansa
de a se dezvolta. Seceratorul nu
va reusi sa stranga nici un
manunchi mai acalarii, ca sa nu
mai vorbim de snopi.

129:8 Iarba de pe acoperisul
caselor nu ar putea produce
niciodata scena incantatoare a
secerisului in cadrul careia
trecatorii le spun seceratorilor:
**„Fie binecuvantarea
Domnului peste voi!”** la care
seceratorii le raspund: **„Va
binecuvantam in numele
Domnului”** (vezi Rut 2:4). Cat
despre dusmanii Israelului, sa
fie privati de orice deznodamant
fericit, din pricina faptului ca"
au arat atatea secole de-a
randul Tnjugandu-i pe evrei! Sa

culeaga ce-au semanat!

Psalmul 130: Din adancimi

toate pacatele noastre iar acum
Dumnezeu poate sa ne ierte

Cineva a afirmat ca cea mai buna rugaciune se naste dintr-o imperioasa necesitate launtrica. In vremuri de pro-pasire si liniste, rugaciunea staruitoare este adesea Tnabusita" de lipsa oricarei ingrijorari. Dar atunci cand suntem pur-tati incolo si-ncoace de furtunile vietii, stim cum sa ne apropiem de tronul de har, cu rugaciuni fierbinti si insistente.

130:1, 2 Raman adesea uimit de adancimile Jntristarii si suferintei pe care le poate Tndura fiinta umana. Psalmistul trece aici printr-una din vaile intunecate ale vietii. Ajuns la eel mai de jos nivel, nu mai are unde sS. mearga decat in sus. Si astfel slrigatul sau de ajutor se Tnalta din adancimi catre tronul din cer.

El se roaga fierbinte ca sa-i fie auzit glasul gatuit de durere, ca Domnul sa-l primeasca in audienta. Si, desigur, rugaciunea *u* este ascultata, ca intotdeauna!

In mintea petentului necazurile prin care trecea erau oarecum legate de vreun p^cat din viata sa ~ fie ca asa stateau lucrurile in realitate, fie ca nu. In orice caz Tnsa nu e deloc o idee rea sa cli-minam orice pacat nemarturisit, ca pe o cauza posibila a nenorocirii ce s-a abatut peste noi.

130:3, 4 Daca Domnul ar tine seama de faradelegi, adica daca le-ar contabi-liza, facandu-ne pe fiecare dintre noi sa achitam ia zi contul, atunci situatia ar fi cu adevarat fara nadejde. Dar, slava Domnului, putem sa-I fim pe veci recunoscatori pentru faptul ca este o cale prin care putem fi iertati. Este iertare pentru pacatosul vinovat si este iertare pentru sfUniul care pacatuiește.

Prima este iertarea *justitiarcu* adica iertarea acordata de Dumnezeu, Judecatorul si care se obtine prin cre-dinta in Domnul Isus Cristos. Aceasta iertare acopera pedeapsa pentru toate pacatele - trecute, prezente si viitoare. Ea este posibila din pricina lucrarii Tncheiate a lui Cristos la Calvar; prin moartea Sa El a achitat plata, a suferit pedeapsa pentru

fara plata, din pricina faptului ca pre-tentiile Sale neprihanite au fost satisfacute de Inlocuitorul nostru.

A doua este iertarea *parinteasca* -iertarea pe care ne-o acorda Dumnezeu, Tatal nostru. Ea se obtine marturisindu-I pacatele noastre si are ca rezultat restau-rarea partasiei cu Dumnezeu si cu fami-lia Sa. \$i aceasta iertare ne-a tost cum-parata prin sangele lui Isus, varsat pe cruce.

Un rezultat al iertarii Sale este ca El sa fie de temut. Cand ma gandesc cat L-a costat pe El sa-mi ierte pacatele, si cand Tmi dau seama ca iertarea Sa este deplina, gratuita si eterna, faptul acesta rna umple de reverenfa, facandu-ma sa-L respect, sa ma Tncred in El, sa-L iubesc si sa ma mchin Lui in veci.

130:5, 6 Desi psalmistul nu a cerut iertare in mod direct, ea este negresit subinteleasa în versetele 3 si 4. Dar cand spune el în versetul 5 ca-L asteapta pe Domnul, *el nu vrea sa spuria ca asteapta iertarea*, deoarece este asigurat de ea din clipa în care marturiseste. Mai degraba, el asteapta pe Domnul, ca El sa-l izbaveasca din adancimi. Uneori Dumnezeu raspunde la rugaciuni ime-diat. Alteori ne Tnvata sa asteptam.

Dumnezeu raspunde la rugiiciune; uneori cand inimile ne sunt slabite, El le daruieste copiilor Sai chiar darurile cerute de ei, Dar adesea credinta trebuie sa Tnveje sa-si Tnsuseasca odihna mai profunda \$i sa se Tncreada în Domnul si cand El nu poate vorbi; Caci El, ce se cheama Iubirea, ne va trimite negresit ce-i mai bun pentru noi; Astrii ceres.ti se pot stinge, lanturile muntoase putand si ele dispere, Dar Dumnezeu este adevarat, promisiunile Sale fund sigure Pentru cei ce le cauta.

-Autor

necunosciit Astfel psalmistul a Tnvatat sa-L astepte pe Domnul si sa nadajduiasca în cuvantul

Sau, adicam promisiunea Sa ca va auzi si va raspunde. Mai intens decat asteapta strajerii sa se iveasca zorii, asa

tanjeste psalmistul de dor sa vada pe Domnul aducand lumina în ungheml sau Tntunecos,.

Dar versetele 5 si 6 au o aplicatie mull mai larga, ce nu trebuie sa ne scape. Eic exprima dorin^a l'ierbinte a credinciosu-lui din zilele noastre ca sa vina mai repede ziua minunata a Tntoarcerii lui Cristos, cand El Isi va stramuta biserica în cer. Nadejdea aceasta binecuvantata nu va ramane nerasplatita.

130:7, 8 Ultimele doua versete ale acestui psalm ar putea fi considerate drept marturia psalmistului rostita dupa ce a primit raspuns la rugaciunea sa de izbavire. Dupa ce a dovedit credinciosia lui Dumnezeu pe cont propriu, acum el doreste ca si altii sa aiba parte de aceasta experienta. \$i așa este Tntotdeauna: daca cineva crede cu adevarat în ceva, nu va putea sa nu spuna si altora acest lucru.

Prin urmare, Israelul este Tncurajat sa nadajduiasca în Domnul. Trei sunt motivele ce ni se ofera: Mai Tntai. Tndurarea Sa e neschimbatoare. Apoi rascumpararea Sa este nespus de bogata. \$i, în fine, disponibilitatea Sa de a-L rascumpara pe Israel din toate taradelegilc sale este asigurata.

Psalmul a Tnceput cu scena adanci-milor de Tntristare, dar se termina cu miscatoarea chemare la Tncredere în Dumnezeu pentru care nici o problema nu e insurmontabila, nici o dilema nu-i de nedelegat.

Psalmul 131: Smerenia intelectuala

Exista m viata unele probleme care desfid orice explicate. Taine de ne~patruns. tmprejurari ciudate ce deruteaza pana si cele mai agere mind.

De pilda, cine ar putea avea ultimul cuvant în problema suferintei umane?

Cine ar putea r&spunde la toate Tntre-barile ce se ivesc în domeniu! rugaciu-nilor ramase fara raspuns?

Cine va putea reconcilia alegerea su-verana a lui Dumnezeu cu vointa libera a omului?

131:1 David n-a avut pretentia ca ar cunoaste toate raspunsurile. Inima lui nu s-a semetit ca a unui nesuferit ce pretinde

ca le stie pe toate. Privirile nu i s-au Tnaltat prea sus, ca si cand ar fi el ar fi egoistul intelectual desavarsit. El si-a recunoscut limitele si nu i-a fost rusine sa spuna: „Nu stiu.” El s-a mulfumit cu cunostintele pe care le-a dobandit, lasand tainele in mana Domnului. De ce sa-si munceasca creierul cu lucruri prea mari, prea adanci pentru el? Mai degraba, el l-a acordat lui Dumnezeu creditul de a Tntelege lucrurile ce lui i-ar fi cu nepu-tinta sa le p&trundS.

131:2 Atitudinea aceasta de incredere in Tntelepciunea, iubirea si puterea lui Dumnezeu au adus sufletului sau pace si liniste. A fost ca un copil Tntarcat ce este alintat la sanul mamei sale. La Tnceput, pruncul tipa impacientat. Dar apoi vine ora alaptatului, cand bebelusul se linis-teste dintr-odata, relax&ndu-se in bratele mamei sale. Tot asa si noi putem sa ne framantam, căzand prada tuturor frus-trarilor si nelinistilor, Tncercand sa Tntelegem lucruri ce ne depa^esc. Dar de indata ce lasam Tntrebarile fara raspuns pe seama lui Dumnezeu, sufletul nostru este eliberat din Tnclestarea neliniștii.

131:3 Psalmistul fi recomanda Tntre-gului Israel aceasta atitudine de tncredere in Domnul, dupa cum o face și A. W. Tozer, în cuvintele: „Nu uitati ca este un privilegiu nespus de mare de a te putea minuna, de a contempla în tacere, cu profunda" Tncantare, Taina Supreme, soptind apoi: «0, Doamne Dumnezeu, Tu stii'V

Psalmul 132:Rugaciune și promisiune

Exista destul de multe divergente m ce privește stabilirea identitatii autorului si evenimentului care a prilejuit acest psalm. Unul din punctele de vedere verosimile sustine ca a fost compus de catre Solomon, cand a adus chivotul legam^ntului la locul ce l se cuvenea în de-curand-construitul templu de la Ierusalim. In acest caz, primele zece ver-sete sunt rugaciunea lui Solomon, ca Domnul sa descinda în Sechina (norul de slavS.) si sa locuiasc^ deasupra

chivo-tului. Versetele 11 si 12 reafirma lega-mantul pe care Dumnezeu l-a Tncheiat cu David. Iar ultimele sase versete contin

promisiuni concrete din partea lui Dumnezeu ce corespund rugămintilor specifice formulate de Solomon.

132:1-5 Cererea cu care începe psalmul, ca Domnul să-și amintească favorabil toate neazurile îndurate de David nu se referă la greutățile care s-au ținut de el pe tot parcursul vieții sale, ci la experiențele fizice și emotionale de mare intensitate pe care le-a trăit pentru a pune bazele construirii templului, acelui loc în care să locuiască Dumnezeu pe pământ. Ca așa stau lucrurile ni se explică în versetele următoare. Într-o ocazie nementionată în alt loc din Scriptură David a încheiat un contract solemn cu Iehova în virtutea căruia el nu va intra în casa lui, nu se va culca în patul lui și nu va adormi până când nu va fi aranjată ctitorirea unei case pentru Domnul, un loc în care Cel Atotputernic al lui Iacob să poată locui. Jurământul acesta nu trebuie înțeles în sens strict literal, ci mai degrabă ca pe modul figurat al lui David de a spune că nu se va lăsa până ce nu va stabili un loc permanent în care să locuiască chivotul lui Dumnezeu. Știm că lui David nu i s-a îngăduit să construiască templul, din pricina faptului că a fost un om al războiului, dar a fost învrednicit să facă contribuții materiale însemnate de care fiul său, Solomon, avea să se folosească pentru a face templul. Desigur, Dumnezeu l-a răsplătit pe David pentru dorința sa sfântă de care a fost animat.

132:6 Versetele acestea par să fie o re-memorare a acelui timp când chivotul se afla la Kiriat, exprimând hotărârea lui David de a aduce chivotul la Ierusalim. Versetul 6 este deosebit de dificil, întrucât pare să asocieze chivotul cu Efrata (Betleem), dar nu găsim nici o consemnare a faptului că chivotul s-ar fi aflat vreodată acolo. Redăm în continuare soluțiile propuse pentru soluționarea acestui aparent conflict:

1. Regele și oamenii săi au aflat prima oară unde se afla chivotul pe când erau la Betleem, dar l-au găsit în cele din urmă la lair, adică Kiriat-Iearim.

2. Efrata ar putea fi în realitate Efraim, referindu-se la sedinta chivotului la șilo.

3. Efrata ar putea însemna Caleb Efrata

(vezi 1 Cro. 2:24), iar nu Betleem. Conform acestei teorii, Caleb Efrata este identic cu Iaar (lemn) din Kiriath-Iearim, care înseamnă „cetatea **padurilor**.” Dacă așa stau lucrurile, atunci cele două propoziții din versetul 6 formează un paralelism, reprezentând una și aceeași localitate.

lata, am auzit de el în Efrata, 1-am găsit în ogorele padurilor.

132:7 În contextul procesiunii de transportare a chivotului sacru la Ierusalim, oamenii se bucurau nespuse pentru faptul că se suiau la cortul lui Dumnezeu pentru a se închina la picioarele Sale. Chivotul a fost conceput ca așternut al picioarelor lui Dumnezeu, întrucât El era prezent în norul de slavă de deasupra sa.

132:8-10 în continuare ne este prezentată rugăciunea lui Solomon rostită cu prilejul dedicării templului (v. 8-10; cf. 2 Cron. 6:41,42). El îl roaga pe Dumnezeu să vină și să locuiască în Templu, transformând în realitate simbolismul chivotului. De asemenea Solomon solicită o spitaluitoare de preoți, pentru un popor copleșit de bucurie și pentru că Domnul să continue să-și reverse bunătatea și îndurarea peste rege. Sin-tagma: „**Unul Tau**” poate fi înțeleasă ca o referire la Solomon, dar în ultima instanță și la Mesia.

132:11-13 Domnul îi răspunde la rugăciune, referindu-se pe scurt la legământul davidic - un legământ necondiționat, în care privea pe David, prin faptul că-i promitea tronul în perpetuitate și că acesta va fi vesnic ocupat de un descendent al său. Dar legământul era condiționat în privința urmașilor lui David, în sensul că depindea de ascultare. Astfel, deși Domnul Isus este descendent al lui David, fizic el nu este descendent al lui Solomon, ci al unui alt fiu al lui David, Natan (Luca 3:31).

132:14-18 Apoi sunt date răspunsuri concrete la cererile lui Solomon, după cum se poate vedea din următoarea comparație:

Scoala-te, Doamne, la mine-Acesta este local Meu de
cul Tău de odihnă, Tu ți odihnești pe

vechi; aici voi
chivotul puterii Tale! (v. locui, căci 1-
am dorit (v.
8) 14)

Preoții tăi să se îmbrace în voi
îmbracă pe preoții
în neprihănire (v. 9a) ei cu
mantuire (v. 16a)

si sfintii TSi s5 strige de și sfintii ei
vor striga d«
bucurie (v. 9b) . bucurie (v. 16b)

Pentru David, slujitorul **Acolo voi face**
 sa creasca
 Tau, nu Tntoarce fa[a Un- **puterea lui**
David; voi
sului T5u! (v. LO) pregati o candela
pentru
Unsul Meu... și coroana
Lui va straluci pe EI (v.
17, 18b)

In realitate Domnul raspunde cu priso-sinta, mult peste ceea ce ceruse Solomon. Remarcam si promisiunea suplimentara a proviziilor imbelsugate de hrana si painea pentru **saraci** (v. 15). Avem apoi promisiunea ca preotii vor fi imbracati cu mantuire, nu doar cu neprihanire (v. 16a). Avem promisiunea ca sfintii vor striga de bucurie (v. 16b). și promisiunea ca dus.manii vor fi acoperiti de rușine (v. 18a).

Sensul versetului 17 este cain Ierusalim Dumnezeu va face sa purceada din David un Rege puternic (vezi Luca 1:69) si ca a pregatit o candela sau Fiu (vezi 1 Re. 15:4) pentru David, Unsul Sau. Aceste promi-siuni referitoare la o dinastie necurmata sunt implinite In Domnul Isus Cristos.

Dusmanii lui Cristos vor fi acoperiti de rusine, dar Capul Sau va fi incununat cu slava si cinste.

Capul ce a tost candva
 incununat cu spini Este acum
 incununat cu slava! Diadema
 regala a Ceruiui Tmpodobeste
 Fruntea marelui nostnu
 Invingator!

-Thomas Kelly

Psalmul 133: Elogiu adus unitatii

De obicei, lucrurile de mare importanta se prezinta in doze mici. Psalmul acesta e scurt, dar poseda o maretie literara si spirituala aidoma unui giuvaer, care com'-penseazS prin calitatea sa ceea ce ar lipsi pe planul cantitafii.

Psalmistul subliniaza patru idei princi-pale: Mai intai, ca este bine si placut cand fratii locuiesc impreunS, in unitate. In al doilea rSnd, ca acest lucru este o mireasma placutl In al treilea rand, ca este o in-viorare. ^i, in fine, că este o chezașie a binecuvantarii lui Dumnezeu.

133:1 Unitatea intre frati
 este o pri-veliste incantatoare!
 Dar unitatea nu pre-

supune ca to^i trebuie sa aiba absolut ace-leasi vederi, pana la eel mai mic amSnunt. 1 n chestiuni de importanta fundamentale, ei sunt în deplin acord. In chestiuni de importanta secundarS avem libertatea de a Tm-bratisa opinii diferite. In toate lucrurile trebuie sa fie un spirit de dragoste. Poate e-xista unitate, fara" sa trebuiasca neaparat sa avem și uniformitate. Suntem cu totii diferiti, dar asta nu ne Tmpiedică sf conlu-cram tmpreuna. Toate mSduIarele trapului uman se deosebesc tntre ele, dar func{ioneazifTntr-o minunata unitate, ascultSnd de cap. Poate exista unitate, f&ra sa existe unanimitate. Dumnezeu nu a lasat ca to^i sa trebuiasca sa fie de acord în chestiuni de importanta minora. Este de ajuns -daca putem conveni asupra chestiunilor de baza. In toate celelalte privinte putem avea de-osebiri de vedere, cu conditia ca acestea sa nu duca la dezacorduri, la sciziuni. Ade-varatii dusmani ai unitatii sunt gelozia, bar-fa, vorbirea de rSu (pe la spate), spiritul de cenzura si lipsa de dragoste.

133:2 Unitatea este ca parfumul tn-miresmat ce s-a folosit pentru ungerea preo-tului Aaron (Ex. 30:22-30), care a fost tur-nat pe capul lui, prelingandu-se pe barba sa si apoi pe tivul robei sale. Aceasta mireas-ma a fost apreciata nu doar de preot, ci și de toti cei ce aflau în preajma sa. Untdelemnul sfant pentru ungere reprezinta slujba Duhu-lui Sf&nt care coboara ca o mireasmS de miros placut asupra copiilor lui Dumnezeu cand acestia traiesc fericiti Tmpreuna, facand sS se rSsp^ndeasca aceasta aroma" a mar-turiei lor în zonele din jur.

133:3 Unitatea aduce Tnviorare. „**Este ca roua Hermonului, care descinde asupra muntilor Sionului.**” Psalmistul vede Muntele Hermon ca izvor al Umezelii tnvioratoare pentru ceilalti munti de aproape si de departe. Iarasi, acestS imagine este un tip al Duhului Sfant, care raspandeste Tnviorarea provenita de la fratii ce traiesc în unitate pana la marginile pamSntului. Nimeni nu va fi în stare s& ma-soare magnitudinea influentei pe care 6

pot exercita credinciosii ce umblS în parta'sie cu Dumnezeu si unii cu altii!

Ultima idee care se desprinde din acest psalm este ca Domnul d&ruieste binecu-

vântare acolo unde frații și surorile locuiesc împreună în unitate. Să luăm ca exemplu situația de la Rusalii. Ucenicii trăiau în armonie și în pace, uniți în rugăciune și așteptând promisiunea Duhului Sfânt. Deodată Duhul lui Dumnezeu a coborât peste ei în toată plinătatea Sa, după care ei au răspândit mireasma și învierea evangheliei în Ierusalim, în Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului;

Ni se arată ca binecuvântarea este **viata pentru veșnicie** - afirmație ce poate fi înțeleasă în două moduri: Mai întâi, când există unitate între copiii lui Dumnezeu, ei însșiși se ocuro¹ de **viata în** sensul cel mai deplin al cuvântului. Dar lucrurile nu se opresc aici, ci ei devin canale prin care se răspândește **viata** spre alții.

Psalmul 134: Yenifi sa-L binecuvântam pe Domnul!

134:1, 2 După încheierea programului obișnuit al activităților zilnice de la templul din Ierusalim, oamenii se întorceau la casele lor, dar erau preoți și leviți care vegheau pe tot parcursul nopții (1 Cro. 9:33), arzând tămâie, aducând mulțumiri și laudându-L pe Domnul (2 Cro. 29:11; 31:2).

S-ar putea ca atunci când oamenii se retrageau de la templu, să fi cântat aceste două versete din cântare pentru preoți. Reiese clar ca versetele se adresează slujitorilor Domnului ce-și desfășurau slujba la templu pe timp de noapte și că misiunea acestor oameni era de a-L binecuvânta pe Domnul și de a ridica mainile spre lacasul de închinăciune, în postura de rugăciune.

134:3 Răspunsul din versetul 3 este binecuvântarea preoților care invocă binecuvântarea lui Dumnezeu peste persoane individuale. Observați patru lucruri în legătura cu binecuvântarea:

Cel care binecuvăntează-
Domnul, Iehova,
Dumnezeul care-Să respecta
legământul.
Măreția Sa - El... a făcut cerul și
pământul.
Cel Binecuvântat - Să te
binecuvănteze

Domnul!
Locul în care se afla cel ce
binecuvăntează
- în Sion, unde se afla templul.

Psalmul 135: Motivul laudei

135:1,2 Primele două
versete sună ca o

chemare generala ca top sa-L laude pe Dom-nul si se adreseaza direct preoților si levitilor, dar probabil si israelitilor si tuturor celor care se terna de Domnul (vezi v. 19,20).

135:3 Observati numeroasele motive pentru care trebuie sa laudam numele Sau. El este **bun**. Nici o limba creata, In timp sau In eternitate, nu va fi vreodata in stare sa spuna cat de bun este El. Tot-ce putem face este sa exprimam realitatea si sa-L adoram.

Numele Sau este minunat. Marele har este eel care ii salveaza pe pacatosii nenorociti, ducindu-i in slava eternă

135:4 Domnul a ales Israelul sa fie poporul Sau. Alegerea suverana a lui Dum-nezeu Il determina pe sufletul uimit sa Intrebe mereu: „Cum de te-ai indurat tocmai de mine, Doamne?" Aceasta face din noi adevaratii tncinatori!

135:5 Domnul este mare. Cand !l con-templam în ipostaza de Creator, SustinStor si Rascumparator, resimtim indemnul de a intona cantarea; „0, Doamne mare, cand privesc eu..."

Domnul nostru este suprem, mai presus de toti dumnezeii, adica mai presus de toti dregatoni si potentatii si mai presus de toti idolii. „Pe mantia Sa si pe coapsa avea sen's un nume: *REGE AL REGILOR \$1DOMN ALDOMNILOR*" (Apo. 19:16).

135:6 El este Suveranul universului (v. 6). El face cum doreste In toate domeniile imaginabile. Dupa cum s-a exprimat Arthur Pink:

Suveranitatea divina fnseamnS ca Dumnezeu este Dumnezeu, In fapt gi în nume, ca El este pe Tronul universului, conducand toate lucrurile, elaborand toate lucrurile „dupa sfatul voii Sale.""

135:7 El define puterea absoluta asupra naturii. Norii, fulgerele si vantul - oricat de formidabile ar fi - sunt supuse mainii Sale atotputernice. Stephen Charnock spune: „Puterea lui Dumnezeu este ca El Insusi: infinita, eterna, incomprehensibila, nepu-tand fi nici stapanita, nici controlata, nici zadarnicita de nici o creatura."

135:8,9 El a izbavit Israelul din Egipt. Cea mai mare desfasurare de forta din isto-ria Israelului a fost zdrobirea lui Faraon prin intermediul plagilor (care au culminat

prin moartea **intailor nascuti**) si prin de-spartirea apelor Marii Rosii.

135:10, 11 El a Infrant dusmanii Israelului. In Indurarea Sa, Dumnezeu a daruit poporului Sau izbanda asupra lui **Si-hon**, Og si a natiunilor pagane ce locuiau In **Canaan**.

135:12 El a daruit Canaanul Israelului. Tara Canaan a fost data ca mostenire celor care au scapat din Egipt.

135:13 El este etern. Numele Sau dainuie In veac. Or, numele Sau, desigur, reprezinta tot ce este El.

Faima Sa este vesnica, El fiind pomenit din generate In generatie, in vesnicia vesnicilor.

135:14 El este drept si plin de compa-siune. Putem sa ne bizuim pe faptul ca Dumnezeu Isi va razbuna poporul si va avea mila de slujitorii Sai. Moise a cantat aceasta cantare la Deuteronom 32:36, dar ea nu se va Incheia niciodata.

135:15-18 El este superior idolilor. Sim-pla descriere a acestor dumnezei falsi este de ajuns pentru a demasca toata deserta-ciunea lor. Ei sunt confectionati din argint si aur, fiind, prin urmare, perisabili. Ei sunt creati de catre om, fiind, in consecinta, in-feriori omului. Ei sunt muti, orbi si surzi, total lipsiti de viata. Si, cu tristete trebuie s-o spunem, cei ce ii confectioneaza sunt ca ei - orbi din punct de vedere spiritual, surzi, muti si morti.

135:19, 20 O atare contemplare a maretiei lui Dumnezeu ne indeamna s-L binecuvantam, adica sa-L coplesim cu onoare, lauda, omagiu, inchinare si mulpi-mire. Toata casa lui Israel sa-L binecuvan-teze! Toti cei ce slujesc ca preoti (casa lui Aaron) sa-L binecuvanteze! Toti cei care au reverenta pentru Domnul sa-L binecuvanteze, ceea ce inseamna ca toate categoriile de oameni trebuie sa-L laude. De aceea Israel va canta cand Mesia va reveni in Sion, domnind de la Ierusalim.

135:21 Binecuvantat sa fie Domnul din Sion, Care locuieste in Ierusalim! Laudati pe Domnul!

Asta trebuie sa spunem si sa facem acum.

Psalmul 136: Marele Hallel!

Ceea ce-i confer^ acestui Psalm caracterul unic este că al doilea rand din fiecare din cele douăzeci și șase de versete ale sale este un răspuns antifonal identic: „Ca și când un singur VESNIC nu ar fi de ajuns,” a scris Thomas Goodwin, „avem douăzeci și șase în acest psalm.”

Se știe că Marele Hallel era cântarea ce se înscrisa în celebrarea sărbătorilor Pesach și Ros Hasana, adică la evrei Pastele și A-nul Nou. De asemenea era folosită de evrei în închinarea lor zilnică.

Repetarea unei teme unice nu este deloc obositoare, reamintindu-ne că dragostea statornică a Domnului trebuie să fie mereu menținută noastră și ca subiectul iubirii noastre nu se va epuiza niciodată. Bunătatea, Indurarea, loialitatea și fidelitatea Sa nu vor înceta niciodată.

Chemarea la închinaciune (136:1-3)

Introducerea ne cheamă să-I aducem mulțumiri Domnului pentru ceea ce este El și pentru bunătatea Sa intrinsecă. El este Iehova - Domnul care-SI respectă legământul. El este Dumnezeu dum-nezeilor - suprem peste toți dregătorii mării ai universului. El este Domnul dom-nilor - suveran peste toți cei ce dețin poziții de conducere, fie îngeri, fie ființe omenesti. Dar El nu este doar mareț, ci și bun - bun ca și Creator, Răscumparator, Indrumator, Aparator și Purtător de grijă pentru ai Sai.

Creator (136:4-9)

Bunătatea și îndurarea Sa se vad mai în-țeles de toate în marile minunatii ale creației. Prin înțelepciunea Sa a făcut El minunata întindere a cerurilor. El a dat forma continentelor, ca și când acestea ar fi niște uriașe insule plutitoare. El a așezat minunatii luminoși pe cer: soarele, care ne dăruiește lumina zilei, luna și stelele, cu lumina lor diminuată, potrivită pentru ceasurile de odihnă ale omului.

Răscumparator (136:10-15)

Marele Creator mai este și Marele Răscumparator. Pentru a-Si scapa poporul de sub tirania

egipteană, El a secerat floarea sărbătorilor Egiptului, după care i-a luat pe

copiii Sai de mana si i-a condus spre liber-tate. Pentru a realiza acest lucru, El a trebuit sa despice Marea Rosie in doua, croind o cale prin mijlocul ei, pentru ca Israel sa poata trece pe uscat de cealalta parte. Israel a trecut cu bine de partea cealalta, dar soldatii lui Faraon au fost inghititi de apele Marii Ro^ii care au revenit la loc. A fost o manifestare de nouitate a iubirii statornice a lui Iehova pentru poporul Sau.

Indrumator (136:16)

Timp de patruzeci de ani, Dumnezeu i-a condus pe israeliti prin pustiu dezolant, in care nu existau nici sosele pavate, nici indicatoare rutiere si, desigur, nici harti. Doar de Domnul au avut nevoie, El fiindu-le Indrumator] si Calauza lor de neegalat.

Aparatoml (136:17-22)

Ba mai mult, Dumnezeu a luptat in locul lor. Cand regele Sihon si regele Og au blocat inaintarea poporului evreu, Domnul i-a infr^nt cu desavarsire, dandu-i Israelului teritoriul lor.

Ajutor, Mantuitor, Purtator de grija (136:23-25)

In chip de rezumat, psalmistul Il prea-mare^te pe Iehova pentru ca este un asa minunat Ajutor, Mantuitor si Purtator de grija. El si-a adus aminte de Israel cand poporul era redus la numar, lipsit de aparare si asuprit. El i-a scapat pe israeliti din ghearele dusmanilor lor. El asigura cu credinciosie hrana tuturor fiintelor vii.

Dumnezeul cerului (136:26)

Prea de multe ori !l luam pe Dumnezeu de-a gata, nepretuindu-L la justa valoare. Dar daca am fi constienti mereu de mareia Lui personala si de tndurarea Sa nemarginita, ne-am simti tndemnati sa-i multumim tot mai mult.

Psalmul 137: De te voi uita, Ierusalime!

In aprilie 1948, sectorul evreu al Ierusalimului era, practic, asediat. Provisiile de alimente erau pe terminate. Oamenii subzistau cu o ratie zilnica de 50 de grame de margarina, 250 de

grame de cartofi si 250 de grame de carne uscata. Apoi s-a primit

vestea că a pornit de la Tel Aviv spre ei un convoi de camioane cu alimente. Sute de oameni au ieșit în întâmpinarea acestor camioane. Cei ce au trăit acele momente nu vor uita nicicând sentimentele ce i-au încercat la vederea binecuvântatelor camioane. Pe tamponul din față al unui Ford albastru din capul coloanei cineva a vopsit cu litere mari cuvintele:

De te voi uita, Ierusalime...

Și astfel, cuvintele acestea din psalmul 137:5 au devenit o chemare la unire pentru poporul evreu de-a lungul zbuciumatei istorii de captivitate și dispersare.

137:1 Scris după întoarcerea din robia babiloneană, Psalmul acesta privește în urmă la amaraciunea condiției de exilat, aflat departe de Sion.

Ori de câte ori aveau timp liber, poate în ziua de sabbat, ei se adunau pe malurile râurilor Babilonului ca să se roage. Și erau napădiți de amintiri iar din ochi le curgeau lacrimi. Jși aduceau aminte de Sion. Pentru ei Sionul a fost central spiritual al întregului pământ și central vieții lor. Ei și-au amintit de bucuria spirituală și momentele de înaltare pe care le-au resimțit cu prilejul adunarilor sfinte. Dar acum ei nu se mai puteau sui să se închine în Sion, lăcașurile sfinte aflându-se în mainile întinate ale păgânilor netăiați împrejur. Privind râurile Babilonului, ei au văzut în acestea o imagine a propriilor lor râuri de lacrimi și în-tristare. După cum s-a rugat Ieremia: „Șuvoaie de apă din curg din ochi, din cauza pritișului fiicei poporului meu" (Plângeri 3:48). Și din nou:

O! De mi-ar fi capul plin cu ape, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi, as plânge zi și noapte omorârea fiicei poporului meu! (Ier. 9:1)

137:2 Ei își atârnavă harpele pe rămurile salciilor sau, cum s-ar spune, le puseseră pe raft. Cum puteau face altfel? În instrumentele muzicale erau acum de prisos. Cel puțin din punct de vedere omenesc, nu mai aveau motive să cânte. Or, fără cântare, instrumentele nu mai aveau ce acompania.

137:3 De multe ori stăpânii

lor babilonieni li rugau să le cânte din melodiile

lor populare. Ca si cand ar fi dorit sa-i faca" sa sufere, li rugau pe evrei sa le cante una din cantarile lor fericite pe care le cantau In patriaior!

137:4 Ridicol! Evreii nu voiau sa cante. Nu doar pentru ca aveau inimile amarate, ci și pentru ca nu vedeau nici un rost In a can-ta cantarea Domnului In Jara unui popor pagiHn și idolatru. Ar fi Insemnat sa uite Ierusalimul. Pentru ei ar fi fost un gest de imoral sa amestece lucrurile Domnului cu lucrurile lumii. „Se constata ca tara strain-ului si cantarea Domnului nu au ce cauta Impreuna," a scris F. G. Meyer.

137:5, 6 Acum, dupa ce s-a intors In patrie, psalmistul exprima hotararea ferma a poporului sSu de a face din Ierusalim centra! vietii lor - si desigur ne vom aminti că Ierusalimul Il reprezinta pe Domnul, care locuia acolo. Iar de s-ar Intampla, prin absurd, ca vreodata psalmistul sa nu mai aiba acest simtama^it profund, instinctiv s i inexplicabil de atașament fața de Sion, atunci nu ar meri-ta decat sa i se usuce mana dreapta și sa nu mai poata.m&ngaia coardele harpei cu ea. Da, daca s-ar Intampla ca Ierusalimul sa nu mai ocupe locul IntSi in inima lui, atunci psalmistul e de acord ca limba ar trebui sa i se lipeasca de cerul gurii, pentru ca sa nu mai poata canta stravechile cântari ale Sionului.

137:7 Dupa ce a rostit blestemele de care s-ar cuveni sa aiba parte dacă ar uita vreodata Sionul, psalmistul se ocupa in continuare de cei care au avut de a face cu distrugerea Cetatii Sfinte.

De pilda, fiii lui Edom, care i-au indent-nat pe invadatori sa nu lase nimic in pi-cioare, sa distruga cu desavar?ire Ierusalimul. „Radeti-I!" au strigatei, „Radeti-l din temelii!" Sa-Si.aduca Domnul aminte dc perversa satisfacde pe care au resirmit-o ei la vederea daramarii cetStii!

137:8 A nu se uita Babilonul, acel asu-pritor plin de cruzime. Deși natiunea aceas-ta a fost instrumentul de care S-a folosit Dumnezeu pentru a-și pedepsi poporai, El nu i-a scutit pe babilonieni de raspundere

pentru atrocitatile cumplite pe care le-'au comis. ■ ' .

Ma mSniasem pe poporul
Meu, Imi pangarisem
moștenirea și-i dadusem in

mainile tale. Dar tu n-ai avut mila de ei, ci ti-ai apăsăteu jugul asupra battanului (Isa. 47:6).

si sunt plin de o mare manie impotriva popoarelor care stau fara griji; caci Ma maniasem numai putin, dar ele au ajutat spre nenorocire (Zah. 1:15).

fi n mintea psalmistului nu era nici o indoială cu privire la faptul ca Babilonul va fi distrus, așa cum prezisera profetii (Is. 13:1-22; Ier. 50:15, 28; 51:6, 36). Cei care au executat nimicirea au avut satisfactia de a fi instrumentele prin care i-a judecat Dumnezeu pe israeliti.

137:9 Ultimul verset al Psalmului este eel care ne punexel mai mult in Tncurc5-tura:

Fence de cine va apuca pe pruncii tai și-i va zdrobi de stanca!

Celor ce au fost crescuti cu mvațturile Noului Testament ce se opun violentei acest verset li se va parea probabil deosebit de aspru, razbunator si lipsit de iubire. Adica de ce sa fie copilasii nevinovati și lipsiti de aparare tratati atat de inuman? Ca raspuns la aceasta" Tntrebare, sugeram urmatoarele:

Mai intai, pornim de la premisa ca versetul face parte din Cuvântul lui Dumnezeu, inspirat verbal și plenar. Prin urmare, orice problema care s-ar ivi rezida in dificultatea noastra de a intelege, nu in Cuvântul propriu zis al Domnului. In al doilea rand, distrugerea copilasilor Babilonului a fost prezisă cu claritate de Isaia:

Copiii lor vor fi zdrobiți sub ochii lor, casele le vor fi jefuite si femeile vor fi necinstite (Is. 13:16).

Prin urmare, psalmistul nu face altceva decat sa repete ceea ce Dumnezeu prezisese deja (cu exceptia fericirii celor care executa sentinta data de Dumnezeu).

De asemenea să. nu uitam ca de multe ori copilasii nevinovati culegeau roadele pa-catelor parintilor lor (vezi Ex. 20:5; 34:7; Num. 14:18; Deut 5:9). Nici un om nu este o insula! Ceea ce face el va avea inraurire

asupra altora, fie in bine, fie in rau. Unul din efectele negative ale păcatului este consti-tuie faptul ca, daca e lasat sa-si duca la capat lucrarea, Ti va prinde și pe altii in mreaja consecintelor sale.

in aceste pasaje imprecative, trebuie sa subliniem din nou că purtarea si atitudinile acceptabile pentru cineva care traia sub legea lui Moise nu sunt însă acceptabile pentru crestinul care traiește sub har. Domnul Isus a spus de fapt că așa stau lucrurile, in Predicade pe Munte (vezi Mat. 5:21-48).

Indiferent cum interpretam versetul, aplicatia spirituala este clară: Trebuie sa ne purtăm cu asprime fata de pacatele mici din viata noastra. Aceste liistare trebuiesc retezate numaidecat, fiindcă daca nu le dis-tragem, ne vor distruge ele pe noi. Iata ce sune C. S. Lewis in aceasta privinta:

Cunosc in lumea launtrica anumite lucruri care sunt ca niste bebelusi; pornirile infantile ale unor mici abateri pe care ni le permitem, ușoare resentimente, care pot deveni mai tarziu dipso-manie sau ura Tnversunata, dar care ne Tncanta si ne atrag cu glasul lor plangaret, pSrand attt de fi-rave incat nu ne vine sa ne impptrivim lor, de parcă a face acest lucru ar echivala cu a ne pur-ta inuman fata de animale. Ele Tncep prin a ni se vaicări: „Eu nu cer mult, dar...” sau „sperasem mScar ca...” sau „ai datorita sa dai dovada de pufina considerate.” impotriva tuturor copilasilor acestora atSt de drSgalasi (caprioarele sunt atat de gingase, nu-i așa?) psalmistul ne da eel mai bun sfat: Loveste-i fara¹ crutare! 5' binecuvântat este eel ce poate face acest lucru, deoarece una e sa spui, și alta să încerci sa faci acest lucru.⁹⁶

Psalmul 138: Cuvântul credincios al lui Dumnezeu

David a fost plin de multumire pentru raspunsul primit la vreo rugaciune. in aceasta expresie de recunostinta, el ne-a lasat un exemplu demn de urmat despre felul in care trebuie sa raspundem la felul minunat in care ne izbaveste Dumnezeu. Fară indoiaia psalmul acesta isi va gasi implinireadeplina cand Israel va fi refacut, in cele din urma, sub conducerea lui Isus, Mesia.

138:1 Multumirile lui David
izvorasc

dintr-o inima predata pe de-a-ntregul Domnului. Psalmistul nu se joaca cu cuvintele, ci II binecuvanteaza pe Iehova din raspu-teri, cu toate fibrele fiintei sale.

Iar actul sau de inchinaciune nu este particular sau anemic, ci el canta cu Tn-drazneala inaintea dumnezeilor, adica inaintea regilor pamantului. Termenul „dumnezei” in acest context ar mai putea avea sensul de „Tngeri” sau „idoli,” dar Tnte-lesul primar este eel de dreg&tori.

138:2 Dupa datina evreilor cucernici, David s-a aplecat spre sfantul cort cand s-a inchinat (templul nu fusese inca ridicat).⁹⁷ Apoi a preamarit numele lui Iehova, pentru dragostea si credinciosia Sa. Dragostea Lui este aceea care Il determina sa ne dea: „Promisiunile Sale scumpe si nespuse de mari” si credinciosia Domnului este cea care ne asigura ca fiecare din ele se implineste.

„Caci Tu Ti-ai preamarit cuvantul Tau mai presus de numele Tau.” Con-textul ne arata ca este vorba despre credinciosia cu care Isi implineste Dumnezeu cuvantul, sensul fiind acela ca El nu numai ca a facut ceea ce a spus ca va face, ci chiar mai mult. De asemenea s-ar putea de-sprinde ideea ca „Tn Implinirea abundenta a promisiunii Sale (fata de David) Dumnezeu depasise toate revelatiile pe care le facuse in trecut despre Sine.”⁹⁸ Daca versetul acesta se aplica la Cuvantul intrupat, atun-ci inseamna, desigur, ca Dumnezeu L-a preamarit pe Domnul Isus mai presus de orice alta manifestare a Sa.

138:3 Versetul 3 ne dezvaluie ce anume a prilejuit aceasta izbucnire de lauda a psalmistului la adresa Domnului. tntr-o zi cand avea nevoie disperata, a strigat catre Domnul si a primit imediat raspuns. O mare cantitate de tarie a fost turnata in sufletul sau, fiindu-i alungata teama si d^ndu-i-se curajul de a infrunta pericolul.

138:4-6 Credinciosia lui Dumnezeu prin raspunsul acordat la rugaciunea lui David constituie o marturie puternica pentru regii pamSntului. Acestia stiu ce a promis Dumnezeu, putand acum sa vada implinirea pro-fetiei. Prin urmare, si ei recunosc cat de mare este slava lui Iehova. Ei iși dau seama ca desi Dumnezeu este Cel Preamarit, Lui

nu-I este greu sa Se coboare si sa se intereseze cu toata atentia de oameni umili prc-cum David, tinand in sa în contul Sau faptele celor rai, precum dusmanii lui David.

138:7 Ce minunat tablou! David incon-jurat de vrajmasi de tot felul, de boli si necazuri, de primejdii, si totusi Domnul Tl invredniceste sa umble in siguranta ca si cand toate acestea n-ar exista. Aceeasi manS care ti loveste pe adversarii sai il va pazi de napasta.

138:8 Cu indreptafita incredere, David afirma: **„Domnul va desavarsi ceea ce ma priveste.”** (in traducerea GBV; „Domnul va sfarsi ce a Tnceput pentru mine”.) Este aceeași incredere pe care a exprimal-o si Pavel laFil. 1:6: „Suntincredintatca Acela care a Tnceput în voi o buna lucrare o va duce la capat pana in ziua lui Isus Cristos.”

Lucrarea pe care a tnceput-o bunatatea Sa, Bratul tariei Sale o va termina; Promisiunea Sa este Da si Amin: Nici lucrurile viitoare, nici cele de acum, Nici toate lucrurile de jos, nici cele de sus Nu pot sa-L faca sa renunte la planurile Sale Sau sS despartii sufletele noastre de dragostea Sa.

-AugustM. Toplculy

Da, iubirea Sa statornica dainuie în veac si desi ni se permite sa ne rugam impreuna cu David: **„Nu uita lucrarile mainilor Tale,”** realitatea este ca El nu poate uita niciodata, nici nu vauita nicicand.

Psalmul 139 Dumnezeu este atat de mare!

Dumnezeu este atat de mare!
Nu este nici un lucru pe care sa nu-l stie El.
Nu e loc unde sa nu fie prezent.
Nu e vreun lucru pe care sa nu-l poate face.

Dac5 oamenii se Tncapataneaza sa fie vrajma?i unui Dumnezeu atat de mare, atunci isi merita din plin soarta.

Asta e, în mare, esenta meditatiei lui David din acest Psalm minunat.

139:1, 2 Mai intai, el Tncepe cu *atot-știinta lui Dumnezeu.* Dumnezeu stie totul.

Nu este vreun lucru pe care sa nu-l știe El.

Desi nemarginit si slavit este universul,
El cunoaște istoria eterna a fiecarui bob de nisip.

Dar aici avem cunoștința Sa cu privire la viața individuală a unei persoane. În 1985 s-a estimat ca existau circa 5 miliarde de oameni în lume. Și totuși Dumnezeu este familiarizat cu fiecare dintre aceste ființe, în modul cel mai profund. El ne cunoaște, te înțelegem.

El ne-a căutat și ne-a cunoscut! Cuvintele și faptele, gândurile și motivele - nu este vreun lucru legat de noi pe care să nu-l cunoască El. El știe când ne așezăm să ne odihnim și când ne ridicăm să ne apucăm de diverse activități ale vieții. El știe ce gândim, ba chiar știe dinainte ce vom gândi.

139:3 El ne vede când umblăm și când stăm culcați. Cu alte cuvinte, El veghează în permanentă asupra noastră. Nici una din căile noastre nu-I este ascunsă.

139:4 El știe ce vom spune, înainte de a rosti cuvintele respective. Viitorul, cât și trecutul li sunt complet descoperite.

139:5 „Și nu există nici o faptură care să fie ascunsă de fața Sa, dar toate lucrurile sunt descoperite înaintea celui căruiă tre-buie să-I dăm socoteală” (Ev. 4:13). Și fiindcă ne cunoaște în mod atât de absolut și total nepatruns pentru noi, El poate să păzească în spate și în față, întotdeauna, în orice timp mântuindu-ne. Sa este aplecata asupra noastră, ocrotindu-ne.

139:6 Cunoștința infinită a lui Dumnezeu ne uluiește, fiind prea mare pentru ca mintea noastră să-o poată pricepe. Creierul nostru uman este suprasolicitat când este vorba să înțeleagă această complexitate. Este prea înaltă pentru cunoașterea noastră. Dar când ajungem la marginile capacității noastre de a înțelege, nemaiputând înaintea, putem să ne plecăm înaintea lui Dumnezeu, închinându-ne în fața imensității cunoașterii Sale!

139:7, 8 Nu numai că Dumnezeu este atotștiutor, ci și atotprezent! El este om-

niprezent, Se afla în orice moment în orice loc și în orice timp. Dar omniprezenta lui Dumnezeu nu e totuși cu panteismul, așa învățăm conform căreia creația ar fi chiar Dumnezeu! Biblicianii învăță că Dumnezeu

este o Persoana separate si distincta de creatia Sa. Exista vreun loc in care omul sa poata sa se sustraga prezentei lui Dumnezeu? S5 presupunem ca omul s-ar sui in cer. Oare ar putea el sa-L evite pe Dumnezeu? Desigur ca nu! Cerul este tronul lui Dumnezeu (Mat. 5:34). Chiar daca si-ar face culcusul in șeol, adicain acea stare lip-sita de trup, și acolo L-ar gasi pe Domnul.

139:9,10 „Daca voi lua aripile zorilor si ma voi duce sa locuiesc la marginile marii, si acolo mana Ta ma va conduce si dreapta Ta ma va tine.” Sintagma „aripile zorilor” este o aluzie la razele soarelui de dimineata care scaldă zarea de la rasarit la apus cu viteza de 300.000 de kilometri pe secunda. Chiar daca ne-am putea deplasa Intr-un colt al universului, cu viteza lu-minii, am constata ca si acolo este Domnul, asteptand sa ne calauzeasca si sa ne sustina.

Apropo, versetele 9 si 10 sunt uimitor de armonizate cu epoca zborurilor cu avioane supersonice in care traim. Nu voi uita nicio-data cum mi-a vorbit Domnul prin aceasta minunata promisiune pe cand ma pregateam sa incep o lucrare de proportii in anul 1969. Numeroasele avioane cu reactie la bordul carora am zburat erau ca aripile zorilor, ducandu-ma iiteralmente pana la marginile pam^ntului. Dar in tot timpul am avut simtamantul prezentei si ocrotirii Domnului, indiferent de viteza cu care calatoream sau distantele pe care le parcurgeam. Prin urmare, luati pentru dvs. aceasta promisiune, insusiti-v-o si im-partasiti aceasta experienta cu fratii și suro-rile care calatoresc pe calea aerului.

139:11, 12 Daca cineva ar dori ca in-tunericul sa-1 poata ascunde de fata lui Dumnezeu, s-ar insela, neputand gasi refugiu in bezna. Noaptea nu poate opri prezenta lui Dumnezeu. Intunericul nu e in-tuneric pentru El. **„Noaptea stralucește ca ziua; intunericul si lumina sunt totuna pentru Tine.”**

" Este cu neputinta sa poti scapa de Dumnezeu. Dupa cum s-a exprimat Pascal: „Centrul Sau este pretutindeni; circumferinta

Sa nu e nicaieri."

139:13, 14 Iata dar omniprezenta lui Dumnezeu. Acum David se ocupa de *puterea si dibacia Sa*, alegand din maretia

atotputerniciei divine procesul zamislirii unui prune în pantecele mamei sale. Într-o farama de materie apoasa, mai. mica decat punctul de pe aceasta litera, „i” toate trasa-turile cu care va fi mzestrat copilul sunt programate - culoarea pielii, a ochilor si a parului, fizionomia fetei, capacitatile sale naturale. Tot ce va fi copilasul pe plan fizic și mental se afla în acest germen din oul fertilizat- Din el se vor dezvolta:

„60 de bilioane de celule, 100 de mii de mile de fibrS. nervoasa, 60 de mii de mile de vase ce transports sangeie în toate colturie organismu-lui, 250 de oase. ca sa nu mai vorbim de Tnche-ieturi. ligamente si muschi.”

David descrie formarea fatului in cu-vinte de mare sensibilitate și frumusete: **„Tu mi-ai intocmit rarunchii; Tu m-ai tesut in pantecele mamei mele.”** Da,

Dumnezeu ne-a intocmit rarunchii, fiecare fiind o capodopera a ingineriei divine. Ganditi-va, de pilda, la capacitatea creieru-lui de a inregistra fapte, sunete, mirosuri, imagini, senzatii tactile, durere; apoi capacitatea sa de a rememora; puterea sa de cal-cul; aparent infinita sa abilitate de a lua de-cizii, si de a rezolva probleme.

Si apoi Psalmul spune ca Dumnezeu ne-a tesut în pantecele mamei noastre. Asta descrie foarte adecvat minunata alcatuire a mușchi!or, tendoanelor si ligamentelor, a nervilor, a vaselor sanguine și a oaselor cor-pului uman.

David izbucnes.te in exclamapi de lauda la adresa Domnului. Gandindu-se apoi la om, coroana creatiunii lui Dumnezeu, psalmistul marturiseste ca nu are cum sa-l descrie decat sa spuna ca a fost facut **in mod infricosator și admirabl**. Cu cat me-ditam mai profund la minunStiile corpului uman, la ordinea s. i complexitatea sa, la fru-musetea, la instinctele sale, la factorii ge-netici - cu atat mai mult ne Tntrebam cum este posibil ca o persoana cu preg^tire in bi-ologie sa nu fie credincioasa in Creatorul nemarginit.

139:15 Din nou, psalmistul

revine la pe-rioadă zamislirii sale în pantecele mamei lui. Observati ca acum vorbeste la persoana TntSi singular cand se refera la embrion sau fat. Potrivit conceptiei biblice, personali-

tatea fiintei umane exista inainte de momentul nasterii, drept care, cu exceptia un-or cazuri extrem de rare motivate de cir-cumstante medicale grave, avortul este o crima de omucidere.

David a fost consent de faptul ca Dumnezeu l-a cunoscut In intregime, de la bun inceput. Oasele sale nu au fost ascunse de Dumnezeu cand David a fost creat Intr-un loc tainic, tesut in chip ciudat, ca in adancimile pamantului. Desigur nu e vorba aici de zonele subterane, deoarece nici o creatura nu ia fiinta acolo. Mai degraba, in context sintagma se refera evident la pantecele mamei. G3sim o expresie similara la Efeseni 4:9, unde se spune ca Cristos a coborat *in partite mai de jos ale pamantului*. Din nou, in acel context este vorba de-spre faptul ca Domnul a patruns in lume prin anticamera pantecelei fecioarei, ideea subliniata:fiind aceea a Intruparii Sale.

139:16 Cand psalmistul se refera la **sub-stanta** sa **neformata...**, el utilizeaza un cuvant care Inseamna Invelit sau Tmpachetat. Barnes si alti comentatori cred ca termenul este o referire' la embrion sau fat, „unde toate madularele organismului sunt Infa-şurate sau Inca. nedezvoltate; adica, Inainte de a Tmbraca forma lor distincta si pro-portiile caracteristice." Chiar si in acea faza preliminaraaexistentei sale, ochii lui Dumnezeu au privit asupra minunatului bard al Israelului.

Si in cartea lui Dumnezeu toate zilele vietii lui David au fostconsemnate de Arhi-tectul divin Inainte de momentul istoric in care David a anuntat sosirea sa pe lume, scotand primul scancet de nou-nascut.

139:17,18a Psalmistul se gandeste la modul minunat in care Dumnezeu a plani-ficat crearea duhului sau, a sufletului si a trupului sau. Ce scumpe sunt gandurile Sale - atentia deosebita pe care o acorda El pana si celor mai mici amanunte. Andrew Ivy spune: „Aproape fara nici o exceptie, fiecare celula Tsi cunoaste rolul in trans-miterea designului si scopului ei, pentru bunastarea intregului organism."

139:18b „Cand ma trezesc,

sunt tot cu Tine." Mi se pare ca psalmistul se refera aici la momentul naşterii sale. In versetele precedente (13-18a) el a evidential

apropierea lui Dumnezeu fata de el. In-tim-pul celor noua luni premergatoare nasterii. Dar chiar si dupa ce s-a nascut, imaginea nu se schimba, Domnul fiind in continuare alaturat de el, sustinandu-l, ocrotindu-l și c51auzindu-l. Psalmistul definește nasterea sa ca pe *o trezire* sau cum am spune noi „cand a vazut lumina zilei.”

139:19-22 Dupa ce a contemplat *atot-fitiinfa*, *omniprezenfa* și *atotputernicia* lui Dumnezeu, psalmistul se gandeste la acei oameni marunți care indraznesc sa I se Tm-potrivească și conchide ca "Tși. merita pedeapsa. Aproape sigur cineva va obiecta faza de rugaciunea lui David din versetele 19-22, ca neavand un ton cretin corespunzător. și va protesta, spunând ca psalmistul este stapanit de un duh de judecată, incompatibil cu dragostea divina. In ce măsură privește, eu consider ca" dragostea lui Dumnezeu a fost subliniata in mod cu totul dis-proportionat față de sfintenia și nepriblnirea lui Dumnezeu. Da, e *adevarat* că Dumnezeu este dragoste, dar prin asta n-am afirmat *intreg* adevarul, dragostea lui Dumnezeu fiind doar unul din attributele Sale. Mai mult, faptul ca Dumnezeu este dragoste nu înseamna ca este incapabil de a urf, cum reiese din următoarele texte: „su-fletul Sau îți uraste pe eel ce iubește vio-lenta" (Ps. 11:5); apoi Dumnezeu îți uraste pe toti cei ce fac rau (Ps. 5:5); El uraste ochii trufasi, limba mincinoasa, mainile care varsa" sange nevinovat, inima care con-cepe planuri rele, picioarele ce se grabesc sa" alerge la rau, un martor mincinos, dupa cum El TI uraste pe omul ce seamana" dis-cordie între frați (Pro. 6:16-19).

Sa luam aminte la attentionarea lui Edward J. Young:

Inainte de a-l condamna pe David pentru rugăciunea sa, bine ar fi dacă am observa că și noi în sine ne rugăm la fel, ori de câte ori rostim rugăciunea „Tatăl nostru," spunand: „Vieim-pierStia Ta, făca-se voia Ta."00

Venirea Tmparatiei lui Cristos va fi pre-cedata de nimicirea vrajmasilor Sai. Prin urmare, a ne ruga pentru implinirea venirii Tmparatiei lui Cristos înseamnă a ne ruga și pentru nimicirea dusmanilor Sai. David nu se sfieste sa spuna ca tanjește de

dor după

acel timp in care Dumnezeu Ti va ucide pe cei rai, in care oamenii setosi de sange vor fi opriti pentru totdeauna de a-1 mai hartui (v. 19). Acestia sunt oamenii care. II sfideaza cu nerusinare pe Domnul Dumnezeu, care se semejesc impotriva Sa cu in-tentii rele.

Ura lui David pentru acesti oameni nu a fost o chestiune de rasa personal! In-dignarea psalmistului a fost cauzata de faptul ca acesti oameni tl urau pe Dumnezeu.si se razvrateau impotriva Celui Preainalt. RAVna lui pentru onoarea Domnului 1-a determinat sa-i urasca pe acesti oameni cu o ura desavarsita si sa-i socoteasca drept inamicii sai personali. Prin asta el ne aminteşte.de Domnul- Isus, a carui ravnS pentru casa Tatalui Sau 1-a determinat sa-i iz-goneasca pe schimbatorii de bani din tem-plu. „Coardele harpei lui David au fost coardele inimii lui Isus.” Din nou Young explica:

David a ura, dar ura sa a fost ca ura lui 'Dumnezeu, izvorand nu din emoşii rele, ci din dorin|a sincerii si ferma ca planurile lui Dumnezeu sH tie duse la indeplinire si rautatea s& piarS. Daca David nu ar fi urSt, asta ar fi fnsemnat sa do-reasci inaintarea raului şi Tnsasi prabusirea lui Dumnezeu. Este.bine sa avem mereu in vedere aceste gSnduri, cand ne gSndim la natura urii lui David. loi

139:23,24 Psalmul se incheie cu o rugaciune adecvata¹ pentru copiii lui Dumnezeu din toate timpurile - rugaciune ce nu va pieri atSta timp cant exista sfinti pacătos. i pe acest pamlitnt. in rugaciune David cere ca Atotputernicul Dumnezeu sa-i cerceteze inima cu de-amanuntul şi sa-i cunoasca gandurile si anxietatile. Il roagH sa demaste orice cale rea, pentru ca sa poata fi martu-risita si iertata. Şi, in fine, !l roaga sa-1 conduct pe calea eterna.

Nuesteprovocareaunei persoanece-si afirma nevinovatia sau neprihanirea pro-prie, ci marturisirea unuia care se afla in prezenta Domnului, fiind profund constient de pacatoşenia sa. El realizeaza ca nu cunoaste toate nelegiuirile sale, drept care dore?te ca Domnul sa" i le in-dice, pentru ^a sa se poata ocupa de ele cumsecuvine.

Psalmul 140: Din mainile celor rai

140:1-3 David Incepe cu o rugaciune, cerSnd sa fie izbavit de defaimarile vraj-masului. Oameni rai U vorbeau de rau, per-soane violenle urzeau tot felul de planuri marsave Tmpotriva sa. Ei erau hotarati sa nu se lase pana cand nu vor starni un razboi. Limbile si le-au ascutit iar de sub buze le picura otravS nimicitoare.

140:4, 5 Dar psalmistul avea nevoie de ocrotire si fata de cursele vrajmasului. Oa-menii acestia rai erau maestri In arta uneltirilor, pricepandu-se de minune sa-i Tntinda capcane ca sa-1 prinda. Ei au Tntins o mreaja ca sa-1 imobilizeze. Apoi au presarat momeli si ademeniri pe tot drumul.

140:6-8 De asemenea, psalmistul avea nevoie de protectie in fata tentativelor lor de asasinare, ceea ce l-a determinat sa" se apropie de Dumnezeu.

in angajament - „Tu esti Dumnezeuul meu." In rugaciune - **„Asculta-mi glasul cererilor mele."**

!n bizuire pe Domnul - „0, **Doamne Dumnezeu, taria mantuirii mele."** In recunostinta - **„Tu mi-ai acoperit ca-pul"** (ca si cu un coif) **„in ziua bataliei."** In pledoarie - **„Nu le acorda, Doamne, celor rai dorintele lor; nu lasa sa propaseasca planurile lor rele."**

Aceasta ultima¹ rugaminte inseamna: , ,Nu-l lasa pe eel rau sa faca ceea ce si-a pus in gSnd Impotriva mea. Nu lasa, Doamne, sa se mteleaga ca ar fi partas la acest corn-plot rau impotriva mea, doar prin faptul ca¹ ai Tngaduit sa se petreaca." Stim ca Dumnezeu nu ar acorda niciodata ajutor si nu ar avea nimic de a face cu nici o forma de rau-tate, dar ideea care se desprinde de aici este ca simpla tolerare a ei ar putea parea un semn de aprobare din partea Sa.

140:9-11 In continuare psalmistul se roaga sa intervina o rastumare de situatie, ca lucrurile pe care le-au planuit acestia tmpotriva sa sa se Tntoarca impotriva lor, sa cada asupra capetelor lor trufase, ca peste ei sa se abata o ploaie de

carbuni aprinsi, sa fie aruncati in carcere fara nici o posibilitate de scapare. El se roaga sa-i fuga pamSntul de sub picioare celui baYfitor, sa se abata neTn-tarziat nenorocirea peste omul violent.

140:12, 13 Psalmul se încheie cu încrederea plină de seninătate în Domnul eel neprihanit. Orice s-ar întâmpla, David știe că cei drepti vor învinge - că Domnul este de partea celor oropsiți și sărmani. Iar cei neprihaniti nu vor duce niciodată lipsă de motive să-l multumească Domnului pentru ajutorul Său. Cei drepti vor locui în prezența Sa pe veci și asta va face ca toate suferințele vieții să para caniste simple în comparație cu ac.

Psalmul 141:

Rugăciunea având valoare de tămaie

141:1

Chiar la începutul psalmului, David se roagă să fie ascultat și bine primit. În timp ce glasul său plin de jale se ridică spre cer, el cere ca Domnul să-i vină degrabă ajutor și să ia aminte la rugăciunea sa.

141:2. Versetul acesta este de o raritate, psalmistul cerând ca rugăciunea sa să fie plăcută înaintea lui Dumnezeu, de o mireasmă aleasă, ca tămaia iar ridicarea mainilor sale în rugăciune să aibă același impact la Domnul ca jertfa de seară.

141:3, 4 în continuare David trece de la general la concret. Prima sa preocupare este ca să fie pazit de vreo partasie cu oamenii rai, și în faptă, și în cuvânt. El cere să fie postat un paznic la gura lui, ca să nu-i scape din gura nici un cuvânt rău, ca să abuzeze de buzele sale să fie pazită să nu rostască vorbe ce ar aduce vreo ocară numelui Domnului. Apoi mai cere o inimă eliberată de vreo plăcere sau colaborare cu oamenii stricați ce practică fapte rele. El nu vrea să aibă parte de nici unul din avantajele lor, oricât de atrăgătoare sau ispititoare i s-ar părea acestea.

141:5 Sugestiile, criticile și mustarile prietenilor evlavioși sunt primite cu dragă inimă de oamenii cu scaun la cap. Adesea nu ne vedem greselile cu aceeași claritate cu care ni le vad alții. Numai cei care au o reală simpatie pentru noi, cărora le pasa de noi sunt gata să ne arate defectele și așa-numitele „puncte oarbe.” Facând astfel, ei dau dovada de bunățate față de noi, cuvenindu-se să le mulțumim că pentru un medicament bun pe care ni l-au pus la dispoziție.

Căci rugăciunea mea încă este împotriva faptelor celui rău.

Aici asistăm la o trecere bruscă de la tema anterioară, dar sensul pare să fie că

David continua sa se roage ca planurile criminate ale oamenilor rai mentionafi in versetul 4 sa nu izbuteasca. Darby traduce această propozitie astfel: „caci rugaciunea mea este totusi [pentru ei] In calamitatile lor.” Aici ideea pare sa fie ca el se roaga¹ pentru cei ce-l muștra cu blandete cand se abate peste ei nenorocirea. Unii inter-pretează versetul in sensul că psalmistul s-ar ruga pentru vrajmasii sai in calamitatile acestora, dar o atare atitudine creștinii plinS de marimie pare sa fie con-trazisa de versetul 10.

141:6 Judecatorii lor sunt aruncati de pe versantii standi si ei aud cuvintele mele, caci ele sunt dulci.

Prin „ judecatorii lor” se în^elege proba-bil aici capii raut&tilor, șefii acestei Mafii sinistre. Când acestia isi vor primi plata cuvenita, av^nd parte negresit de pierzare, restul pacatosilor isi vor da seama ca David a grait adevarul.

141:7 Oasele noastre sunt imprăștiate la gura mormantului, ca atunci cand s-a arat peste el.

Aici se pare ca asistam la o trecere de la tema dusmanilor Israelului la israelitii pro-priu-zisi. Persecutiile de care au avut ei parte sunt asemanate cu pamSntul brazdat. Acum dupa toate nenorocirile ce s-au abS-tut peste ei, se pare ca n-au mai ramas decât schelete, iar șeolul și-a deschis larg gura sa le devoreze oasele. Asta ne duce cu gandul la viziunea profetului Ezechiel referitoare la oasele uscate, ce reprezintS, desigur, Israelul (Ez. 37:1-14).

141:8-10 In ultimele trei versete, psalmistul se roaga sa” fie izbavit iar dusmanii sa-si primeasca rasplata cuvenita. tncrederea sa este numai in Domnul, singurul in care si-a pus nadejdea sa fie izbavit si aparat. Prin urmare, el cere sa fie izbavit de cursele ce i-au fost intinse cu atata dibacie de cei rai si ei insisi sa cada in cursa ce i-au intins-o.

Psalmul 142: Nimanui nu-i pasa

Urmarit de dusmanii sai, parasit de prie-teni, ascuns intr-o peștera - iata unde II g5sim pe David la inceputul acestui psalm.

142:1, 2 El se roagS cu glas tare - chiar daca este singur. StrigStele si apelurile aces-

tui om parasit rasuna cu putere in pestera pustie. David isi varsa durerea inimii inain-tea Domnului - nu ca ar fi manios sau plin de resentimente, ci doreste sa-l spuna Domnului tot necazul ce s-a abatut asupra sa, toata amaraciunea ce i-a cuprins inima. Este o mare mangaiere pentru el sa stie ca atunci cand l-au parasit puterile, Iehova nu l-a uitat, ca stie prin ce trece.

142:3, 4 Un factor major in aceasta trista odisee a psalmistului este primejdia constanta a unui atac din partea vraj-masilor sai, gata mereu sa-i intinda o cursa prin locurile prin care cred ei ca va trece David. Cand se uita in dreapta, adica spre locul din care spera sa-i vina un ajutor, un aparator, constata ca nu e nimeni care sa-l ajute. Toti par total nepasatori fata de nevoia sa disperata. Nimanui nu-i pasa de viata sa. E sfasietor strigatul acesta: „**Nimanui nu-i pasa de sufletul meu**” - o groaznica infierare a societatii egoiste si deperson-alizate si poate impotriva bisericii ador-mite din zilele noastre.

142:5-7 Dar daca nu exista nici un refugiu pe plan omenesc, el se poate intoarce spre Domnul, gasind un ada-post ce nu da gres, o binecuvantata **parte pe pamantul celor vii**. Asadar David li cere Domnului sa-i vina in ajutor si sa-l scape degraba pentru ca se afla la capatul puterilor. Cei ce-l urmaresc detin balanta puterii; prin urmare, el are nevoie ca Domnul sa faca sa incline balanta in favoarea sa. Cand Iehova il va izbavi din inchisoarea exilului si a necazului, David isi va manifesta din plin recunostinta.

De asemenea credinciosii vor face cere in jurul sau, felicitandu-l si multumind impreuna cu el pentru ca Domnul s-a indurat de el. Cum spune Clarke: „Cei ce nu ne pot ocroti in necazul nostru ne pot felicita, ulterior, in triumful nostru.”¹⁰²

douasprezece versete, in care gasim:

143:1 *O cerere generala safie primit. In*

Psalmul 143: Spectrul larg al rugaciunii

Este irimitor -cat de multe teme si stari sufletesti poate atinge un psalm de numai

audienfd. „**Asculta~mi**

Doamne ruga-ciunea, pleaca-Ti urechea la cererile mele!"

Nu se constata nici o sfiala aici in formularea cererilor, dar observ&m o mare varietate. David tl roagS pe Dumnezeu sa-i riSspunda in credinciosia Lui (la fag2-duintele Sale) și In neprihamrea Sa (adicii pentru c2 e drept ca Dumnezeu sS-1 apere pe slujitorul Sau lipsit de aparare).

143:2 *Penitenta.* El nu doreste ca Dumnezeu sa" se poarte cu el dupa justitia Sa, deoarece asta ar fi un mare dezastru. Tofi suntem p5c5tosi. Nimeni nu poate sa produca de unul singur neprihanirea ceruta de Dumnezeu. Prin urmare, omul trebuie sa se arunce asupra harului. lui Dumnezeu.

Cand ne apropiem de El cu podiintfi, recunosclndu-ne pacatele și acceptandu-L pe Cristos cape Cel care ne mantuiește de pacat, Dumnezeu ne acord2 neprih5nirea Sa, ne-o trece In cont iar in Cristos suntem fScuJi ap# pentru cer.

143:3 *Criza acuta.* Situatia este disperatS. Dusmanul 1-a urmarit pe psalmist far& Inc-etare. El se simte dobonit la pamant. Tortionarii sai l-au obligat sa traiasca izblat, In intuneric, sS se ascunda, sS se fereasca de oameni, departe de to|i, singur cue, uitat si pariisit ca un vechi cadavru in cavou.

143:4 *Disperare.* El se teme ca va da bir cu fugișii, ca nu va mai putea merge mai departe. Duhul sau este gata sa se dea batut iar inima ii este amortita de durere.

143:5 *Reminiscente.* Psalmistul se duce cu gandul Inapoi la zilele când Dumnezeu lucra din plin in viata sa, izbavindu-l atat pe el, cat si pe poporul Israel. Unde s-au dus zilele acelea?

143:6 *Staruintd.* Sinceritatea si ardoarea rugiSciunii sale reies si din postura sa: cu malnile ridicate spre cer, implorand mila lui Dumnezeu.

Intensitate. El tarijeste de dor dupa Dumnezeu, ca un pamant uscat ce asteaptS cu ardoare ploaia binecuvantata:

143:7 *Urgentd.* Domnul trebuie sa-I vin5 degraba In ajutor, pentru c2 altfel nu stie cât va mai rezista.

Solicitarea bundvointei divine.

Dacă Domnul S.i-ar ascunde fa{a, fie pentru c5 S-a mSniat pe David, fie pentru ca nu l-ar mai interesa persoana sa, asta ar Insemna

pentru psalmist curata moarte.

143:8 *Rugdmintea sd aibd parte de mila si indurarea Domnului.* Psalmistul tanjeste de dor sa-L auda pe Dumnezeu vorbindu-i cu cuvinte pline de iubire si siguranta. „Dis-**de-dimineata**” - adica fara intarziere.

Rugdcuinea pentru clduzire. Bine a spus cineva ca acesta ar putea fi luat de toata lumea ca moto al vietii: „**Fa-ma sa aud dis-de-dimineata bunatatea Ta, caci ma incred In Tine; arata-mi calea pe care trebuie sa umbhi, caci la Tine imi inalt sufletul.**” Este imposibil sa ajungem la liman fara calauzirea divina. Pur si simplu nu cunoastem calea, nu stim ce este mai bun pentru noi. Numai o viata calau-zita de Dumnezeu poate avea eficacitate si salvare.

143:9 *Cererea de izbdvire.* Ame-nintarea dusmanilor sai Il face pe David sa strige c5tre Domnul sa-l scape si sa-l izbaveasca. El nu s-a bizuit pe nimeni altul, „n-a c5utat eliberare de la altii, ci numai de la Domnul, drept care aceasta incredere unica In Domnul formeaza miezu'l cererii sale.

143:10 *Cere sd i se dea invdtdturd.* Psalmistul nu dorea doar sa cunoasca voia lui Dumnezeu (v. 8b), ci voia sa aiba si o inima instruita sa asculte de acea voie. La urma urmelor, Dumnezeu era Dumnezeul lui si ce poate fi mai nimerit pentru o fap-tura decat, sa se supuna Creatorului ei?

Rugdcuinea pentru o cdrare netedd.. Toti avem suisurile si coborasurile noastre in viaja, dar se pare ca nu top am avut parte de un drum atat de accidentat ca eel al lui David. Dorinta lui In acest punct este ca **bunul Duh** al Domnului sa-l conduca printr-un teren mai neted, mai eliberat de formele extreme de pericol si dezastru la care fusese pana acum expus.

143:11 *Rugdcuinea pentru ocrotire.* Legand propria sa ocrotire de slava lui Dumnezeu („**Pentru Numele Tau**”), psalmistul recurge la unul din cele mai puternice motive menite s5 determine interventia mainii si inimii Celui Atotputernic. in acelasi mod el citeazS **dreptatea** lui Dumnezeu ca motiv pentru

izbavirea sa din **necaz**. Este o rugaciune puternica!

143:12 *Dusmanii sai sd primeasca ce*

merita. in fine el ii cere lui Dumnezeu ca El sa-i caute si sa-i distruga pe dusmanii sai, aratandu-si astfel indurarea fata de el. Daca aceste iucruri - nimicirea si. indurarea - ni se par elemente ireconcilia-bile, sa nu uitam c5:

nimicirea celor rai este un seryiciu adus univer-sului, tot asa dupa cum arestarea si pedepsirea unui talhar este un act de caritate in folosul societatii, al omenirii si dupa cum orice Tnchisoare este o deopotriva o manifestare a Tndurarii, dar si a justitiei - fndurare pentru societate in general si justitie pentru infrac-tori.103

Ultimul apel al lui David se Tntemeiaza pe faptul ca este **slujitorul** lui Iehova, ca este de partea Domnului, ca-L slujeste pe Domnul Numai daca dusmanii lui vor fi indepartati crede el ca va putea continua.

Psalmul 144: Oamenii fericiti

Desi Psalmul acesta este, in mare parte, format din extrase luate din alti Psalmi, insailarea acestor pasaje nu s-a facut la intamplare, ci este marcatS de continuitate.

144:1,2 Mai Tntai, **David** ii da cinste lui Dumnezeu recunoscand ca El este Tmplinirea tuturor nevoilor sale in batalia vietii. Domnul este eel care ii dSruieste dibacie si dexteritate in confruntarile sale cu inamicul. Domnul este St^nca lui, bine-f&catorul sau, cet&tuia sa, Salvatorul sau, scutul s&u, turnul lui de scapare si biruinta sa. Ce i-ar mai lipsi, ce ar mai putea dori?

144:3, 4 In lumina maretiei lui Dumnezeu, omul este cu totul insignifiant. Este o minune faptul ca Dumnezeu Tl baga in seama pe om, care este la fel de trecator ca o suflare intr-o zi geroasa, ca 0 umbra care trece. Aceasta e realitatea in cazul intregii omeniri, dar poate ca David se gandeste aici in mod special la dusmanii sai.

144:5-8 Asta il determina pe David sa se roage sa vina clipa in care Dumnezeuul invincibil sa porneasca la atac impotriva acestor dusmani insignifianti. Dar cum va putea el descrie sosirea Dumnezeului nevazut?

Singurul mod In care va putea s-o faca este sa schiteze una din acele maies-tuoase teofanii in care toata natura este zguduiti iar universul este convulsionat.

Avem aici tabloul unei stări de
fericire cum nu s-a mai întâlnit,
o fericire de care

Cerurile se apleacă, când
coboară Dumnezeu. El atinge
muntii și aceștia se prefac în
vulcani fumegânți. Fulgerele
brazdează bolta cerească în fața
Celui Atotputernic. Apoi, după
ce vrăjmasul a fost pus pe fugă și
dezorientat, - Dumnezeu Se
apleacă și-l scapă pe David din
talazurile învolburate ale vieții,
cu necazurile ce-i dau
tarcoale.il izbăvite din mâna
invadatorilor străini ce sunt niște
mincinoși nerușinați, care-și
ridică mâna dreaptă pentru a
roști minciuni, mai degrabă
decât pentru a confirma prin
acest gest adevărul.

144:9-11 Ca urmare a
izbăvirii sale, psalmistul îi va
canta Domnului o cântare nouă.
Cu harpă cu zece coarde el îl va
preamări pe Cel ce l-a scapat
de sabia ucigașă a inamicilor
străini - de oamenii aceștia care
nu știu decât să mintă, chiar
când li se cere să spună
adevărul sub prestare de
jurământ.

144:12 Când regele va fi fost
izbăvit de aceste elemente
subversive, regatul său va avea
parte de condițiile ideale descrise
aici. În fapt aceste condiții nu-și
vor cunoaște împlinirea deplină
decât atunci când va reveni
Domnul, zdrobind orice rebeliune
și stabilindu-și Domnia de o mie
de ani.

Mai întâi, se va manifesta
binecuvântarea unor familii
restaurate, patrunse de o nouă
vitalitate: Fiii vor fi sănătoși,
integri și frumoși, ca niște plante
sănătoase și viguroase. Fetele
vor fi frumoase și prezentabile,
ca stâlpii sculptați dintr-un
palat.

144:13-15 Apoi va exista un
mare belșug pe planul
agriculturii. Hambarele și
silozurile vor geme de grâne și
alimente. Oile se vor reproduce
din plin, iar oamenii vor avea
turme de zeci de mii de animale
pe câmpii. Vitele vor fi fără
pierderi sau poate că boii vor fi
încărcați de poveri imense.
Sintagma: „**nici o pagubă, nici
o ăesire, nici un ăipat pe
străzile noastre**” ar putea
însemna că țara va fi liberă¹ de
invadatori străini, că nu se vor
produce migrații forțate sau
exilări, că nu vor avea loc
demonstrații zgomotoase sau
tulburări sociale pe străzi.

vor avea parte cei ce-L recunosc
pe Iehova ca Dumnezeu al lor.

și în Tndurarea Sa.

Psalmul 145: Nun-ul lipsa

Acest „Psalmul de lauda” al lui David este un acrostih, în care fiecare verset începe cu o altă literă, la rând, din alfabetul ebraic. Dar în textul ebraic tradițional (masoretic) litera „nun,” ce corespunde literei „n” din alfabetul nostru, ce trebuia să apară între versetele 13 și 14, lipsește. Versiunile din limba greacă, siriacă și latină adaugă următorul text aici:

„Domnul este credincios în toate cuvintele Sale și plin de Tndurare în toate lucrările Sale.”

În secolul al douăzecilea acest rând, core-spunzând literei „nun” lipsa, a fost găsită și în textul ebraic al Manuscriselor de la Marea Moartă.

145:1-3 Tema Psalmului este maretia Domnului. Psalmistul este mistuit de hotărârea sfântă de a preamări, binecuvânta și lauda pe Dumnezeu sau și pe Regele sau, atât în timp (**în fiecare zi**), cât și în eternitate (**în veci de veci**). Esența acestei cântări nefarsite va fi că Dumnezeu este mare, că maretia Sa este vrednică de lauda neconținută și că maretia Sa este necuprins de mare.

145:4 Faptele și lucrările marelui ale lui Dumnezeu vor fi preamarite din generație în generație. Cântarea nu va înceta nici-când.

145:5 Plin de recunoștință, psalmistul însuși va medita la splendoarea plină de slavă a maiestății lui Dumnezeu, așa cum este această revelată în minunatele Sale lucrări de izbăvire.

145:6 Oamenii vor reiterate încontinuu puterea marelui fapte de judecată savarsite de Dumnezeu iar David va vesti încontinuu maretia Domnului.

145:7 Oamenii de pretutindeni vor vesti cu entuziasm marea bunătate a Domnului. Iar maretia neprihănirii Sale va fi tema permanentă a cântărilor pline de bucurie.

145:8 Maretia Domnului cuprinde și harul și compasiunea Lui. El este mare în stăpanirea Sa de Sine, după cum mare este

145:9, 10 Bunatatea Domnului Ti cuprinde pe toti, fara discriminare, El fiind! plin de Tndurare fata de toate creaturile Sale, fara exceptie.

Toate lucrarile Sale ti aduc multumiri, chiar daca nu o fac cu glas tare. Insa si exis-tenta lor demonstreaza Tntelep-ciunea si puterea Sa. Iar sfintii Sai se alatura creatiunii. binecuvantand nemarginita sa desavarsire.

145:11-13 Apoi mareata este si Tm-parStia Sa. A Lui sunt puterea si slava! Oamenii Lui Ti comunica omenirii faptele Sale marete, perfectiunile stralucitoare ale dom-niei Sale, imparatia este **vesnica**, tinand **in toate generatiile**.

145:14 Domnul este mare in felul in care **ii sprijina pe toti cei ce cad si-i in-dreapta pe toti cei incovoaiati**. Ii ridica pe cei ce abatuti si Tmpovarati de greutatile si presiunile vietii.

145:15, 16 Apoi este maret in felul in care Se Tngrijeste de toate f&pturile Sale, care se bizuie pe El, asteptand Tndurarea Sa. Da, El le asigurS hrana necesarS - o mi-nunata realizare in modul In care se face cresterea ei, pregatirea si distribuirea ei. Fara nici un efort, doar deschizandu-și m Etna, El hraneste nenumaratele Sale fiinte din tot universul. Ce mare este Dumnezeu!

145:17 El este mare in neprihanirea si in bunatatea Sa. Nici una din faptele Sale nu este gresita sau lipsita de Tndurare. Numai in Dumnezeu sunt Tntrunite in chip desavarsit aceste virtuti.

145:18 El este mare in condescendenta si in disponibilitatea Sa - fiind mereu aproape de cei ce-L cauta dintr-o inima sin-cera.

145:19 El este mare in mantuirea Sa. Nici o persoana care se apropie de El cu cainta si credinta nu va fi izgonita.

145:20 El este mare in grija cu care Ti Tn-conjoara pe toti cei ce-L iubesc. El Ti Tmbie sa arunce toate grijile asupra Lui.

In fine, El este mare in mania Sa. In cele din urma, toti cei rai vor fi nimiciti.

145:21 CAt despre David, nimic nu-l putea clatina din hotararea pe care a luat-o, de a-L lauda pe acest Dumnezeu maret in veci de veci si de a-i Tndemna

pe toti sa pro-cedeze la fel.

Ceea ce ma Tndeamna sa fac urmatorul

comentariu pe marginea „nun”-ului lipsa: de vreme ce Tntregul univers îl lauda pe Domnul, tu să nu lipsești din ceata lor, iubite cititor!

Psalmul 146:
Gloriile Dumnezeului
lui Iacob

146:1 Primul verset conține două imperative în cadrul cărora psalmistul se în-deamna pe sine să-l **laude pe Domnul!**

146:2 Al doilea verset conține două de-claratii, în care el răspunde astfel: „**Voi lauda pe Domnul cât voi trăi; voi cânta psalmi Dumnezeului meu cât voi fi.**” Ce minunat este acest dialog dintre un om și eul lui eel mai bun!

146:3,4 În restul psalmului ni se explică de ce Dumnezeu, iar nu omul, este vrednic de încrederea noastră deplină și neclintită. Celor mai mulți dintre noi nu ne-a trebuit prea mult să constatăm că nu e înțelept să ne încredem în om - nici măcar în **cei mari** Cprinti” în engleză, n.tr.), care s-ar cuveni să fie persoane supenoare. Pana și cei mai buni oameni sunt, în eel mai bun caz, tot oa-meni, neputându-se mantui singuri, daramite pe alții! Când inima omului încetează să bata, el moare, fiind îngropat, trupul sau întorcându-se în țărână din care a fost luat. Toate planurile sale, oricât de grandioase, pier în acest moment. Prin urmare, nu gresim dacă afirmăm despre om că este lipsit de probitate, neputincios, muritor și trecător.

146:5 Calea fericirii, ajutorului și speranței este de a ne bizui pe **Dumnezeul lui Iacob**, adică pe Dumnezeu celor lipsiți de merite. Iată câteva din motivele pentru care El este vrednic de toată încrederea noastră:

146:6 *Dumnezeu Atotputernic.* El a făcut cerurile, pământul, marea și toate creaturile din univers. Dacă poate El face toate acestea, oare este vreun lucru pe care să nu-l poată face?

Cei pe care ne putem bizui. El ține ade-varul în veci. Este cu neputință ca El să mintă sau să-și calce cuvântul. Nu există nici un ris să mă a te încrede în El, pentru că El nu poate gresi.

146:7 *Apdratorul celor*

neajutorati. El are grija ca cei drepti să fie răzbunați, să li se dea câștig de cauză în cele din urmă.

Uneori valurile par sa le fie potrivnice, dar pana la urma se va vedea ca ei vor triumfa.

Cei ce poarta de grija. El **daruieste hrana celor flamanzi**, atat pe plan spiritual, cal si fizic. El ne introduce in lacasul sau de ospat si ce masaimbelsugata ne Tntinde!

Emancipator. El ii elibereazape captivi - de asuprirea oamenilor, de lanturilc pa-catului, de stransoarea lumii, de robia diavolului si de traiul egoist.

146:8 *Cei ce daruieste vederea.* **Domnul deschide ochii orbilor;** unii sunt orbi fizic, altii pe plan mental si spiritual, altii din nastere, iar altii in urma unui accident, dupa cum altii sunt orbi fiindca au dorit sa fie orbi. Nici un caz de vindecare nu este prea dificil pentru El.

Cei care inalta. El inalta duhul celor doborSti de mtristare sau descurajare, ale celor **incovoiați** de poverile ingrijorarii, suferintelor, necazuriior si durerilor.

Cei ce-i iubeste pe oamenii buni. Barnes scrie ca: „Este o trasatura caracteristica a lui Dumnezeu, un temei solid pentru a-1 aducc vesnic multumiri, faptul ca El Ti iubeste pe cei ce p&zesc legea, pe cei ce fac binele.”

146:9 *Protector al exilatilor.* El Se pre-ocupa de bunastarea **strainilor**, calatorilor si exilatilor. Pelerinii gasesc un adevaral paraclet in Iehova.

Prietenul celor indoliati. El Ti sustine pe cei f5ra tata si pe vaduve, precum si pe toti cei lipsiti de ajutor din partea oamenilor.

Cei ce judeca raul. El zadarniceste planurile cele mai iscusite ale oamenilor rai, facand ca drumul celor rai sa sfarseasca in ruina.

146:10 *Regele Etern.* in contrast cu vremelnicia omului, ce mare binecuvantare este sa avem eternitatea lui Dumnezeu! **Domnul va domni in veac - din generatie in generatie! Laudati pe Domnul!**

Nu-i asa ca te bucuri nespus de faptul ca-L cunosti?

In general se crede ca acest psalm cele-breaza restaurarea Ierusalimului, dupa ce a luat sfarsit exilul babilonean. Daca s-a cu-

venit ca israelitii sa aduca multumiri prin aceasta cantare adecvata, la vremea cand au

Psalmul 147: Iemsalimul restaurat -Laudati pe Dumnezeu!

fost asternute acesle randuri, cu cat mai deplina si mai plina de miez va fi implinirea acestui psalm cand Regele va reveni si va reface soarta acestei cetati si a Intregii natiuni pe care o reprezinta!

Iata ideile care stabilesc firul conducator al Psalmului:

Se cuvine sa I se aduca lauda lui Dumnezeu (v. 1).
Pentru restaurarea Israelului (v. 2-6).
Pentru ca Dumnezeu poarta de grija In cadrul naturii pe care a creat-o (v. 7-9).
Pentru ca-Si gaseste placerea mai degraba In lucrurile spirituale, decat in cele fizice(v. 10, 11).
Pentru bunatatea aratata fata de Ierusalim (v. 12-14).
Pentru ca este stapan peste fortele naturii (v. 15-18).
Pentru ca Si-a aratat in mod deosebit Indurarea si iubirea fata de Israel (v. 19, 20).

147:1 Natura reinnoita' a omului
Ti In-deamna in mod instinctiv sa spuna ca **este bine sa laudam pe Domnul. Ca este pla-cut si ca se cuvine** la modul suprem sa-L laudam.

147:2-4 El este Dumnezeu care reface, restaureaza. in acest psalm I se aduc multu-miri pentru reconstruirea Ierusalimului, pentru strangerea si regruparea tuturor emigrantilor israeliti din captivitatea lor. Faptul ca o natiune sau un individ a esuat nu inseamna ca Dumnezeu a terminat cu ei. in lucrarea Sa minunata de restaurare, **El ii vindeca pe cei cu inima zdrobita si le leaga ranile.** 5' intrucat El numara **stelele si le chema** pe nume pe fiecare din ele, rezulta ca Ii numara si pe ai Sai, cunoscandu-le in mod intim si individual nevoile fiecaruia dintre ei.

Modul in care s-a realizat, in versetul 3, juxtapunerea Indurarii pline de compasiune a lui Dumnezeu alaturi de nemarginita Sa cunoastere 1-a facut pe Archibald G. Brown sa exclame:

„Duhule Stant, cu smerita reverentS ne Tn-cumetam sa

afirmam ca niciodata n-ai adunat ?i n-ai alaturat Tu doua elemente mai superbe

decat [cele cuprinse In cuvintele:] „El
li vindeca pe cei cu inima zdrobita si
cjnoaste numarul stelelor.”04

Cu o mana tamaduind inima
zdrobita. Iar cu alta sprijinind un
astru, Pentru Dumnezeuul nostru
minunat Spatiul dintre acestea
ou e deloc imens.

-M. P. Ferguson

147:5,6 Mare e Domnul nostru -
maret in puterea Sa, nemarginit in
Tmelegere. El ii ridica pe cei
apasati si-i doboara pe cei
asupritori.

147:7-9 Apoi se cuvine sa-I
aducem multumiri si laude lui
Dumnezeu pentru felul in care
poarta de grija In mijlocul naturii. E
drept sa-I cantam cu recunostinta
pentru norii ce strabat Intinderea
cerurilor. SS intonam melodii
armonioase pentru ploaia
binefacatoare pamantului insetat.
Sa-L laudam pentru covorul de
iarba ce acopera vaile si muntii.
Cate tomuri nu s-nr putea scrie
despre rolurile esentiale jucate de
nori, de ploaie si de iarba!

Desi este atat de inare, El are
grija ca animalele salbatice sa nu
ramana flamanle si raspunde la
strigatul puilor de corb ce-si cer
hrana.

147:10,11 Se cuvine
saneinchinam lui Dumnezeu pentru
prioritatea pe care o acorda
lucrurilor spirituale, mai presus de
cele fizice. Pe El nu-L
impresioneaza caii falnici din
unitatile de cavalerie sau de pi-
cioarele puternice ale
infanteristilor. Sau, ca sa ne
exprimam in alt registru, nu-Si
gSseste placerea in caii ce alearga
la curse sau in atletii ce concureaza
la Jocurile Olimpice. Dar Domnul tsi
gaseste des-fatarea in cei care il
adora si nadajduiesc In Indurarea
Sa.

147:12-14 Lui I se cuvine toata
adoratia si pentru bunatatea aratata
fata de **Ierusalim**. Patru sunt
binecuvantarile care se des-prind
din text:

Siguranta civila - El figureste
zabrele
puternice sa nu-i lase pe
cotropitori sa
invadeze cetatea.
Pace si fericire in familie -
Locuitorii
orasului se bucura de o viata
fericita si
implinita.

Pace și seninătate pe plan național - **El face pace** de-a lungul frontierelor. Prosperitate pe plan agricol - El Ți sa-tura pe oameni cu cele mai alese alimente.

147:15-18 Controlul Sau asupra fortelor naturii este un alt motiv de a-L slăvi, ce nu trebuie să ne scape. Când emite El ordinele Sale, acestea forte ascultă de El fără întârziere, producând rezultate dramatice. Pământul este acoperit de nametii de zăpadă, aidoma unei pături de lână. Bru-mă o presară ca cenușă. Când azevrie grindina, cine poate rămâne nepăsător, fără să caute adăpost? Apoi El emite alte ordine și zăpadă și gheata încep să se topească. Vântul de miază-zi aduce cu el temperaturi ridicate, pornind dezghețul. Și iată cum deodată cumplită iarnă face loc caldurii binecuvântate a naturii reînviată de mult-așteptată primăvară!

147:19, 20 În fine, lui Dumnezeu I se cuvine toată cinstea srinchinaciunea pen-tru îndurarea și iubirea manifestate față de Israel - singura națiune careia Dumnezeu i-a încredințat legile și legămintele Sale. Nici un alt popor nu a avut parte de o bunăvoință atât de mare din partea Domnului! Nu Neamurilor-le-au fost daruite regulile și ordinerile Sale, după cum ne aminteste Williams:

Faptul că Dumnezeu a ales Israelul să fie paștorul Cuvântului Sau și canalul transmiterii acestuia către lume (v. 19 și 20) i-a determinat și pe Moise, și pe Pavel să se minuneze și să se închine din adâncul ființei (Deut. 4:8; Rom. 3:2; II:33). iM

Psalmul 148: Corul creației

Am avut prilejul să vad și să audiez multe formații corale, dar nici una ca aceasta, alcătuită din întreaga creație, însoțită și neînsoțită. Balconul Ți constituie înțeleg univers, cu sirurile sale nefarsite de ființe ce întonează cântări de laudă la adresa lui Dumnezeu;

148:1-6 În rândul de sus sunt **îngerii**, ce-L laudă pe **Domnul din ceruri**, ostirile de îngeri ce-i Căutăm osanale lui Iehova. **Soarele, luna și stelele** ocupă locul urma-

tor, partitura lor fiind muzica finalilor sfere. Ceruri-le preînalte și norii încărcati de ploaie trambitează cu ardoare: „Slava lui Dumnezeu în locurile preînalte...” Toate Îl cinstesc pe Dumnezeu, Creatorul lor, prin al cărui cuvânt au luat cu toate ființele. El e Cel ce a statornicit și întărit creațiunea Sa, imprimându-i legi și principii imuabile.

148:7, 8 La nivelu! următor, în ordine descrescândă, se află **marile creaturi ale mării**, întreaga pleiadă de ființe ce populează oceanele. Și acestea mărturisesc că Mână divină le-a dat viață. **Focul, grindina, zapada, norii și vânturile aducătoare de furtună** - grabnice să împlinească porunca sa - ne amintesc că Iehova este stăpân peste anotimpuri și peste condițiile materice, mhamându-le să facă voia Sa desăvârșită.

148:9,10 Apoi urmează muntii și toate dealurile, ridicându-și capetele în semn de adoratie. Toți pomii roditori, alături de arborii ce-i dau omului lemnul de trebuință: cu toții își înalță ramurile spre numele Sau. Animalele salbatice, precum și cele domestice, toate strădoare și pasarile Țnari-pate slăvesc înțelepciunea și puterea Domnului.

148:11, 12 Ajungând în rândurile din față, zărim marea adunare a omenirii - **regii, printii și** toți slujbaşii statului, alături de oamenii de rând. Baieti și fete, **batrani și copii** - cu capul dat pe spate, având gura deschisă, cântând și închinându-I-se lui Iehova.

148:13,14 Corul acesta vast laudă **numele Domnului**, numele ce este mai pre-sus de orice nume, pe Cel a cărui slava nu poate fi înțeleasă. Cât despre tema cântării - aceasta Îl preamărește pe Domnul pentru ceea ce a făcut pentru Israel, cum a ridicat **un corn** pentru **poporul Sau**, adică pe Mesia. La a doua venire a Domnului Isus, El le va fi dă: sfintilor Săi prilejul deosebit de a-L lauda. Copiii lui Israel, așezați în rândul din față, ocupă un loc aparte, în imediată Sa apropiere. Și astfel, prin națiunea restaurată a Israelului, se revărsa binecuvântarea spre întreaga lume. Drept care, corul Ți înalță glasul, intonând maretu! Aleluia: „**Laudati pe Domnul!**”

**Psalmul 149: fnaltatoarele
laude la adresa lui
Dumnezeu**

Indrep-tatiti sa faca sS rgsune
cerurile de cantarea lor de
bucurie, ziua stand pe tronurile
lor

Psalmul acesta are doua parti:
in prima (v. 1 -6a) sfintii canta. in
a doua (v. 6b-9) ei domnesc.
Timpul avut in vedere de psalm
este eel in care Domnul Isus va
reveni pe pamant si va inaugura
mult-asteptata Sa imparatie.

149:1-3 Noua cantare pe
care o canta Israelul este
cantarea creatiei, ras-
cumpararii si domniei. Israelitii
se bucura in Iehova, Autorul
creatiei lor naturale si
spirituale, Monarhul lor slavit.

Il lauda nu numai cu cântul, ci
si **cu dansul** (in versiunea
rom&neasca" publi-cata de
editura germana GBV: „cu
jocuri," n.tr.), Cum vine asta?
Credinciosi care danseaza? Da,
danseaza in semn de pura si
sfanta incantare Inaintea
Domnu-lui. Ca expresie a
adevaratei bucurii spirituale si
inchinarii, **dansul** este acceptabil
inaintea lui Dumnezeu. Dar cu
totul altce-va este ca cineva sa se
foloseasca de acest verset
pentru a justifica dansul, asa
cum este el practicat in vremea
noastra. Exista o mare deosebire
intre folosirea sacrS a dansului
si abuzurile la care este supus de
lumea profana. Tot asa este si cu
muzica instrumentala. Daca
timbalele si alautele ar avea
emotii, negresit ar intona
melodii de slava la adresa lui
Dumnezeu. Prea de multe ori ele
sunt supuse insa de oameni la
tot felul de abuzuri, ca
instrumente de satisfacere a
senzualismului lor. Asadar,
folosite cu evlavie, ele sunt
instrumente de folos in
exprimarea inchinaciunii. Cand
incap insa pe mainile unor
oameni fara Dumnezeu,
rezultatele sunt dezas-truoase!

149:4-6a Dar ce a prilejuit
aceasta insu-fletire? Pentru ce
aceasta Inaltatoare muzica?
Pentru ca **Domnul Isi gaseste
pla-cere in poporul Sau**
restaurat; pentru ca a incunutat
ramasifa credincioasa cu ghir-
landele izbanzii. Marea
Stramtorare a tre-cut; a rasarit
Soarele dupa ploaie.

■ Oamenii acestia au motive
intemeiate sa se bucure de slava
ce le-a fost conferitS. ca
apropiati ai Regelui Gloriei. Sunt

iar noaptea stand intinsi **pe paturile** lor (termenul tradus prin „paturi” poate avea ambele sensuri). Este cu totul nimerit ca din pieptul lor sa rasune **inaltatoarele laude la adresa lui Dumnezeu.**

149:6b-8 Cum spuneam psalmul acesta are doua parti disjuncte, la mijlocul versetului 6 intervenind o schimbare brusca de registru. Incepand din acest punct si pana la sfarsitul psalmului, Israelul este prezentat in postura de judecator, israelitii fiind cei care fac dreptate, aplicajustitia. Este, probabil, o referire la nimicirea vrajmasilor Israelului, ce va avea loc la intoarcerea lui Mesia. Judecata va fi administrata de catre Domnul, dar, la figurat, se poate afirma ca si Israelul participa la Tmparfirea judecatii. Pe de alta parte, eu cred ca aceste versete se refera la rolul de capetenie a natiunilor pe care I\ va indeplini Israelul in timpul Mileniului. Domnul Isus va domni cu un toiag de fier in aceasta perioada (Apo. 2:27). Apostolii vor sta pe tronuri, judecând cele douasprezece triburi ale Israelului (Mat. 19:28). Iar Israelul propriu-zis va fi partas la stapanirea asupra Neamurilor (Dan. 7:22).

Asadar sfinjii au sabii **cu doua taisuri** in mainile lor, administrand **razbunarea si pedepsele asupra popoarelor** oriunde va fi nevoie. **Regii** rebeli si **nobilii lor** vor fi legati **cu lan(uri si catuse de fier.** Va fi o domnie a neprihanirii (dreptatii) absolute, a unei justitii fara ezitare.

149:9 Acesta va fi rolul de mare cinste pe care II va indeplini Israel in acea zi - sa aiba grija ca orice act de nesupunere si sub-versiune sa fie Indata pedepsit.

Tot atat de adevarat este insa ca si **sfintii Noului Testament** vor lua parte Impreuna cu Cristos la domnia Sa. Caci asa citim la 1 Corinteni 6:2, 3.

Psalmul 150: Laudati pe Domnul!

Am ajuns la finalul grandios. Si ce ar putea fi mai adecvat decat sa gasim un apel succint si articulat la adresa creatiei sa-si gaseasca adevaratul destin Inchinandu-se lui Dumnezeu? Psalmul acesta raspunde la patru

intrebări capitale pe tema laudei: Unde, Ce, Cat si Cine?

Slava lui Dumnezeu a fost scopul creatiei. Prin urmare, omul isi gaseste ra-

tiunea centrala a existentei laudandu-L pe Dumnezeu. Cum se exprima acest lucru cu maxim5 economie de cuvinte în *Shorter Catechism*: „Scopul principal al omului este sa-L slaveasca pe Dumnezeu și sa-și gaseasca desfatarea in El pe veci.”

150:1 Dar *unde*? Trebuie sa-L laudam **in lacașul Sau eel sfant și in maretul Sau firmament**, cu alte cuvinte *pretutindeni* -pe pamant %| în ceruri. Nu este nici un loc în care s& nu fie nimerit sa ne Tnchinam Lui.

150:2 Si pentru *ce*? **Pentru faptele Sale cele mari si dupa marimea Sa nemarginita**. Cu alte cuvinte, trebuie s3-L laudam pentru ceea ce a facut pentru noi si pentru ceea ce este El. Dar nu numai *pentru* marimea Lui nemarginita, ci si *dupa* marimea Lui nemarginita. Este un pacat sa nu raspunzi cu entuziasm la reiterarea stralucirii si desavarsirii Ceatorului si Ras-cumpar&torului nostru.

150:3-5 *Cum*? Cu o orchestra alcatuita din toate instrumentele. **Cu sunet de trompeta**, cu sunetele sale maiestuoase ca de mars,. **Cu lira și cu harpa. Cu tambu-rina**, adica pe un ton festiv, fara inhibiti, in acompaniamentul **dansului. Cu instru-mente cu coarde** de tot felul: violoncel, viola, vioara, mandolina, chitara - cu toate sunetele si notele muzicale din care sa ra-sune lauda noastra la adresa Marelui Rege. Cu instrumente de suflat - flautul, oboiul, clarinetul - S& nu lipseasca nici un instrument din aceasta superba orchestra simfon-ica. Sa fie incluse si instrumentele cu per-cutie, da, fie binecuvantate - in special chimvalele sunatoare, zang&nitoarele chim-vale, punctate de puternicele Amin-uri.

150:6 Dar cu aceasta ajungem la ultima intrebare: *Cine*? Si raspunsul e, desigur: „**Tot ce are suflare sa laude pe Domnul.**” Corul uria? al tuturor glasurilor de pe pSmSnt primeste semnalul sa se alature eternei izbucniri de lauda la adresa lui Dumnezeu. *Aleluia! Laudati pe Domnul!*

¹ (Intro) Graham Scroggie, *Daily Notes of the Scripture Union*.

²(Intro) Albert Barnes, *Notes on the*

Book of Psalms, I:xix.

³(Intro) C. S. Lewis, *Reflections on the Psalms*, p. 10

4(Intro) F. W. Grant, „Psalms,” in *The Numerical Bible (Biblia Numerica)*, III: 10. 5(1:3) Sensul literal al termenului tradus prin „sădit” (*satul*) este *transplantat* (Koehler-Baumgartner, *Lexicon in Veteris Testamenti Libros*, p. 1015), o imagine foarte adecvată a persoanei născute din nou.

6(1:3) D. L. Moody, *Notes from My Bible*, p. 64.

7(2: Intro) La Fapte 4:25-28, Petru și Pavel au asociat Psalmul 2 cu respingerea lui Cristos. Este adevărat că Psalmul a avut o împlinire parțială când Irod, Pilat din Pont, Neamurile și israelitii s-au unit cu topii pentru a-L ucide pe Cristos. Dar împlinirea plenară a acestui psalm este mult mai târziu.

⁸(3:1, 2) *International Standard Bible Encyclopedia*, 111:2096.

9(4:1) Charles H. Spurgeon, citat în „Choice Gleanings Calendar.”

10(5: Intro) Koehler și Baumgartner susțin că *michtam* ar putea avea legătură cu termenul acadian pentru *acoperire*, de unde sensul lui ar putea fi acela de „psalm de ispășire.”

⁹(8:5) În ebraică *Elohim* aici; vezi nota de subsol din NKJV.

¹²(9: Intro) Psalmul 10 este clădit pe a doua jumătate a alfabetului ebraic, ceea ce i-a determinat pe unii să creadă că Psalmii 9 și 10 au fost inițial un singur psalm.

¹³(10: Intro) Vezi nota precedente.

14(14:1) Henry Bosch, *Oud Daily Bread*.

15(14:1) Barnes, *Psa/ms*, 1:114.

¹⁶(16:3) Nu avem la dispoziție alta documentație.

17(17:15) E. Bendor Samuel, *The Prophetic Character of the Psalms*, p. 26.

¹⁸(19:3, 4a) Immanuel Kant, *General History of Nature (Istoria generală a naturii)*. Nu dispunem de alte documente.

19(19:7-9) Citat din Kant de Alexander Wright în *The Psalms of David and the Higher Criticism, Or Was David „The Secret Psalmist of Israel”*?, p. 109.

20(19:12) Barnes, *Psalms*, 1:175.

2i(23:Intro) J. R. Littleproud. Nu dis-punem de aite documente.

22(24:9, 10) F. B. Meyer, *F. B. Meyer on the Psalms*, p. 35.

²³(25:Intro) Litera pentru „r” (res) apare în ambele versete, 18 și 19, de?i în versetul 18 ne-am aștepta să vedem litera „q” (qof).

24(26:12) J. C. Ryle, *Expository Thoughts on the Gospels, Luke*, 11:239.

25(29:10, 11) W. E. Vine, *Isaiah*, p. 205.

26(29:10, 11) H. A. Ironside, *Studies on the Psalms*, p. 173.

²⁷(31:Intro) Lewis, *Reflections*, pg. 10.

28(32:8, 10) Jay Adams, *Competent to Counsel*, p. 124.

29(34:8, 9) G. Campbell Murdoch, *From Grace to Glory*, p. 66.

³⁰(34:10) Unii carturari sunt de părere că în loc de „puii de lei” ar trebui să citim „cei ce-L tagaduiesc pe Dumnezeu,” dar sensul versetului rămâne neschimbat.

3(36:5) Albert Barnes, *The Bible Commentary, Psalms*, Vol. 1, p. 312.

32(36:5) Arthur W. Pink, *The Attributes of God*, Arthur W. Pink, p. 80-

”(36:7) John Brine, citat în *The Attributes of God*, Arthur W. Pink, pg. 80.

34(37:5, 6) Barnes. *Psalms*, pg. 63.

”(37:28) F. W. Dixon. Nu dispunem de alte documente.

36(50:1) Același termen ebraic (eret) înseamnă și *pdmdnt*, și *teren*.

37(50:8) Meyer, *Psalms*, pg. 63.

38(52:8, 9) Grant, „Psalms,” 111:212.

39(53 :Intro) În Psalmul 14 numele Iehova este folosit de patru ori iar Elohim de trei ori. Aici numele Elohim se regăsește de șapte ori.

40(54:7) G. Campbell Morgan, *An Exposition of the Whole Bible*, p. 240.

41(58:8) W. Graham Scroggie, 11:49.

4?(58:9) A. Maclaren, citat în *Psalms* de W. Graham Scroggie, 11:49.

43f58:10) Morsan, *Exposition*, p. 242.

44(60:9) Editorii traducerii

NKJV demonstrează că sunt de acord, prin faptul că încheie versetul 8 cu semnele citării.

45(61:2) Cu privire la Matei 16:18, G. Campbell Morgan spune: „Nu uitați că El S-a adresat evreilor. Dacă urmărim folosirea figurată a termenului în Scriptura

ebraica, constatam ca nu este folosit nicio-data in mod simbolic cu referire la om, ci numai la Dumnezeu. Astfel aici in Cezarea lui Filip, nu pe Petru este zidita biserica. Isus nu S-a jucat cu limbajul figurat. El a recurs la o veche ilustratie ebraica - stan-ca, ce este totdeauna un simbol al Dumnezeirii - spunand: «Pe Dumnezeu Insusi, pe Cristos, Fiul Dumnezeului celui viu, imi voi zidi biserica.» Poate ca sin-gura exceptie la afirmatia 'ui Morgan o gasim la Deuteronom 32:31: „stanca lor nu e ca Stanca noastra.” Dar chiar si acolo „stanca” este un simbol al dumnezeirii (reprezentand un dumnezeu falsi.

46(66:8-12) Williams, *Student's Commentary on the Holy Scriptures*, p. 67.

47(67:6, 7) Franz Delitzsch, „Psalms,” in *Biblical Commentary on the Old Testament*, XH:240.

48(68:11-13) Termenul ebraic pentru „cei ce au vestit-o” (*hamebasserot*) este feminin plural.

49(68:24) Lewis, *Reflections*, pg. 45.

50(71 rIntro) John G. Bel leu *Short Meditations on the Psalms*, p. 76.

51(71:14-16) Williams, *Commentary*, p. 72.

52(81:Intro) Merrill F. Unger, *Unger's Bible Dictionary*, p. 350.

53(81:8-10) Gaebelein, *Psalms*, p. 316.

54(83:13-18) Morgan, *Exposition*, p. 252.

55(86:17) E. W. Bullinger, *The Companion Bible*, Apendice 32, p. 31.

56(86:17) Grant, „Psalms,” 111:330.

57(87:Intro) Teddy Kollek si Moshe Pearlman, *Jerusalem, A History of Forty Centuries*, p. 12.

58(87:6) Nu dispunem de documente.

59(87:6) Gaebelein. *Psalms*, p. 332.

60(88:1!, 12) *The New Bible Commentary* (Noui Comentariu Biblic), p. 474.

61(88:13-18) Citat de A. G. Clarke, *Analytical Studies in the Psalms*, p. 219.

62(93:5) Williams, *Student's Commentary*, p. 372.

63(94:Intro) Pink, *Attributes*, p.

75.

64(96:11-13) *Iehova* este pronuntia traditionala a unei combinatii a con-soanelor *JHWH* (sau *IAHVE*) si a

vocalelor din *Adonai* (Domnul). Termenul ebraic se pronunța probabil initial *Iahve*. De teama ca nu cumva să ia Numele lui Dumnezeu în desert, evreii rosteau termenul pentru „Domnul” (*Adonai*) ori de câte ori apareau în text literele sacre YHWH. E demn de remarcat că literele inițiale ale celor patru cuvinte ebraice din prima propoziție a versetului unsprezece redau numele personal al lui Dumnezeu, *Iahve* (YHWH). Traducerile KJV și NKJV redau numele lui Dumnezeu prin „DOMNUL” deci cu majuscule, dar în general în citatele din Biblie nu se folosesc numai majuscule.

65(97:6a) Gaebelein, *Psalms*, p. 363.

66(98:4-6) Vezi F. W. Grant, „Psalms,” 111:363. Vezi și nota precedents pe marginea acestui cuvânt. Sintagma a fost găsită și în Sulurile de la Marea Moartă command porțiunea Deuteronom 32:43 și Septuaginta. E de conceput că masoreții (adică acei carturari care au păstrat tradiția ebraică) au omis pasajul tocmai pentru faptul că creștinii se foloseau de el pentru a sprijini dumnezeirea lui Cristos (ca la Ev. 1:6).

67(100:Intro) Barnes, *Psalms*, 111:56.

6⁸(101:2) Clarke, *Psalms*, p. 247.

69(101:7, 8) Grant, „Psalms,” 111:368.

70(104:31, 32) J. J. Stewart Perowne, *The Book of Psalms*, 11:234.

⁷¹K109:30, 31) Meyer, *Psalms*, p. 133.

⁷²(Eseu) Unger, *Bible Dictionary*, p. 231.

⁷³(Eseu) Barnes, *Psalms*, I:xxxvii.

⁷⁴(Eseu) Unger, Scroggie, *The Psalms*, p. 32.

75(110:1) în traduceri KJV și NKJV „JLORD” („DOMNUL” întotdeauna cu majuscule) se folosește pentru termenul *Iahve* (personal folosit de Dumnezeu în cadrul legământului. Vezi nota 64.

⁷⁶(130:2) Ironside a folosit această sintagma ca titlu al unei cărți: *The Great Parenthesis* (Marea Paranteză), adică actuala dispensație a bisericii creștine.

77(110:3) Scroggie, *The Psalms*, p. 85.

73(112:10) Barnes, *Psalms*, HI: 149.

79(118:24) Jfcu/; p. 173, 174.

⁸⁰(li9:Intro) Samuel Ridout, *How to*

Study the Bible, -p. 13.

8i(119:Intro) Lewis,

Reflections, p. 52.

82(119:(Intro) Bellett,
Short

Meditations, p. 131.

83(119:24) Matthew Henry,
Commentary in One Volume, p.
706.

84(119:92) Barnes, *Psalms*,

UJ:204.

85(119:107) Charles H.
Spurgeon, *The Treasury of*
David, VI:244.

86(119:136) Citat de Moody,
Notes, p. 79.

87(119:139) Barnes, *Psalms*,.

111:217.

88(119:145) Versetele 145-152
Tncep cu litera „qof," prima litera
din cuvântul ebraic „a plange."

89(120:1, 2) Psalmii 120-134
sunt numiti „Cantarile
treptelor" deoarece pelerinii ii
cantau cand se suiau la
Ierusalim cu prilejul sarbatorilor
anuale ale Domnului (Pastele,
etc.).

90(121:4) Moody, *Notes*, p. 79.

91(121:5, 6) A nu se uita ca
aceasta sectiune a Bibliei este
poezie si, prin urmare, ambele
sensuri s-ar putea sa fie valabile.
Este ceea ce s-a numit un
merism. Un alt exemplu este „la
plecarea si la venirea ta" (v. 8),
adica" in tot modul tau de viata.

92(121:7, 8) Toate aceste
forme traduc verbul ebraic
samar.

93(122:6) Collins si Lapierre,
O Jerusalem!, p. 33.

94(122:7-9) Barnes, *Psalms*,

111:238.

95(135:6) Pink, *Attributes*, p.

27.

96(337:9) Lewis, *Reflections*,
p. 13 3. 114.

97(138:2) Termenul tradus
prin *templu* (*hekal*) mai
inseamna si palat sau alt edifi-
ciu, inclusiv un cort; nu
totdeauna inseamna templul
evreiesc.

98(138:2) Clarke, *Psalms*, p.

337.

99(139:13, 14) Radmacher.
Nu dis-punem de alte
documente.

100(139:19-22) Edward J.
Young, *Psalms* 139, p. 95.

101(139:19-22) *Ibid.*, p. 105.

102(142:5-7) Clarke, *Psalms*,

111:314:

103(143:12) Barnes, *Psalms*,

111:314.

104(147:2-4) Archibald G.

Brown. Nu dispunem de alte
documente.

105(147:19k 20) Williams,
Student's Commentary, 1>. 148.

BIBLIOGRAFIE

- Alexander, Joseph A. *The Psalms Translated and Explained*. Grand Rapids, Baker Book House, Reprinted from 1873 Edinburgh edition, 1977. Barnes, Albert. *Notes on the Old Testament, Psalms*, 3 vols. Grand Rapids: Baker Book House, 1973. Bellett, J. G. *Short Meditations on the Psalms*. Oak Park, IL: Bible Truth Publishers, 1961. Bridges, Charles. *Psalms 119*. Edinburgh: The Banner of Truth Trust, Reprinted from 1827 edition, 1977. Clarke, A. G. *Analytical Studies in the Psalms*. Kilmarnock: John Ritchie, Ltd., 1949. Delitzsch, Franz. "Psalms." In *Biblical Commentary on the Old Testament*. Vols. 11-13. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1970. Gaebelstein, A. C. *The Book of Psalms*. Neptune, N.J.: Loizeaux Bros., 1939. Grant, F. W. "Psalms." In *The Numerical Bible*. New York: Loizeaux Bros., 1897. Ironside, H. A. *Studies on Book One of the Psalms*. Neptune, N.J.: Loizeaux Bros., 1952. Kidner, Derek. *Psalms 1-72*. Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1973. Psalms 73-150. Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1975. Lewis, C. S. *Reflections on the Psalms*. London: Collins, Fontana Books, 1969. Maclaren, A. *The Book of Psalms*. London: Hodder & Stoughton, 1908. Meyer, E. B. *E. B. Meyer on the Psalms*. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, n.d. Morgan, G. Campbell. *Notes on the Psalms*. Westwood, N.J.: Revell Co., 1947. Perowne, J. J. Stewart. *The Book of Psalms*. 2 vols. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, Reprinted from 1878 edition, 1966. Samuel, E. Bendor, *The Prophetic Character of the Psalms*. London: Pickering & Inglis, n.d. Scroggie, W. Graham. *Psalms*. Vol. 2. London: Pickering & Inglis, 1949. _____. *The Psalms*. Old Tappan, N.J.: Fleming H. Revell Co., 1948. Spence, H.D.M. and Exell, Joseph S., Editors. *Pulpit Commentary*, Vol. 8. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1950. Spurgeon, C. H. *The Treasury of David*. Grand Rapids: Baker Book House. 1983. Wright, *The Psalms of David and the Higher Criticism, Or Was David "The Sweet Psalmist of Israel"?* Edinburgh and London: Oliphant Anderson & Ferrier, 1900. Young, E. J. *Psalms 139*. London: The Banner of Truth Trust, 1965.